Cărți pentru suflet

ARLETTE GENEVE

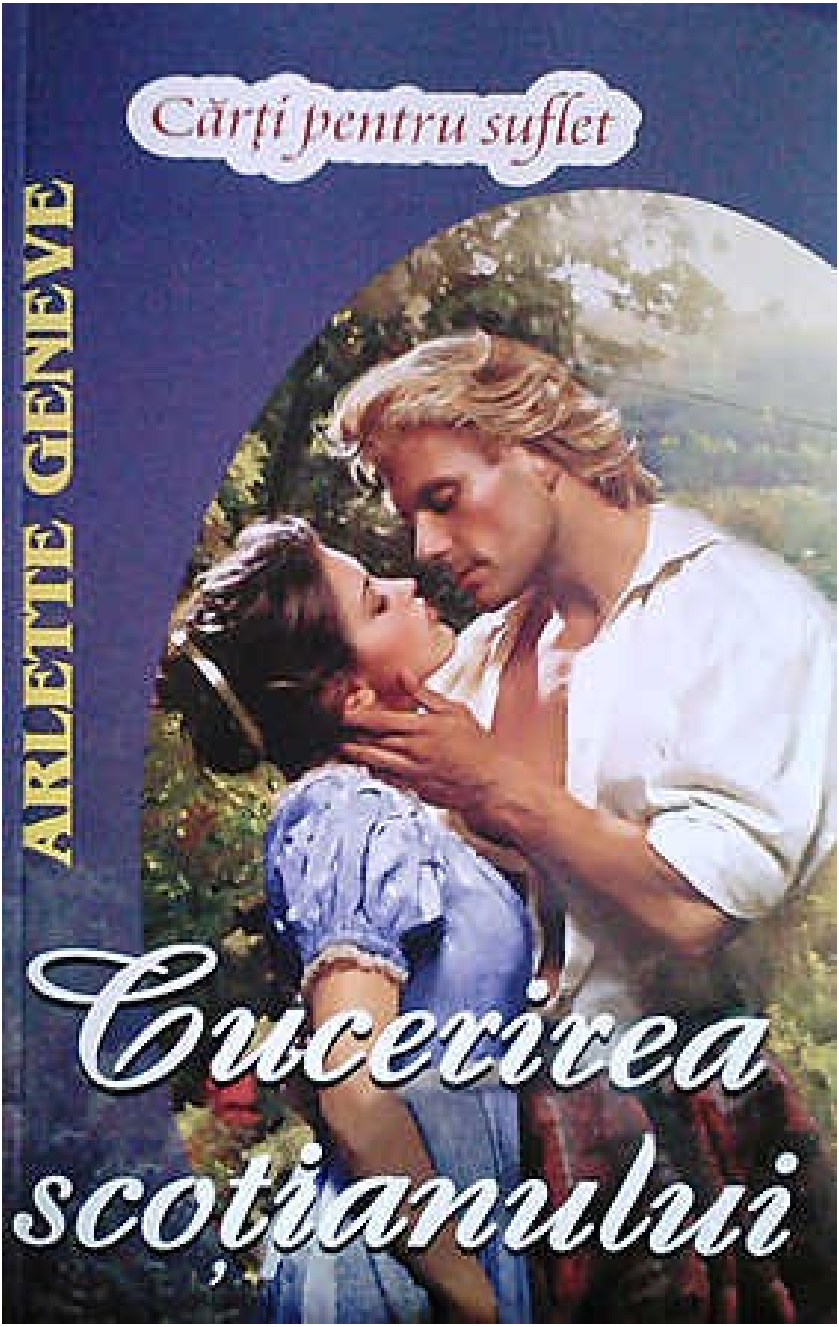

Cucerirea scoțianului

ARLETTE GENEVE
CUCERIREA SCOŢIANULUI

VOL.3 DIN TRILOGIA PENWORD

Traducere: Otilia Carmen Spânu
Editura LIDER

PROLOG

Scoţia, castelul Ruthvencastle, 1820

Era cea mai friguroasă zi a anului şi mirosea a moarte! Lacul se trezise cu un strat de gheaţă pe suprafaţa sa cristalină. Frigul pătrundea prin pereţii solizi de piatră, învăluind cu pătura lui groasă zonele cele mai calde din castel. Se extindea prin fiecare ungher ca un abur ce mirosea a rugină veche, întunecând şi mai mult culoarele lungi ale Ruthvencastle-ului. Noaptea îmbrăţişa câmpurile pustii şi le învăluia într-o ceaţă deasă, întunecată şi premonitorie, care acoperea vălul alb ce căzuse pe parcursul celor mai tăcute ore ale zilei.

Când au început durerile facerii, femeia fragilă care stătea culcată pe salteaua moale nu a simţit mirosul cald al propriei sudori, nici pe cel dulceag al lichidului aproape incolor, ce i se scurgea pe picioarele goale. Simţurile îi erau complet amorţite de spasmele care îi scuturau corpul. Contracţiile permanente îi scădeau sensibilitatea faţă de orice percepţie extrasenzorială. Voia doar să se sfârşească odată chinul la care era supusă, să se termine cât mai repede martiriul naşterii. Era prima dată, dar ea şi-a jurat că va fi ultima. Cu pletele ei de un blond pal, lady Sophie McGregor încerca să-şi ascundă teama sub masca seninătăţii, dar puţinii ei ani nu o pregătiseră pentru ceva atât de dureros precum naşterea unei noi vieţi. Mereu se crezuse curajoasă şi în acel moment crucial al existenţei sale se simţea bătrână şi înfrântă de suferinţă. Durerea sfâşietoare din pântece părea că în orice moment o s-o rupă în două iar bătrâna moaşă nu făcea decât să-i crească suferinţa prin pasivitatea pe care o dovedea. Simţea că viaţa i se scurge fără s-o poată controla, la fel ca sângele lipicios care îi golea măruntaiele, pătând în roşu cald

aşternutul fin ce acoperea patul. Bebeluşul venea cu fundul şi moaşa şi-a făcut cruce văzând atâta suferinţă. Viaţa se scurgea din lady Sophie şi ea nu putea să facă nimic ca să evite asta. Avea să fie cu neputinţă să salveze şi mama şi moştenitorul. Trebuia făcută o alegere! Dar nu îi revenea ei asta, ci lui Dumnezeu. Ţipătul sfâşietor a făcut să tremure zidurile castelului Ruthvencastle cu un sunet ca de dincolo de mormânt şi a trezit teama în sufletele celor care locuiau între pereţii solizi.

Brandon Keith McGregor, laird de Ruthvencastle, stătea drept şi încordat în salonul cel mare. Aşteptarea devenea nesfârşită şi înfiorător de exasperantă. O auzea pe Sophie suferind şi inima i se strângea de remuşcare. Ea suferea, şi el nu putea să facă nimic, doar să privească neputincios orele care se scurgeau monotone, lungi, dureroase. Într-o singurătate copleşitoare. După ţipătul sfâşietor, tăcerea a impregnat aerul cu neputinţă, care devenise densă, dar el continua să stea nemişcat ascultând ţipetele de durere, ca şi cum ar fi fost el însuşi cel care le scotea.

Uşa marelui salon s-a deschis brusc. Cu ochi de căprior speriat, moaşa a făcut un semn din cap, pe care el l-a înţeles perfect. A scos un oftat adânc şi şi-a şters fruntea asudată, cu batista pe care a desfăcut-o de la gât. Morgana stătea în spatele moaşei, fără să-şi ia ochii de oţel de pe chipul lui Brandon. Acuzaţia pe care a citit-o pe faţa ei l-a făcut să blesteme printre dinţi. Se temuse de gestul acela atotştiutor în timpul celor optsprezece ore cât durase naşterea.

— Am salvat moştenitorul, laird McGregor. Morgana a rostit cuvintele de parcă naşterea ar fi fost un moment de doliu, şi nu de bucurie aşteptată. Acest amănunt i-a provocat un geamăt care nu a reuşit să-i iasă din gâtlej. Ian Douglas McGregor aşteaptă să vă cunoască. Brandon o asculta pe Morgana ca şi cum glasul ei venea de foarte

departe. Numele ales cu drag pentru întâiul lui născut îi suna în auz ca un scârţâit oribil. Se simţea cu desăvârşire depăşit de emoţii negative. V-am dezvăluit destinul înainte să se împlinească. Blestemul care apasă asupra acestor ziduri…

Brandon şi-a fixat pupilele negre pe chipul lui Eleonor, bătrâna doftoroaie a clanului; pierduse socoteala anilor pe care îi avea.

— Nu cred în premoniţii, nici în vrăji, a rostit el cu bărbia înălţată.

— Nici tatăl domniei voastre nu credea şi iată rezultatul. V-am spus că nu ea era cea aleasă, dar mi-aţi nesocotit sfatul. Sunteţi vinovat pentru ce se întâmplă.

Brandon a oftat adânc ca să-şi stăpânească replica amară care îi stătea pe limbă.

— Cum se simte lady Sophie? Doftoroaia a dat din nou din cap. Brandon şi-a aţintit ochii obosiţi pe Morgana, care îi dădea indicaţii. Trebuie s-o văd.

Morgana a încuviinţat dând uşor din cap, s-a întors către vestibulul mare şi Brandon a urmat-o îndeaproape, cu paşi mari şi hotărâţi.

Drumul lung până în apartamentele Sophiei a fost îngrozitor de greu. Intrarea în dormitor s-a dovedit o încercare dură, pe care a înfruntat-o cu tot curajul de care a fost în stare. Încăperea mirosea a sudoare şi a suferinţă. A văzut găleţile pline cu apă fierbinte; aburul suia până în tavan şi umezea perdelele şi mobilele. Brandon a perceput asta ca pe ceva de nesuportat, enervant. Ochii lui au străbătut camera până au găsit patul pe care se odihnea trupul fără viaţă lui lady Sophie. Puseseră peste ea un cearşaf alb, care o acoperea de tot până la gât. Chipul ei, acum senin, părea al unui înger ce doarme în pace, străin de dezastrul care plutea deasupra supravieţuitorilor din Ruthvencastle.

Pieptul lui Brandon s-a umflat primejdios când şi-a dat

seama de ce se petrecuse. De consecinţa nefastă a hotărârii de a se căsători cu Sophie. Tocmai primise o pedeapsă meritată pentru trufia lui. Vrăjitoarea avusese dreptate.

— N-am să vă iert niciodată, laird McGregor! Brandon şi-a înfipt ochii verzi în cei negri ai Morganei, care străluceau cu o ură nesfârşită. Priviţi-o! Mi-aţi ucis fiica.

PARTEA ÎNTÂI

MARINA DALILA ROSA

E artistă şi cordobeză,
cu mers de ţigancă;
priveşte ca o sultană
şi vorbeşte ca o prinţesă.
Amestec de ţigancă şi regină,
a venit cu bătăi din palme şi dansuri;
cu pinteni de aur la picioare
şi, drept coroană şi podoabă,
o pălărie cordobeză.

Fragment din poemul Cântec dedicat femeii cordobeze, *de Julián Sánchez Prieto, păstorul poet*

CAPITOLUL 1

Córdoba, munţii Hornachuelos, mai 1830

Aerul dimineţii mirosea a cimbru înflorit, a lemn de pin ud şi a amestec de plăcute arome pe care rouă zorilor le lăsase în urma sa. Marina a inspirat cu putere, ca să se pătrundă de mirosul pământului, al ierbii legănate de briza

primăverii cordobeze. Adora aceşti munţi plini de unduiri aurii, de măslini strălucitori ca de argint când erau mângâiaţi de soarele cald al dimineţii, de văi înfrunzite unde curgeau râuşoare ce cântau parcă atunci când se loveau de stâncile de pe mal şi de vegetaţia care îl împodobea: stejari, pini. O încânta să se piardă pe potecile podidite de buruieni şi să caute pe cerul albastru zborul vreunui vultur imperial sau să asculte urletul unui lup din depărtare... Dar ce a auzit Marina în dimineaţa aceea nu a fost urletul unui lup, ci zgomotul unui tunet. S-a încruntat nedumerită. Cerul era senin, nu vedea niciun nor, era o frumoasă zi de primăvară, dar a auzit un alt sunet asemănător celui de dinainte şi atunci a ştiut că provenea de la o armă. După numărul de împuşcături şi după zarva pe care o auzea în josul dealului, a dedus că trebuie să fie tâlhari care atacau vreo trăsură. Armăsarul pe care îl călărea era neliniştit şi ea i-a şoptit încetişor în timp ce îl mângâia pe gât ca să-l liniştească. Şi-a mânat calul printre copaci ca să îi ia prin surprindere pe tâlhari. Era o nelegiuire să-i invadeze proprietatea. Se simţea responsabilă. Judecând după numărul de împuşcături, atacatorii păreau să fie trei, poate patru. Ramurile copacilor au lovit-o, una dintre ele s-a prins de pălăria ei neagră până i-a smuls-o de pe cap, dar a reuşit să o recupereze fără sa oprească mersul calului. Pe măsură ce se apropia de grup prin spate, putea să audă glasuri mânioase. Ascunsă în desişul pădurii, Marina a avut o vedere perfectă a ceea ce se petrecea. Trei călăreţi înconjurau o frumoasă trăsură neagră din care cobora în acel moment un uriaş furios. Părul blond îi ajungea până la umeri. Marina a admirat bărbia pătrată ce i s-a părut extraordinar de virilă. Spre surprinderea ei, i s-a strâns stomacul în faţa acelei apariţii masculine. A observat cum îi înfrunta pe atacatori fără teamă în ochi. A simţit extrema aroganţă şi profundul dispreţ cu care îi studia pe tâlhari, de parcă ar fi avut

control asupra situaţiei. Unul dintre aceştia, căpetenia, a ridicat pistolul şi l-a ţintit pe străin drept în mijlocul frunţii. Oricine altcineva care ar fi văzut scena ar fi crezut că urma să se petreacă o crimă de neiertat, dar ea ştia că nu. A recunoscut batista verde de sub pălăria pe care o purta tâlharul, jacheta neagră şi briceagul cu mâner de fildeş vârât în fâşia de pânză neagră. Briceagul acela frumos fusese un dar de la ea, însă era aşa de mult timp de atunci…

Marina nu a mai pierdut vremea. A luat arma pe care o purta legată de şa, a desfăcut punguţa din piele care conţinea praf de puşcă şi l-a introdus pe ţeavă. L-a presat ca să-l compacteze. A pus câlţii şi glonţul de plumb, a ţintit deasupra capului tâlharului, în vreme ce calul continua să coboare coasta, şi a avertizat cu glas tare şi hotărât. Se afla la câţiva metri de trăsură, dar niciunul dintre cei patru bărbaţi nu observase prezenţa ei, cu excepţia vizitiului care era prea speriat ca să mai spună ceva.

— Hoţi blestemaţi! Căraţi-vă de pe pământurile mele!

Căpetenia tâlharilor şi-a întors faţa spre ea a şi privit-o. Marina a văzut că avea chipul acoperit cu o batistă din pânză, căreia îi făcuse două găuri pentru ochi. Singurul lucru pe care nu îl acoperea batista era gura cu buze fine şi dinţi perfecţi.

— Ia te uită ce avem aici! O strălucire cumpănită s-a ivit în pupilele negre ce parcurgeau cu neobrăzare figura ei. Ai de gând să îi salvezi pe toţi, da?

Era a patra oară în două săptămâni când Marina intervenea ca să evite un atac pe proprietatea tatălui ei.

— Pe toţi cei care îmi încalcă pământurile.

— Vreau doar să-i uşurez un pic punga. Îmi face impresia că e destul de plină.

— N-am să te mai avertizez, l-a informat ea cu glas sec.

— Crezi cumva că am să te ascult?

Brandon era uluit. Să fie atacat de tâlhari spanioli pe munte era ultimul lucru la care putea să se aştepte. Când a hotărât să accepte invitaţia cumnatului Diego de a petrece o vreme în oraşul spaniol Córdoba şi de a cumpăra din târgul de animale armăsari spanioli pentru proprietatea lui din Scoţia, nu îşi putea închipui deznodământul pe care l-ar putea avea călătoria lui de afaceri. Interesul pentru caii de rasă l-a făcut să admire frumosul armăsar negru care se oprise în faţa sa; era cu două palme mai înalt decât caii lui, de care îi făcea rost vărul Justin din oraşul Ronda, dar Brandon era perplex şi nu din pricina frumosului animal. În faţa lui se afla o frumuseţe cu ochi de culoarea mierii, cu o armă mai mare decât braţele, care ţintea fără nicio urmă de ezitare capul tâlharului. Vederea acestei splendide femei i-a tăiat răsuflarea, avea stomacul strâns şi inima îi bătea cu iuţeală. A observat că ea îl tutuia pe atacator ca şi cum l-ar fi cunoscut şi acest amănunt l-a făcut să ridice o sprânceană, dar a alungat ideea imediat pentru a-şi îndrepta atenţia către dezastrul ce putea să se petreacă în câteva secunde. Brandon credea cu adevărat că, dacă apăsa pe trăgaci, femeia aceea ar putea să fie aruncată înapoi de forţa detunăturii. Sufletul lui de cavaler a luat-o înainte, ca să evite această posibilă eventualitate.

— Aţi auzit-o pe doamna… plecaţi! a spus cu glas de tunet.

Marina şi-a luat ochii de la atacator, ca să se uite la victimă, la fel de iute ca un fulger, dar a fost o greşeală îngrozitoare; uriaşul intimida prin statură şi, în plus, avea o strălucire primejdioasă în privire. Mandibula ce îi ieşea în evidenţă era rigidă, ochii verzi, care aruncau scântei, erau o provocare prin profunzimea lor. Vorbele fuseseră adresate tâlharului dar privirea era aţintită asupra ei. Marina a înghiţit cu greu saliva chiar dacă a încercat să-şi păstreze stăpânirea de sine. A strâns şi mai tare arma în mâini.

— N-am să-ţi mai repet, afară!

Şi Marina a trecut la fapte. O singură împuşcătură pe deasupra creştetului căpeteniei şi a frânt creanga unui pin. Căzând, aceasta a lovit mâna tâlharului şi l-a făcut să dea drumul armei pe care o aţintea spre străin. Zgomotul detunăturii a speriat păsările, care şi-au zborul făcând ramurile să se legene cu un sâsâit pe deasupra capetelor lor, ca şi cum s-ar fi plâns pentru liniştea întreruptă. Stupefiaţi, atacatorii au început să înjure şi să ameninţe, dar căpetenia i-a oprit cu un gest al palmei ridicate. Creanga de pin îi făcuse o rană din care curgea sânge, dar el nu părea să-şi dea seama de asta. Continua s-o privească pe femeie cu o urmă de umor în pupilele negre.

— Îmi vei plăti pentru ofensa asta! Da, să nu te îndoieşti.

Tâlharul a dat pinteni calului şi a pornit în galop pe potecă; restul tâlharilor au făcut la fel. Marina a aşteptat până ce zgomotul copitelor a dispărut ca să-i dea bice la al ei. Calul a înaintat spre trăsură şi străin, care o privea uluit.

Brandon a mijit ochii văzând faţa ei; îl privea cu un amestec de plictiseală şi neplăcere, ca şi cum el ar fi fost vinovat de asaltul asupra propriei persoane.

— Nu trebuia să fi tras, aţi fi putut să mă răniţi, a spus el cu glas neutru. Marina şi-a dat seama că uriaşul credea că ea greşise ţinta şi nu a ştiut dacă să se supere sau să râdă. Precizia ei era extraordinară, dar nu l-a corectat pentru concluzia nechibzuită. Brandon McGregor, s-a prezentat el.

Marina era tot călare pe armăsarul ei, dar chiar şi aşa, înălţimea individului reuşea să o intimideze. Ea nu i-a răspuns la salut.

— Puteţi să vă continuaţi drumul acum. Córdoba nu este departe, dacă într-acolo vă îndreptaţi. Brandon a mijit ochii cu precauţie. Glasul spanioloaicei sunase excesiv de serios. Vă asigur că n-am să vă mai deranjez, a rostit ea.

— Mi-ar plăcea să ştiu numele salvatoarei mele.

Marina l-a privit drept. Simţea mult interes pentru bărbatul cu ochi de smarald dar şi-a stăpânit curiozitatea. De obicei străinii pricinuiesc necazuri iar ea nu avea nevoie de niciunul.

— Vă pot asigura că nu este nevoie de o prezentare formală.

Brandon a rămas surprins; ea îl alunga pur şi simplu.

— „E o dovadă de bună creştere să te arăţi recunoscător”, ! i-a răspuns el repede.

Marina a făcut ochii mari, foarte uimită la auzul zicalei populare. Individul părea să cunoască foarte bine proverbele spanioleşti; unde le-o fi învăţat?

— Să aveţi o zi bună! i-a răspuns în cele din urmă trufaşă.

Dar Brandon nu avea de gând să se dea bătut aşa de uşor, nu când rămăsese impresionat de curajoasa şi alunecoasa spanioloaică.

— Întotdeauna sunteţi aşa de nepoliticoasă?

Marina pornise pe drumul de întoarcere, dar vorbele – ofensatoare au oprit-o. Şi-a răsucit trupul ca să se uite la el, cu surprinderea întipărită pe chip.

— Uitaţi în chip convenabil că v-am salvat punga cu aur.

Vorbele au sunat ca un sfat pe care Brandon nu l-a acceptat.

— Nu mi-aţi salvat punga cu aur, doamnă, tocmai mi-aţi furat inima. Ea a făcut ochii mici, nedumerită. Străinul vorbea o spaniolă admisibilă, dar lungea s-urile, care sunau ca un şuierat, deşi nu era deranjant. Nu pot să îngădui să o luaţi.

— Întotdeauna sunteţi aşa de arogant, domnule…?

— McGregor, Brandon McGregor, şi-a repetat numele ca şi cum nu l-ar fi rostit înainte.

Ea a înclinat din cap, în chip de încuviinţare.

— Marina, salvatoarea dumneavoastră.

Când Brandon a deschis gura ca să-i răspundă, ea nu i-a îngăduit. A dat cu putere pinteni calului şi a început un trap uşor pe drumul secundar dintre castani, pentru ca, o clipă mai târziu, să dispară în frunzişul des de buruieni.

Brandon rămăsese cu vorbele în gură dar cu zâmbetul până la urechi. Va să zică fascinanta spanioloaică se numea Marina. Şi chiar în acel moment el îi străbătea pământurile. Dacă aduna unu cu unu, obţinea răspunsul pe care îl căuta. A făcut cale întoarsă, s-a îndreptat spre trăsură, a deschis uşa, dar înainte de a urca prima treaptă, s-a uitat la vizitiu, care stătuse tăcut cât durase altercaţia, era prea speriat.

— Cui aparţin aceste pământuri?

Vizitiul a ezitat un moment să-i ofere un răspuns auzindu-i tonul grăbit, dar a făcut-o totuşi:

— Aparţin contelui de Zambra, don Álvaro del Valle y Aguilar. Moşia lui, „Stejărişurile” se află la ceva mai mult de o jumătate de leghe de drumul nostru.

Brandon a cântărit cu multă atenţie informaţia. Destinul era un bastard jucăuş dar ce mult îl favoriza. El mergea în întâmpinarea cumnatului lui, la Córdoba şi adresa pe care o avea asupra sa era tocmai palatul Zambra. Zâmbetul i s-a făcut şi mai larg. Aşadar, fetişcana spanioloaică îşi închipuia că s-a descotorosit de el, că nu avea să-i mai vadă chipul frumos... A izbucnit într-un hohot puternic. Viaţa era plină de surprize.

Palatul Zambra, oraşul Córdoba

Balcoanele largi ale palatului erau deschise înspre noaptea caldă şi tăcută; notele muzicale erau clar auzibile din grădinile adiacente acelor ziduri înalte, care închideau între ele veacuri de moşteniri şi generaţii. Enormele candelabre din cristal emiteau străluciri în întunecata şi de

nepătruns noapte şi luminau frumoasele grădini îngrijite şi pline de cele mai variate flori de primăvară: trandafiri, garofiţe, levănţică... Dar Marina tânjea să fie iarăşi la moşia Stejărişurile, frumoasa proprietate a tatălui ei din munţii Hornachuelos. Acolo, printre măslini şi rozmarin, se simţea liberă, putea să fie ea însăşi netrebuind să păstreze aparenţele, dar se întorsese la Córdoba pentru un motiv foarte important: cea mai bună prietenă a ei pleca la Cádiz ca să se îmbarce pe nava *Santa Esperanza* spre Franţa. Trebuia neapărat să-şi ia rămas-bun de la ea, chiar dacă pentru asta era nevoită să părăsească propriul bal timp de o oră. Dacă avea grijă, nimeni nu-şi va da seama că lipseşte. Alejandro, apărătorul ei, avea să-i acopere spatele în cazul în care tatăl ei îi observa lipsa, îi promisese, iar ţiganul Alejandro întotdeauna îşi ţinea cuvântul.

A legat un capăt al frânghiei de balustrada groasă din marmură. Înălţimea din acel colţ ascuns nu depăşea şapte metri, dar ea se strecurase de mai multe ori de la înălţimi mai mari. Dispunea de patruzeci de minute înainte de a i se observa lipsa, avea nevoie de toată repeziciunea mâinilor şi picioarelor sale. Casa Ágatei se afla la trei cvartale distanţă de a ei, putea să fie înapoi chiar înainte de ceea ce socotise.

A auzit glasuri care se apropiau de balconul unde se afla ea pe jumătate ascunsă. Situaţia precară a făcut-o să înjure printre dinţi, cum ar face o precupeaţă şi nu o doamnă educată încă din copilărie cu cea mai absolută rigiditate. A ascuns între faldurile fustei largi frânghia trădătoare şi preţ de o clipă a fost recunoscătoare pentru volumul veşmântului.

— Marina, ce faci aici pe întuneric?

Glasul lui Lorenzo a făcut-o să murmure o scuză. Fratele ei o prindea mereu în momentele cele mai nepotrivite. De când îşi amintea, ştia în ce moment se pregătea ea să pună la cale vreo trăsnaie, doar că acum nu

se gândea la niciuna.

— Iau un pic de aer, micşunelele miros extraordinar în noaptea asta.

Lorenzo a privit-o bănuitor în ochii întunecaţi. Văzând mâinile Marinei încrucişate la spate a strâns din buze ca să nu i se vadă zâmbetul. Sora lui era imaginea întruchipată a vinovăţiei.

Explicaţia asta ar fi de folos faţă de tata dar eu te cunosc prea bine ca să te cred. Nu trebuia să părăseşti balul neînsoţită.

Ea se temea de această observaţie, dar avea un răspuns pregătit şi i l-a oferit cu un zâmbet care nu l-a păcălit deloc.

— Am corsetul atât de strâns încât abia pot să respir. Era gata să mă prăbuşesc peste colonelul Sigüenza în timp ce dansam. Lorenzo a zâmbit auzind răspunsul surorii lui. Aveam nevoie de puţin aer.

— N-o să mă obişnuiesc niciodată cu vorbăria ta sinceră.

Marina s-a uitat strâmbându-se supărată la fratele ei mai mare.

— Dacă ai purta un corset pe sub pantaloni, frate, ai gândi altfel.

Lorenzo a izbucnit în râs auzindu-i vorbele. A încercat să-şi asprească gestul dar nu a reuşit.

— Doica ta a întrecut măsura de data asta? Marina a crezut că fratele ei se fâstâcise; să aibă corsetul atât de strâns făcea creierul ei să rămână fără idei. Pot să ţi-l slăbesc puţin. Marina a primit de îndată, cu profundă adoraţie în ochii căprui. Lorenzo s-a apropiat, s-a aşezat în spatele ei şi a început să desfacă şirul de nasturi mici ai rochiei, până a dat de arma femeiască numită corset. Cu degete pricepute a început să slăbească panglicile. Marina a zâmbit pe jumătate observând îndemânarea fratelui ei în privinţa hainelor femeieşti, dar nu a spus nimic. Şi încotro

te duci?

Ea a mijit ochii bănuitoare. Tonul obişnuit pe care îl folosise el îl cunoştea pe de rost.

— De unde ştii…?

Dar nu a putut să termine întrebarea pentru că tatăl lor tocmai ieşea pe terasă, căutându-i. Marina s-a încruntat îngrijorată. Timpul i se termina şi nervozitatea îi sporea. Lorenzo, care îi slăbise panglicile corsetului, nu a putut să termine să-i încheie rochia fără ca tatăl lor să-şi dea seama. Ca să nu işte bănuieli, s-a aşezat la dreapta surorii lui cu mâinile la spate şi o strălucire vinovată în ochi, dar tatăl nu a observat asta din cauza întunericului nopţii.

— Este nemaipomenit să fugi de la propriul bal fără să spui nimic.

Marina a gemut în sinea ei. Ultimul lucru de care avea nevoie erau vorbele de reproş ale tatălui ei, care se îndrepta spre ea cu chipul schimonosit de furie. Mereu era supărat pe ea.

— Stăteam de vorbă.

Lorenzo a încercat să micşoreze încordarea prin vorbele lui dar Álvaro a continuat să-şi privească unica fată cu duritate în ochii de şoim.

— Întoarce-te imediat în salon! Marina a respirat ca să-şi stăpânească replica acidă ce îi stătea pe limbă. Pentru că avea frânghia în mâini la spate, nu i-a rămas altceva de făcut decât să continue să stea în picioare în faţa tatălui ei dar şi-a relaxat umerii şi i-a zâmbit ca să nu-l supere şi mai mult. Ochii săi au arătat o privire împăciuitoare. Dacă Álvaro o descoperea, aveau să tremure zidurile moscheii de furia lui. S-a apropiat şi mai mult de balustradă până ce a atins-o cu spatele. Lorenzo s-a aşezat alături ca s-o acopere. Álvaro şi-a privit fiul cu o sprânceană ridicată, observându-i mişcarea. O aperi, ca întotdeauna?

Lorenzo a încordat spatele. Tatăl lui îi cunoştea prea bine tendinţa de a-şi apăra singura soră în diferitele pozne

pe care ea le făcea. Marina obişnuia să se vâre în tot felul de belele din cauza caracterului hotărât şi impulsiv dar el îi adora spiritul neîmblânzit şi ura închisoarea de norme în care voia s-o închidă tatăl lor. Ca şi cum ar fi pedepsit-o pentru ceva ce el nu era în stare să înţeleagă.

— Crezi că are nevoie, tată? Este petrecerea ei aniversară. Álvaro l-a privit dur pe întâiul lui născut. Pur şi simplu stăteam de vorbă puţin şi ne bucuram de răcoarea nopţii înainte de a ne întoarce în salonul înăbuşitor de bal.

Álvaro a mijit ochii. Cuvintele dure ale lui Lorenzo îl luaseră prin surprindere. Marina a lăsat ochii în jos cu desăvârşire ruşinată. Reuşise ca tatăl şi fratele ei să se certe din cauza sa. De când ţinea minte, Lorenzo sărise în apărarea ei de câte ori avusese nevoie şi inima i s-a umplut de remuşcări pentru că ultimul lucru pe care îl voia era o ceartă între cei doi oameni pe care îi iubea cel mai mult pe lume.

— Simón te caută.

Marina şi-a înăbuşit geamătul ce i se năştea în gât. Tatăl ei hotărâse s-o mărite cu orice preţ cu Simón sau cu cine-o fi, atât de mult părea că vrea să scape de ea de parcă ar fi fost un buboi deranjant şi enervant, un buboi în…! Cotul drăgăstos al fratelui ei a făcut-o să revină brusc pe terasă.

Trebuia să admită că supărarea ei nu se îndrepta spre Simón, ci spre contele de Zambra.

— Tată, am dansat atâta, încât am pierdut socoteala de câte ori m-am învârtit în noaptea asta. Nici Ahile însuşi n-ar mai îndura încă un dans pe călcâiele lui. Álvaro del Valle a cântărit vorbele fiicei lui, care îi sunau a scuză. Deşi era adevărat că o văzuse dansând toată seara fără să se plângă, dar şi fără să zâmbească. El spera să poată face anunţul viitoarei ei căsătorii cu Simón de Soriano y Garda şi hoţomana evita încercările lui de a o căsători, cu o măiestrie care îl înnebunea. Voi dansa cu Simón când îmi

voi recupera răsuflarea, promit!

Álvaro s-a îndoit de vorbele mieroase ale Marinei.

— Ai grijă, Lorenzo, să nu întârzie mult sau vei avea de-a face cu mine după aceea. Presimt să nu-ţi va plăcea deloc atitudinea mea.

S-a uitat ameninţător la fiul lui pentru cazul în care i-ar fi nesocotit vorbele, s-a întors cu vioiciune şi a mers cu paşi energici înapoi în salon. Marina a dat drumul oftatului pe care îl reţinuse.

— Dacă pleci, va observa lipsa ta, i-a reproşat Lorenzo şi Marina şi-a privit picioarele neputând să obiecteze nimic. Până în ultima clipă tata s-a îndoit că vei asista la propriul tău bal de aniversare. Ştie că adori să stai la moşie, libertatea pe care o respiri acolo, de aceea bănuieşte că pui la cale ceva drastic, cum ar fi să fugi. Nu ar fi prima oară, nu-i aşa?

— Dar adevărul este că am venit, nu? Deşi îţi jur că până în ultima clipă am ezitat dacă s-o fac.

— Când ai ajuns de la moşie? a întrebat Lorenzo.

— Puţin după prânz. M-au însoţit Juan şi unul dintre băieţii cei noi. Juan era vătaful moşiei şi cel însărcinat să aibă grijă de Marina când se afla în afara zidurilor palatului. Dar amândoi s-au întors înainte să se înnopteze. Lorenzo s-a uitat la ea cu atenţie. Marina evadase de prea multe ori din închisoarea care însemna pentru ea palatul Zambra, moşia Stejărişurile era refugiul ei, locul unde se simţea liberă. Am nevoie doar de un ceas, frate.

Lorenzo a privit-o serios şi îngrijorat.

— Un ceas înseamnă mult timp.

— Alejandro îmi va acoperi absenţa pentru ca tata să nu bănuiască.

Lorenzo a privit-o bănuitor.

— Cum ai de gând să faci?

Ea a răspuns cu o energie debordantă.

— În câteva minute Alejandro va isca un mic scandal

care îl va ţine ocupat pe tata în lipsa mea.

— Ce ai pus la cale cu pungaşul ăla mă sperie, îţi jur.

Marina a ridicat zeflemitoare din sprâncene. Alejandro era persoana potrivită să işte un tărăboi la o petrecere fără ca pe urmă să se simtă urmările.

— Tata nici nu-şi închipuie, dar Alejandro o să danseze cu Teresa. Spectacolul este gata să înceapă.

Teresa era singura fiică a lui Francisco de Linares şi a lui Ángeles de Sánchez, frate şi cumnată a mamei sale, Rosa. Tatăl ei murise în bătălia de la Somosierra[1], mama puţin după aceea. Contele de Zambra luase asupra lui educaţia nepoatei soţiei lui şi veghea asupra averii fetei până când avea să se căsătorească sau să atingă majoratul, lucru care urma să se petreacă foarte curând. Lorenzo s-a uitat la ea stupefiat, de câte ori cei doi dansau ieşeau scântei. Încă îşi amintea cu un fior ziua în care Teresa a dansat cu ţiganul; don Álvaro a fost pe punctul să facă infarct.

— Tata o să te omoare dacă află că ai legătură cu treaba asta, chiar dacă nu iei parte la ea.

Lorenzo ştia că ţiganul Alejandro umbla cu limba scoasă după Marina şi Teresa după Alejandro. O situaţie destul de complicată şi paradoxală.

— Dar nu va afla.

— Şi unde te duci?

Marina a ezitat dacă să fie sinceră cu fratele ei sau nu; în cele din urmă a câştigat loialitatea faţă de el.

— Vreau să-mi iau rămas-bun de la Ágata, care se întoarce la Paris cu tatăl ei. În noaptea asta vor călători până la Cádiz ca să se îmbarce mâine pe vaporul *Santa Esperanza.*

---

1 Somosierra, localitate din Spania unde, în noiembrie 1808, a avut loc o bătălie între armatele invadatoare ale lui Napoleon Bonaparte şi trupele spaniole, în cadrul Războiului de Independenţă spaniol (1808 - 1812).(n.tr.).

Lorenzo a dat din cap fără să fie convins. Cunoştea pasiunea care punea stăpânire pe sora lui în toate, nu făcea niciodată nimic pe jumătate. Această impulsivitate o punea în situaţiile cele mai compromiţătoare pe care putea să le înfrunte, dar ştia primejdia uriaşă reprezentată pentru ea de refuzul continuu al contelui la tot ce nu însemna broderie şi treburi domestice. Iar Marina era antiteza feminismului supus.

— N-ai să faci o nebunie?

Marina a negat dând din cap de mai multe ori, în încercarea ca fratele ei să nu îi observe neliniştea care o stăpânea.

— Serios, vreau doar să-mi iau rămas-bun de la ea.

Lorenzo a mijit ochii cu băgare de seamă, sora lui se dovedea excesiv de nervoasă şi nu a ştiut dacă trebuia să-i îngăduie sau nu să plece.

— Nu voi putea să-l păcălesc pe tata dacă până la urmă îşi dă seama de lipsa ta, în ciuda prevederilor tale şi ale ţiganului Alejandro.

Marina şi-a muşcat gânditoare buza şi a dat din cap.

— Mă voi întoarce atât de repede, încât abia îşi va da seama de absenţa mea, iar mai târziu voi dansa cu Simón valsul de la miezul nopţii, ca să-l mulţumesc pe tata.

Lorenzo nu ştia de ce, dar această afirmaţie l-a îngrijorat şi mai mult.

— Ai grijă, frumoaso.

Marina i-a zâmbit dulce fratelui ei.

— Promit!

Chiar când ea se pregătea să-şi dea drumul pe balustradă, fratele ei şi-a dres glasul.

— Ar fi mai bine să cobori din camera ta.

Marina a negat dând din cap.

— Mă gândisem la asta, dar coborârea este mai grea. Plantele agăţătoare nu sunt aşa de puternice.

— Te-aş ajuta, dar sunt convins că n-ai de gând să mă

laşi.

Marina a confirmat cu un zâmbet.

— Eu o fac mai bine decât tine.

Amândoi fraţii coborâseră de nenumărate ori pe plantele agăţătoare, ca să se piardă în grădini în nopţile cu lună plină.

— Dar tot eu sunt maestrul.

— Nu-mi mai abate atenţia şi uită-te peste umăr.

— E mai bine să cobori de la balconul camerei mele, distanţa până la grădini este mult mai scurtă, trebuie doar să te ţii bine de grilaj.

Marina s-a încruntat gânditoare, fratele ei tocmai îi oferise deplina libertate de a umbla pe domeniile lui, ceva absolut neîngăduit pentru ea până în acel moment.

— Într-o zi femeile se vor putea bucura de aceleaşi privilegii ca şi voi şi atunci vă veţi da seama de multe lucruri.

Lorenzo a plecat primul, fluierând zeflemitor. Au ieşit de pe terasă fără să se întâlnească cu niciun oaspete.

— Din fericire, tu nu vei vedea asta.

Marina a făcut un gest trufaş către fratele ei în vreme ce îl lăsa să i-o ia înainte pe coridorul larg până la etajul al doilea.

— De ce dormitorul meu trebuie să fie atât de departe de intrarea principală? E absurd.

Lorenzo ştia că era strategia urmată de cei mai mulţi taţi cu fete de măritat. Le situau în zona cel mai puţin accesibilă şi susceptibilă de escapade în miez de noapte, de fugi uşoare sau îndrăgostiţi intonând balade de nesuportat la lumina lunii, dar nu i-a spus asta din educaţie şi fiindcă o iubea foarte mult.

— Pentru ca sforăiturile tatei să nu-ţi întunece ochii dimineţile.

Marina a pufnit grosolan auzind explicaţia.

— Sau ale tale, i-a răspuns muşcătoare.

— Ai grijă la limbă, domnişorico, sau voi lăsa să fii prinsă şi când am să fiu întrebat am să mă spăl pe mâini.

Marina a înţeles ameninţarea fratelui ei.

— Şi atunci eu îi voi povesti tatei ce face moştenitorul Zambra la *Quebrantos.*

— Aşa îmi mulţumeşti pentru eforturile pe care le fac ca să-ţi apăr spatele?

— Dar, Lorenzo, e minunat, faci ceva ce te pasionează. Mă faci să fiu foarte mândră şi mi-ar plăcea să mă laud cu arta ta.

Lorenzo şi-a înăbuşit o înjurătură auzind-o, dar a tăcut, pentru că deja ajunseseră în coridorul principal.

— Să nu te audă tata, sau voi avea o problemă destul de serioasă.

Una dintre invitatele la petrecere tocmai apăruse de după draperiile din brocart albastru. Îl apucase pe Lorenzo de braţ şi îl ducea spre unul dintre saloanele private. Marina s-a lipit cu spatele de perete ca să nu o dea de gol rochia, pe care Lorenzo nu apucase s-o încheie de tot din cauza sosirii inoportune a tatălui lor.

— Scuză-mă, dragă, dar fratele tău îmi datorează un dans şi am de gând să-mi încasez datoria chiar acum.

Marina a rămas singură privindu-l pe Lorenzo plecând, îndrăzneala femeii o surprinsese dar a sfârşit prin a ridica din umeri resemnată. S-a uitat înjur ca să vadă dacă mie cineva, a intrat cu grijă în dormitorul fratelui ei, a deschis ferestrele largi care dădeau în grădina din spate şi a privit în sus ca să verifice dacă grilajul putea să-i suporte greutatea. A trecut hotărâtă un picior peste balustrada din piatră. După câteva clipe a rostit o înjurătură, rochia i se desfăcuse la decolteu. Ea s-a întrebat dacă avea ghinion în noaptea aceea, sau asta fusese intenţia fratelui ei? Era desfăcută aproape până în talie şi s-a gândit că o va incomoda la coborâre; şi-a ridicat din nou bretelele şi a încercat să-şi încheie primul nasture nereuşind, a potrivit-o

pe umăr dar a alunecat iarăşi la cea mai mică mişcare. Cu un mormăit de enervare, a dat jos bretelele şi pieptarul cu totul fără să se gândească de două ori. A lăsat partea de sus a rochiei să-i atârne peste talie. Panglicile roz ale corsetului luceau ieşind în evidenţă dar grădinile particulare din acea parte a palatului nu primeau oaspeţi la baluri, grilajul ei rămânea ascuns curioşilor. S-a dus până în colţul cel mai întunecat, a trecut un picior peste balustrada lucioasă şi l-a asigurat lângă ieşind; cu mâna stângă s-a prins de plante înainte de a scoate celălalt picior. Pantofii cu toc s-au dovedit o problemă, s-a descălţat cu multă grijă de cel drept şi l-a lăsat să cadă în gol. Înălţimea nu era mare, astfel nu trebuia să se teamă că se va rupe; celălalt pantof a avut aceeaşi soartă. Cu mâini îndemânatice şi picioare uşoare a început coborârea pipăind cu grijă ca să nu-şi zgârie degetele în vegetaţie dar rochia a sfârşit agăţată în spinii florilor. A înjurat violent şi a optat s-o dea jos cu totul. Cu o mână a început s-o scoată în timp ce cu cealaltă continua să se ţină cu putere de grilaj. Rochia a alunecat pe şolduri cu un uşor sfâsâit. A dat din picioare în zigzag fără să se mişte din loc şi a lăsat-o să cadă pe pământ alături de pantofi. Libertatea de mişcare pe care i-a produs-o absenţa rochiei a fost hotărâtoare ca să n-o deranjeze faptul că rămăsese în lenjerie de corp în afara camerei sale. Marina a scos un oftat de uşurare care i-a rămas pe buze. Lipsea partea cea mai complicată a coborârii, căci grilajul se termina la o înălţime de vreo doi metri şi jumătate, fapt pentru care va trebui să facă o săritură. Spera să nu-şi rupă vreo gleznă în încercare. A respirat adânc…

— Aştept juponul!

CAPITOLUL 2

Vocea profundă, care nu îi era necunoscută, a speriat-o de moarte şi în plus a făcut-o să se dezechilibreze. Mâna ei nu a putut să se prindă la timp de plante şi trupul i s-a balansat neputincios în gol înainte de a se putea agăţa de ceva. Crengile s-au rupt între degetele ei, care erau ţepene din cauza surprizei. În cele din urmă a căzut iremediabil. Lovitura puternică a ameţit-o o clipă. Din fericire, căzuse pe moale, peste trupul unui bărbat. Era apărată de braţele lui puternice. El o privea cu un zâmbet în ochii verzi. Marina nu mai văzuse niciodată o culoare atât de intensă, doar în munţii Hornachuelos chiar în dimineaţa aceea. Era tipul pe care ea evitase să fie jefuit! Ce făcea în palatul Zambra?

În ciuda întunecimii nopţii, ochii străinului erau de-a dreptul răpitori şi au cucerit-o de tot. Mâinile bărbatului au ţinut-o de talie şi ea şi-a permis să-şi sprijine capul de pieptul lui în încercarea de a-şi recăpăta suflul. Trebuia să se asigure că nu-şi rupsese nimic. Şi-a mişcat membrele şi în afară de sperietură, totul era la locul său; mai puţin creierul, care probabil i se prinsese de iederă, căci nu putea să gândească limpede. Imediat s-a încordat supărată şi i-a reproşat furioasă:

— Am căzut din cauza dumitale!

Marina nu avea aer. Bărbatul nu îi dădea drumul în ciuda încercărilor ei de a se desface din braţele lui.

— Desigur, doar la auzul glasului meu mi-ai căzut la picioare.

Râdea de ea? Marinei nu-i venea să creadă.

— Dă-mi drumul! Te rog! a poruncit ea fermă.

Bărbatul i-a nesocotit porunca deşi a slăbit strânsoarea braţelor. Dar ea nu a fost conştientă de asta, avea în continuare membrele moi şi relaxate peste el, sorbindu-i căldura şi aroma. Simţind părţile tari ale trupului lui. Mintea îi spunea că trebuie să ia îndată distanţă dar nu era în stare să ducă la capăt fapta.

— Doar dacă mă asiguri că nu ai nimic rupt. Marina a ridicat în sfârşit capul şi l-a privit cu ochi de duelgiu ofensat, dar recunoscătoare în fond pentru că o prinsese la timp. Lovitura putea să se fi dovedit gravă. M-ai speriat îngrozitor, credeam că n-am să te pot prinde.

— Dar ai făcut-o şi îţi sunt deosebit de recunoscătoare. Marina s-a arătat foarte intrigată. Ce făcea străinul acela în grădina privată a palatului Zambra? Cu ce motiv stătuse ascuns în întunericul nopţii? Lovitura m-a lăsat fără respiraţie, a încercat să îi explice.

— Iar tu m-ai lăsat pe mine fără respiraţie, i-a răspuns el. Marina a mijit ochii cu băgare de seamă la auzul tutuirii neaşteptate, dar nu a avut timp să mai analizeze altceva. Mâna uriaşului a prins-o de gât pe la ceafă şi i-a ridicat cu delicateţe capul spre buzele lui. Nu putea fi adevărat, oare avea de gând...? Contactul celor două guri i-a provocat o descărcare neaşteptată şi cu desăvârşire necunoscută. Limba lui a intrat cu o uşurinţă uimitoare în interiorul gurii ei, care deodată a rămas nemişcată, neştiind ce se petrece cu capul ei, căci era incapabilă să gândească limpede. Bărbatul s-a jucat cu dinţii ei, i-a lins interiorul obrajilor şi ea s-a abandonat mângâierilor, care i se păreau excitante. Niciun bărbat nu reuşise ca ea să participe atât de activ la un sărut luat fără consimţământ. Se dovedea ispititor, emoţionant. Să se lase sărutată de un necunoscut pe care îl văzuse o singură dată era un păcat. Pentru ce motiv neştiut sărutul acelui străin i se prea atât de plăcut? Eşti un nectar divin.

Vorbele acelea au readus-o brusc la realitate şi, fără să-şi creadă cu totul neruşinarea care o împinsese spre el, a pus amândouă mâinile pe pieptul lui şi s-a îndepărtat cu grijă un pas. Bărbatul i-a zâmbit cu o privire lascivă. Înţelepciunea îi revenise şi Marina a strâns buzele cu dezgust.

— Cere-ţi iertare de îndată!

Bărbatul a încordat spatele şi ea a dat înapoi din cauza înălţimii lui: fără pantofi nu îi ajungea nici măcar până la piept, părea un uriaş. Părea? Era un uriaş!

— Scuzele mele, doamnă!

De ce scuza sunase ca o mângâiere? Străinul avea o strălucire tainică şi batjocoritoare în ochi. Marina simţea ca şi cum un magnet o atrăgea spre el iar ea nu înţelegea motivul. Nu se simţise niciodată atrasă de străini, oricât de atrăgători ar fi fost.

— Am încredere în discreţia dumitale în ce priveşte ceea ce s-a petrecut acum un moment. Hohotul puternic a nedumerit-o complet. Nu obişnuiesc să mă sărut cu străinii.

— Mi-ai salvat viaţa, îţi aminteşti? Marina a mai dat un pas înapoi, cu multă băgare de seamă. Chipul frumos a speriat-o un pic prin hotărârea puternică pe care o arăta. Era absolut convinsă că bărbatul acela voia ceva şi faptul că nu ştia ce o făcea să plutească pe o mare de îndoieli. Dar ce făcea în grădinile private? Mai bine, pe cine naiba aştepta? Poţi să ai încredere în discreţia mea, micuţo.

— Viaţa dumitale nu era în primejdie, l-a informat Marina. Nu există nicio datorie de plătit, te asigur.

— Eu cred tocmai contrariul. Mi-ai salvat viaţa, acum îţi aparţine, voi fi robul tău.

Aceste vorbe au făcut să i se strângă stomacul fetei. Pentru o clipă a crezut că străinul glumea, dar nu, o privea eu o posesivitate care a nedumerit-o. Marina şi-a îndreptat umerii şi a făcut ochii mici. Robul ei? Ce străin ciudat, ce vorbe grăitoare.

— Ai grijă ce oferi, ar putea să te coste scump şi…

El nu a lăsat-o să continue.

— Aş da jumătate din moştenirea mea ca să te mai sărut o dată.

Marina nu putea să se aştepte în niciun caz să o prindă de braţe şi s-o tragă din nou spre el. Brandon i-a căutat buzele cu ale lui şi ea a rămas prinsă într-o spirală

necunoscută. I-a rezemat spatele de iedera de pe zid şi a înconjurat-o cu braţele lui puternice, fără să-i îngăduie o scăpare demnă. Marina se simţea incapabilă să emită un gând limpede; limba străinului o seducea, o domina iar ea voia să continue s-o sărute cu frenezia aceea care i se părea înrobitoare. Absolut păcătoasă. Nimeni nu o mai sărutase aşa! Mâna lui Brandon părăsise spatele şi s-a strecurat pe o parte până i-a atins bustul sub inimă. Având panglicile corsetului slăbite, Brandon a putut să-şi introducă palma cu o uşurinţă uimitoare. Marina a tresărit când pielea a simţit mângâierea, a scos fără voie un geamăt şi a continuat să stea cu ochii închişi în faţa senzaţiilor care o ameţeau. I se păreau delicioase, niciun alt bărbat nu reuşise să-i trezească interesul pentru plăcerile trupeşti într-o formă atât de fizică şi atât de nepotrivită.

Amândoi au auzit pe solul acoperit de pietriş al grădinii nişte paşi apăsaţi care se apropiau de locul unde se aflau ei. Marina a început în grabă să-şi aranjeze ţinuta dar uriaşul – nu i-a dat drumul. Din fericire constituţia lui enormă o ascundea aproape de tot.

— Maică sfântă! Vorbele tatălui ei au reuşit s-o facă mică de teamă dar bărbatul nu i-a dat voie să se desprindă de el cu promptitudinea care i-ar fi plăcut ei, a rămas tot prinsă între pieptul şi braţele lui, care în momentul acela i-au părut adăpostul diavolului. Ce făcea tatăl ei în grădină? De ce Alejandro nu începuse spectacolul, aşa cum îi promisese? Don Álvaro privea chipul străinului şi mâinile fetei care îşi aranja neîndemânatică hainele. Marina...? Dumnezeule din ceruri! Explică-te!

Vorbele tatălui ei a făcut-o să închidă ochii în faţa dezastrului care se apropia. Ea nu putea să explice nimic, era în lenjerie de corp, pe jumătate ascunsă în spatele unui străin şi cu toată ruşinea lumii întipărită pe obrajii îmbujoraţi. Cum putea să explice ce făcea în grădină? A încercat să-şi încheie nasturii dar s-a dovedit cu neputinţă,

avea mâinile împiedicate. Álvaro s-a gândit că fiica lui avea o întâlnire amoroasă cu un necunoscut. Sufletul i-a căzut la picioare. A închis ochii ca să înghită dezamăgirea care îl copleşea.

— Brandon, pentru numele lui Dumnezeu!

Exclamaţia lui Diego a făcut ca Marina să iasă din ascunzătoarea spatelui străinului dar a cuprins-o teama când a văzut ochii lui Diego şi mâna lui fermă, care ţinea braţul tatălui ei într-o încercare de a-l împiedica să se năpustească asupra necunoscutului, sau asupra ei, ca să-i aplice cine ştie ce fel de pedeapsă. Acum înţelegea de ce tatăl ei părăsise saloanele palatului, avea legătură cu prezenţa lui Diego, dar ce făcea el în Córdoba? Marina îl credea în Anglia.

— Vere!

A făcut un pas înainte dar străinul o ţinea cu forţa. Marina încerca să scape din braţele lui dar nu reuşea.

— Dă-i drumul fetei mele, ticălosule!

Álvaro era stăpânit de furie văzând cum un străin îi îmbrăţişa în mod intim fiica. Ochii lui întunecaţi au strălucit dezamăgiţi. Cum putuse ea să se arate atât de uşuratică? Marina a ieşit în apărarea străinului fără să-şi dea seama.

— Tată, nu e ceea ce îţi închipui! a încercat să explice dar când a văzut cele două perechi de ochi care o priveau de parcă ar fi înnebunit, a gemut înăbuşit. Am căzut de pe grilaj când coboram. A tăcut un moment, încerca să dea o explicaţie coerentă. Acest amabil cavaler a împiedicat o nenorocire. M-a prins la timp şi m-a împiedicat să cad ca o piatră pe pământ. Aş fi putut să-mi rup gâtul.

Álvaro, ca şi Diego, se uita la ea neputând să-i creadă explicaţia. Fiica lui, o domnişoară decentă, fugea pe grilaj? În ce scop? Mânia a început să-l invadeze.

Brandon s-a uitat la bărbatul de vârstă medie care îl însoţea pe cumnatul lui, Diego. Avea ţinuta dreaptă, părul şi barbă îngrijit tunse, era îmbrăcat cu o eleganţă înnăscută

şi îşi privea fata cu o profundă durere în ochi.

— Drăcia dracului! Unde te duceai?

Marina s-a făcut din nou mică. Glasul tatălui ei dobândise un ton primejdios.

— Ágata pleacă în noaptea asta, şi eu voiam să-mi iau rămas-bun de la ea, de aceea mă hotărâsem să fug un moment. Am crezut că grilajul îmi va suporta greutatea dar m-am înşelat.

Álvaro a pufnit indignat.

— Te duceai s-o vezi pe Ágata? O venă îi zvâcnea la tâmplă şi Marina şi-a muşcat mâhnită buza. Pe la spatele meu? Ea a răsuflat în vreme ce se gândea la cuvintele potrivite ca să-l liniştească pe tatăl ei. De asta erai pe jumătate dezbrăcată? a întrebat don Álvaro cu amărăciune. Încerci să mă păcăleşti?

Marina nu ştia care ar fi cea mai rea veste, că fugea pe ascuns ca să-şi ia rămas-bun de la prietena de suflet sau că avea o întâlnire neîngăduită cu un amant în grădină.

— Partea de sus a rochiei mi se agăţa de spinii iederei când coboram, nu puteam decât să mi-o scot ca să cobor fără probleme. Este cea mai bună rochie a mea şi nu voiam să se rupă. Nu ştiam că era cineva în grădină.

Ochii i s-au întors cu reproş către bărbatul străin.

— Hotărârile tale îmi dau întotdeauna dureri de cap, a exclamat don Álvaro îndurerat. Ai plecat de la petrecerea ta ca o fugară… Mă scoţi din minţi!

— Tată, trebuie să-mi iau rămas-bun de la ea, nu înţelegi?

Tonul glasului ei a sunat neliniştit. O iubea pe Ágata ca pe o soră.

— Întoarce-te îndată în casă! a exclamat sec don Álvaro.

Marina s-a uitat în ochii dezamăgiţi ai lui Diego. Vărul ei venea spre ea în timp ce-şi scotea haina. I-a pus-o pe umerii goi.

— Brandon, regret întârzierea. Glasul lui Diego era reţinut. A fost o surpriză să te găsesc cu verişoara mea, nu mă aşteptam să facă o poznă în ziua aniversării ei. Marina şi-a umflat pieptul într-atâta încât s-a temut că-i plesnesc cusăturile hainelor. De ce părea că ea era singura vinovată? Pentru că era! Sau îşi mai scosese şi altcineva hainele fără să stea pe gânduri? Diego a oftat adânc încercând să-l calmeze pe conte. Unchiule, te rog să ierţi încurcătura. Grădina mi s-a părut un loc nimerit în care să mă aştepte cumnatul meu până ce veneam, am crezut mai potrivit să aştepte aici, şi nu într-un salon înţesat de lume.

Marina îşi privea vărul cu adoraţie în ochii întunecaţi, dar cu buzele strânse de furie. Uriaşul cu ochi verzi era cumnatul lui Diego? De ce nu bănuise?

Álvaro a oftat indignat şi Diego s-a uitat cu multă atenţie la cumnatul său. Nu scăpase privirii lui îmbrăţişarea intimă dintre el şi Marina. Ce naiba se petrecea? De ce îngăduise ea asta? Verişoara lui era cunoscută de toată nobilimea cordobeză pentru caracterul irascibil cu privire la bărbaţi.

— Am încredere în cuvântul dumitale de cavaler… Álvaro şi-a întors ochii spre străin înainte de a termina propoziţia – că acest incident va rămâne între noi, sau reputaţia fiicei mele… – acum şi-a îndreptat privirea dură spre Marina –, reputaţie pe care să încăpăţânează s-o târască în noroi, va fi cu desăvârşire distrusă.

— Vă dau cuvântul meu de laird că nu s-a întâmplat nimic care să umbrească numele fiicei dumneavoastră. Din fericire mă aflam în locul potrivit ca să evit o nenorocire mai mare.

Marina s-a uitat la necunoscut cu gura căscată. O sărutase cu neruşinare! A ştiut instinctiv că trebuia să stea departe de el.

— Dă-mi voie, unchiule, să fac cuvenitele prezentări. Amândoi bărbaţii şi-au încordat spatele şi au înălţat bărbia.

Cumnatul meu Brandon McGregor, fratele soţiei mele, Cass.

Álvaro a mijit ochii privind cu mult interes la individul care o scăpase pe fiica lui într-un mod neobişnuit. Ca oaspete al nepotului şi finului său, nu putea să se arate nepoliticos faţă de el. Deşi martor era Dumnezeu că îi venea să-l strângă de gât.

— Va fi o plăcere pentru mine şi casa mea să împărtăşim invitaţia oferită de nepotul Diego. Marina ştia că tatăl ei îşi stăpânea cu greu furia. În ciuda vorbelor amabile, străinul îşi câştigase duşmănia contelui de Zambra şi nu a ştiut să spună dacă acest lucru o bucura sau o întrista. Fiţi binevenit la Córdoba. Uşile Zambrei vor fi deschise pentru dumneavoastră.

Dar Marina nu se putea gândi decât la Ágata şi la faptul că nu izbutise să-şi ia rămas-bun de la ea. Seara se dovedise un dezastru chiar dacă îl cunoscuse pe cel mai extraordinar bărbat din viaţa ei. Era cel mai îndrăzneţ şi mai neruşinat dar săruta chiar bine.

***

— Te-am avertizat.

Marina s-a uitat la fratele ei mai mult îndurerată decât supărată, în vreme ce se plimba nervoasă prin încăpere. Pereţii casei cădeau peste ea. Era înnebunită să se întoarcă la moşia „Stejărişurile”, frumoasa proprietate din munţii Hornachuelos. Voia să călărească pe frumosul ei armăsar arab, dar de la tatăl ei pentru a cincisprezecea aniversare, şi să mâne văcuţele la păşune şi la râu. Dar nu putea să fac nimic din toate astea pentru că era închisă în palatul Zambra, participând la baluri pe care le ura şi îmbrăcând haine care o stânjeneau. Şi-a netezit cu mişcări violente poala rochiei, ca şi cum astfel ar eliminat furia care o stăpânea.

— N-am putut să-mi iau rămas-bun de la Ágata.

Tonul mâhnit a înmuiat inima lui Lorenzo, care cunoştea afecţiunea profundă ce le unea pe cele două fete.

— Poate a fost mai bine aşa. Tatei nu i-ar fi plăcut, ştii că dezaprobă prietenia voastră. Marina s-a încordat dar nu a spus nimic. Ştia că tatăl ei nu vedea cu ochi buni prietenia cu familia Martin, dar ea îşi iubea prietena. Eşti conştientă de împotrivirea lui, o consideră o duşmancă.

Marina nu s-a putut stăpâni la auzul vorbelor fratelui ei

— Ágata nu este o rivală, nu e vinovată de războiul dintre Spania şi Franţa. Lorenzo a prins-o de umeri şi a întors-o spre el. Marina l-a privit cu durere adâncă în pupilele negre. Mama ei era spanioloaică, prietenă cu mama noastră. Iar tatăl ei a renunţat la toată viaţa lui în Franţa, din iubire; cum se poate uita aşa ceva?

— Amândouă sunteţi fiice ale războiului şi adulţii obişnuiesc să uite asta când vă văd împreună.

Marina s-a uitat la fratele ei crezând că-i înţelege vorbele, dar Lorenzo nu se referea la aspectul fizic al amândurora, atât de diferit, ci la naştere şi neam.

— N-are nicio vină că e blondă. Dacă vrei un vinovat, învinovăţeşte-l pe franţuzul de tatăl ei. Lorenzo a dat uşor din cap. Ágata urăşte mai mult decât oricine rădăcinile ei franţuzeşti. O faceţi să se simtă nelalocul ei şi asta e o mârşăvie.

Marina şi-a privit hotărâtă fratele. Nu protestase în faţa apărării înverşunate a prietenei sale de suflet. Lorenzo continua să fie mantaua ei de vreme rea. Cei şase ani diferenţă dintre ei îi uneau şi mai mult într-o camaraderie unică şi extraordinară. Marina nu îşi cunoscuse mama, murise după naştere. Spania era în război, lipsa de mijloace şi medicamente înlesniseră dezastrul. Rosa de Linares nu a putut să depăşească perioada de după naştere; o infecţie a ucis-o în câteva zile. Familia nu reuşise să înghită această pilulă amară de atunci şi don Álvaro del Valle, conte de

Zambra, revărsase spre fiica lui toată teama care îl stăpânise după pierderea soţiei. O supraveghea permanent, cu severitate.

Marina fusese cea mai singuratică fetiţă din lume. Lorenzo regreta această intransigenţă a tatălui lor care o împingea aproape mereu pe marginea revoltei. Dar înlocuise această lipsă de atenţie paternă cu pasiuni masculine. Era expertă în marcarea vitelor şi chiar călărea mai bine decât cei mai mulţi călăreţi de pe moşia contelui. Lorenzo încă simţea fiori amintindu-şi ziua în care sora lui, într-o încercare de a atrage atenţia tatălui lor, înfruntase un tăuraş. Contele o pedepsise foarte dur dar ea nu a renunţat la încercările de a-i atrage atenţia în toate felurile cu putinţă. Chiar şi aşa, nu a reuşit să îmblânzească inima contelui sau să străpungă armura pe care o îmbrăcase de mulţi ani, în aceeaşi zi în care fiica lui a venit pe lume şi contesa a plecat din ea.

— Simón este foarte dezamăgit de tine. Dacă aceste vorbe voiau s-o supere, au reuşit cu vârf şi îndesat. Şi foarte îngrijorat.

— N-am de gând să mă mărit! Lorenzo a dus-o către canapeaua micuţă situată în colţul camerei surorii lui. Tatăl lor îi interzisese în mod expres să iasă din apartamentele ei toată ziua. N-o voi face niciodată.

— Simón este mai îngăduitor decât tata.

Marina s-a întors brusc cu faţa la fratele ei. Diferenţa de înălţime era notabilă; atât tatăl cât şi fratele ei aveau o statură respectabilă dar ea abia trecea de un metru şi jumătate, lucru care o deranja dar reuşea să-l ascundă.

— Vreau să fiu liberă. Lorenzo a ridicat o sprânceană neagră perfectă. Nu vreau îngrădirile pe care le reprezintă un soţ. În plus, vreau să-l călăresc mai departe pe Cabrón cu deplină libertate, să-i cresc mânjii, să-i îmblânzesc… Lorenzo s-a strâmbat auzind numele pe care sora lui i-l dăduse armăsarului. Să-mi conduc propria viaţă. Un soţ nu

mi-ar îngădui aşa ceva.

— Mamei nu i-ar fi plăcut să te audă vorbind cu atâta lipsă de respect despre căsătorie. Marina a tăcut un moment. Trebuie să-l înţelegi pe tata, doreşte să te vadă protejată de un bărbat loial.

Marina a pufnit neîncrezătoare.

— Pe Simón îl am la degetul mic şi mi se pare nemaipomenit că nu vă daţi seama de asta. Lorenzo a scos un hohot. Nu râde de mine! Marina i-a dat un cot fratelui ei ca să-l potolească. Am de gând să intru la Mănăstirea Santa Clara dacă nu-mi daţi de ales.

Dacă voise să-şi lase fratele cu gura căscată, izbutise.

— Hotărât lucru, ai înnebunit! Marina stătea liniştită lângă fratele ei. Tu în mănăstirea Santa Clara?

— Nu vreau să mă mărit, Loren. Fratele ei a zâmbit auzind diminutivul drăgăstos. Şi nu pot să-l conving pe tata să-mi asculte motivele, de aceea nu dau la o parte ideea de a mă călugări.

— Ai prea mulţi pretendenţi satisfăcători pentru ca tata să ia în considerare părerea ta; cu excepţia lui Simón, îi mai rămân destui de ales.

Marina a făcut ochii mari.

— Din câte ştiu, doar unul mi-a cerut mâna în mod formal, a răspuns ea cu glas reţinut.

— Poate pentru că restul nu au îndrăznit. Marina s-a gândit la vorbele fratelui ei, chiar dacă nu le spusese ca s-o jignească. Eşti prea irascibilă, a continuat el hotărât, caracterul tău sperie mai mult decât un taur furios.

— Sunt culmea virtuţii. Lorenzo a izbucnit din nou în râs auzind-o dar Marina nu l-a luat în seamă. Şi de ce nu te căsătoreşti tu? Aşa tata ar uita o vreme de mine.

Lorenzo i-a făcut cu ochiul strengăreşte.

— Asta ar fi ca şi cum i-ai cere plopului să facă pere. Marina i-a zâmbit fratelui ei. Încă nu mi-ai povestit cum de ai ajuns în braţele străinului.

Marina a hotărât să se aşeze şi să-şi lipească spatele de canapea. Fratele ei avea un anume rictus în colţul gurii şi întrebarea sunase tendenţios.

— Străinul îl aştepta pe vărul Diego, care se dusese după tata. Am căzut peste el fără să vreau, era aşa de întuneric încât nu mi-am dat sima că era cineva în grădină, ştii doar că de obicei e închisă. Lorenzo a continuat să tacă. Iedera nu mi-a susţinut greutatea dar îmi închipui că ştii. Marina a respirat de mai multe ori neluându-şi ochii de la Lorenzo. Tăcerea asta a ta îmi dă fiori, l-a înfruntat ea.

— Tata mi-a povestit o versiune diferită. Absenţa rochiei tale poate fi interpretată în multe feluri.

Marina a respirat cu putere.

— Tu mi-ai lăsat nasturii descheiaţi!

Lorenzo şi-a dus mâna la piept cu solemnitate.

— Acest mic amănunt mi-a scăpat, ai cuvântul meu că nu a fost intenţionat.

— A trebuit s-o dau jos pentru că nu puteam coborî pe grilaj, îmi cădea de pe umeri şi mă temeam că se rupe dacă se agaţă în spini. Lorenzo a înclinat din cap. Ce face străinul în casa noastră? De ce a venit? Când pleacă?

Lorenzo a fluierat în faţa unui asemenea val de întrebări.

— Străinul a venit să-şi vadă sora.

Marina a ridicat sprâncenele bine conturate auzind lămurirea.

— Din câte ştiu, sora lui nu se află în Córdoba.

— Îmi închipui că el nu avea cum să ştie, a subliniat Lorenzo. Cred că amândoi, vărul nostru şi el, vor pleca la moşia Vílchez. Trebuie să fie foarte grea o schimbare atât de drastică de geografie şi de climă pentru un străin.

— Străin şi din nord, a adăugat Marina. Ştii dacă are de gând să rămână mult timp? Lorenzo a ridicat din umeri întrebător dar nu a răspuns. Marina a rămas gânditoare câteva secunde. Nu mi l-aş fi închipuit niciodată pe vărul

nostru căsătorit cu altă femeie decât nepoata contelui de Ayllón. Lorenzo a încuviinţat după ce a ascultat-o. O iubea aşa de mult…

— Iubirea ne aşterne în faţă căi necunoscute. Cine ştie ce ne va aduce viitorul…

Marina a făcut un gest de înţelegere către fratele ei, dar nu a putut să-i răspundă pentru că în încăpere a intrat camerista.

— Domnişoară del Valle, Eugenia Cortés doreşte să fie primită.

Marina s-a ridicat grăbită, dar Lorenzo a prins-o de mână înainte de a putea să răspundă.

— Aminteşte-ţi de avertizarea tatei.

Marina i-a zâmbit candid, dar nu a reuşit să-l păcălească deloc. Apoi s-a întors spre cameristă ea să-i dea poruncă.

— Însoţeşte-o în sala privată, voi veni în cinci minute. Camerista a dat din cap şi a închis uşa în urma ei. Marina s-a întors spre Lorenzo. Dacă tata are de gând să mai dea un bal săptămâna asta, jur că ies în stradă şi încep să ţip!

Lorenzo s-a ridicat şi el.

— Tata încearcă să facă anunţul căsătoriei tale înainte de a scăpa ocazia.

Marina s-a strâmbat plictisită.

— Încă un bal, şi îl voi accepta pe colonelul Sigüenza, jur! Lorenzo a ieşit din camera surorii lui cu zâmbetul pe buze.

*

Când Marina a văzut chipul neliniştit al Eugeniei a ştiut că se petrecea ceva grav. Prietena ei se uita în pământ şi îşi frângea mâinile cu o nervozitate pe care nu putea s-o controleze iar când şi-a dat seama de prezenţa ei în sală, s-a ridicat dintr-un salt, a îmbrăţişat-o şi a început

să plângă amarnic.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Marina cu un fir de glas. Dar vorbele ei au făcut ca zbuciumul Eugeniei să crească şi mai mult. Marina a îmbrăţişat-o mai strâns ca s-o consoleze. Linişteşte-te, nu poate fi atât de grav.

Eugenia continua să plângă fără încetare.

— Sunt ruinată. Pierdută!

Marina era obişnuită cu dramatismul Eugeniei chiar dacă de data asta durerea ei părea prea reală. Prin vorbele ei, a încercat să nu dea importanţă problemei.

— Eşti bolnavă de ciumă? Eugenia a negat dând din cap. Ţi-au murit animalele de companie? A negat din nou. Tatăl tău e ruinat financiar? A negat încă o dată şi mai hotărâtă. Atunci nu e aşa de grav.

Eugenia a ridicat capul şi a privit-o supărată.

— Ce uşor e pentru tine să spui asta!

Marina a luat-o de mână şi a dus-o spre fotoliile din faţa balconului.

— Doar moartea poate să ne ruineze viaţa, nimeni altcineva nu are această putere. Eugenia a hohotit dar a reuşit să-şi stăpânească plânsul. Spune-mi ce ai păţit.

— André mă şantajează! a mărturisit până la urmă.

Buzele Marinei s-au strâns într-o linie. Îl cunoştea pe individul în chestiune, seducea domnişoarele pentru ca apoi să le şantajeze chiar când se aflau pe punctul de a se căsători, dar nu ştia că Eugenia fusese atât de naivă.

— Franţuz netrebnic! Eugenia a început iar să plângă neconsolată. De ce zici că te şantajează?

Eugenia nu a putut să-i răspundă, tremurăturile nu îi îngăduiau.

— Are medalionul meu, a reuşit să spună cu glas întretăiat, şi nişte scrisori pe care i le-am scris când mă credeam îndrăgostită de el.

Marina s-a gândit că greşise crezând-o pe Eugenia naivă; se purtase ca o proastă.

Şi când te gândeşti că se bucură de ospitalitatea tatălui meu… André Moliere lucra ca secretar pentru don Álvaro şi pentru că îşi refăcea o mică proprietate pe malurile Guadalquivirului, contele de Zambra, în nesfârşita sa generozitate, îi oferise o cameră în căminul familiar până când locuinţa lui va fi restaurată. Marina şi-a aţintit ochii imenşi în cei ai prietenei sale, care erau înecaţi în lacrimi. N-o să fie cum vrea el. A tăcut un moment. Ce pretinde?

— Două mii de reali din argint, i-a spus. Marina a icnit, consternată. Mica avere pe care mi-a lăsat-o bunica.

— Dar banii ăştia sunt zestrea ta… Eugenia a hohotit şi mai tare. Trebuie să vorbeşti cu Alfonso, povesteşte-i totul.

Alfonso de Molina era logodnicul Eugeniei. Un prosper crescător de vite care creştea armăsari frumoşi pentru târguri şi un bărbat îngrozitor de conservator.

— Ce uşor e să vorbeşti aşa când nu inima ta este cea care suferă. Marina a privit-o pătrunzător. Îl voi pierde, îi va fi ruşine cu mine.

— Nu reuşesc să înţeleg ce-ai văzut la tipul ăia ca să cazi la picioarele lui; cred că nu există domnişoară în toată Córdoba care să nu fi suspinat după pantofii lui franţuzeşti. Eugenia şi-a astupat gura cu o mână în vreme ce Marina făcea planuri în minte. Trebuie să i le luăm, a afirmat.

Eugenia a gemut speriată.

— Eşti nebună! Nu ştiu unde ţine medalionul şi scrisorile.

— Dacă mă mai faci nebună, aşteaptă-te la consecinţe, a certat-o Marina cu severitate, chiar dacă imediat şi-a îmblânzit tonul. Trebuie să acţionăm.

Marina s-a întors spre Eugenia.

— Sunt disperată, a exclamat ea.

— Povesteşte-mi totul.

CAPITOLUL 3

Diego continua să-l privească pe cumnatul lui cu interes şi curiozitate. Sosirea acestuia în Spania se dovedise o adevărată surpriză. Când i-a făcut invitaţia pentru o vizită, nu şi-ar fi închipuit că va accepta aşa de curând, cu atât mai mult cu cât soţia lui, Casey se afla în călătorie în Granada, la Aurora şi Justin, dar Brandon se descurca destul de bine în palatul Zambra, fără ca absenţa surorii lui să-l tulbure câtuşi de puţin.

Brandon agita uşor un pahar de jerez. Amândoi cumnaţii împărtăşeau un moment de relaxare în acea după-amiază de primăvară. Brandon continua să evoce cu un surâs viclean coborârea făcută de Marina pe grilajul grădinii. Privise cu mare interes fiecare dintre mişcările ei elegante. Când rochia i-a alunecat pe trupul de sirenă, stomacul i s-a încordat şi inima a început să i-o ia la goană. De cât timp nu se mai simţise atras de o femeie? Şi o femeie care nu ştia că este privită. Curajul ei îl umpluse de curiozitate şi nu putuse să-şi ia ochii de la pielea ei strălucitoare, de la buclele întunecate ale părului, care unduiau la fiecare mişcare în coborâre. El credea că este martorul unei fugi dar când a văzut că ramurile se rupeau şi femeia cădea în gol, a simţit o teamă neaşteptată. A avut timp doar să încerce s-o ţină şi, când a făcut-o, creierul i s-a transformat în unt topit; a mirosit aroma fricii ei, i-a simţit pielea mătăsoasă a trupului şi nu a mai fost în stare să se gândească la altceva decât s-o sărute. Şi a făcut-o, fără să fie conştient de provocarea faţă de ea. O jignise moral cu sărutul lui, îi compromisese reputaţia cu mângâierile lui şi Marina îi răspunsese cu o pasiune înrobitoare, cu o candoare şi o inocenţă care îl zăpăciseră şi îl făcuseră

incapabil să se mai gândească la ceva. Ardea de nerăbdare s-o sărute din nou, să verifice dacă îi răspunsese la sărut tulburată de cădere sau fiindcă realmente îl dorise la fel de mult ca şi el pe ea.

— Vom pleca peste două zile. Brandon a încuviinţat cu o mişcare a capului auzindu-l pe cumnatul său. Mi-am neglijat prea mult timp moşia.

— Moşie este un cuvânt ciudat. Diego şi-a mai turnat puţin coniac în paharul din cristal fin. Nu reuşesc să mă obişnuiesc cu el. Brandon a izbucnit în râs. Trebuie să recunosc că nu mă obişnuiesc cu multe dintre cuvintele voastre.

— Glumeşti? a întrebat Diego cu o sclipire în ochii negri. Cass râde adesea de pronunţia mea gaelică, tu te descurci mai bine decât mine.

— Spaniola este mai uşoară, trebuie să admit, a subliniat Brandon, dar în Córdoba îmi este mai greu să înţeleg cuvintele pentru că accentul este foarte puternic.

— Din cauza intonaţiei, l-a informat Diego.

— Intonaţie? a întrebat Brandon.

— Intonaţia cordobeză; accentul este propriu unei limbi sau unei ţări, de exemplu tu ai accent. Lui Brandon explicaţia i se părea incoerentă. Un cordobez are intonaţie.

— Eu am accent şi voi aveţi intonaţie, a rezumat Brandon şi Diego a confirmat. Curios.

— Intonaţia este proprie unei provincii sau unei regiuni mai mici. Acum Brandon înţelesese. Dar un lucru este absolut sigur, prietene, există mai multă înţelepciune în intonaţia din oricare tavernă cordobeză decât în accentul din multe oraşe ale lumii.

— Îmi place Córdoba, a afirmat Brandon.

— Este un loc care are drept semn cel mai distinctiv simţul umorului. A învăţat să râdă de ea însăşi dar respectându-i în acelaşi timp pe ceilalţi şi conştientă de această înţelepciune străveche ce mişcă imperii.

— Ai reuşit să mă pierzi, i-a replicat Brandon lui Diego, care rămăsese pe gânduri.

— Nu contează, i-a răspuns Diego cu un zâmbet ciudat, divagam.

— Vorbeşte-mi despre verişoara ta, i-a spus brusc Brandon şi lui Diego a început să-i sune alarma în cap.

— Care dintre ele? l-a întrebat zeflemitor.

— Câte nu cunosc?

Brandon îşi înălţase sprânceana blondă într-un arc perfect.

— Fără s-o pun la socoteală pe Ana Maria, nu cunoşti şapte, a răspuns Diego şi Brandon a pufnit încetişor.

De câte ori îşi amintea de vipera de Ana Maria simţea un fior. O vreme s-a crezut atras de ea dar fugise la timp de muşcătura ei.

— Mă interesează doar una, salvatoarea mea.

Diego l-a privit batjocoritor.

— Salvatoare?

Diego îl credea pe Brandon incapabil să înţeleagă acest cuvânt pe care îl rostise cu o perfectă intonaţie cordobeză.

— Salvatoarea mea Marina…

— Să-ţi vorbesc despre Marina? Brandon a confirmat în vreme ce-şi ducea la buze paharul de jerez. Diego nici nu a stat pe gânduri. Trebuie să ştii un singur lucru despre ea, nu îţi este accesibilă.

Brandon a mijit ochii cu umor.

— M-a vrăjit de tot.

Diego nu a putut să nu izbucnească într-un râs sonor.

Comentariul lui Brandon fusese foarte amuzant.

— Vrăjit? Socotesc, cumnate, că nu cunoşti semnificaţia acestui cuvânt spaniol.

Brandon nu-şi putea ascunde surpriza, în timp ce medita la vorbele lui Diego. Cuvântul „vrajă” îl auzise de nenumărate ori din gura verilor lui englezi, Justin şi Jamie,

când se refereau la soţiile lor spanioloaice.

Diego avea o undă de umor în pupilele negre.

— A evitat ca nişte tâlhari să mă jefuiască, a explicat Brandon simplu.

Auzindu-l, Diego a rămas cu paharul la jumătatea distanţei până la gură.

— Marina?

Brandon a confirmat.

— Mă aflam în drum spre Córdoba când trăsura mea a fost oprită de trei bandiţi. Diego continua să nu spună nimic, vestea îl stupefiase. Dar ea a apărut de nicăieri şi a oprit cu o împuşcătură delictul ce era pe punctul să se comită.

— Tipic Marinei, a reflectat Diego aproape ca pentru sine.

— Să tragă cu arma? a întrebat Brandon surprins. Admit că pentru o clipă m-am temut pentru viaţa mea şi nu pentru cea a hoţilor. O femeie cu o armă poate fi foarte primejdioasă.

— N-ai spune acelaşi lucru dacă ai vedea-o mânuind *faca*[2]. Brandon nu ştia ce este *faca* dar s-a abţinut să întrebe.

— M-a surprins curajul ei.

— Aşa sunt spanioloaicele, cumnate; temerare, curajoase.

— Şi foarte frumoase, a adăugat Brandon.

— Cea mai frumoasă din Córdoba şi cea mai inaccesibilă.

— De ce spui asta? a vrut să ştie Brandon.

Diego l-a privit cu o avertizare în străfundul ochilor.

— Verişoara mea are o familie foarte protectoare. Unchiul meu nu are caracterul tolerant şi diplomat al contelui de Ayllón. Înclin să cred că deja ai aflat acest lucru.

— Asta sună a avertizare, a răspuns Brandon.

---

2 Un soi de cuţit (n.tr.)

— Aşa şi este.

— Prin vorbele tale nu faci decât să-mi sporeşti curiozitatea.

Diego şi-a regretat vorbele de mai devreme. Dacă îşi propunea, cumnatul lui putea să pricinuiască multe necazuri; încă îi erau proaspete în minte manipulările lui din Anglia, care îl costaseră pe el libertatea.

— Te afli în Córdoba. Aminteşte-ţi că aici ne apărăm femeile.

Brandon a izbucnit într-un râs tunător.

— Accept sfatul. Auzind vorbele lui Brandon, Diego a scos un oftat de uşurare dar dacă s-ar fi uitat la scoţian şi nu la paharul de jerez când le-a rostit, şi-ar fi dat seama de interesul pe care îl trezise în cumnatul lui avertismentul cu privire la Marina. Spanioloaica îl vrăjise pe scoţian până la un punct de unde nu mai era cale de întoarcere. Inima lui Brandon fusese mângâiată de degetele pasiunii spanioleşti şi îl lăsaseră tânjind de dorinţă. Emoţii cu care niciun bărbat nu se împacă bine şi cu atât mai puţin dacă era atât de temperamental ca el. Marina devenise primul şi ultimul dintre gândurile lui zilnice. E departe moşia ta? a întrebat plin de curiozitate.

— Este foarte aproape de moşia „Stejărişurile”, frumoasa proprietate a unchiului meu. Diego a continuat să-i explice. Moşia Vílchez a făcut parte în trecut din aceasta, care a fost împărţită şi oferită în dar la nunta mamei mele. Unchiul Álvaro a mărit în felul acesta dota mamei. A fost darul lui de nuntă.

— Un gest generos din partea unchiului tău, a adăugat scoţianul.

— Mama adoră moşia Vílchez; iar unchiul îşi adoră sora. Ascultându-l pe cumnatul său, Brandon a ştiut că destinul îi era favorabil. Dacă moşia era pe proprietatea contelui, ar putea s-o vadă pe Marina aproape zilnic, hărţuind-o până o va face să cedeze. Dar nu este nevoie să

mă însoţeşti, dacă doreşti, poţi să continui călătoria până la Granada. Cass se va bucura să te vadă.

Diego i-a făcut sugestia fără să-i treacă prin cap că Brandon nu avea intenţia să se mişte din Córdoba.

— Prefer s-o aştept aici.

Diego a încuviinţat şi a terminat paharul de jerez. Brandon a făcut la fel. Amândoi bărbaţii s-au ridicat la unison şi au plecat.

***

Marina a închis ochii şi a respirat adânc. O încânta aroma mirodeniilor, a cărnurilor sărate şi a verdeţurilor proaspăt culese. Adora să meargă la piaţă, pentru ea era o plăcere să o însoţească pe bucătăreasa însărcinată cu cumpărarea cărnurilor şi s-o ajute să care coşurile cu alimentele alese, de care se bucurau în timpul meselor.

— Domnişoară, în dimineaţa asta peştele pare foarte proaspăt. Marina şi-a îndreptat privirea către taraba cu peşte. Mirosul de mare era inconfundabil, deşi ea nu avusese ocazia s-o cunoască. Chiar şi aşa, putea să savureze textura sărată, să miroasă iodul. Marina a oftat cu durere, Córdoba era foarte departe de mare. Mă gândisem să cumpăr nişte macrou pentru cină, a continuat bucătăreasa.

— Foarte bine, eu voi cumpăra mirodeniile. Când termini, ne întâlnim la uşa tavernei *Quebrantos,* la capătul pieţei.

Bucătăreasa a fost de acord. Marina i-a zâmbit lui Carmen şi i-a făcut semn cu mâna. Apoi şi-a îndreptat paşii spre capătul străzii. Pe drum, pe diferitele tarabe vedea brânzeturi, mezeluri, pâine proaspăt coaptă… Marina şi-a oprit paşii şi a închis ochii ca să respire mirosul tartelor cu anason şi de scorţişoară. A simţit chiar în clipa aceea dorinţa de a mânca o tartă fierbinte, dar a rezistat

impulsului, dacă ar fi mâncat tot ce poftea în piaţă, ar fi avut probleme cu pofta de mâncare la ora prânzului.

— Bună ziua, domnişoară del Valle!

Vânzătorul de fructe i-a făcut o plecăciune cu capul în chip de salut chiar când trecea pe lângă el. Marina i-a întors gestul cu un zâmbet pe buze.

— Caisele par delicioase. Marina şi-a plimbat privirea peste fructele zemoase, incapabilă să se decidă între pere şi căpşune. Acestea aveau o culoare surprinzătoare.

— Sunt încă puţin tari, domnişoară, dar aşa îi plac lui don Álvaro, dacă nu mă înşel. Marina a confirmat. Şi bănuiesc că acelea de pe moşia dumneavoastră nu au fost culese încă.

— Aşa este, a spus Marina şi pieţarul, auzind răspunsul sincer, a privit-o cu umor. M-ai convins, i-a spus ea, voi lua caise şi prunele astea pe care le ţii pe jumătate ascunse.

Pieţarul a pus cu multă grijă fructele în coşul Marinei. Ea l-a aşezat pe braţ.

— Nu există nimic mai delicios ca nişte tayberries de-ale noastre.

Glasul profund şi senzual a făcut-o pe Marina să tresară. S-a întors şi l-a văzut în faţa ei pe uriaşul scoţian. O privea eu admiraţie în străfundul pupilelor negre. La colţul gurii îi apăruse un început de zâmbet ce nu înflorea cu totul. Pe Marina a încântat-o gropiţa din obrazul lui drept, i s-a părut îndrăzneaţă, ştrengară, atrăgătoare. A văzut că ia din coşul ei prună şi muşcă din ea cu mare plăcere. O picătură de suc s-a scurs pe buza de jos dar înainte de a ajunge pe bărbie a lins-o cu limba într-un fel care ei i s-a părut delicios…

— Tayberries? a încercat ea să pronunţe, dar nu a reuşit.

Brandon a continuat să-i zâmbească.

— Un fruct de pădure scoţian, seamănă cu fragii şi

murele voastre. Marina se încruntase fără să-şi dea seama. Străinul îi luase coşul de răchită din mână cu toată naturaleţea, ca şi cum ar fi fost însoţitorul ei. Fructele noastre de pădure sunt cele mai bune din lume; mari şi zemoase.

— Scuze… — Marina a încercat să recupereze coşul, dar înălţimea lui s-a dovedit a fi un impediment – … coşul este al meu.

Brandon a coborât ochii verzi spre coşul pe care i-l luase de pe braţ.

— Vrei să-l recuperezi? Ea a confirmat repede. Atunci îmi vei îngădui să te însoţesc.

Marina a făcut ochii cât cepele. Pusese stăpânire pe coşul ei fără pic de ruşine şi în plus îi mânca prunele.

— Doriţi o plimbare formală? l-a întrebat Marina. Ochii ei nu se dezlipeau de buzele lui, ce continuau să mănânce prunele pe care pieţarul le pusese în coş. Marina încă îşi amintea limba roz a scoţianului lingând zeama fructului, cum linsese interiorul gurii ei când a sărutat-o în grădini. Stomacul i s-a strâns primejdios. De ce naiba trebuia să-şi aducă aminte de sărut? Pentru că nimeni nu o mai sărutase aşa şi ea îngăduise dar lovitura o lăsase fără respiraţie, fără capacitatea de a gândi. Ha!

— Vreau să te însoţesc, i-a răspuns el jucăuş.

Marina a observat că el nu ruga, poruncea şi acest amănunt a deranjat-o.

— Şi dacă nu doresc să fiu însoţită? a întrebat ea din nou, iar zâmbetul pe care i l-a dedicat el a alarmat-o şi mai mult.

Brandon nu pierdea niciun amănunt din jocul emoţiilor care străbăteau chipul Marinei: surpriză, interes şi o respingere instantanee dar el îndurase mai multe neplăceri decât îşi putea aminti, nu degeaba ajunsese teafăr la vârsta adultă; mă, rog, a recunoscut în sinea lui, primise mai multe săpuneli pe parcurs, dar avea să se distreze mult

supunând-o pe spanioloaică dorinţelor lui, puţin îi păsa de refuzurile pe care avea să le primească din partea ei în viitor. În grădinile palatului Zambra putuse să întrezărească focul uriaş ce ardea în ea. Răspunsul la sărutul lui îl dezarmase complet. Niciodată o femeie nu reacţionase cu aceeaşi pasiune la un sărut al lui. Domnişoara del Valle îşi semnase condamnarea la îmbrăţişarea braţelor lui când i-a acceptat mângâierile, contactul intim. Deşi ea nu ştia, îi aparţinea deja, Brandon marcase cu buzele lui posesia carnală asupra ei.

— Sunt absolut inofensiv, a răspuns el arogant. Marina a străbătut cu ochii de culoarea mierii cei doi metri de muşchi şi fermitate ai străinului; făcând asta, a simţit o apăsare în piept. Era superb, magnific. Declaraţia lui anterioară i s-a părut nelalocul ei. Era bărbatul cel mai puţin inofensiv pe care îl văzuse vreodată, dar s-a abţinut să i-o spună. De ce simţea furnicături pe piele când o privea? Şi un oaspete pe care n-ar trebui să-l superi cu refuzul unei plimbări liniştite prin piaţă, a încheiat el, iar Marina nu a ştiut dacă să se arate jignită pentru neruşinare sau să râdă pentru îndrăzneală. Promit să mă port ca un cavaler.

Putea să se încreadă în el? Bineînţeles, se aflau în mijlocul pieţei, cu soarele strălucindu-le deasupra capetelor şi lumea mergând în jurul lor.

— Până în capătul străzii, s-a oferit ea.

— Până în capătul străzii, a acceptat el, neîncetând s-o privească. Marina a întins mâna să-şi recupereze coşul cu fructe, dar el, cu chipul profund jignit, l-a îndepărtat şi mai mult de ea. Marina a ridicat întrebătoare sprâncenele bine desenate. Sunt un cavaler, a subliniat Brandon cu glas sever, nu pot să îngădui ca o doamnă să care greutăţi când se plimbă la braţul meu.

— Iar eu pretind să nu-mi mâncaţi toate fructele pe care l-am cumpărat.

La insistenţele ei, Brandon i-a dat înapoi coşul.

— Sunt un bărbat cu apetit mare.

Vorbele lui i-au sunat Marinei a primejdie de moarte.

Ochii scoţianului îi arătau o nevoie pe care nici nu o înţelegea nici nu era sigură că vrea s-o înţeleagă.

El i-a oferit braţul ca un adevărat cavaler. Marina a ezitat o clipă fiindcă nu avea încredere în reacţia corpului ei la contactul cu al lui dar până la urmă l-a acceptat. Era o femeie adultă şi putea să-şi controleze emoţiile. Îi acceptase deja compania până în capătul străzii, ce rău putea să-i facă să meargă la braţul lui?

Când Brandon hotărâse în dimineaţa aceea să viziteze moscheea, nimerise în plină piaţă. Deşi încercase să urmeze indicaţiile cumnatului Diego, în cele din urmă se rătăcise, dar o găsise pe ea, salvatoarea lui. Înălţimea i-a îngăduit s-o urmărească până la taraba cu fructe. Îi auzise râsul şi imediat s-a a hotărât s-o abordeze, împins de dorinţa pe care i-o trezea. Acum, că o avea la braţul lui se simţea mândru. Când au trecut câteva minute fără ca ea să spună nimic, Brandon a întrebat-o:

— Întotdeauna eşti aşa de tăcută?

Întrebarea, rostită cu voce gravă, a făcut ca Marina să întoarcă faţa către el. În ciuda dimensiunilor lui, Brandon făcea paşi mici din respect pentru ea, motiv pentru care era recunoscătoare; ultimul lucru pe care îl voia era să termine plimbarea cu chipul încins şi gâfâind ca un ogar.

— Tăcerea alături de persoana potrivită este cea mai bună conversaţie, i-a răspuns ea şi Brandon a privit-o cu real interes.

Răspunsul ei îl surprinsese. Pe lângă faptul că era frumoasă, Marina părea o femeie inteligentă şi cu spirit ascuţit. Calităţi cu care nu era obişnuit. El o întrebase într-un fel; care putea fi luat drept o critică dar Marina îi răspunsese cu diplomaţie şi politeţe.

— Şi eu sunt persoana potrivită? a întrebat din nou

zeflemitor.

— Dumneata te-ai dovedit a fi un inconvenient plăcut, i-a răspuns ea vivace.

Auzind-o, Brandon a izbucnit într-un hohot de râs care a făcut mai multe capete să se întoarcă spre ei. Marina a roşit până la rădăcina părului conştientă că oamenii îi priveau când treceau pe lângă ei.

— Ne privesc pentru că facem o pereche frumoasă. Marina se putea aştepta la orice mai puţin la această concluzie. Şi-a oprit paşii şi a înălţat bărbia ca să se uite la el cât era de lung. Ea abia îi ajungea până la umăr şi deodată nu a putut să-şi stăpânească râsul. A început să râdă şi nu a mai izbutit să se oprească. O pereche frumoasă? De câte ori îşi amintea fraza îi venea să râdă şi mai tare, i se părea cu neputinţă să se supere pe el când era atât de amuzant. Văzându-i ilaritatea, Brandon a mijit ochii nedumerit. N-am spus-o cu intenţia asta, a încercat să se justifice.

— Ştiu, a rostit ea şi a izbucnit din nou în râs. De aceea mi se pare atât de amuzant comentariul dumitale.

Ochii lui Brandon şi ai Marinei s-au întâlnit într-o privire intensă. Părul de pe braţele lui s-a ridicat de aşteptare. Pe Marina a străbătut-o un fior din cap până-n picioare, pe care Brandon l-a simţit perfect. Electricitatea statică dintre ei se dovedea foarte primejdioasă.

— Dalila! Ce bucurie să te întâlnesc aici!

Marina fusese atât de captivată de Brandon că nu îl observase pe cavalerul care se oprise în faţa lor. Când s-a uitat la el, râsul i s-a oprit brusc. Era Sebastián, cel mai bun prieten al fratelui ei.

— Sebastián!

Brandon l-a cântărit rapid pe bărbatul care nu-şi lua ochii de la cea pe care deja o considera spanioloaica lui. Şi-a încordat spatele prevenitor..

— Nu mă prezinţi însoţitorului tău?

Marina a respirat adânc înainte de a face cuvenitele prezentări, la sugestia lui Sebastián.

— Brandon, ţi-l prezint pe Sebastián de la Cruz, un prieten de familie. Cel menţionat a făcut o uşoară plecăciune, din cap. Sebastián, ţi-l prezint pe…

Marina a ezitat o clipă, încercând să-şi amintească titlul însoţitorului ei, pe care îl pomenise în grădinile palatului Zambra

— Lord Brandon McGregor, cumnatul vărului meu Diego.

— Laird, a corectat-o Brandon cu blândeţe, se spune laird McGregor.

— Este o plăcere, laird. Tonul condescendent al lui Sebastián l-a luat prin surprindere pe Brandon. A mijit ochii cu multă băgare de seamă, studiindu-l pe bărbatul oprit în faţa lui, evaluându-l. Stai mult în Córdoba? a întrebat-o Sebastián cu mult interes pe Marina.

— Peste câteva zile ne întoarcem la moşie, mor de nerăbdare să-l călăresc pe Cabrón.

Brandon a ridicat o sprânceană căci cuvântul acela i se părea foarte cunoscut şi nu îşi amintea unde îl mai auzise.

— Ce mult mi-ar plăcea să te însoţesc.

— Întotdeauna eşti binevenit la „Stejărişurile”, ştii doar.

— Am ceva de rezolvat în Córdoba înainte de putea face o vizită formală, dacă sunt poftit bineînţeles.

— Prefăcutule! a exclamat ea, nu ai nevoie de o invitaţie formală. Brandon a observat că îl excluseseră din conversaţie şi acest amănunt l-a deranjat mult. A continuat să-l observe pe Sebastián cu ochi de vânător şi neîngăduindu-i Marinei să se desprindă de braţul lui, aspect care nu i-a scăpat bărbatului. Eşti ca din familie.

— Ce vorbeşti, Dalila, nu te vei schimba niciodată!

— Nu fi condescendent cu mine, nu sunt o fetiţă, i-a

răspuns ea amuzată.

— Pentru mine mereu vei fi o fetiţă.

Brandon a hotărât să nu se mai lase ignorat.

— Dalila? a întrebat el curios.

Amândoi, şi Marina şi Sebastián, s-au întors spre el ca şi, cum deodată şi-ar fi amintit că era acolo cu ei.

— Dalila, da, a spus Sebastián pe un ton liniştit. Femeia pe care o duceţi de braţ este cea mai frumoasă din toată Córdoba şi se numeşte Dalila, a sfârşit prin a-i explica.

Brandon a lăsat ochii în jos spre Marina, perplex.

— Credeam că numele tău este Marina, a afirmat cu surprindere în ochii verzi.

Dar Sebastián l-a scos din încurcătură.

— Marina Dalila Rosa, nu e încântător?

Brandon a ridicat o sprânceană încercând să asimileze cele trei nume ale ei. I se păreau prea pompoase pentru cineva atât de delicat. Şi de ce cretinul ăla îi zicea Dalila? A observat cu minuţiozitate ochii căprui ai bărbatului şi a văzut ceva ce aparent Marina ignora. Sebastián simţea ceva foarte profund pentru ea, în ciuda aparenţei nepăsătoare. Brandon ştia să recunoască simptomele interesului unui bărbat pentru o femeie când îi avea în faţă. El însuşi se simţea foarte atras de femeia pe care o purta de braţ. Să descopere că alt bărbat se simţea fascinat de Marina a făcut ca neplăcerea să i se ivească pe chip. A încordat muşchii braţului fără să-şi dea seama.

— Cele trei nume ale mele au o explicaţie logică. Dar Brandon nu era interesat de explicaţia logică pe care voia să i-o dea ea. Îl interesa mai mult să analizeze mai departe fiecare emoţie care se ivea în ochii lui Sebastián când o priveau pe Marina. Şi-a pus mâna pe mâna ei în mod posesiv, gestul a fost foarte clar pentru Sebastián, care şi-a redus ochii la o linie. Mă numesc Marina în onoarea fecioarei din Córdoba, Dalila după naşa şi Rosa după mama.

Niciunul dintre cei doi bărbaţi nu asculta explicaţia ei. Sebastián a recunoscut provocarea din ochii străinului. Deodată, Marina s-a simţit stânjenită. Nici Sebastián nici Brandon nu spuneau nimic. Se priveau cu intensitate şi fără să clipească. Putea să simtă tensiunea dintre ei şi îi scăpa motivul care ar fi putut să genereze această bruscă antipatie. Vii diseară la cină? l-a întrebat pe Sebastián ca să înmoaie rigiditatea care se simţea în aerul ce îi înconjura.

— Nu se refuză o invitaţie a contelui de Zambra fără teama de consecinţe mai târziu. Marina a zâmbit cald. Brandon s-a îmbăţoşat şi mai şi, făcând ca statura lui să devină şi mai evidentă printre oamenii care treceau pe lângă ei. Fratele tău mi-a făcut invitaţia chiar azi-dimineaţă, în numele lui.

— Tata se va bucura să afle că te-ai întors la Córdoba, a continuat ea.

— Ce mai face?

Marina se pierdea în privirea lui Sebastián. Ochii lui negri o încântau. Ochi de bandit cordobez.

— Întreabă-l diseară, e posibil să te surprindă răspunsul lui.

Sebastián s-a strâmbat semnificativ.

— Ne continuăm drumul prin piaţă?

Intervenţia oportună a lui Brandon a făcut ca Marina să-şi îndrepte atenţia spre el. Uitase complet de străin deşi era agăţată de braţul lui.

— Am ceva pentru tine. Sebastián i-a întins o scrisoare închisă şi Marina a recunoscut scrisul Ágatei. A răsuflat cu putere ca să-şi înăbuşe un geamăt. Era cel mai frumos dar pe care putea să-l primească. Mi-am închipuit că nu ai putut să-ţi iei rămas-bun de la ea.

— Cum…?

Dar Marina nu a putut să termine întrebarea.

— Ne-am întâlnit în portul Cádiz, vaporul meu sosise de la Valencia, al ei era gata de plecare. Până în ultimul

moment a sperat să-şi ia rămas-bun de la tine.

— Mulţumesc, Sebastián, nu ştii ce înseamnă scrisoarea asta pentru mine!

— Ştiu.

Marina l-a privit cu recunoştinţă nesfârşită.

— Ne vedem la cină, s-a despărţit ea cu un ton mâhnit.

— Dacă vrea Dumnezeu, frumoaso!

Marina a urmărit paşii lui Sebastián până ce s-a pierdut printre lumea din piaţă. Atunci şi-a întors ochii spre Brandon care continua să aibă chipul aspru.

— Este un bun prieten de familie.

Dar nu a primit răspuns din partea scoţianului. Amândoi şi-au continuat drumul până au ajuns în capătul străzii, unde o aştepta bucătăreasa de la palatul Zambra.

CAPITOLUL 4

— Carmen… Bucătăreasa a privit mirată chipul Marinei. Fiica contelui nu obişnuia să calce în bucătăria palatului, dacă ar fi fost bărbaţii de pe moşie nu i s-ar fi părut atât de surprinzător, dar s-o vadă pe ea era ceva neobişnuit. Pentru cină vreau stufat de coadă de taur.

— Mă gândisem la macroul pe care l-am cumpărat azi dimineaţă din piaţă, i-a spus Carmen cu glas respectuos.

— Va fi delicios în saramură, dar vreau şi coadă de taur. Carmen a urmărit cu privirea tristă cererea neaşteptată a

Marinei.

— Contelui nu-i plac mâncărurile grele la cină şi cu atât mai puţin cu oaspeţi la masă.

Marina a ştiut că trebuia să folosească altă strategie. Carmen îi era prea loială tatălui ei dar ea avea în minte o

seară; ce avea să se dovedească de neuitat.

— Vreau ca oaspetele să încerce gusturile pământului nostru şi ce alt mod mai bun decât să deguste o mâncare de coadă de taur, delicioasă şi puţin picantă.

Bucătăreasa a acceptat în cele din urmă sugestia Marinei. Din fericire, cumpărase din piaţă câteva.

— Atunci va trebui să schimb antreurile.

Carmen a şters mâncărurile pe care le notase pe o foaie de hârtie, era felul ei aparte de a elabora diversele meniuri ca să nu le repete la cine.

— La antreu, usturoi alb, a spus Marina. Carmen a notat şi a continuat să aştepte sugestiile fiicei contelui. Şi tobă. Şi bob cu şuncă. La felul doi, coadă de taur şi macrou în saramură.

Carmen a notat cu atenţie.

— La desert? a întrebat cu o sprânceană ridicată.

— Gutuie de Puente Genil[3] şi gogoşi unse cu miere.

— Domnişoară, sunt mâncăruri prea grele pentru… Marina a privit-o cu atenţie şi bucătăreasa a dat înapoi. Marina era doamna casei, dacă dorea mâncăruri grele, le va avea. Cum doriţi, cina va fi pregătită.

Marina a încuviinţat şi a ieşit din bucătărie cu un zâmbet optimist pe buze.

*

Álvaro îşi privea fiica stând de vorbă politicos cu colonelul Sigüenza, aşezat la dreapta ei; la stânga îl avea pe secretarul André Moliere, care încerca să obţină atenţia Marinei dar nu izbutea. Nepoata lui, Teresa stătea între laird McGregor şi Diego. Contelui nu i-a scăpat atenţia pe care o acorda străinul conversaţiei pe care o purtau fiica lui şi bătrânul militar. Diego stătea la stânga scoţianului, părea pierdut în gânduri pe care nu le împărţea cu nimeni.

3 Puente Genil, localitate din apropierea Córdobei (n.tr.)

Sebastián stătea lângă Lorenzo. Când servitorii au început să aducă antreurile, Álvaro s-a încruntat intrigat. Sufrageria s-a umplut de mirosul de usturoi, ceea ce l-a făcut pe André să se rezeme de scaun cu chipul schimonosit de scârbă. Marina s-a întors înspre francez cu mare interes, ca şi cum refuzul primului fel ar fi fost culmea grosolăniei. Atunci a făcut ceva absolut uimitor: l-a privit drept pe scoţian şi i-a zâmbit cochetă. Álvaro nu-şi credea ochilor de surpriză, fiica lui nu privise niciodată un bărbat în felul acesta, mai ales în prezenţa lui, şi acest amănunt l-a făcut să ridice o sprânceană cu o anume tresărire. Ce îi scăpa? Şi din ce motiv Simón nu se afla în seara aceasta printre meseni?

— Sper, laird…

— Marina a rostit titlul scoţianului corect de data asta –, sa nu jigniţi masa gazdei dumneavoastră cu refuzul de a gusta excelenta noastră gastronomie. Carmen, bucătăreasa noastră, s-a străduit mult în seara asta.

Brandon a privit-o prevăzător. Vedea în colţul buzelor ei o provocare pe care nu putea să o nesocotească. Ce pusese la cale? De ce simţise nevoia să-l prevină? O fi otrăvit vreun fel de mâncare în onoarea lui? Încă nu îi oferise motivul carnal ca să facă asta, deşi dorea să i-l dea.

— Voi fi încântat să gust mâncarea tipic cordobeză! Marinei a părut să-i placă răspunsul dat de Brandon.

O secundă după aceea s-a întors către comeseanul aşezat la stânga ei şi s-a uitat la el la fel cum s-ar fi uitat la o insectă strivită pe pământ, cu teamă. Dar Moliere nu a putut vedea privirea Marinei, era prea ocupat să-şi acopere farfuria din porţelan alb ca să nu fie servit nici cu bob nici cu macrou. Marina a zâmbit şi mai mult fiindcă în seara aceasta domnul Moliere nu avea să guste nimic din ce alesese ea, dar totul avea un scop precis: ca Moliere să iasă în zori din camera lui în căutare de hrană iar ea să poată să intre şi să recupereze scrisorile şi medalionul Eugeniei.

— Sebastián, sper că ai adus sacii de orez pe care ţi i-

am cerut.

Glasul tatălui ei a făcut-o pe Marina să-şi îndepărteze atenţia de la secretar ca să şi-o fixeze pe Sebastián şi chipul i s-a îndulcit. Brandon a început să se agite.

— Pe toţi cei comandaţi, conte, i-a răspuns Sebastián cu deosebit respect. Am adus de asemenea danteluri şi evantaie valenciene pentru doamnele noastre cordobeze. Atât Marina cât şi Teresa şi-au aţintit privirea pe Sebastián. Amândouă primiseră în dar câte un evantai. Le vor sublinia frumuseţe

— Al meu e superb, tată, a spus Marina recunoscătoare Este din lemn nobil. Are broderii originale şi rafinate. E făcut din mătase brodată cu fir de aur alb, broderia este dintre cele mai fine. E un dar foarte frumos.

— Şi evantaiul meu este foarte frumos, unchiule, a spus Teresa, care până în acel moment stătuse tăcută.

Brandon s-a uitat la spanioloaica lui, care îşi îndreptase din nou atenţia către francez. A simţit o enormă curiozitate să afle de ce era Marina aşa de interesată de Moliere, lui Brandon i se părea un individ neînsemnat, prea ocupat să-şi păstreze volanele cămăşii neatinse şi farfuria goală. Brandon a observat antipatia pe care o arătau ochii Marinei şi el a simţit pentru francez aceeaşi respingere. Ce se petrecuse între ei doi? Când fuseseră prezentaţi formal, André îl privise cu superioritate şi falsă modestie. Lui Brandon i-a displăcut imediat căci a putut să simtă ipocrizia pe care o ascundea francezul şi se mira cum de contele nu-şi dăduse seama de ceva atât de evident.

— Aţi putut să vizitaţi moscheea noastră, domnule McGregor?

Lorenzo pusese întrebarea pe un ton neutru. Brandon a încetat s-o privească pe Marina ca să-i răspundă politicos moştenitorului Zambrei.

— Sper să o fac foarte curând.

— Ce păcat că sora dumneavoastră nu se află în

Córdoba! a adăugat Marina într-un impuls, poate ar trebui să mergeţi a întâmpinarea ei. Granada este un oraş frumos în perioada asta anului.

Dacă Marina a crezut pentru o clipă că sugestia ei va fi luată în considerare de el, avea să rămână cu buzele umflate.

— Dar sora mea şi cu mine am putea să ne întâlnim pe drum fără să ştim, i-a răspuns Brandon. Cred că este mai bine s-o aştept aici în Córdoba, sau poate la moşia Vílchez.

Marina a făcut ochii cât cepele. Ea pleca peste câteva zile la moşia Stejărişurile şi fusese atât de naivă încât să-şi închipuie că scoţianul avea să rămână în Córdoba până la întoarcerea surorii lui. Era imperios necesar ca el să rămână în oraş. Ultimul lucru pe care îl voia ea era să-l întâlnească în orice moment pe lângă moşie. Prezenţa lui Brandon făcea ca nervii ei să fie întinşi la maximum, privirea lui îi strângea stomacul, zâmbetul lui făcea ca inima ei să îşi accelereze bătăile fără vreo explicaţie posibilă; chiar acum o privea intens, zăbovind asupra gurii ei. Marina a strâns buzele ca să nu îi mai tremure.

Brandon s-a bucurat în sinea lui. Dacă era în stare să îi tulbure mintea într-atât, asta însemna că femeia era mai interesată de el decât lăsa să reiasă din gesturile ei.

— Soţia ta va veni direct la Córdoba, vere?

Diego s-a întors spre ea, la auzul vorbelor Marinei, ce îi fuseseră adresate lui.

— Nu ştiu câte zile va sta Cass în Granada, i-a răspuns.

— Ştii că poţi s-o aştepţi aici, la Zambra, fiule. Vorbele contelui au făcut-o pe Marina să ridice o sprânceană. Această casă va fi mereu deschisă pentru tine.

Diego ştia, dar nu voia să stea la palat mai mult decât era necesar.

— Nici cumnatul meu, nici eu nu putem să mai

abuzăm de ospitalitatea dumitale, unchiule. Şi-apoi mi-am neglijat prea mult timp pământurile şi doresc să văd puii Scorţişoarei.

Scorţişoara era iapa soţiei lui. Fusese una dintre puţinele posesiuni pe care le adusese din Scoţia şi Diego o îndrăgea în mod special. Puii ei îi aduceau venituri importante.

— Îmi doresc să văd mânjii tăi frumoşi pe care îi ai, mă gândesc să fac o vizită la „Stejărişurile”. Marina şi-a întors faţa spre tatăl ei auzindu-i vorbele. Spera că nu vorbea serios. Deşi mă îndoiesc că pot să plec de îndată, a continuat contele cu glas autoritar. Sunt în mijlocul unor negocieri foarte importante care îmi iau mai mult timp decât am anticipat. Acum Marina a răsuflat uşurată; măcar va avea câteva săptămâni de singurătate înainte de sosirea tatălui ei la moşie. Brandon a scrutat-o cu mult interes pe spanioloaică. Faţa ei era o oglindă în care putea să citească fiecare dintre emoţiile pe care le trăia. Nerăbdare şi uşurare. Simţea o curiozitate primejdioasă să afle ce făcea ea la moşie şi, cel mai misterios, de ce nu voia să se ducă şi tatăl ei. Sper, Teresa, ca în seara asta să ne încânţi cu glasul tău frumos. Nepoata contelui şi-a privit atentă unchiul. Va fi încă un pas ca să-ţi iert ultima poznă cu Alejandro.

Teresa s-a uitat la Marina cu ochi acuzatori.

— Am gâtul puţin iritat, unchiule, dar dacă doreşti voi face un efort ca să te mulţumesc. Álvaro i-a zâmbit amabil nepoatei soţiei lui răposate, pentru răspunsul ei. Îmi închipui că verişoara mea va putea să mă acompanieze la pian, nu am încredere în acordurile lui Lorenzo, obişnuieşte să urce notele ca să mă sufoc.

Lorenzo a plescăit din buze zeflemitor.

— Pentru că dai dovadă de asemenea ingratitudine, nu meriţi eforturile pe care le fac ca să-ţi fiu pe plac, verişoară, a adăugat el pe un ton neutru. Ştii cât de mult

îmi place să te acompaniez. Teresa s-a uitat la el uşor neîncrezătoare. Doar când ai chef să cânţi melodii andaluze, nu pot să lungesc atâta notele şi o faci intenţionat ca să scoţi în evidenţă lipsa mea de experienţă.

— Şi dacă îl rugăm pe oaspetele nostru să ne încânte cu ceva de pe meleagurile lui? a întrebat Marina.

Brandon nu a crezut că întrebarea Marinei era o aluzie la persoana sa. L-a privit cu interes pe Sebastián aşteptându-i răspunsul şi deodată şi-a dat seama că toţi ochii erau aţintiţi re el.

— Cânt îngrozitor, a răspuns cu glas strident.

— Diego ne-a povestit de multe ori că în Scoţia se cântă la un instrument asemănător cu cimpoiul nostru din nord. Brandon şi-a îndreptat ochii spre cumnatul lui şi l-a privit cu mirare. Am fi încântaţi să auzim o baladă scoţiană, a încheiat Marina.

— Nu cânt la *piob mhor,* mă tem că sunt un dezastru în ce priveşte talentul artistic, a spus Brandon cam stânjenit.

Toţi ochii erau îndreptaţi către el şi invitaţia Marinei i s-a părut o provocare.

— Ce păcat, laird, ne-ar fi plăcut mult să ascultăm ceva de departe.

Brandon nu a muşcat momeala. Marina vorbea pe un ton mieros care nu l-a păcălit deloc. Distrăgea atenţia contelui dar nu ştia de la cine sau de la ce.

— Sunt convins de asta dar prefer s-o ascult pe această încântătoare domnişoară.

Ochii lui Brandon s-au îndreptat spre Teresa, care a lăsat privirea în poală, zăpăcită cu totul. Brandon era obişnuit cu această reacţie din partea femeilor, de aceea atitudinea Marinei îl seducea. Nu arăta în prezenţa lui teamă sau tulburare, se dovedea proaspătă şi naturală ca un trandafir scoţian. Momentul de tensiune a crescut când servitorii au aşezat pe masă tăvile cu coada de taur şi

macroul în saramură. Álvaro a mijit ochii supărat, dar s-a abţinut să spună ceva. Îl văzuse pe scoţian devorând opt bucăţi de tobă în câteva secunde, cu plăcerea întipărită pe chip. S-a întrebat dacă nu cumva fiica lui îi cunoştea gusturile străinului în această privinţă şi acţionase în consecinţă.

— Mâncarea e pe placul dumeavoastră, domnule McGregor?

Brandon tocmai terminase ultima bucată de tobă şi a închis ochii cu încântare.

— O găsesc delicioasă.

Álvaro şi-a privit întrebător fiica. Marina i-a zâmbit, dar cu oarecare teamă.

— Diego a menţionat de multe ori cât de condimentată este mâncarea în Scoţia, tată. Brandon s-a uitat surprins la cumnatul lui auzind cuvintele Marinei. Diego nu se plânsese niciodată de mâncarea scoţiană. Voiam să-i arăt domnului McGregor că şi noi putem să ne lăudăm cu mâncăruri picante, dar bine preparate.

Álvaro nu cunoştea informaţia pe care tocmai i-o dăduse fiica lui. Niciodată în viaţă nu se gândise la gastronomia din alte locuri.

— Cârnaţii ăştia seamănă destul de mult cu ai noştri, a spus Brandon arătând cu furculiţa goală spre tava cu tobă.

— Cumnate, tocmai te-ai îndopat cu tobă, i-a răspuns Diego cu o scânteie de umor în pupilele negre.

— Tobă? a întrebat Brandon curios.

— Cârnaţii noştri tipic cordobezi, l-a lămurit Diego cu umor.

Restul cinei s-a scurs fără incidente, cu excepţia secretarului care abia gustase câteva felii de pâine cu unt. Când Brandon s-a servit de trei ori din stufatul de coadă de taur, contele s-a temut să nu aibă o indigestie severă, dar temerile sale erau neîntemeiate, scoţianul avea un stomac

de fier. După se s-a sfârşit cina, bărbaţii s-au dus în bibliotecă să-şi bea coniacul, fără prezenţa femeilor. Teresa şi Marina au continuat să stea mai departe la masa din sufragerie, nehotărându-se să se ridice, în vreme ce servitorii strângeau vesela folosită şi diversele platouri pentru alimente.

— Eşti sigură?

Întrebarea Teresei a sunat ca un ţipăt în urechea Marinei.

— Ai văzut doar că n-a mâncat nimic. Amândouă se refereau la secretarul francez. Dar e posibil să nu coboare mai târziu la bucătărie. S-a îndopat cu pâine şi unt.

Marina a strâmbat din nas scârbită.

— Nu înţeleg de ce nu le pică bine franţujilor ăstora uleiul nostru de măsline. Teresa a plescăit din limbă cu umor. Îmi închipui că le displace gustul lui acid.

Marina s-a uitat atentă la verişoara sa.

— Insinuezi că e mai bun gustul rânced al grăsimii de porc? Teresa a izbucnit în râs căci comentariul Marinei era foarte nimerit. Este un sacrilegiu ceea ce fac cu trupul domnului nostru Iisus Hristos.

Marina se referea la pâine. Teresa a divagat un moment, gândindu-se la diferenţele culturale şi gastronomice care îi despărţeau pe francezi şi pe spanioli.

— Voi aştepta la uşă până termini, a spus. Dacă Moliere se întoarce înainte, voi încerca să-l reţin.

— Mulţumesc mult, Teresa, nu ştiu ce m-aş face fără tine.

Pentru un moment amândouă verişoarele s-au privit cu atenţie. Marina şi-a aţintit ochii de culoarea mierii pe părul negru al Teresei, pe pielea ei măslinie şi pe ochii migdalaţi. Cu siguranţă nu era o frumuseţe în adevăratul sens al cuvântului dar avea un farmec special şi ea o iubea mult. Părinţii ei muriseră în Războiul de Independenţă spaniol şi contele o adoptase pe nepoata sa ca şi cum i-ar fi

fost încă o fiică.

— Văd că îţi merge bine cu Alejandro, i-a spus deodată sec Teresa.

— Verişoară!

Cea în cauză s-a uitat cu remuşcare la Marina după exclamaţia ofensată a acesteia.

— Iartă-mă, dar îmi este foarte greu să văd că pentru el sunt nevăzută iar tu prezentă.

Ochii Marinei s-au întunecat auzindu-şi verişoara. Cunoştea sentimentele lui Alejandro pentru ea, dar nu le împărtăşea. Afecţiunea pe care i-o purta Teresa era sfântă pentru ea.

— O să-i treacă, a afirmat Marina. Trebuie să-i treacă.

— La fel ca pojarul?

Ambele verişoare au izbucnit în râs.

— Să mergem în bibliotecă, a spus Marina cu voce liniştită. Îmi închipui că bărbaţii or fi aşteptând cu nerăbdare superba ta evoluţie.

— Azi n-am chef.

Marina ştia că verişoara ei era tristă pentru că Alejandro nu se afla între zidurile palatului.

— Dar te vei descurca de minune, ca întotdeauna, a afirmat Marina cu entuziasm.

— Moliere e un tip primejdios, a comentat Teresa cu voce prevăzătoare. E foarte ciudat că nu a făcut niciun comentariu de reproş despre cina pe care ai pregătit-o cu atâta grijă.

Marina i-a zâmbit condescendent verişoarei sale.

— Îşi aruncă săgeţile pe la spatele tatei, ca un laş ce este.

Amândouă femeile au părăsit sufrageria amplă şi s-au îndreptat prin vestibul spre bibliotecă. Înăuntru, bărbaţii erau aşezaţi comod în jurul pianului. Lorenzo acorda corzile, pregătindu-se. Marina şi-a plimbat ochii prin cameră şi şi-a dat scama că singurul loc liber care rămăsese aproape de

pian era lângă Sebastián. A parcurs cu paşi eleganţi distanţa care o despărţea de el. Diego şi scoţianul se aflau într-una dintre zonele mai îndepărtate. Tatăl ei şi colonelul prezidau din fotoliile de onoare. Moliere se retrăsese în apartamentul lui. Marina şi-a săltat poala rochiei ca să se aşeze comod pe sofaua moale. Sebastián s-a ridicat galant ca s-o ajute.

— Mulţumesc, Sebastián.

— E o plăcere, Da. Sebastián a luat mâna Marinei şi a dus-o la buze într-un gest tandru, ca să i-o sărute cu politeţe. Întotdeauna este.

Brandon nu pierdea niciun amănunt din scenă. A observat ca un vânător atent fiecare gest al spaniolului pentru Marina. A văzut zâmbetul sincer pe care i l-a adresat numai ei, mişcarea uşoară a mâinii când a luat-o pe-a Marinei ca s-o ajute. Brandon a observat pentru prima oară în acea seară fâşia care acoperea palma spaniolului şi s-a încruntat fără să vrea. Când Marina şi Sebastián s-au aşezat în faţa lui şi Teresa a început să cânte, Brandon a început să studieze subiectul şi să rezolve misterul pe care îl reprezenta. Îi spuse Da? Un fulger i-a străbătut mintea. Tâlharul de pe muntele Hornachuelos îi zise Marinei Da şi fusese rănit la mână. Brandon şi-a aţintit ochii pe mâna lui Sebastián. În piaţă nu observase fâşia care îi acoperea mâna dreaptă când a salutat-o pe Marina, dar acum o vedea. Concluzia la care ajungea i se părea de o logică zdrobitoare şi a continuat să-l observe în tăcere.

CAPITOLUL 5

Casa era tăcută, în întuneric, cu excepţia unui colţ din bibliotecă. În drumul ei pe scări spre vestibulul de la primul etaj, Marina nu a observat strălucirea galbenă care scânteia

pe sub uşa închisă. Ochii ei urmăreau paşii lui André, care se îndrepta spre bucătărie. Teresa o urma îndeaproape. Marina a întors capul ca să-i facă semn verişoarei sale cu un deget pe buze să păstreze tăcerea. Teresa a dat din cap. Capotul din satin al Marinei foşnea la fiecare pas şi se deschidea de la talie până la glezne, lăsând să se vadă cămaşa albă din dantelă. Amândouă femeile s-au oprit pe ultima treaptă.

— Am nevoie doar de cincisprezece minute, i-a spus Marina Teresei.

— Dar e foarte puţin timp.

Marina a zâmbit.

— Dacă obţii ceva mai mult pentru mine, îţi voi fi deosebit de recunoscătoare.

Teresa a ezitat câteva secunde.

— Voi face tot ce pot.

— Mulţumesc, verişoară. I-am dat instrucţiuni lui Carmen să lase pregătite nişte sendvişuri cu piept de pui şi castraveciori muraţi; sunt preferatele lui André. Mai este şi o sticlă de vin franţuzesc în pivniţă, am luat-o de la Candelaria. Nu ştiam cât e de uşor să faci rost de vin de-al franţujilor în Córdoba.

— Te-ai gândit la toate, i-a răspuns Teresa.

— Nu va putea să reziste unui pahar cu vin bun şi o discuţie despre persoana lui cu o fată frumoasă.

— Ai grijă, i-a amintit Teresa.

Marina a dat din cap a încuviinţare şi a început urcuşul spre dormitoare. Teresa s-a îndreptat cu paşi hotărâţi către bucătărie. Vestibulul a rămas din nou tăcut.

*

Brandon nu putea să doarmă. Încerca să îndure incomoditatea provocată de temperaturile mari. Dacă i s-ar fi povestit despre căldura enormă din Córdoba, s-ar fi mirat

mult, fiindcă nu auzise nici un comentariu din partea lui Diego sau a lui Cass despre infernul cordobez. Şi-a trecut din nou batista peste faţă ca să-şi şteargă sudoarea ce îi perla fruntea. Acum mai mult decât oricând îi era dor de casa lui din Scoţia, de răcoarea câmpiilor şi de uscăciunea aerului. Şi-a descheiat nasturii cămăşii şi şi-a suflecat mânecile până la cot Dacă noaptea va fi în continuare la fel de fierbinte, va avea o problemă serioasă cu insomnia. Când a vrut să ia paharul cu jerez de pe noptieră, a auzit şoapte în vestibul. S-a uitat la ceas şi a văzut că era ora două. Erau şoapte de femeie ceea ce auzea? Desigur, căldura nu îi afectase auzul fin. Împins de curiozitate, s-a sculat, s-a dus la uşă şi a întredeschis-o doar doi centimetri ca să vadă ce se petrecea afară. Surpriza lui a fost majoră când le-a văzut pe Marina şi pe Teresa şuşotind în capătul scării. Amândouă erau îmbrăcate în haine de dormit. Brandon s-a întrebat ce făceau ele la ora aceea târzie din noapte. Când a văzut că Teresa urma indicaţiile Marinei şi se îndrepta spre bucătărie, a ajuns la concluzia că puneau ceva la cale. Cu pas uşor, a ieşit din bibliotecă şi a început să o urmărească pe Marina, care urca scara spre etajul superior, cu hotărâre pe chip. Brandon îşi trecea mâna pe balustrada din lemn lustruit, urmând amprenta mâinii ei; aproape credea că îi simte căldura, îi mirosea parfumul în aer. Când ea a atins ultima treaptă, s-a oprit o secundă. Covorul gros de pe coridor înăbuşea paşii Marinei, care s-a îndreptat în partea stângă fără să stea pe gânduri. El s-a pregătit s-o urmeze ca un spion; ea se ducea către dormitorul lui Moliere. Timp de un moment, Brandon a rămas fără răsuflare înţelegând că avea să fie martorul unei întâlniri între îndrăgostiţi, întâlnirea amoroasă a Marinei lui cu francezul. Cu neputinţă! Şi-a sprijinit palma de perete încercând să-şi recapete răsuflarea pierdută din cauza surprizei. Mintea îi fierbea. Cum putea Marina să fie amanta lui Moliere?

Fusese martor în timpul cinei al dispreţului pe care îl simţea ea faţă de el. Pumnalul geloziei i s-a înfipt în stomac, luându-l prin surprindere. A respirat foarte jenat. Ea nu îi dăduse nicio dovadă că simţea altceva pentru el decât curiozitate iar Brandon luase răspunsul la sărutul din grădină ca pe o promisiune eternă. Cu chipul ruşinat, s-a pregătit să bată în retragere dar o secundă mai târziu s-a gândit mai bine; ea trebuie să fi intrat în apartamentul francezului din alt motiv, Brandon s-a lăsat călăuzit de instinct, un instinct care nu îl înşelase niciodată. A înaintat câţiva paşi până a ajuns în faţa uşii închise şi a ciulit urechile. A auzit zgomot de sertare care se deschid în grabă, a auzit o înjurătură neinteligibilă şi a ştiut că trăsese o concluzie greşită. A apăsat clanţa uşor şi a deschis uşa destul cât să vadă ce se petrecea înăuntrul camerei. Ea cotrobăia în dulap, atentă la lucrurile pe care le răscolea. Brandon a intrat în cameră atât de încet încât ea nici nu şi-a dat seama.

— Ceea ce faci tu este considerat un delict.

Marina a tresărit auzind glasul cunoscut şi s-a întors atât de iute încât picioarele i s-au încurcat în capot şi au făcut-o să se împiedice dar a reuşit să se ţină la timp de uşa dulapului. Brandon a întins mâna ca s-o ajute. Din doi paşi ajunsese lângă ea.

— Ce dracu faci aici? a întrebat Marina uluită cu totul.

— Evit să comiţi o prostie, i-a răspuns el.

Marina a mijit ochii bănuitoare auzindu-l. Ce făcea scoţianul în camera lui Moliere? De ce avea pe chip privirea aceea întrebătoare?

— Nu e ceea ce pare. Sprâncenele lui Brandon s-au ridicat batjocoritor. Caut ceva ce nu îi aparţine.

A privit-o cu sinceră curiozitate.

— Ceva al tău? a întrebat el cu glas calculat.

— Ca şi cum ar fi, a răspuns întristată. O umplea de ruşine că fusese prinsă de străin scotocind ca o hoaţă într-o

cameră ce nu era a ei. Dar i se isprăvea timpul. Moliere e un hoţ iar eu am nevoie să recuperez ceva ca să evit un şantaj.

Brandon s-a gândit atent la vorbele acestea. Pe cine o fi şantajând francezul? Şi a ajuns la concluzia că atacul era îndreptat împotriva Marinei, altfel din ce motiv i-ar fi scotocit ea printre lucruri?

— Există un singur motiv pentru care un bărbat ar şantaja o femeie, a spus el cu glas controlat şi cu îndoiala întipărită pe irisul verde al ochilor.

— Da, a răspuns ea. De aceea mă aflu aici, ca să evit ca un bărbat onorabil să îl provoace la duel pe Moliere şi să încerce să răzbune cu propria viaţă o onoare încălcată.

Inima lui Brandon a tresărit cu o bănuială.

— Onoarea lui Sebastián? a întrebat cu un fir de glas. Marina l-a privit de parcă nu l-ar fi înţeles. Nu contează, a spus el. Te voi ajuta. Marinei nu-i venea să creadă. Era dispus s-o ajute? în ce scop? Dar a acceptat ajutorul fără să se gândească mult, patru mâini erau mai bune decât două. Ce trebuie să caut? a întrebat el.

— Nişte scrisori scrise de o femeie.

Brandon nu a mai făcut niciun comentariu. S-a apucat să caute în sertarele comodei şi timp de câteva minute s-a dedicat acestui lucru cu acelaşi entuziasm ca şi Marina.

Amândoi au auzit paşii care se apropiau de dormitor.

— Repede, pe balcon, a spus Brandon şi Marina a fost de acord, punând hainele în aceeaşi poziţie în care erau înainte de a începe căutarea.

Brandon a călăuzit-o cu mână fermă spre uşile cu geam. Au avut timp doar să le închidă înainte ca Moliere să deschidă uşa camerei.

— Un cavaler nu ar întoarce spatele unei femei. Marina a auzit glasul Teresei, care se răţoia la Moliere destul de jignită. Ar însoţi-o până la dormitorul ei ea să-i spună politicos noapte bună.

— Iertaţi-mi impoliteţea, domnişoară de Linares, credeam că aţi rămas la bucătărie să vă terminaţi paharul de vin. Daţi-mi voie să vă însoţesc până la uşa camerei dumneavoastră. Scăparea mea a fost de neiertat.

Brandon şi Marina au auzit cum se închidea uşa dormitorului.

— Va fi cu neputinţă să ieşim fără să fim descoperiţi, toate dormitoarele dau în coridor.

Marina a confirmat destul de îngrijorată. Cu siguranţă verişoara ei nu putuse să-l reţină pe Moliere îndeajuns ca să-i acorde ei mai mult timp.

— Vom coborî prin balcon, a sugerat ea pragmatică.

— Am impresia că e ceva obişnuit pentru tine. Marina s-a uitat fără supărare la Brandon, în ciuda tonului zeflemitor. Mă refer la coborârea prin balcoane.

— Nu este chibzuit să faci comentarii despre un fapt fără să cunoşti motivele care l-au pricinuit, i-a răspuns ea simplu. Dar Brandon era prea ocupat să o cuprindă cu braţele ca să se mai gândească la vorbele ei. O îmbrăţişase cu un instinct de protejare când îl auzise pe Moliere deschizând uşa dormitorului şi Marina, îngrijorată, se lăsase îmbrăţişată. Dacă erau descoperiţi, Troia avea să ardă din nou. Nu era conştientă de poziţia necuviincioasă a amândurora, ascunşi pe balcon. Pieptul ei era lipit de stomacul scoţianului şi chipul rezemat pe pielea goală a torsului lui. După un moment de tăcere, Marina a fost conştientă de bătăile puternice ale inimii lui Brandon şi şi-a dat seama perfect de cât de intim erau îmbrăţişaţi. A încercat pe loc să se desprindă. Brandon i-a îngăduit fără chef. Mulţumesc, a spus ea cu glas şovăitor.

— Pentru puţin.

Marina a pipăit ramurile iederei şi s-a întors spre el.

— Nu va susţine greutatea dumitale.

— Atunci va trebui să sar de pe acest balcon pe cel din faţă. Marina a mijit ochii căprui, cântărind această

posibilitate. Câtă vreme nu este balconul de la dormitorul contelui… a adăugat cu umor, nu vor fi probleme.

— Balconul ăla nu este al tatei, este al meu, a răspuns ea acră.

— Şi vrei să cobori pe iederă în loc să sari acolo? a întrebat el uluit.

— Sunt mică şi cântăresc puţin, i-a replicat în continuare, îmi este mult mai uşor să cobor decât să sar; dacă aş încerca, nu aş reuşi să ating balustrada.

Brandon i-a făcut cu ochiul.

— Dar eu sunt aşa de mare că aş putea chiar să mă fac punte pentru tine. Când au auzit că Moliere umblă la uşă să intre în cameră, amândoi au trecut imediat la fapte. Brandon şi-a pus mâinile pe balustradă şi a sărit în afară, şi-a fixat picioarele pe cornişă fără să dea drumul pietrei şi a făcut un pas mare până ce piciorul lui drept a atins cornişa de la balconul Marinei. Părea atât de uşor încât ea aproape a blestemat. Balcoanele erau destul de apropiate pentru cineva de statura scoţianului, dar nu şi pentru ea. Brandon i-a întins mâna cu un zâmbet. Hai, micuţo, e foarte uşor. Marina l-a luat de mână şi a trecut un picior peste balustradă până s-a sprijinit de cornişă, dar intenţiile lui Brandon erau altele. A prins-o de mijloc şi a apropiat-o de trupul lui. Marina i-a trecut braţele pe după gât şi şi-a lăsat capul să se odihnească pe obrazul scoţianului. Brandon a trecut-o de pe un balcon pe altul aproape fără efort. Când Marina a simţit balustrada la spatele ei, s-a întors şi a lăsat braţele în jos ca s-o apuce. A alunecat înăuntru cu grijă. Brandon a sărit spre interior şi a ajutat-o să se ridice de jos. A fost uşor, i-a şoptit la ureche.

Ea i-a zâmbit complice şi i-a mulţumit pentru ajutorul primit, cu o privire dulce. După o clipă magică, a început să deschidă uşile cu geamuri, apoi a intrat în dormitor. Brandon a urmat-o îndeaproape. Marina a aprins lampa cu ulei, care se afla pe noptieră. Scânteierea galbenă a

inundat încăperea. S-a întors spre el şi zâmbetul i s-a lărgit.

— Mulţumesc, i-a spus din nou dar Brandon nu s-a mişcat din locul în care stătea.

Ţinea picioarele un pic depărtate şi braţele încrucişate pe piept. Marina a respirat pe deplin conştientă de masculinitatea lui copleşitoare. Fusese atât de concentrată pe căutarea scrisorilor încât nu observase cămaşa descheiată a lui Brandon, nici mânecile suflecate care îi lăsau la vedere braţele puternice. Inima a început să-i bată nebuneşte.

— Ţi-am salvat pielea, a spus el cu un zâmbet strengăresc.

— Şi eu ţi-am salvat-o pe-a dumitale, cum bine ai spus, suntem chit, i-a răspuns ea cu chipul serios.

— Pot să cer un sărut de mulţumire? Marina a negat dând din cap de mai multe ori. De noapte bună…? a insistat el.

— Poţi, dar nu te aştepta să-l primeşti.

Brandon avea părul de pe ceafa ridicat din cauza aşteptării. Simţea în nări parfumul părului ei, mirosul ei feminin atât de aparte. Era înnebunit după ea.

— Unul, şi mă voi declara mulţumit, i-a spus el dar Marina nu s-a clintit din loc.

— Nu sărut necunoscuţi, i-a spus ea, chiar dacă dumneata crezi contrariul.

— Dar nu suntem necunoscuţi, Marina, îmi amintesc perfect atingerea pielii taie, gustul buzelor tale… Ea devenea din ce în ce mai rigidă dar nu de supărare. Din noaptea aceea din grădină nu sunt în stare să mai pun geană pe geană. Port aroma ta intrată în piele. Înfiptă în măruntaiele mele nesatisfăcute.

Marina s-a cutremurat la auzul vorbelor lui îndrăzneţe.

— Trebuie să uiţi ce s-a întâmplat în grădină, i-a cerut ea.

— Asta e cu neputinţă, i-a răspuns el. Am trecut linia

pentru tine.

La ce linie se referea el? Marina a respirat atât de adânc că a trebuit să tuşească fiindcă s-a înecat cu aerul. Fiecare vorbă rostită de scoţian o făcea tot mai precaută cu privire la persoana lui. Cum îndrăznea să-i ceară ceva atât de nebunesc? Dar Marina dorea alt sărut ca acela primit în grădină, chiar dacă nu avea de gând să recunoască în faţa lui.

— Tot ce este neobişnuit mă atrage, e adevărat, inclusiv un uriaş cu limbă de viperă şi mâini îndrăzneţe. Marina a tăcut un moment înainte de a continua. Dar nu cred în tăvălelile fugare care mânjesc spiritul, a încheiat ea, sau ne pun un lanţ în jurul gâtului. Preţul e prea mare.

Pe Brandon îl interesa un singur cuvânt din diatriba rostită de ea. Interesul pentru explorarea plăcerilor fizice fără niciun angajament. Putea o femeie să fie atât de ispititoare? Să-i adoarmă simţurile până în punctul de a încălca toate şi fiecare dintre regulile învăţate din leagăn?

— Promit să nu fac nimic din ce nu doreşti.

Marina a dat un pas înapoi ca să pună puţină distanţă între dorinţa arzătoare din ochii lui Brandon şi nesiguranţa ei de femeie de a face pasul. Privirea scoţianului devenise întunecată, la fel cum se întunecă cerul într-o după-amiază furtunoasă.

— Ceea ce ceri este ceva complet străin de bunul simţ.

— Ştiu.

Marina simţea că-i iese inima din piept. Străinul îi oferea posibilitatea de a explora plăcerile trupeşti până unde îndrăznea ea şi fără niciun angajament. Se simţea cu adevărat ispitită. Niciun bărbat nu o interesase îndeajuns casă vrea să încerce contactul fizic până la această limită. Şi fără să trebuiască să răspundă moral după aceea dacă rezultatul nu se dovedea satisfăcător.

— Un sărut şi atât? a întrebat ea timid.

— Un milion dacă ceri, a răspuns el.

— Va fi de ajuns pentru dumneata?

Cum naiba îndrăznise să pună o asemenea întrebare! Marina era copleşită.

— Niciodată nu va fi de ajuns pentru mine.

Brandon s-a apropiat treptat de ea cu pas hotărât, cu ochii verzi scânteind de dorinţă. Avea întipărită pe retină pielea satinată de pe gâtul Marinei, pe care cămaşa nu o ascundea. Îi simţise sânii tari pe torsul lui când o îmbrăţişase pe balcon. Era încins, neînstare să-şi dea seama că dorinţa lui pentru ea îl făcea îndrăzneţ şi necuviincios. Dar Marina simţea curiozitatea de a experimenta din nou biciuirile de plăcere pe care le simţise faţă de străin în grădină, în seara aniversării ei. Niciun bărbat din cercul ei nu ar îndrăzni s-o atingă într-un fel atât de intim fără consimţământul tatălui ei şi întărit de un angajament formal. Străinul se afla în trecere, nu voia nimic de la ea decât o tăvăleală. Curând va pleca. Ea ar rămâne liberă… Raţionamentele ilogice au sfârşit prin a o hotărî. Fără să ştie cum, Marina s-a trezit înconjurată de braţele uriaşului. Cu buzele lui puternice apăsate peste ale ei şi căutând un răspuns imediat. Marina simţea că inima îi bate în tâmple, că stomacul i se strânge până devine o mingiuţă. Îi era greu să respire şi a fost incapabilă să aprecieze dacă era din cauza sărutului sau pentru că era strânsă cu putere de braţele scoţianului. L-a simţit explorându-i gura ca şi cum ar fi căutat o comoară ascunsă, i-a lins interiorul obrajilor, a căutat între cutele limbii apoi i-a mângâiat dinţii şi cerul gurii cu foarte multă blândeţe. Marina se topea ca zahărul pus pe foc. Era copleşită de senzaţii minunate. Încetul cu încetul a început să înapoieze sărutul cu aceeaşi intensitate cu care îl primea. Brandon a ţinut-o mai bine şi i-a pus o mână pe spate, în vreme ce pe cealaltă o plimba pe gâtul ei, încet dar de neoprit. A coborât pe gât şi s-a oprit la începutul sânilor rotunzi. Absenţa rufăriei de corp i-

a îngăduit să-i mângâie bustul cu reverenţă. Brandon a ciupit blând sfârcul roz, care s-a întărit. Măruntaiele Marinei s-au zvârcolit de plăcere. Niciunul dintre ei nu a fost conştient de clanţa uşii care începea să se deschidă. Nici de dezastrul care era pe punctul să se petreacă.

*

Diego era stupefiat. Stând în întunericul grădinii, fusese pe deplin conştient de cele două persoane care săriseră de pe un balcon al casei pe altul cu totală nepăsare. Ochii i s-au redus la o linie primejdioasă când şi-a văzut cumnatul îmbrăţişând-o pe Marina într-un mod intim. Nu cunoştea cauza sau antecedentele care făcuseră să se întâmple aşa ceva, dar era convins că Brandon înlesnise această întâlnire matinală. Diego a închis ochii ca să-şi controleze furia care începea să-l cuprindă. Pe chip i-a apărut dezgustul care îl stăpânea. Îl avertizase cât se poate de limpede... Nişte noduri dureroase au început să i se formeze în stomac când şi-a amintit, cu deplină limpezime, intervenţia lui Brandon în începutul dezastrului vieţii lui. O iubea pe Cass în felul său, îşi adora copilul, dar nu era în stare să uite că Aurora, iubirea vieţii lui, era măritată cu altul din vina scoţianului. Diego învăţase să-şi respecte cumnatul, se resemnase să ducă o viaţă departe de Spania şi de oamenii pe care îi iubea, pierduse totul şi sentimentul de tristeţe l-a făcut să blesteme în noapte. Marina nu va avea aceeaşi soartă ca Aurora, nu atâta vreme cât el va mai respira. Trebuia să evite ca Brandon s-o folosească la fel cum îl manipulase pe el cu vreme în urmă şi nu reuşea să înţeleagă de ce pusese ochii pe verişoara lui, cu atât mai mult ştiind că Marina nu îl încurajase să-şi ia nicio libertate sau să-şi facă speranţe în ce o privea. A inspirat adânc şi şi-a desfăcut degetele de la mâini înainte de a se ridica de pe banca pe care stătea. Avea să facă ceva drastic, Dumnezeu

să-l ierte! Dar cumnatul lui avea zilele numărate.

*

Zgomotul uşii care se deschidea i s-a părut Marinei ca şuieratul lamei unei ghilotine ce cade în gol. A putut să audă exclamaţia de surpriză şi blestemul înăbuşit. S-a desprins iute din braţele lui Brandon şi şi-a îndreptat privirea spre uşă. Diego avea chipul desfigurat. Nu intrase, stătea în prag cu o mână pe clanţă; cealaltă o ţinea pe tocul din lemn ca şi cum ar fi avut nevoie să se sprijine de ceva.

— Vere!

Exclamaţia Marinei a făcut ca Diego să se uite la ea cu un sentiment amestecat de ofensă şi dispreţ.

— Dă-i drumul!

Porunca îi era adresată lui Brandon.

— Vere, lasă-mă să-ţi explic... a încercat Marina să vorbească, dar nu avea glas.

— Chiar crezi că am nevoie de o explicaţie?

Întrebarea fusese formulată cu o voce stridentă, lipsită de farmec. S-a deschis o uşă pe coridor şi Marina a închis ochii. Fusese atât de dedată desfrâului încât nu i-ar fi păsat dacă se năruia casa din temelii; acum trebuia să plătească preţul faptelor ei.

— Ce se-ntâmplă? Era glasul lui Lorenzo, care a apărut în spatele lui Diego înnodându-şi cordonul halatului albastru. Ce înseamnă asta?

— Vă rog, intraţi şi închideţi uşa înainte de a se trezi toată casa de glasurile voastre.

Rugămintea l-a făcut pe Lorenzo să reacţioneze; l-a împins pe Diego în dormitor şi a închis uşa după el. A fost conştient de încordarea vărului său şi de pumnii acestuia strânşi pe lângă corp. A ridicat ochii şi s-a uitat la sora lui, care în acel moment îşi aranja decolteul cămăşii. Capotul îi

era complet desfăcut. Ce naiba făcea străinul în dormitorul Marinei? Lorenzo a observat cămaşa acestuia în parte descheiată, mânecile suflecate până la cot şi părul blond ciufulit de tot. Dacă nu şi-ar fi cunoscut sora, ar fi putut crede că avea o întâlnire amoroasă cu scoţianul.

— În noaptea asta voiam să-l jefuiesc pe Moliere, a spus ea deodată. Am intrat în camera lui ca să caut nişte scrisori şi un medalion cu care o şantajează pe o bună prietenă a mea.

Brandon şi-a înfipt ochii pe Marina, surprins de revelaţie. El crezuse că ea era cea şantajată şi de aceea se hotărâse să-i rupă gâtul francezului.

— Să-l jefuieşti pe Moliere?

Lorenzo rămăsese cu gura căscată la auzul explicaţiei nebuneşti a surorii lui.

— Laird McGregor mi-a oferit ajutorul său ca să găsesc ce căutam.

Lorenzo s-a uitat la ea ca şi cum deodată s-ar fi prostit.

— Aici, în dormitorul tău?

— M-a ajutat să fug din dormitorul lui Moliere ca să nu mă descopere. Am sărit de pe balconul lui până pe al meu.

Lorenzo era complet debusolat.

— Peste două zile, la ivitul zorilor, a spus Diego cu glas rece. Brandon a închis ochii auzind vorbele cumnatului său. Vei primi indicaţiile potrivite.

Diego l-a privit adânc pe cumnatul lui şi a strâns buzele până ce le-a transformat în două linii albe. Brandon a făcut din cap un gest de încuviinţare, aproape imperceptibil. Nici Marina, nici Lorenzo nu au înţeles provocarea lansată de Diego, nici acceptarea scoţianului. Diego a ieşit din cameră cu pas ferm. Marina şi Lorenzo au rămas privind golul lăsat după plecarea lui.

— Te rog, Lorenzo, lasă-mă să-ţi explic din ce motiv mă aflu în camera surorii tale la ora aceasta neobişnuită din

noapte.

Vocea lui Brandon era calmă, în ciuda împrejurărilor.

— Bineînţeles că doresc să aud explicaţia, i-a răspuns Lorenzo sec.

— În câteva momente îţi voi povesti, dar trebuie să fie în bibliotecă, nu doresc să compromit şi mai mult reputaţia surorii tale. Acum îi voi prezenta respectele mele şi o scuză.

Lorenzo a ieşit în tăcere din camera Marinei şi l-a aşteptat pe scoţian pe coridor, ca să-i ofere intimitatea de a se despărţi formal. Brandon şi-a întors ochii către Marina; ea l-a privit cu un zâmbet şovăitor.

— Fratele meu este un bărbat rezonabil, i-a spus ca să-l încurajeze. Chipul scoţianului era excesiv de serios. Cu Diego va fi mai greu de tratat, dar eu îi voi explica totul.

— De Diego mă voi ocupa eu, i-a răspuns Brandon. Accepţi reparaţia mea, Marina Dalila Rosa del Valle?

Marinei i s-a părut cea mai ciudată scuză pe care o auzise vreodată. Reparaţie? Scoţianul probabil nu ştia că vorba potrivită era „scuză” şi nu „reparaţie”, dar din politeţe nu l-a corectat.

— Accept reparaţia.

Marina nu se aştepta la zâmbetul larg pe care i l-a dedicat Brandon. Începuse mai întâi în colţul drept al gurii şi se menţinuse câteva secunde pentru a se întinde apoi pe toată gura.

— Repetă, micuţo. Marina a simţit un nod de teamă în stomac din cauza cererii neaşteptate. Repetă cu numele meu.

— Accept reparaţia dumitale, laird McGregor.

Brandon i-a luat cu multă blândeţe mâna ca s-o ţină între palmele sale. Deşi s-a gândit, Marina nu şi-a retras-o, ca să nu-i rănească sentimentele, şi descărcarea a fost instantanee. După câteva clipe de tăcere absolută, Brandon a părăsit camera şi l-a urmat pe Lorenzo spre bibliotecă. Lorenzo stătuse ceva mai departe de dormitorul surorii lui

ca să îi ofere o oarecare intimitate, ceva complet nelalocul său date fund împrejurările, dar Lorenzo nu acţiona conform canoanelor, se lăsa călăuzit de instinct şi de raţiune. Marina a rămas privind în tăcere întunericul, era uluită de rezultatul acelei nopţi infernale. Nimic nu ieşise cum plănuise. Starea de spirit s-a întunecat. Trebuia să-i vorbească lui Diego, să-i explice, dar era confuză din caza sentimentelor pe care i le trezea străinul. Avea presentimentul că o să-i complice existenţa. Întâlnirile cu el o lăsau într-o stare de spirit cu totul răvăşită. În braţele lui se simţea înrobită, îşi pierdea raţiunea şi noţiunea despre tot. Diego fusese martor la sărut şi o îngrijora enorm părerea pe care putea să şi-o facă despre o asemenea situaţie.

*

Diego se plimba furios prin camera întunecată. Lampa abia dacă lumina un colţ al acesteia cu scânteieri galbene; reflexiile făceau ca umbra lui să se contorsioneze, ca şi cum ar fi fost un spectru din lumea cealaltă ce îl însoţea în acest du-te-vino de supărare şi furie. Era pe deplin conştient de cuiul înroşit pe care îl purta în inimă de ceva vreme; credea că depăşise perfidia lui Brandon cu ani în urmă dar ultima lui faptă adusese la suprafaţă răni necicatrizate pe care le îndura prin forţa voinţei. Nu era nefericit cu Cass, dar nu se simţea în stare s-o iubească aşa cum trebuie iubită o soţie ce a fost aleasă de o inimă îndrăgostită.

Ciocăniturile din uşă au făcut ca paşii să i se oprească şi ochii să i se întredeschidă cu o flacără incandescentă de furie. Credea că ştia cine se afla în spatele uşii şi nu era sigur că putea să-şi stăpânească supărarea şi să nu facă ceva drastic, ca de exemplu să-i scoată maţele cumnatului său. După câteva secunde de şovăire, a hotărât să se înfrunte cu el faţă în faţă, dar persoana care se afla în prag

nu era Brandon, ci verişoara Marina. Nedumerirea a strălucit în pupilele lui Diego, dar Marina nu i-a îngăduit să-i refuze intrarea în cameră. Diego nu o s-o alunge aşa pur şi simplu, înainte trebuia să-i asculte explicaţia.

— Ştiu că este foarte târziu… Marina a intrat în cameră şi a făcut mai mare flacăra lămpii care lumina un colţ al încăperii. Diego rămăsese locului, cu surpriza întipărită pe faţă. Închide uşa, te rog.

Diego a şovăit dar până la urmă a închis uşa în urma lui.

— Este foarte târziu ca să mai umbli pe holurile casei, a spus el cu glas sec.

— Trebuie să-ţi explic ce ai văzut.

Diego a înălţat o sprânceană neagră la auzul vorbelor ei.

— Ştiu ce am văzut, i-a răspuns cu severitate.

— Dar nu şi motivul.

— Este foarte târziu, Marina, a replicat supărat, şi sunt obosit.

— Brandon nu a comis nicio greşeală. Diego a strâns pumnii pe lângă corp şi şi-a menţinut atitudinea rigidă. A fost doar un sărut înlesnit de împrejurări. Ochii lui Diego se transformaseră în două puţuri negre. Prietena mea Eugenia se află într-o mare încurcătură, a continuat Marina. Trebuie să recuperez scrisorile şi medalionul pe care le are Moliere asupra lui şi care o compromit. Acum ceva vreme s-a crezut îndrăgostită de el şi i-a scris nişte scrisori foarte prosteşti.

— Ai fi putut să i le ceri de bunăvoie, a adăugat el.

— Moliere vrea două mii de reali de argint. Ochii lui Diego s-au făcut mici ascultând-o. Eugenia nu este prima fată naivă pe care o şantajează.

— Şi ai hotărât să faci pe Ioana d’Arc.

Critica a deranjat-o pe Marina. Diego se dovedea obtuz.

— Ea ar face-o pentru mine.

Diego a negat dând o dată din capul negru.

— Ar fi trebuit să apelezi la un bărbat.

Marina şi-a îndreptat spatele. Sosise momentul să pună punctul pe i.

— Am făcut-o. Diego a strâns fălcile fără să-şi dea seama. Brandon mi s-a părut singura alternativă, nu voiam să implic pe nimeni din familia mea într-un furt.

Diego a crezut că nu auzise bine. Marina îi spunea că ceruse ajutorul cumnatului lui? Al unui străin?

— Minţi, a spus el şi Marina s-a supărat pentru acuzaţie.

— De ce aş face-o?

— Ca să ascunzi o întâlnire neîngăduită între îndrăgostiţi. Marina a respirat adânc.

— Şi care crezi, vere, că e o greşeală mai mică? Să fiu hoaţă sau stricată?

— Nu acestea au fost cuvintele mele.

Marina a susţinut cu hotărâre privirea vărului ei.

— Atunci de ce te simţi jignit? Brandon chiar nu a comis nicio greşeală, a fost doar un sărut motivat de teama mea şi de dorinţa lui de a mă linişti. Marina a văzut îndoiala care oscila în ochii vărului ei şi a continuat apărarea lui Brandon. Este un oaspete al tău.

— Un oaspete care a încălcat regulile de bun-simţ şi moralitate, i-a amintit el.

— Nu se va mai repeta, Diego, îţi promit!

Diego s-a uitat la ea necrezându-i vorbele. Încă îşi amintea îmbrăţişarea intimă dintre ei doi, în grădină în seara aniversării ei.

— Simţi ceva pentru el? a întrebat-o deodată Diego.

Ea a ezitat să-i răspundă.

— Curiozitate. Ochii lui Diego s-au deschis larg la auzul vorbelor verişoarei sale. Dar ştii deja că tot ce e ciudat îmi atrage atenţia.

— O femeie nu se lasă sărutată din curiozitate, a fost

răspunsul lui acru.

Marina a hotărât să o ia pe drumul de mijloc.

— Bine, ceea ce m-a făcut să mă las sărutată de străin este că sunt hotărâtă să mă mărit cu domnul McGregor.

Diego nu ştia din ce motiv discuţia îşi schimbase sensul şi îl ducea într-o fundătură.

— N-ai să te măriţi cu cumnatul meu, a hotărât aspru.

— De ce nu? a întrebat cu o voce mică.

— Pentru că nu o spui în serios.

Marina a oftat înainte de a recunoaşte. Diego înţelegea unde voia ea să ajungă.

— Bineînţeles că nu vorbesc serios, prin vorbele mele uşuratice voiam să ajungi tocmai la această concluzie. Sărutul nu a însemnat nimic pentru niciunul dintre noi. S-a întâmplat, şi punct. Nu trebuie să faci din ţânţar armăsar.

După câteva minute lungi de tăcere, Diego a sfârşit prin a accepta.

— Bine, nu-i voi smulge capul acelui ticălos scoţian dacă îmi dai cuvântul tău că nu se va mai repeta. Nu pot îngădui să te compromită, ca să te vezi silită să te măriţi cu el.

— Ţi-am dat deja cuvântul meu, vere.

— Atunci, noapte bună, Marina!

Diego a rămas din nou singur, rumegând discuţia avută cu Marina. Nu îl păcălise deloc. Încercările ei de a minimaliza vina cumnatului lui nu făcuseră decât să-i crească dorinţa de a răzbuna ofensa comisă. A hotărât să-l caute pe vărul Lorenzo, avea nevoie de un martor la duel.

CAPITOLUL 6

— Marina, e ceva ce nu mi-ai spus?

Marina a încetat să mai privească pe fereastră ca să îşi îndrepte ochii spre fratele ei. Zidurile Zambrei cădeau peste ea. Lorenzo a intrat pe uşa bibliotecii şi s-a îndreptat direct spre ea. Marina şi-a şters palmele de poala rochiei verzi. Ochii lui Lorenzo scoteau scântei dar era la fel de atrăgător ca întotdeauna. Era îmbrăcat cu pantaloni închişi la culoare şi haină albastră. Fratele ei era un bărbat foarte chipeş dar în dimineaţa aceea chipul îi era umbrit de îngrijorare.

Ziua se scursese absolut normal sau cel puţin aşa i se păruse ei. După discuţia avută cu Diego, Marina putuse să doarmă câteva ore înainte de venirea dimineţii. Amânase discuţia cu fratele ei pentru că se simţea grozav de obosită. Intrase într-o belea de toată frumuseţea şi, culmea, nu recuperase scrisorile şi medalionul Eugeniei.

— Moliere tot vrea două mii de reali de argint ca să-şi ţină gura. Dacă nu obţin scrisorile şi medalionul, Eugenia va trebui să-i plătească acelui papă-lapte.

— Nu mă refeream la şantaj şi tu ştii prea bine asta.

— Ce nu…? Marina a tăcut un moment. Ce crezi că nu ţi-am spus?

— De ce vărul nostru l-a provocat la duel pe cumnatul lui, din cauza ta?

Pupilele Marinei s-au mijit într-o flacără de groază.

— Provocat? De unde ştii…?

Nu a putut să termine întrebarea.

— Pentru că mi-a cerut să-i fiu martor. În dimineaţa aceasta la ora şase are o întâlnire de onoare la poalele Muntelui miresei.

Mintea Marinei gândea cu repeziciune. Muntele miresei era numele popular sub care era cunoscut muntele Yebel al-Arusen, în Medina Azahara, la vreo cinci leghe de Córdoba. Zahra era locul pe care îl alegeau dueliştii ca să răzbune o onoare pătată, pentru că oferea o tăcere de o solemnitate neliniştitoare, necesară.

— Am încredere că ai refuzat. Lorenzo s-a uitat stupefiat la sora lui. Duelurile sunt ilegale, i-a replicat ea supărată.

— Nu pot să refuz o favoare de onoare. Cum poţi să spui aşa ceva?

— Diego se înşală. Nu există nicio pată care să trebuiască spălată cu sânge. Trebuie să vorbeşti cu el, a afirmat ea categorică.

Lorenzo s-a încruntat.

— Cu străinul?

Marina s-a gândit că uneori fratele ei se dovedea intenţionat enervant.

— Trebuie să vorbeşti cu Diego şi să încerci să-l convingi să renunţe la această atitudine provocatoare.

— Tu eşti cea care a provocat această nebunie, i-a replicat deranjat.

— Tot acest prăpăd pentru un sărut?

Marinei nu-i venea să creadă.

— Vorbim de un sărut, Marina? a întrebat Lorenzo. Fiindcă laird i-a cerut tatei mâna ta chiar în această dimineaţă.

Inima Marinei bătea nebuneşte. Ce naiba îi spunea fratele ei? Cum putuse să se încurce într-atâta situaţia?

— Brandon mi-a cerut mâna?

În gât i se formase un nod care o sufoca.

— Ce nu mi-ai spus? Fratele ei a tăcut înainte de a da drumul următoarei întrebări. Te-ai dăruit lui?

Cu fiecare cuvânt al fratelui ei, supărarea Marinei creştea până într-un punct primejdios.

— Şi ce s-ar întâmpla dacă aş fi făcut-o? l-a întrebat foarte neliniştită şi jignită până în măduva oaselor.

— Atunci voi fi eu cel care îl provoacă la duel şi jur c-am să-l omor.

Totul căpăta proporţii gigantice. Marina şi-a dus mâna la piept încercând să-şi controleze bătăile nebuneşti ale

inimii dar nu a reuşit.

— Nu m-am dăruit străinului. Lorenzo a privit-o ca şi cum nu ar fi putut s-o creadă. Dar ce contează adevărul, dacă acţionaţi ca şi cum ar fi un fapt consumat.

— I-a spus tatei că ai acceptat reparaţia lui.

— I-am acceptat scuza, e adevărat. Încercam să evit toată această încurcătură.

— N-am de gând să îngădui să te măriţi cu el.

Marina a deschis gura dar a închis-o la loc pentru că nu voia să-şi rănească fratele cu un răspuns usturător. Diego rostise aproape aceleaşi cuvinte ca şi el.

— N-am nicio intenţie să mă mărit.

Lorenzo a oftat uşurat. Îşi cunoştea sora îndeajuns ca să ştie că vorbea serios.

— Atunci voi vorbi cu Diego, voi încerca să-l conving.

— Iar eu îi voi cere scoţianului să-şi retragă cererea pripită.

Lorenzo a părăsit în grabă încăperea, ştia unde să-l găsească pe vărul său. Marina tremura şi nu de frig. Când l-a văzut pe fratele ei dispărând în spatele uşii, s-a lăsat să cadă pe primul fotoliu dar uşurarea a durat foarte puţin: tatăl ei tocmai intrase în bibliotecă, umplând golul pe care îl lăsase Lorenzo prin plecarea lui. Álvaro avea chipul sever supărat şi Marina s-a întrebat de ce scoţianul încurcase totul.

— Sunt foarte supărat pe tine.

Marina s-a ridicat cu chipul obosit. Dormise foarte puţin în noaptea aceea lungă şi grea şi în fiecare moment haosul creştea.

— Asta nu e ceva nou, tată, ea replicat ea fără să-şi dea seama că se dovedea nerespectuoasă prin această acuzaţie voalată dar Álvaro nu a luat-o în seamă.

— Am declinat cererea în căsătorie a străinului, o consider nepotrivită şi neconsecventă. Marina s-a supărat. Tatăl său acţiona fără să ţină seama de sentimentele ei în

această privinţă. Din fericire nu simţea pentru Brandon ceva atât de profund încât să o deranjeze refuzul tatălui ei la cererea făcută de el, dar să ştie că şi dacă ar fi simţit nu ar fi ţinut cont de asta o revolta cumplit. Şi nu l-am dat afară din casă numai pentru că este ruda nepotului meu.

— De ce, tată? De ce ai hotărât şi ai acţionat fără să mă întrebi mai întâi pe mine?

Álvaro şi-a privit surprins fiica. Era prima oară când Marina se arăta impertinentă în prezenţa lui. De unde această schimbare de atitudine?

— Voiai poate să accept?

Marina a ştiut că era momentul să îl pună pe tatăl ei în locul cuvenit.

— Ar fi trebuit să-mi respecţi hotărârea, oricare ar fi fost.

Álvaro a rămas nemişcat.

— Dar Simón…

Nu a putut să continue fraza. A înghiţit, în sec depăşit de emoţii. Fiica lui chiar voia să se mărite cu scoţianul? Cu cumnatul nepotului lui? Cu un străin oarecare?

— N-am de gând să mă mărit cu Simón, tată. Împacă-te cu ideea asta!

— Atunci n-o vei face nici cu străinul, a avertizat-o el cu chipul schimonosit.

Marina simţea cum îi creşte furia.

— Sunt majoră şi capabilă să hotărăsc în privinţa vieţii mele, i-a replicat cu amărăciune.

— Marina! a exclamat Álvaro mâhnit. Eşti conştientă de ce spui? Dacă aş accepta, te-ar lua de lângă mine, te-ar duce foarte departe.

În ochii de culoarea mierii ai Marinei s-a oglindit surpriza. Tatăl ei se temea că o va pierde? Părerea de rău a copleşit-o.

— Tată, nu vorbeam serios.

Álvaro a clipit de câteva ori înainte de a asimila

răspunsul fiicei lui.

— Atunci…?

Marina a oftat, era timpul să îi povestească tatălui ei situaţia violentă care dezlănţuise totul.

— Diego ne-a prins pe cumnatul lui şi pe mine într-o situaţie compromiţătoare. Acceptam un sărut al lairdului pentru un ajutor acordat.

Álvaro a mijit ochii bănuitor.

— Ce fel de ajutor?

— Nu pot să-ţi spun.

— Sigur că o vei face, doar dacă nu vrei să stai închisă în camera ta următoarele două luni.

— Nu mai sunt o fetiţă! Pedepsele nu mă sperie.

— Sunt sigur de asta, dar sunt tot tatăl tău şi îmi datorezi ascultare.

Marina a hotărât să fie parţial sinceră cu tatăl ei.

— Am acceptat un sărut şi laird crede că trebuie să răspundă cu onoarea pe care o cer împrejurările.

— Vorbim de un sărut cast?

Marina ştia că tatăl ei se referea la un contact mai trupesc. Dar ea nu putea să-i spună că dorise mângâierile şi sărutările străinului. Să o facă ar complica şi mai mult lucrurile.

— Tată, nu te-aş jigni niciodată cu o faptă dezonorantă. Ştiu foarte bine care este locul meu şi nu mă voi mişca din el. Mă jigneşte că te îndoieşti de cuvântul meu, nu ţi-am dat niciodată motive pentru asta.

Álvaro a oftat uşurat la auzul vorbelor ei. Dacă putea fi sigur de ceva, era marea onoare pe care o avea fiica lui, un simţ al onoarei la fel de ridicat ca al unui bărbat.

— Eram într-adevăr îngrijorat, i-a mărturisit oarecum tulburat.

— Ştiu şi îmi pare rău.

— Străinul afirmă că i-ai acceptat reparaţia.

Iarăşi cuvântul acesta?

— Tată, ei spun reparaţie pentru scuză. Álvaro a ridicat o sprânceană, gândindu-se la lămurirea fiicei sale. Suntem buni creştini, când cineva se scuză, avem obligaţia morală să-i primim cererea de iertare.

— Pentru o clipă am crezut că ţi-ai pierdut capul pentru străin şi am intrat în panică.

Tatăl ei tocmai îşi recunoscuse cea mai ascunsă temere.

— Nu am intenţia să mă mărit.

Marina susţinea cu tenacitate privirea tatălui ei. Văzând hotărârea fiicei sale, Álvaro a mijit ochii căprui.

— Vom mai vorbi despre Simón. Acum pregăteşte-ţi lucrurile, mâine pleci la „Stejărişurile”. Mediul de acolo o să-ţi facă bine.

Era prima oară când tatăl ei era de acord să plece la moşie. Marina dorea să se întoarcă dar înainte trebuia să rezolve o chestiune cu scoţianul şi cu Sebastián. A închis ochii şi a acceptat dând din cap.

***

Pe măsură ce se apropia de proprietatea „Castanii”, Marina putea să vadă cu ochii minţii şi să-şi amintească frumoasa moşie care fusese în trecut şi ce ruinată arăta acum. Era înconjurată de o suprafaţă împădurită foarte frumoasă, cu castani, nuci... La o privire mai atentă a observat starea lamentabilă în care se aflau grădinile, pline de buruieni şi de pietre. Diferitele cărări înspre tufele uscate de trandafiri erau pline de bălării şi frunze pe care vântul le adusese pe margini. Marina şi-a aţintit ochii pe casă şi a scos un oftat adânc. Pereţii erau scorojiţi aproape de tot şi aveau mai multe spărturi care păreau foarte serioase. Acoperişul era practic dărâmat peste interiorul casei şi majoritatea olanelor dispăruseră.

Cu ani în urmă fusese o proprietate prosperă, ridicată

pe malurile Guadalquivirului, aproape de moară şi de podul care ducea la intrarea în Córdoba, dar anii de abandon erau prea mulţi pentru ca proprietatea să-şi păstreze înfăţişarea maiestuoasă.

A bătut uşor cu mânerul ros în formă de pumn dar nu se auzea nimic înăuntrul locuinţei. A aşteptat câteva minute înainte de a se da bătută şi când deja se pregătea să se întoarcă la Zambra, uşa s-a deschis foarte puţin.

— Da! Ce faci aici?

Glasul lui Sebastián sunase sec.

— Voiam să vorbesc cu tine, i-a răspuns ea şovăitoare.

— Ai venit pe jos de la Zambra? Marina a confirmat. Este un drum lung până la „Castanii”, i-a amintit el, încă necrezând isprava ei.

— Aveam chef să mă plimb, este o după-amiază foarte plăcută, i-a răspuns ea, şi ştii că nu mă deranjează să merg pe jos.

Sebastián s-a dat la o parte ca s-o lase să intre. Marina s-a pregătit sufleteşte pentru ce avea să găsească dar chiar şi aşa vederea locuinţei a făcut-o să scoată o exclamaţie de surpriză. Interiorul era şi mai sumbru decât exteriorul.

— Sebastián! a exclamat Marina întristată. Cum ai putut să îngădui asta?

Cu mâna întinsă a cuprins ruina care în alt timp fusese un vestibul frumos.

— M-am obişnuit.

Marina a ridicat uimită o sprânceană.

— Mi se pare nemaipomenită lipsa de grijă pe care o arăţi faţă de moştenirea ta.

— Ce moştenire, Da? Uită-te în jurul tău şi spune-mi dacă această cloacă ţi se pare o moştenire.

Marina şi-a înfipt ochii pe Sebastián, cel mai bun prieten al fratelui ei şi fin al tatălui ei. Stirpea lui Sebastián

era una dintre cele mai bune din Córdoba şi dintre cele mai vechi care se instalaseră în oraş la începuturile sale. Prin venele lor curgea sânge de rege. Odinioară părinţii lui fuseseră moşieri bogaţi, dar pierduseră totul din cauza unor dispute cu justiţia iniţiate de o radă ambiţioasă şi supărată. Litigiile continue îi aduseseră la ruină financiară. Familia de la Cruz rămăsese în faliment.

— Ce face Rocio?

Rocio era sora mai mare a lui Sebastián.

— E fericită de cealaltă parte a bălţii.

Sora lui Sebastián fusese cauza căderii familiei de la Cruz. Căsătorită cu un ilustru avocat, a hotărât să lase totul, soţ, casă şi familie pentru un marinar american; îl urmase pe celălalt continent. Soţul lui Rocio îşi revărsase asupra familiei ei toată ranchiuna şi supărarea pricinuite de părăsire. Tatăl lui Sebastián nu a putut îndura dezonoarea adusă de fiica lui şi după mai multe certuri cu ginerele a ales să se sinucidă, câteva săptămâni mai târziu. Pe vremea aceea, Sebastián făcea studii de medicină în Sevilla dar nu le-a terminat pentru că mama lui se îmbolnăvise grav. Moartea ei îl aruncase într-o deznădejde primejdioasă.

— Ar trebui să accepţi ajutorul tatei, i-a spus ea deodată, ţi-l oferă cu bună-credinţă.

— Sunt un bărbat orgolios, i-a replicat el în vreme ce se îndrepta spre interiorul salonului.

Marina l-a urmat îndeaproape,

— Şi la ce îţi foloseşte orgoliul, în afară de a te lamenta în fiece zi care se iveşte?

— Dacă ai fi bărbat, ai putea să înţelegi.

Marina a strâns buzele, pe jumătate jignită de răspunsul lui acru.

— Atunci acceptă-mi moştenirea şi nu-i mai ataca pe călătorii care calcă pe pământurile tatei.

Zâmbetul lui Sebastián i s-a părut Marinei premeditat.

— Moştenirea ta? Cea care va aparţine soţului tău

când te vei căsători?

Marina a plescăit din limbă fiindcă Sebastián îndreptase discuţia spre alte teme pe care ea le ţinea ascunse. Ascunse în străfundul inimii sale.

— Dar n-am să mă mărit, Sebastián. El a mijit ochii zeflemitor. Ai putea să foloseşti moştenirea mea făcând moşia să prospere din nou. După aceea mi-ai da banii înapoi cu dobândă, dobândă pe care eu aş accepta-o, bineînţeles.

— Tatăl tău m-ar ucide, a spus el.

Marina s-a strâmbat.

— Sunt majoră, pot să dispun de moştenirea mea cum consider de cuviinţă.

Sebastián a privit-o neîncrezător.

— Mulţumesc, Da, este o ofertă foarte generoasă dar, după cum îţi dai şi tu seama, sunt silit s-o refuz.

— Eşti un încăpăţânat şi un îndărătnic; oare e mai bine să tâlhăreşti prin munţi punând stăpânire pe lucrurile altora? Sebastián şi-a înăsprit chipul auzind-o. Te joci cu viaţa ta într-un fel care mă înfioară.

— Iau doar ce le prisoseşte.

Marina a respirat adânc înainte de a-i răspunde.

— Vreau să te ajut, a insistat ea. Nu suport să te văd atât de delăsător.

— Ţi-aş accepta moştenirea dacă ar fi să te măriţi cu mine, i-a zis deodată. Ea şi-a ţinut respiraţia. Dar nu te-aş târî niciodată în mizeria mea. Îţi port prea multă afecţiune şi îţi respect prea mult familia.

— Propunerea ta este acceptată dacă o faci.

Timp de o clipă lungă de tăcere, a părut că Sebastián înclina să accepte sugestia ei.

— Nu ştii ce vorbeşti, a sfârşit el prin a spune.

— Sunt pe deplin conştientă de vorbele mele.

— Dalila! Nu-mi călca şi mai mult orgoliul în picioare.

— Nu vreau să te văd în spânzurat ca un hoţ, şi dacă

pentru asta trebuie să te dezbrac de orgoliu, jur că o voi face! Fără să-mi pese de urmări.

Amândoi stăteau faţă în faţă. Marina susţinea cu tenacitate privirea lui Sebastián iar el o privea cu o umbră de admiraţie în adâncul pupilelor.

— Mă înduioşează că-ţi faci griji pentru mine.

— Eşti prietenul meu, iar prietenii se ajută.

— Promit să renunţ la viaţa de tâlhar foarte curând.

— Curând nu e de ajuns, l-a înfruntat ea dur.

— Am nevoie de banii din jafuri ca să plătesc oamenii care lucrează pentru mine şi care îmi sunt loiali. Sebastián s-a oprit o clipă înainte de a continua. Încerc să adun banii trebuincioşi ca să-i folosesc pentru pământurile acestea, până la ultimul real de argint..

— Chiar te gândeşti să restaurezi „Castanii”? a întrebat ea cu glas plin de speranţă.

— Cum bine ai spus, este moştenirea mea, a zis el cu voce încordată.

— Ai putea să ceri un împrumut.

— Numele meu a devenit o povară. O piatră de moară cu neputinţă de purtat.

— Regret cu adevărat.

— Nu ai de ce, tâlhăritul, cum îi zici tu, e destul de amuzant.

Ea l-a privit complet stupefiată.

— Acţionezi la marginea legii, Sebastián.

Chipul lui s-a făcut ca de granit.

— Vorbim de aceeaşi lege care mi-a luat totul? Care m-a lăsat în cea mai absolută ruină? Cea care a făcut ca tata să se sinucidă şi mama să se îmbolnăvească de moarte?

Marina ştia că vorbele ei fuseseră greşite.

— Mi-e frică să nu fii prins.

— De aceea îi atac doar pe cei care trec pe pământurile tatălui tău, în ciuda eforturilor tale de a mă

împiedica.

— Nu pot să stau deoparte dacă sunt de faţă când acţionezi, a exclamat ea.

— Destinul îşi va urma cursul, Da, nu are importanţă ce facem ca să evităm asta.

— Ce uşor ar fi dacă nu te-ai arăta aşa de orgolios, a continuat ea. Am putea să ne căsătorim şi astfel ai dispune de moştenirea mea în mod legitim, fără ca nimeni să aibă dreptul să pună întrebări.

Fiecare cuvânt al ei se înfigea în inima lui Sebastián cu o precizie mortală.

— Asta e ceea ce vrei cu adevărat, Da? Să te legi pentru toată viaţa de un prieten fiindcă te simţi obligată să-l ajuţi?

— La fel ai face şi tu pentru mine, Sebastián.

Ea nu a ştiut cum să interpreteze strălucirea din ochii lui.

— Te înşeli, Da.

Marina l-a privit fără să înţeleagă, dar nu l-a întrebat la ce se referea, era prea atentă la refuzul primit ca să se mai gândească la motivele conţinute de cuvintele lui. Asupra lor a plutit o tăcere stânjenitoare.

— Te vei gândi măcar?

Din vocea Marinei răzbătea o urmă de speranţă.

— Promit, i-a răspuns laconic Sebastián.

— Mâine plec la „Stejărişurile”. Sebastián a mijit ochii gânditor. Vei veni să mă vezi? l-a întrebat ea cu o jumătate de zâmbet.

— Ştii că o voi face, i-a răspuns el.

— Dar nu vei mai ataca alţi călători.

Sebastián i-a zâmbit strengăreşte.

— Câtă vreme te afli la moşie.

— Sebastián! a exclamat ea supărată.

— Linişteşte-te, glumeam. Ai promisiunea mea, nu voi tâlhări când vei fi în apropiere.

Marina a scos un oftat de uşurare.

CAPITOLUL 7

Un rezultat satisfăcător a două ţeluri de atins era un bilanţ foarte bun. De aceea inima Marinei bătea veselă şi chipul îi era lipsit de îngrijorare dar starea aceasta putea să se schimbe în acelaşi moment în care ea va vorbi cu străinul şi scoţianul va alege să adopte o atitudine războinică, ba chiar încăpăţânată, când ea va pune punctul pe i, şi asta avea de gând să facă de îndată.

Şi-a şters mâinile pe o cârpă şi şi-a aranjat câteva bucle scăpate din coc, dar în ultimul moment a hotărât să-şi pună unt fileu în păr şi să-şi schimbe rochia. Drumul lung o înfierbântase. Moşia „Castanii” se afla mai departe decât îşi amintea. Nu mai fusese acolo de când era o fetiţă şi fugea de la Zambra în căutarea fratelui ei, care mereu era împreună cu Sebastián. De câte muştruluieli din partea tatălui lor, pentru plecările sale pe ascuns, nu o scutise fratele ei!

Dar Lorenzo şi Sebastián îi suportau prezenţa fără nicio replică, în pofida diferenţei de vârstă şi de sex. Râsese cu ei şi învăţase multe lucruri de preţ. Marina a coborât pe scări la etajul întâi şi s-a îndreptat spre bibliotecă; ştia unde să-l găsească pe scoţian şi s-a pregătit sufleteşte pentru o întâlnire cu el.

Abia a atins lemnul, cerând îngăduinţa să intre, dar uşa rămânea închisă cererii ei. A apăsat clanţa şi a deschis uşa dar nu era nimeni în bibliotecă. Marina a întors capul către vestibul şi a văzut-o pe Gloria, fata care curăţa balustrada din argint a scării.

— Gloria… Cea pomenită a lăsat ochii în jos înspre Marina, calmă în vestibulul uriaş. Îl caut pe laird McGregor

Am lăsat vorbă să mă aştepte în bibliotecă.

— L-am văzut plecând acum câteva minute, cred că se ducea în curtea porumbeilor.

Curtea porumbeilor era una dintre cele trei curţi care se aflau în interiorul palatului Zambra şi cea mai reprezentativă.

Marina a traversat vestibulul în direcţia curţii porumbeilor, dar, când aproape atinsese prima treaptă de la ieşire, a auzit glasurile înfierbântate ale lui Diego şi al scoţianului. Inima a încetat să-i bată câteva secunde, vorbele lui Diego o biciuiau dureros. Dumnezeule din ceruri! Chiar făcuse scoţianul ceva atât de îngrozitor? Brandon avea braţele încrucişate pe piept şi chipul senin. Diego tremura de furie în vreme ce îşi privea primejdios cumnatul.

— Mi-ai acceptat provocarea, i-a reproşat Diego cumnatului său.

— A fost o provocare lansată la nervi, i-a replicat Brandon. Am crezut că îţi vei revizui atitudinea nesăbuită.

— Sunt un bărbat de onoare, i-a spus Diego cu buzele strânse.

— N-am de gând să mă bat cu tine, acceptă dracului o dată.

— Ţi-am spus să te îndepărtezi de ea.

— Am trecut linia, Diego, nu mai e cale de întoarcere.

— Marina nu este una dintre cuceririle tale!

— Crede-mă că sunt conştient de asta.

— N-o să-ţi permit s-o manipulezi.

— A acceptat reparaţia mea, a precizat Brandon trufaş. Diego şi-a strâns pumnii până i-au pârâit şi i s-au înălbit încheieturile. Pentru un scoţian, o reparaţie era sfântă. Destinul ei este deja unit de al meu printr-o promisiune.

— Eşti un nenorocit!

Insulta lui Diego l-a făcut pe Brandon să ofteze adânc. Dorinţa ta de răzbunare nu are legătură cu Marina, nu-i

aşa? l-a înfruntat Brandon cu duritate. Încă te mai gândeşti la iubirea ta din tinereţe, la Aurora, şi ar trebui să-ţi rup gâtul pentru că o jigneşti prin faptele tale pe sora mea. Diego a dat drumul aerului pe care îl reţinea.

— Numai tu eşti vinovat de asta, i-a spus dispreţuitor.

— Sora mea e nevinovată.

Diego a izbucnit în râs.

— Vorbim despre aceeaşi femeie care mi s-a vârât între picioare ca o stricată în căutare de bani?

Brandon l-a privit ameninţător.

— Ai grijă cum vorbeşti despre mama nepotului meu, i-a sugerat aspru.

Dar Diego nu a dat înapoi.

— N-o să iasă cum vrei tu, i-a spus el şi Brandon a făcut un pas înspre Diego.

— Dacă trebuie s-o fac a mea ca să accepţi, să nu te îndoieşti că o voi face. Diego nu a mai avut nevoie de altă provocare. I-a dat cumnatului său un pumn în barbă care l-a aruncat cu o forţă neaşteptată înapoi. Brandon a căzut peste o măsuţă iar aceasta s-a rupt cu zgomot. Diego nu putea să se oprească, l-a apucat pe Brandon de piept şi l-a lovit din nou, dar el era pregătit şi a putut să evite lovitura. Diego era mai agil şi se mişca mult mai uşor. Dar înălţimea îi oferea lui Brandon un anume avantaj de care acesta a profitat în beneficiul lui. Nu aperi onoarea verişoarei tale, mânjeşti numele surorii mele, i-a reproşat Brandon în timp ce îi trăgea un pumn în stomac.

Diego a rămas cu chipul schimonosit de durere, dar a atacat iarăşi.

— Am să te las fără nicio picătură de sânge, a ameninţat Diego dar Brandon nu l-a luat în seamă.

Niciunul dintre ei nu se oprea din loviturile pe care şi le dădeau. Marina a hotărât să intervină.

— Ajunge! Ei nu i-au auzit exclamaţia ţipată. Opriţi-vă! Strigătele Marinei au făcut ca Brandon să se uite la ea

câteva clipe, clipe de care Diego a profitat. S-a năpustit cu şi mai multă furie asupra cumnatului său. Marina s-a interpus între pumnii combatanţilor cu riscul de a încasa ea însăşi o lovitură. Destul! Şi-a pus palmele pe piepturile lui Diego şi Brandon, care au oprit lupta câteva minute. Cum îndrăzniţi să iscaţi scandal în casa tatălui meu? Diego a încercat să eschiveze mâna Marinei, ca să ajungă iarăşi la cumnatul lui dar ea nu s-a lăsat intimidată de gest. I-a întors spatele lui Brandon şi l-a apucat de reverele cămăşii pe vărul ei, privindu-l drept în ochi. Vere, ajunge, te rog! Rugămintea ei a pătruns în creierul lui Diego, făcându-l să lase pumnii în jos. Îndată curtea s-a umplut de servitori atraşi de zgomotul bătăii. Cu un gest mândru, Marina le-a poruncit să se retragă. Din fericire, tatăl şi fratele ei nu erau acasă ca să asiste la un asemenea prăpăd. Vă purtaţi ca nişte copii, i-a certat sever pe amândoi.

— Chestiunea asta nu te priveşte, verişoară.

Vocea lui Diego era mai tăioasă decât cuţitul unui măcelar.

— Întoarce-te la treburile tale, femeie, şi lasă-i pe bărbaţi să-şi rezolve problemele cum se cuvine.

Vorbele lui Brandon au făcut-o să se întoarcă încet spre el. Şi-a plimbat privirea peste chipul lui cu mândria unei regine. Să se întoarcă la treburile ei…?

— Acţionaţi ca doi copii într-un atac de furie stupid, i-a răspuns acră lui Brandon.

Auzind-o, Diego a încordat umerii. Brandon a scrutat-o cu o privire intensă.

— O femeie înţeleaptă ar şti când să stea departe de o dispută între cavaleri.

Cavaleri? Scoţianul pesemne glumea, s-a gândit ea.

— Din câte văd eu, nu se luptă doi cavaleri, ci doi catâri, a spus peste măsură de jignită.

Brandon a luat-o de cot pe Marina ca s-o dea deoparte. Diego a socotit intervenţia cumnatului său ca pe

un atac personal. S-a năpustit şi mai supărat, dar Marina era pregătită pentru izbucnirea lui.

— Vere...! Unul dintre voi trebuie să dea dovadă de înţelepciune. Am încredere că vei fi tu, un nobil cavaler.

Palma Marinei continua să zădărnicească încercările lui Diego de a înainta spre scoţian.

— Înţelepciune? Fir-ar să fie, încerc să-ţi spăl onoarea! i-a răspuns Diego cu dinţii strânşi.

Marina a respirat adânc pregătindu-se să-i răspundă lui Diego dar Brandon nu i-a dat voie. Prin vorbele lui, a făcut ca neîncrederea ei să crească şi mai mult.

— Un adevărat bărbat nu s-ar ascunde după fustele unei femei.

Replica lui Brandon nu a fost doar neinspirată ci şi lipsită de bun-simţ. Marina l-a privit stupefiată, după toate probabilităţile, străinul avea de gând să continue bătaia cu vărul ei, în ciuda încercărilor de a-i potoli. Fără să stea pe gânduri, i-a tras un pumn în falcă lui Brandon, cu atâta forţă că l-a făcut să scuipe sânge. Marinei îi venea să ţipe din cauza durerii provocate la mână de lovitură, dar a reuşit să se stăpânească. La vederea firişorului de sânge care aluneca din colţul gurii scoţianului o ajuta să îndure durerea pe care o simţea. A închis ochii un moment ca să-şi reţină lacrimile. O durea mâna îngrozitor, dar nu a arătat-o. A deschis ochii şi i-a aţintit pe vărul ei.

— Onoarea mea e spălată. Diego nu-şi revenea din surpriză. Şi acum comportă-te cum ai fost educat din copilărie, în bărbat ştie când să-şi oprească faptele pripite.

Diego a pufnit puternic auzind vorbele verişoarei lui şi şi-a ascuns nemulţumirea sub masca liniştii, dar a făcut un pas înapoi. Mâna Marinei a căzut moale la pierderea contactului. Brandon continua să-şi maseze falca dureroasă. Spanioloaica ştia să lovească într-adevăr cu destulă forţă să-l rănească.

— N-am terminat cu el, i-a spus Diego Marinei, cu

ochii plini de furie.

— Nu eu sunt femeia pe care o aperi, a început hotărâtă, dar nu mă voi lăsa ademenită, ai cuvântul meu!

Diego şi-a privit verişoara atât de atent, încât Marina fost pe punctul să plece din curte, dar şi-a menţinut stăpânirea de sine şi mândria cât de sus a putut.

— Atunci apărarea mea e inutilă. Marina a clătinat din cap ca să dea mai multă greutate vorbelor lui Diego. Dar n-am de gând să-i îngădui acestui nemernic să profite de ocazia de a crea o situaţie convenabilă lui.

Marina i-a zâmbit cu afecţiune lui Diego.

— Vere, sunt în stare să rezolv singură această chestiune. Dă-mi voie să-mi onorez neamul.

După câteva clipe lungi şi grele, Diego a părăsit curtea şi i-a lăsat singuri. Brandon îşi tot masa în chip inconştient falca. Marina s-a îndreptat plină de furie spre scoţian.

— De ce m-ai lovit? a întrebat-o el curios.

— Pentru că meritai, i-a răspuns ea sfidătoare.

— Luptam pentru tine, a lămurit-o el plin de orgoliu rănit

— Ştiu. Diego mă iubeşte.

Brandon a privit-o uimit, credea că se referă la Diego. Marina lăsase ochii în jos, se simţea deodată cuprinsă de o tristeţe inexplicabilă.

— Nu mă refeream la Diego, ci la mine.

Marina a lăsat replica în aer. Putea să înţeleagă atitudinea vărului ei datorită vorbelor pe care le auzise cu câteva momente înainte de a interveni în dispută, vorbe care i se înfipseseră ca nişte pumnale ascuţite în rinichi.

— E adevărat?

Marina a întrebat cu un fir de glas. Brandon a mijit ochii verzi.

— Nu ştiu la care adevăr te referi.

Marina a oftat din nou adânc şi prelung.

— L-ai îmbătat pe vărul meu, ca să poţi să-l logodeşti cu sora ta? Pentru prima oară în viaţa lui, Brandon s-a simţit cuprins de ruşine. Ca să-l îndepărtezi de iubirea vieţii lui?

Tăcerea care a urmat s-a dovedit grea de îndoieli şi densă de reproşuri.

— Femeia pe care o iubea Diego era promisă vărului meu Justin încă de la naştere. Marina trebuia să-şi fi închipuit. Justificările pentru faptele reprobabile erau întotdeauna derizorii. Amănuntele ulterioare pentru ca această unire să se înfăptuiască sunt lipsite de importanţă în acest moment.

— Diego o iubea! a exclamat ea plină de un sentiment de respingere pe care Brandon l-a simţit ca şi cum ar fi fost un nectar otrăvit. Mi se pare monstruos, perfid. Marina a tăcut un moment, plină de nesiguranţă. Cu ce drept te-ai amestecat în viaţa lui? Diego nu-ţi făcuse niciodată niciun rău.

Brandon se simţea incapabil să se justifice.

— Mi-au spus runele când le-am consultat. Marina nu ştia ce erau runele, dar nici nu-i păsa. Scoţienii consideră runele ceva magic, purtătoare de secrete şi obişnuiesc să le folosească drept oracole în ritualuri de divinaţie. Marina nu înţelegea. Vorbea de vrăjitorie? Când mă cuprinde îndoiala, obişnuiesc să le consult ca să hotărăsc ce drum trebuie să aleg. Brandon şi-a netezit părul, căutând cuvintele potrivite pentru ca ea să înţeleagă. Dacă vorbim de un plan spiritual, runele pot să ne dezvăluie capacităţi ascunse la care se poate ajunge doar prin meditaţie. Într-un plan mai material arată, pentru cei care credem, ceea ce urmează să se întâmple.

— Runele ţi-au spus că trebuia să manipulezi viaţa vărului meu?

Marinei nu-i venea să creadă.

— Mi-au arătat că Diego urma să rămână legat de

familia noastră, am crezut că va fi prin căsătoria cu sora mea, dar de când te cunosc mă îndoiesc că intervenţia mea a fost potrivită.

Marina se simţea nedumerită. Diego fusese folosit pentru nişte interese care scăpau raţiunii ei, dar nimic din toate acestea nu conta. Sângele frăţesc ce o unea de vărul ei era dens, îl simţea bătând în încheieturile dureroase din pricina afrontului comis împotriva persoanei lui. A ridicat bărbia cu hotărâre şi o strălucire intensă în ochii de culoarea mierii.

— Îţi înapoiez reparaţia. Brandon a ridicat insolent o sprânceană blondă. Am înţeles că nu era o scuză, ci o constrângere interesată.

— Nu poţi să înapoiezi cuvântul acceptat.

Marina a îndreptat spatele. Scoţianul o privea cu ochi ce păreau nărăviţi.

— Acceptarea nu este valabilă când se ignoră semnificaţia acestui cuvânt în alt context, i-a replicat ea sec dar Brandon nu a arătat că îl deranja reproşul ei.

— Am început prost... a spus Brandon încercând să-şi scuze impulsivitatea.

Marina era uluită.

— Am început...? Domnul meu, chestiunea aceasta e moartă şi îngropată, ba chiar pute deja. Brandon nu înţelegea jargonul ei. Vorbeau de un mort? Să-l spânzure! Diego voia să-şi potolească furia cu pumnii, iar el încercase să-i dea ce căuta: o bătaie bună pentru ca după aceea să aibă o discuţie liniştită şi astfel să netezească toate altercaţiile şi să lămurească neînţelegerile. Regret că ai tras concluzii pripite. Marina l-a privit şi pentru prima oară şi-a dat seama de enormele diferenţe care existau între străin şi ea. Erau doi poli opuşi. Foc şi gheaţă. Ploaie şi soare. Nu ştiu să folosesc bine limbajul nostru. Marina putea să-i ofere măcar atât. Retrage propunerea făcută tatălui meu şi voi uita de acest incident nefericit.

Brandon nu putea să creadă.

— Propunerea făcută contelui este o pură formalitate, eşti deja logodită din onoare pentru viaţa mea.

Marina şi-a jurat că nu-şi va pierde sângele rece dar era la un pas de a-i sparge capul.

— Cum puteam să-mi compromit onoarea când nu cunoşteam urmarea acestei acceptări? l-a întrebat curioasă.

— Amănuntele astea nu au importanţă în ţinuturile înalte.

Marina şi-a pus mâinile în şolduri.

— Vezi cumva ţinuturi înalte aici? În Córdoba?

Brandon a început să râdă, iar gestul lui o scoase tare din minţi. După câteva secunde nesfârşite, zâmbetul care se ivise în colţul drept al buzelor se întinsese pe toată gura.

— Văd o logodnică nesupusă.

Marina şi-a redus ochii la un punct.

— Ca glumă a fost bine, dar dovedeşte lipsă de bun-simţ să insişti s-o menţii.

Brandon şi-a încrucişat braţele pe piept şi şi-a înălţat statura şi mai mult.

— Bine, să rămânem la fapte, a informat-o trufaş, iar faptele spun că ţi-am compromis reputaţia nu o dată, ci de două ori. Dacă doreşti, pot să-i explic contelui Zambra motivele. Marina şi-a dilatat nările când a respirat adânc. Poate nu se dovedeşte la fel de obtuz ca fiica lui.

— Perfect, să rămânem la fapte, i-a replicat ea clocotind de furie. Cererea aceasta e absurdă şi iresponsabilă. Motive mai mult decât condamnabile ca să o mai menţii. Brandon a deschis gura ca să-i răspundă, dar Marina nu i-a îngăduit. Granada este un oraş frumos, transmite-i salutările mele surorii dumitale şi bună ziua!

***

Brandon aproape că făcuse potecă pe podeaua camerei lui de atâta plimbat încolo şi-ncoace pe marmura lustruită strălucitoare. Nici nu mai ştia de câte ori îşi netezise exasperat părul, în van. Marina închisese cu şapte lacăte uşa încrederii în el.

De la bătaia cu cumnatul Diego, niciunul dintre ei nu era dispus la dialog, şi să fie ignorat era ceva ce Brandon nu prea ştia să accepte. Se gândea să-şi retragă cererea în căsătorie faţă de contele Zambra, fiindcă ştia că greşise drumul.

Marina era femeie din cap până-n picioare, iar capul era următorul lucru pe care avea de gând s-o facă să-l piardă, cu vicleşuguri, cu capcane, cu orice era nevoie ca s-o supună. Brandon a bombănit ofuscat, se afla într-o situaţie amoroasă dificilă pentru prima oară în viaţă şi nu ştia ce să facă sau cum să câştige din nou încrederea spanioloaicei. Inima îi tresărea în piept doar gândindu-se la ea; murea să audă sunetul glasului ei melodios, iar ea nu dăduse nicio dovadă că simţea pentru el altceva decât atracţie sexuală, blestemată să fie! Cum naiba seduci o virgină încăpăţânată? Lui Brandon îi era foarte limpede că trebuia să schimbe strategia, trebuia să-i trezească interesul şi trebuia să fie cu ceva absolut indispensabil.

Deodată mintea lui l-a evocat pe francezul care voia şantajeze pe una dintre prietenele ei. Dacă punea mâna ceea ce-şi dorea Marina… Brandon a blestemat a n-a oară, la fel cum blestema vărul lui, Justin. El se afla într-o situaţie similară, dorea o femeie care se uita la el de parcă ar fi fost ţânţar strivit pe jos. Egoul lui era făcut praf; orgoliul, atât de terfelit încât se îndoia serios că se va mai putea privi în oglindă fără să se ruşineze. Singurul aliat în lupta lui pasională era fratele ei, Lorenzo. Împotriva oricărei aşteptări, acesta păstra o atitudine pasivă faţă de încercarea lui Brandon de a face ca Marina să fie în favoarea sa. S-a uitat la ceasul din perete, lipseau câteva

minute până la ora cinci a după-amiezei. Mai erau câteva ore până când francezul se întorcea în apartamentul lui, putea să profite de timp ca să caute ce dorea Marina şi avea de gând s-o facă de îndată.

Şi-a îndreptat paşii spre etajul al doilea al palatului Zambra, unde erau situate dormitoarele. Pe măsură ce urca, îşi odihnea privirea pe mobila frumoasă din amplul vestibul care făcea accesul în locuinţă, vedea covoarele ţesute în culori neutre de crem şi cafeniu; firele de lână desenau nişte flori foarte armonioase şi rare. Şi-a trecut degetele pe lemnul lustruit al balustradei, fiind surprins de moliciunea acestuia. Casa lui din Scoţia se deosebea mult, de palatul Zambra, nu prin bogăţie ci prin bun gust. Spaniolii aveau ceva ce făcea din casele lor adevărate cămine, proporţia mobilelor se potrivea cu totul. Reuşeau o uniune şi o combinaţie cu zidurile vechi greu de obţinut. Şi-a plimbat privirea pe uleiurile care atârnau pe pereţi, pe măsură ce continua să urce. Strămoşi ai familiei del Valle lăsaseră o moştenire şi o stirpe de invidiat. Când a ajuns pe coridorul de la etajul întâi, şi-a înfipt ochii pe tabloul Marinei care prezida vestibulul ce făcea accesul în dormitoare. Pictorul era extraordinar, asemănarea cu realitatea era exactă; îi captase ţinuta mândră, strălucirea forţei şi a hotărârii din priviri. Brandon şi-a spus în gând că tabloul va fi primul lucru pe care îl va încărca pe vaporul spre Scoţia, ca să-l agaţe în biroul lui de la Ruthvencastle. Şi al doilea, salvatoarea lui…

Camera lui Moliere era cufundată în întuneric. Draperiile din catifea verde erau trase peste perdeluţa albă. Brandon s-a uitat la mobile; biroul era foarte ordonat. S-a îndreptat cu precauţie spre mijlocul dormitorului; covorul gros avea să înăbuşe orice zgomot ar fi făcut. A deschis una dintre cărţile lui Moliere; era în franceză. Apoi a privit camera cu multă atenţie. Ştia că obiectele pe care le căuta nu se aflau nici în dulap nici în birou, altfel Marina le-ar fi

găsit în noaptea când Diego i-a prins sărutându-se cu pasiune. Dar unde ascundea Moliere obiectele şantajului?

Brandon a studiat fiecare colţişor al dormitorului vast: un lavoar cu lighean, un ulcior cu apă şi săpun. S-a uitat la prosopul frumos împăturit şi la cizmele de călărie ce străluceau lângă lavoar, părea că nu le-a folosit niciodată. Servitorii nu obişnuiau să cureţe cizmele decât dacă erau murdare, dar acestea aveau un pic de praf pe vârf, semn de netăgăduit că Moliere nu călărise de ceva timp. Bănuiala a prins rădăcini puternice în Brandon, care şi-a îndreptat paşii spre cizme, le-a luat fără şovăire şi şi-a băgat mâna într-una din ele. Interiorul era gol; a făcut la fel cu cealaltă, dar de data mâna lui a dat de un obiect ascuns acolo.

Când a scos legătura din piele, a văzut că era un sul de hârtie de mărimea unui cartof, iar el a ştiut că erau scrisorile compromiţătoare. A băgat din nou mâna şi a simţit ceva învelit în pânză. L-a scos fără să stea pe gânduri. Nu s-a oprit să se uite la ce găsise, a vârât sulul de hârtie în buzunarul hainei şi pachetul înfăşurat în pânză în buzunarul pantalonului. A lăsat cizmele în aceeaşi poziţie în care le găsise şi ieşit în tăcere din camera lui Moliere.

A deschis uşa puţin, ca să se asigure că nu era nimeni coridor care ar fi putut să-l vadă într-o cameră ce nu era a lui, dar coridorul era pustiu. A închis uşa după el şi a pornit spre dormitorul propriu. Era nerăbdător să vadă dacă cercetările lui dăduseră rezultate sau dacă ceea ce avea nu folosea la nimic.

Lorenzo se uita stupefiat la străin şi la documentele pe care le ţinea în mâna dreaptă. Hârtii pe care i le oferea în mod altruist. El le-a luat cu oarecare teamă.

— Cum ai făcut rost de ele?

Vocea lui Lorenzo tremurase uşor.

— Asta căuta Marina în camera lui Moliere. Lorenzo a bombănit furios la vederea dovezilor. După cum poţi constata, individul nu şantaja doar fete de măritat. Lorenzo

şi-a jurat să termine cu acel franţuz netrebnic. Cum de reuşise şi strângă cu uşa atâţia crescători de vite importanţi din Córdoba? Inclusiv pe tatăl lui. Când am căutat în mănunchiul de hârtii scrisorile pe care le voia Marina, a spus Brandon fără nicio ezitare în glas, mi-am dat seama că nu erau scrisori de dragoste ci cambii şi cecuri. Sumele de bani sunt adevărate averi. Mai sunt şi cesiuni de proprietăţi importante, mă rog, cel puţin aşa s-ar părea.

Lorenzo a continuat să studieze diversele documente pe care le avea în mână. Unul dintre ele era înscrisul moşiei Regalii, proprietatea pe care bunicul matern o lăsase moştenire Marinei, ca parte din dotă. Erau cambii în valoare de cinci mii ide reali, semnate de contele de Zambra. Un adevărat coşmar!

— Sunt încredinţat că tata nu ştie că este escrocat.

Ochii lui Brandon exprimau neîncrederea.

— Semnătura şi pecetea sunt ale contelui, nu-i aşa? Lorenzo a confirmat. Ar fi foarte greu pentru Moliere să demonstreze că proprietatea a fost o cesiune a contelui, cu atât mai mult când acea cesiune nu a fost aşa, ci o uzurpare în toată regula. Aici în Córdoba nu ar putea să reclame o proprietate care nu este legal a lui. Mă înşel?

— Nici dacă ar fi fost, a răspuns Lorenzo îndoindu-se; credea că ştie unde voia Brandon să ajungă.

— Trebuie să aflăm de ce îl şantajează Moliere pe contele de Zambra.

Lorenzo şi-a muşcat gânditor buza de jos.

— De ce ne ajuţi? a vrut să ştie.

— Intenţia mea era s-o ajut pe Marina, care a riscat mult pentru o prietenă. Strădania ei nu putea să rămână în zadar. Ochii lui Lorenzo s-au făcut mici căci vorbele lui Brandon i s-au părut că ascund adevărul. Era primul bărbat ce nu îi era indiferent surorii lui iar el voia ca ea să nu uite asta. În plus, îi era simpatic acel voinic cu zâmbetul uşor. Sunt interesat de Marina, a spus deodată Brandon şi

Lorenzo l-a privit complet stupefiat. Vreau s-o fac soţia mea. Brandon a zâmbit cu gura până la urechi, ca şi cum vorbele lui ar fi fost încărcate de ce mai elementară raţiune. Lorenzo nu putea să-şi revină din surpriză. Nu ştia ce îl surprinsese mai mult, dovezile şantajului sau declaraţia formală a lui Brandon cu privire la intenţiile legate de sora lui. Ştii că ea îmi răspunde la sentimente.

— Vei avea nevoie de mult ajutor.

— Ştiu. Ajutor reciproc.

Lorenzo a ridicat o sprânceană, fără să vrea să ştie unde duceau vorbele lui Brandon.

— Îmi ceri să fac pe codoşul?

— Co…? Brandon a respirat adânc. Nu sunt în stare să rostesc acest cuvânt deşi îmi închipui ce înseamnă.

Lorenzo şi-a lărgit zâmbetul văzând faţa străinului. Expresia acestuia era comică pentru că ezita între ofensă şi nevoie, nehotărându-se pentru niciuna.

— Nu Marina este cel mai mare obstacol.

— Ştiu, a spus din nou Brandon.

— Tata nu-şi va da niciodată consimţământul.

Dacă Lorenzo voia să-l descurajeze, se înşela amar.

Avertismentul lui l-a îndârjit şi mai mult pe Brandon.

— Nu mă voi da bătut.

Lorenzo s-a gândit la vorbele lui.

— Atunci îngăduie-mi să-ţi dau câteva sfaturi, în semn de mulţumire.

— Ce vei face cu documentele?

Lorenzo a oftat adânc înainte de a-i răspunde scoţianului.

— Îi voi face o vizită unui prieten, avocat şi coleg de facultate, vreau să îl ţin sub observaţie pe franţuzul ăla ticălos. Brandon a încuviinţat dând din cap. Am să-l prind cu mâţa-n sac.

— Vei vorbi cu contele?

Lorenzo a negat.

— Nu, până nu ajung la fondul acestei probleme. Nu e nevoie să-l îngrijorez şi să-l ruşinez fără rost.

— Vei avea nevoie de ajutorul meu, s-a oferit Brandon generos.

— Vărul Diego e expert în chestiuni legale, dacă am nevoie de ajutorul tău ţi-l voi cere, ai cuvântul meu. Brandon a înţeles că îşi câştigase un prieten. Ştia că Lorenzo era perfect în stare să-l prindă pe hoţul de Moliere şi să-i dea ce merita. Sora mea a plecat chiar în această dimineaţă la „Stejărişurile”.

Brandon a înţeles că moştenitorul Zambra sprijinea interesul lui pentru Marina.

— Atunci mă voi duce la vânătoare.

Lorenzo i-a făcut un semn de încuviinţare, dar, înainte de a ieşi pe uşa biroului, l-a avertizat.

— Scoţianule! Brandon s-a întors ca să se uite la el, care era cu mâna pe clanţa uşii. Să joci cinstit sau va trebui să te ucid.

Brandon a făcut un gest de confirmare, apoi a părăsit încăperea în tăcere, dar nu avea de gând să-i dea răgaz spanioloaicei. Era absolut hotărât s-o cucerească, şi pentru asta trebuia s-o hărţuiască zi şi noapte, să nu-i îngăduie niciun minut de linişte. Avea să-i tulbure cu totul simţurile, deşi îşi amintea perfect avertismentele lui Lorenzo şi ale cumnatului Diego. Trebuia să joace cinstit, dar de când juca astfel un scoţian?

CAPITOLUL 8

După-amiaza era minunat de limpede şi plină de lumini Când Marina şi-a ridicat chipul către cer, zâmbetul de pe buzele roşii i s-a lărgit. Dorise atât de mult să se întoarcă la moşie, încât senzaţia de libertate pe care o trăia

îi provoca o imensă fericire. A ascultat, ca şi cum ar fi fost pentru prima oară, ciripitul păsărilor în pădure. Murmurul pârâului la poalele dealului. Tăcerea. Fără să dea drumul hăţurilor lui Cabrón, a descălecat cu o agilitate naturală şi cu aceeaşi graţie şi farmec pe care le dovedise de copilă. A desfăcut hamul şi a dat drumul curelelor care ţineau şaua. Superbul armăsar era neliniştit; trapul uşor până la ruinele schitului Sfinţilor Părinţi nu îi potolise dorinţa de mişcare dar pe ea nu o îngrijora acest amănunt. Avea toată după-amiaza să i-o dedice frumosului cal. Marina şi-a plimbat privirea pe pietrele negre ale sanctuarului. Schitul fusese ars şi distrus în timpul războiului, francezii făcuseră prăpăd pe unde trecuseră şi schitul, refugiu ar războinicilor cordobezi, fusese un obiectiv principal. Doisprezece dintre ei muriseră calcinaţi între zidurile lui. La dreapta naosului erau două dependinţe folosite ca sacristie. În vechime îi adăposteau pe cei veniţi în pelerinaj la sanctuar. Marina şi-a descheiat jacheta scurtă din catifea albastră şi a pus-o împăturită frumos sub golul uneia dintre uşile zidului dinspre răsărit, ce avea laturile roase, şi-a pus şi pălăria neagră şi batista albastru deschis cu care îşi acoperea cocul lăsat. Şi-a dat jos acele de păr ca să-şi lase pletele libere. Calul a nechezat de parcă ar fi mustrat-o. Marina a râs de gândul ei.

— Nici nu-ţi închipui cât de rău îmi pare că port fustă, dar eram atât de nerăbdătoare să te văd încât nu m-am oprit să-mi schimb hainele. Marina a desfăcut panglica din mătase albastră pe care o avea împletită în părul lung ca să-l ţină strâns. Armăsarul a mişcat din cap ca şi cum ar fi înţeles ce avea să facă ea în continuare. Cu unul din picioarele din faţă abătut de câteva ori iarba proaspătă în vreme ce necheza eu cu botul ridicat. Ştiu că eşti nerăbdător, şi mie mi-a fost foarte dor de plimbările noastre de la mijlocul după-amiezii. Marina a împletit panglica albastră într-o şuviţă neagră din coama calului, şi-a

strecurat degetele prin părul gros, dar moale şi acest gest a fost ca semnalul de începere al unei curse. În după-amiaza asta voi dansa pentru tine, a spus ea veselă.

Femeie şi cal s-au aşezat faţă în faţă şi atunci mâinile Marinei au început o mişcare circulară, imitând aripile unui porumbel. Cabrón şi-a agitat capul de la stânga la dreapta, făcând coama să-i rămână suspendată în aer câteva secunde. Marina a început să-şi mlădieze talia şi şoldurile; le mişca sugestiv, senzual, urmând mişcarea mâinilor, care suiau încet pe lângă trup, atingându-l uşor, jucându-se cu degetele lungi şi fine. Armăsarul a ridicat picioarele din faţă vreo douăzeci de centimetri de la pământ, ca puţin după aceea să le lase să cadă cu zgomot sec. Un moment mai târziu, a ridicat fiecare dintre copite într-un ritm constant, pe care Marina îl urma cu mâinile, bătând din palme ca nişte împuşcături în tăcere. Ai fost foarte leneş. Marina nu înceta mişcările şi rotirile uşoare în jurul calului. Armăsarul urma cu copitele paşii pe care îi făcea Marina, mereu atent la mâinile ei, care îi mângâiau coada ca să-l încurajeze să se întoarcă spre ea. Calul aşa a făcut, supus, ca de atâtea ori, de când era mânz. Copitele îi răsunau pe iarba uscată, mândru, neliniştit. Amândoi, femeie şi cal, dansau pe o muzică pe care numai ei o puteau auzi. Părul Marinei se mişca liber pe spatele arcuit, îi mângâia chipul şi i se încurca pe umeri, dar ei nu-i păsa de nimic, doar de momentul magic pe care îl împărtăşea cu comoara ei. Eşti un cal a-ntâia! a exclamat aproape de urechea lui Cabrón şi armăsarului au părut să-i placă vorbele Marinei, fiindcă a început să se mişte cadenţat în lateral pe cele patru picioare, ca să se întoarcă unde era ea câteva secunde mai târziu, cu aceeaşi mişcare perfect executată. Meriţi să-ţi pun la copite pinteni de aur, ţi-ar plăcea? Din nou s-a auzit un nechezat. Atunci încă o piruetă, frumosul meu, l-a incitat ea cu glas melodios. Armăsarul probabil i-a înţeles cererea căci s-a înălţat pe picioarele din spate şi le-a ţinut pe cele

din faţă ridicate câteva secunde lungi în faţa Marinei, în vreme ce ea se frângea din mijloc ca să se rotească în jurul ei însăşi. Cabrón a lăsat încet picioarele jos şi când copitele erau pe punctul să atingă pământul le-a ridicat pe cele din spate într-un salt perfect, rămânând suspendat de tot în aer. Marina a aplaudat entuziastă acrobaţia magistral realizată. A înconjurat drăgăstoasă cu braţele gâtul armăsarului şi i-a şoptit la ureche: Acum… zboară! Mâna Marinei l-a lovit uşor pe gât şi armăsarul s-a depărtat de ea doi paşi ca să înceapă un galop de-a latul câmpului, ce a făcut ca poala rochiei să i se învolbure printre picioare. Silueta lui Cabrón s-a pierdut în depărtare. Etalează-ţi coama în vânt!

Marina a urmărit din ochi praful ridicat pe drum de copitele lui Cabrón. Iubea acest cal din tot sufletul, era cea mai preţioasă comoară a ei. Era unic, excepţional. S-a pregătit să aştepte revenirea lui Cabrón ca să se întoarcă la Stejărişurile.

*

Brandon îşi ţinuse răsuflarea văzând spectacolul Marinei. Când a hotărât s-o urmărească de la pârâu spre luminişul dintre castani, nu îşi putea închipui spectacolul minunat care îl aştepta. Era complet înţepenit de surpriză. O femeie dansând alături de un armăsar era cel mai ciudat lucru pe care îl văzuse în viaţa lui. Mişcările ei îl captivaseră de tot, vrăjindu-l până l-au lăsat aproape paralizat, neputând să se mişte sau să articuleze vreun cuvânt. Urmărise unduirile Marinei cu o dorinţă în pupile care nu stinsese teama pe care o simţise când a văzut superbul animal ridicându-se pe picioarele din spate atât de aproape de trupul ei. I-au trebuit câteva clipe ca să priceapă că era martorul unui moment excepţional: femeie şi cal dansând în ritmul palmelor ei. Cum se putea face muzică doar

bătând din palme? Şi cel mai curios, cum naiba reuşea ea acea complicitate cu calul? Armăsarul ascultase fiecare poruncă a ei. Brandon ştia, pentru că faţa Marinei îşi schimbase expresia când îl privea. El continua să fie stupefiat, dar plin de entuziasm, înţelegând cât de minunat de excepţională era ea, salvatoarea lui, şi i-a oferit Marinei felicitarea spaniolească prin excelenţă şi pe care o merita în acel moment, aplauze puternice.

Marina a tresărit auzind bătăile din palme. Spre ea venea, cu chipul hotărât, scoţianul. Ce naiba făcea la Stejărişurile? Ea credea că plecase spre Granada. Oare vorbele ei nu îl învinseseră?

— M-ai speriat grozav, i-a reproşat ea deodată.

Sprâncenele lui Brandon s-au arcuit premeditat.

— Se pare că mereu reuşesc să te sperii şi nimic nu este mai departe de intenţia mea.

Marina a făcut un pas înapoi pe măsură ce îl vedea apropiindu-se, înalt, voinic, puternic.

— Ce surpriză să te întâlnesc din nou pe Hornachuelos!

— Nu este o întâmplare.

Marina a crezut că probabil se înşela.

— Insinuezi că această întâlnire nu este o coincidenţă?

— Te-am urmărit de la pârâu. Ţi-am văzut jacheta albastră printre copaci şi am fost curios să aflu unde te duceai.

— Ai hotărât să mă urmăreşti…?

Marina nu a terminat de formulat întrebarea. Era foarte surprinsă. Unde se afla calul lui Brandon? Nu îi auzise trapul.

— Eşti o logodnică foarte alunecoasă.

Ea şi-a muşcat limba ca să nu-i răspundă sec, dar până la urmă a făcut-o.

— Această problemă a fost rezolvată la Zambra,

domnul meu.

— Regula mea este să nu accept un refuz dacă nu este însoţit de o explicaţie bună, doamna mea.

Brandon dăduse ultimelor două cuvinte un sens aparte.

— Ţi-am oferit nu unul, ci zece motive valabile.

— Dar niciunul dintre ele nu e destul de solid pentru a mă face să uit o promisiune de onoare.

Marina s-a înfuriat.

— Din câte îmi amintesc, n-ai făcut nicio promisiune, laird.

— Mi-ai acceptat reparaţia, îţi aminteşti?

Cum putea să uite? Din cauza acestei acceptări se lupta cu scoţianul.

— Laird McGregor, această chestiune poate să fie valabilă pe pământul dumitale, nu şi pe al meu.

Brandon continua să se apropie de ea. Marina a făcut încă un pas înapoi. Apropierea lui o tulbura şi a regretat că îşi scosese o parte din haine ca să danseze cu calul. Purta doar fusta largă în formă de clopot şi cămaşa albă, netedă, cu găici, a cărei panglică era descheiată până aproape de începutul sânilor. Nu a ştiut ce să facă în continuare, se simţea, practic goală.

— Eşti o frumuseţe. Brandon nu putea să-şi ia ochii de la pielea care era lăsată vederii de cămaşa descheiată; a privit cu ochi flămânzi pielea ei aurie, începutul sânilor cremoşi… A trebuit să facă un adevărat efort ca să-şi îndepărteze privirea şi să o îndrepte spre ruinele negre. Marina a profitat de avantajul pe care i-l oferea el, ca să-şi înnoade panglica şi să-şi acopere decolteul. Imediat după aceea şi-a pus jacheta scurtă, dar nu a reuşit să-şi strângă părul, Cabrón purta panglica ei în coamă. Dansezi minunat de bine. Marina continua să tacă, privindu-l, ca şi cum n-ar fi fost în stare să priceapă cum ajunsese el în locul ei secret. Ale cui sunt crucile astea?

Marina a clipit, scoţianul trecea de la un subiect la altul fără probleme dar ea nu avea cum să ştie că Brandon încerca să-şi liniştească bătăile inimii şi biciuirile simţite în măruntaie la vederea senzualităţii ei. Ochii lui erau aţintiţi pe schit.

— A douăsprezece suflete care au luptat şi au pierdut în război.

— Soldaţi spanioli? a întrebat el.

Marina a negat şi făcând asta părul negru i-a dansat în jurul chipului. Brandon nu putea să-şi dezlipească ochii de pe trupul ei. Era la un pas de a o prinde de umeri şi a o devora cu sărutări, dar s-a stăpânit.

— Războinici cordobezi, a răspuns ea mult mai liniştită. Apărători curajoşi ai libertăţii.

Marina nu putea să ştie că liniştea aparentă a lui Brandon ascundea o luptă aprigă între onoarea de cavaler şi dorinţa pe care o simţea pentru ea. El, care se folosise de zeci de femei în viaţa lui fără să-i pese câtuşi de puţin, se afla în situaţia de a nu şti cum să acţioneze în privinţa ei. Era implicat în aceeaşi problemă şi în aceeaşi situaţie cu care s-a confruntat vărul lui, Justin cu ani în urmă pentru altă spanioloaică, Aurora, dar el nu va cădea în aceeaşi capcană a neputinţei, a geloziei şi a greşelilor, care îl dominase pe vărul lui.

— Am ceva pentru tine.

Brandon a băgat mâna în buzunarul jachetei maro şi a scos un mănunchi de hârtii. Văzând plicurile, Marina a ştiut cui aparţineau.

— Tu ai reuşit!

Îl tutuia pentru prima oară. Acest amănunt i s-a părut lui Brandon o mică victorie.

— Doar scrisorile. Medalionul se află la muntele de pietate. Marina a mijit ochii frumoşi. Ştiu pentru că am văzut chitanţa. Dar vei putea să-l recuperezi când te întorci la Córdoba.

Marina a scos un oftat de uşurare. Prietena ei Eugenia putea să se mărite liniştită.

— Ce facem cu Moliere?

— Situaţia e sub control, dar eu trebuia să-ţi dau scrisorile.

— De asta ai venit aici? Confirmarea lui Brandon a făcut-o să închidă ochii de uşurare. Avusese îngrozitoarea bănuială că Brandon nu se dădea bătut cu privire la propunerea lui dar se înşelase. Era un adevărat cavaler, scoţian sau nu. Îţi sunt enorm de recunoscătoare.

Brandon a profitat de ocazia oferită de vorbele ei.

— Destul de mult ca să mă recompensezi cu un sărut?

Ea nu se aşteptase la această cerere, aşa că i-a oferit răspunsul sincer ce i-a venit pe buze.

— Dacă aş face-o, m-aş afla într-o mare încurcătură.

Inima lui Brandon începuse s-o ia la o goană fără ca el s-o poată domoli.

— Şi dacă îţi dau cuvântul meu că va fi doar unul? a încercat s-o păcălească din nou cu vorbe dulci.

— Nu e din cauza ta, scoţianule, ci din vina mea.

Brandon şi-a ţinut răsuflarea. Să admită că se simţea atrasă de el îl lăsa perplex. Marina nu umbla cu ocolişuri, nici nu afişa o falsă pudoare. Era atât de sinceră încât dorinţa lui Brandon a crescut şi mai mult.

— Îţi dai seama de ceea ce dovedeşti prin vorbele tale?

Marina nu era conştientă că rostise gândul cu voce tare.

În ciuda tulburării, nu a dat înapoi.

— Întotdeauna am fost sinceră în privinţa sentimentelor pe care mi le trezeşti.

— Dar eu nu mă mulţumesc cu refuzul tău, nu, când ştiu că mă doreşti.

— Te-ai resemnat vreodată? l-a întrebat ea cu un glas pierit şi Brandon a înţeles multe lucruri din această

întrebare simplă.

Viaţa ei fusese marcată de resemnare. Să fie fiică unică, să aibă un tată dominant.

— Nu, i-a răspuns simplu, şi nici n-aş face-o având în vedere ce simt pentru tine.

Marina a oftat cu oarecare oboseală. O bătălie verbală cu Brandon o epuiza. Avea un spirit neobosit, o hotărâre copleşitoare dar ea luase deja o decizie.

— Asta e problema, laird, că dacă ţi-aş accepta în continuare curtea, aş putea să mă îndrăgostesc de tine, şi asta e inadmisibil.

— De ce? a întrebat el insistent.

Brandon îşi depărtase picioarele şi îşi încrucişase braţele pe piept, ca şi cum ar fi încercat să se apere de răspunsul pe care avea să i-l dea ea. Marina a continuat cu aceeaşi sinceritate copleşitoare.

— Pentru că sunt fiică unică şi datoria mea este să am grijă de tatăl meu până va muri. Marina a respirat adânc înainte de a continua. Şi dacă acest motiv nu e suficient, îţi voi oferi altul şi mai întemeiat: curând te vei întoarce în ţara ta, iar eu voi rămâne aici.

Lui Brandon nu-i venea să creadă că acesta era argumentul ei?

— Ai putea să-l iei cu tine pe tatăl tău. În casa mea ar fi bine primit, i s-ar acorda onoarea pe care o merită.

Marina a ştiut că trebuia să opteze pentru calea de mijloc.

— Ai rămâne aici alături de mine, dacă ţi-aş cere? Ai lăsă în urmă tot ce ştii? Brandon a ezitat un moment, dar în cele din urmă a negat cu un singur gest al capului şi cu obişnuita sinceritate. El avea responsabilităţi mari în Scoţia, iar ea era o femeie supusă, mai întâi tatălui ei, apoi soţului. Atunci nu mai e nimic de zis în această chestiune, i-a spus ea cu glas mustrător.

Dar Brandon nu se dădea bătut aşa uşor.

— Înţelege că sunt un laird scoţian. Am o familie pe care nu pot s-o las în voia sorţii.

— Iar tatăl meu este contele de Zambra, domnul meu, singura mea familie, dar mie asta îmi ceri să fac prin propunerea ta. Se distanţa din nou de el. Sugerezi cumva că titlul şi pământurile tale din Scoţia sunt mai importante decât acelea ale părintelui meu din Spania? Te asigur că te înşeli amarnic.

Brandon ştia că fiicele se năşteau ca să-şi asculte taţii. Alta era situaţia lor, care moşteneau titlurile şi proprietăţile: atunci de ce se temea ea?

— Fiicele obişnuiesc să se despartă de părinţii lor când se căsătoresc. Este legea firii, i-a spus el. Tatăl tău ar trebui să accepte asta. Şi-apoi, are un moştenitor care îi va urma. Prezenţa lui aici nu va fi necesară, ar putea să te urmeze oriunde te-ai duce.

Marina nu mai voia să-l asculte. Îl asculta pe scoţian vorbind şi fiecare dintre vorbele lui o convingea şi mai mult că făcea ceea ce era corect. O relaţie cu Brandon era cu totul imposibilă. Chiar dacă ar dori-o, chiar dacă pieptul i s-ar frânge de durere la gândul că nu l-ar mai vedea.

— Răspunsul meu este nu, laird McGregor. Nu pot să-ţi accept reparaţia sau, cum spunem aici, cererea în căsătorie.

Marina a văzut dezamăgirea în ochii verzi ai lui Brandon, dar trebuia să pună capăt încăpăţânării lui o dată pentru totdeauna. Chiar dacă simţea că nu va mai putea respira.

— Atunci accepţi că n-am să devin amantul tău? Vorbele lui Brandon au scos-o din minţi, pentru nimic în lume nu s-ar fi aşteptat la un asemenea răspuns din partea lui. Văd în ochii tăi, Marina, nu doreşti un angajament faţă de mine, dar iei în calcul posibilitatea de a mă avea şi izgoni când va veni clipa să plec. Punct şi de la capăt, cum spuneţi voi cordobezii. Nu-i aşa?

Marina a roşit până la rădăcina părului. Îi citise gândul.

— Este singurul mod în care mă vei avea, i-a răspuns ea. Brandon a fost pe punctul să dea dracului planul său dar era hotărât s-o aibă, oricât ar fi costat. Voia totul. Iubirea Marinei, trupul ei, sufletul ei chiar. Însă Marina nu a putut să spună nimic în această privinţă. Cabrón îşi încheiase cursa şi se întorsese la schit, obosit dar mulţumit. Avea spatele asudat şi ochii strălucitori. Armăsarul s-a oprit între Marina şi Brandon, de parcă ar fi crezut că trebuia să pună barieră între cele două persoane care se priveau sfidător. Marina a întors privirea spre cal. Ţi-ai epuizat toată energia în galop, frumosul meu?

Brandon a fost recunoscător pentru apariţia oportună a armăsarului. Îi dădea răgazul necesar să-şi pună ordine în gânduri, pentru ca ea să nu poată să-i mai ofere niciun refuz. A făcut doi paşi înspre cal.

— Este un exemplar foarte frumos.

— Cabrón este excepţional în rasa lui, i-a spus ea.

— De ce-i zici Cabrón? a întrebat Brandon cu îndrăzneală, cred că e un cuvânt care se aplică persoanelor perverse.

Marina i-a zâmbit lui Brandon. Un moment mai înainte se duelaseră în cuvinte grele iar acum vorbeau despre numele calului ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ei îi tremura glasul dar a reuşit să ascundă asta cu un tuşit.

— La început îl chema Carbón[4].

— Carbón? a întrebat el surprins.

— Da, ca materia fosilă de culoare neagră care apoi se transformă în masă minerală şi este folosită drept combustibil…

— Înţeleg semnificaţia cuvântului cărbune în spaniolă, a întrerupt-o el.

— Cum îţi spuneam, a continuat ea, la început îl

4 Cărbune, în limba spaniolă(n.t.)

numeam aşa din cauza culorii părului dar afurisitul nu mă asculta şi într-o zi, când îl antrenam, m-am supărat atât de tare că i-am zis Cabrón şi spre surprinderea mea mi-a răspuns cu un nechezat şi imediat mi-a ascultat porunca. De atunci îi spun Cabrón.

Ca şi cum ar fi întărit spusele Marinei, calul i-a adulmecat gâtul şi a scos un nechezat ce părea mai degrabă un mormăit.

— De necrezut.

Brandon era obişnuit cu caii dar ca instrument de folosinţă practică, nu ca animale de companie. Văzându-l pe Cabrón s-a întrebat dacă nu cumva trebuia să-şi schimbe părerea în privinţa asta.

— Nu ţi-ai adus calul? l-a întrebat ea deodată.

Brandon a negat.

— Îmi place să merg pe jos.

Marina a mijit ochii. Distanţa dintre schit şi moşia Vílchez era de vreo patru leghe.

— Cabrón va putea să ne ducă pe amândoi, a spus ea gânditoare.

Lui Brandon i s-a părut formidabilă sugestia, ea nici nu-şi dădea seama cât de aproape vor fi, călare pe animal. Va putea să-o strângă în braţe, să-i inspire parfumul, să se delecteze cu pielea ei măslinie. A avut instantaneu o erecţie şi s-a apropiat de armăsar pentru ca Marina să nu observe.

— Eu voi ţine hăţurile.

Marina nu s-a simţit jignită de această sugestie.

— Cum vrei, eu voi călări în spate.

— Nici vorbă.

Marina l-a privit drept în faţă, surprinsă de tonul lui cam brusc.

— Sunt o bună călăreaţă, i-a răspuns împăciuitoare.

Nu avea de gând să-l arunce de pe cal, dacă de asta se temea.

— N-am nici cea mai mică îndoială dar sunt prea masiv ca să te poţi ţine bine.

Amănuntul ăsta îi scăpase.

— Mă gândeam să mă ţin de şa.

— Asta e aproape cu neputinţă. Dacă pui şaua, nu va fi loc pentru mine.

Din nou scoţianul avea dreptate şi Marina i-a oferit un răspuns în consecinţă.

— Ai dreptate, o voi lăsa aici şi mă voi întoarce mai târziu s-o iau.

O secundă după aceea, Brandon a suit pe Cabrón cu o uşurinţă uimitoare. Ea avea nevoie de un taburet ca să se aşeze comod, iar Brandon o făcea aproape fără efort. Crupa lui Cabrón era mai înaltă decât normal dar Brandon era un uriaş şi acum călărea alt uriaş. A dat pinteni calului, care a înaintat doi paşi până unde aştepta ea. Fără să-i aştepte confirmarea, Brandon s-a aplecat peste gâtul animalului şi a luat-o cu braţul pe după talia îngustă. Aproape fără efort a aşezat-o chiar în faţa lui. Marina nu ştia cum să-şi aranjeze fusta, care i se ridicase până la genunchi. Era pentru prima oară în viaţa ei când călărea pe o parte şi fără să ţină hăţurile.

— Stai bine? întrebarea lui Brandon i s-a părut Marinei cât se poate de prostească. Pieptul uriaşului era lipit de spatele ei, putea să-i simtă bătăile inimii lângă vertebre. Îi simţea şoldurile ţinându-i fesele cu fermitate; ei i s-a părut un păcat. Avea să treacă prin cele mai urâte clipe din viaţa ei. Nu ştia cum să-şi controleze răsuflarea care devenise greoaie. Eşti gata? Gata? De ce naiba putea să se ţină dacă nu de coapsele lui? Rezeamă-ţi spatele, îţi promit că n-am să te las să săruţi pământul.

Să sărute pământul! Să cadă era cea mai mică dintre problemele ei, dar, decât să recunoască asta, mai degrabă ar fi înghiţit catran.

CAPITOLUL 9

Brandon îl mâna pe Cabrón la pas, ţinând hăţurile cu putere, iar calul îi înţelegea perfect intenţiile. Înaintarea constantă făcea ca trupul ei să se lovească de şoldurile lui, dar Marina îl simţea pe Brandon cu desăvârşire concentrat pe mânarea calului şi asta a liniştit-o în parte. Vedea câmpurile trecând pe lângă ei dar în acel moment nu era în stare să aprecieze nimic din frumuseţea lor, simţurile îi erau concentrate pe bărbatul atrăgător pe care îl simţea în spate. Îi simţea răsuflarea în ceafă, contactul braţelor la subsuori şi şi-a muşcat limba, năucită de tot. Îl dorea iar el o refuzase la fel cum refuză un bărbat serviciile unei prostituate neatrăgătoare. O exista vreun mod de a a-l ispiti? Marina regreta lipsa de experienţă mondenă de care ar fi avut nevoie în acele momente ca să-l facă să-şi înghită refuzul de a-i deveni amant.

El trăia cea mai rea tortură a existenţei sale. Prospeţimea gâtului ei şi aroma de pin proaspăt a părului îl lăsau paralizat. Marina îi încăpea în braţe cu o perfecţiune absolută. Era atât de delicată încât se temea să n-o rănească cu braţele lui. Şi-a poziţionat fesele câţiva centimetri mai înapoi. I se părea nemaipomenit că ea nu-i simţea duritatea virilităţii flămânde şi nesatisfăcute. Nu ştia încotro îi ducea calul dar nu i-a păsat deşi pentru un moment a regretat că nu se aflau din nou la micul schit, unde ar fi trântit-o pe iarba verde ca să se delecteze cu gura ei ce mirosea a prună. De ce gustul ei îi amintea tocmai de prune? Pentru că era dulce şi delicioasă, matură şi ispititoare. Şi-a dres glasul stânjenit. Dacă se mai gândea s-o sărute, avea să facă ceva drastic, cum ar fi să coboare de pe cal şi s-o dea jos ca pe un sac ca să facă dragoste cu ea ca un nebun.

— Ferma nu este departe, a spus ea deodată. Vătaful

Juan îţi va pregăti un cal ca să te întorci la moşia lui Diego. Marina nu a vrut să-l privească atunci când i-a vorbit. Se temea că-i tremură buza de dorinţa ce o stăpânea. Doar gândul la braţele acelea tari ca nişte pietre de moară în jurul trupului ei făcea ca stomacul să i se strângă. Ea nu a putut să vadă expresia posesivă a lui Brandon privind la gâtul ei, strângându-i talia îngustă lipsită de corset. Luase o mână de pe hăţuri şi o pusese pe stomacul ei. Jacheta scurtă pe care o purta ea nu împiedica un contact mai direct. Când el şi-a aşezat mâna chiar sub sânii ei, Marina a crezut că o făcea ca s-o ţină mai bine. Palma era fierbinte, tare, o simţea prin pânza cămăşii. O mişcare a lui Cabrón a făcut ca mâna să-i alunece de pe stomac pe o coastă, chiar sub sânul stâng. Marina crezut ca se topeşte doar la acest contact. Degetul lui Brandon a alunecat într-o mângâiere pe deluşorul bine format pentru a se întoarce o clipă mai târziu în acelaşi loc. Marina a regretat întoarcerea dar a înţeles că fusese o neatenţie involuntară. A încordat spatele şi s-a depărtat câţiva centimetri de pieptul lui. A luat mâna lui Brandon ducând-o spre talie. Mesajul a fost clar pentru el, care şi-a revizuit postura. Opreşte calul, te rog.

Brandon s-a supus după câteva secunde.

— Te simţi rău?

Ea nu a răspuns, s-a desprins cu repeziciune şi dintr-un salt a coborât de pe crupa lui Cabrón; călăritul pe-o parte avea avantajele sale. Brandon a descălecat şi el încruntat.

— Nu, nu-ţi face griji, i-a spus ea un pic şovăitoare. Dacă suntem văzuţi împreună pe cal, ar putea fi complicat să dăm explicaţiile potrivite. Dacă s-ar fi dat un premiu pentru nedumerire, Brandon l-ar fi câştigat fără nicio îndoială. Pe ea o îngrijora să nu fie văzuţi împreună? Nu-i venea să creadă! Vezi livada aia de măslini? Brandon şi-a îndreptat privirea încotro îi arăta ea. Ţine drumul drept şi când ajungi la zidul de piatră, ia-o la dreapta. Vei găsi fără

greş moşia Vílchez.

Îl alunga aşa, pur şi simplu? Iarăşi? Brandon pierduse socoteala afronturilor ei.

— Ai spus că îmi va pregăti Juan un cal ca să mă întorc. Începe să se înnopteze.

Marina şi-a muşcat buza, gânditoare.

— Bine, îmi închipui că temerile mele sunt neîntemeiate. Vom merge pe jos, ferma e chiar după dealul ăla. Va fi de ajuns pentru a înăbuşi orice bârfă.

Lui Brandon i s-a părut cea mai inutilă scuză.

— Îl aştepţi pe tatăl tău la cină?

Marina se gândea la altceva de aceea i-a răspuns fără şovăire.

— Îl aştept pe Sebastián, obişnuieşte să ne viziteze adesea la Stejărişurile.

Trupul lui Brandon s-a încordat deodată, plin de gelozie. A aplecat capul ca s-o privească şi a văzut că ea dedica toată atenţia aranjării părului, încerca să-l lege cu panglica pe care o desfăcuse din coama calului. Mâinile îi erau nerăbdătoare, paşii grăbiţi. Brandon nu a putut să-şi stăpânească furia care l-a cuprins. A prins-o de cot ca s-o oprească. Marina s-a uitat la el cu atenţie. Amândoi stăteau pe o margine a drumului pietruit. Întunericul cădea neîndurător peste ei în vreme ce Cabrón smulgea absent câte-o floare, cu desăvârşire străin de tot.

— Cred că-ţi lipseşte un pic de culoare în obraji.

Marina i-a zâmbit plină de recunoştinţă pentru îngrijorarea lui, dar nu a putut să rostească vorbele de mulţumire. Brandon şi-a plimbat mâinile puternice de-a lungul braţelor ei până când a ajuns la curba umerilor. Şi deodată a tras-o spre el. Marina nu-şi revenea din surpriză. Când buzele lui le-au atins pe-ale ei într-o mângâiere atât de sublimă, a simţit o descărcare în măruntaie care a lăsat-o paralizată dar el nu se mulţumea cu atât, era hotărât să-i smulgă un răspuns şi să-i stârnească o tulburare pe care ea

nu le va uita uşor. Fără să ştie cum, Marina s-a trezit trântită pe iarba proaspătă. Braţul puternic al lui Brandon evita ca pietrele de pe drum să-i rănească spatele. Iisuse! Ce-i făcea? Mâna îndrăzneaţă a urcat pe coapsa goală şi s-a oprit fără milă în centrul feminităţii ei. Doar materialul fin al chiloţilor îl despărţea de contactul cu pielea. Limba lui Brandon mângâia fiecare locşor pe care îl întâlnea, suprafaţa limbii ei, cerul gurii. Marina nu s-a opus, nu putea să se gândească decât la senzaţiile minunate care îi creşteau în pântec şi urcau în stomac şi piept până i se aşezau pe cerul gurii. Mâna lui a început o mişcare circulară peste rufăria de corp dar ei i s-a părut că era la fel de goală ca în ziua în care mama ei a adus-o pe lume; dacă mai continua aşa, avea să explodeze ca praful de puşcă.

— Te rog… a cerut ea printre suspine şi Brandon nu a ştiut dacă îi cerea să se oprească sau dimpotrivă să continue, dar înţelepciunea i-a revenit fulgerător.

Era gata s-o facă a lui în mijlocul unui drum. Înnebunise, nu, nu era nebun, s-a corectat, era plin de gelozie, o gelozie iraţională fiindcă ea îl alunga pentru a se întâlni cu alt bărbat.

— Iartă-mă, mi-am pierdut controlul, s-a scuzat el.

Dar ea nu putea să spună nimic pentru că era prinsă sub el.

— Te iert dacă te ridici, nu pot să respir.

Marina a fost ridicată de parcă ar fi fost uşoară ca o cârpă.

Forţa lui a surprins-o. O trântea pe spate şi o ridica într-o clipă. Amândoi au rămas privindu-se faţa în faţă, fără să spună nimic.

— Spune-mi că sunt iertat.

— Eşti, numai dacă acest incident nu se va mai repeta.

Brandon a strâns buzele cu putere. Ea nu-i accepta cererea în căsătorie dar accepta să-l aibă ca amant până

când va pleca din Spania.

— Este ultimul tău cuvânt? a întrebat-o acid.

Ea şi-a muşcat buza fiindcă, în ciuda atacurilor asupra simţurilor ei, nu putea să dea înapoi în hotărârea sa. Îl dorea, dar fără angajamente.

— Ultimul cuvânt îl ai tu, laird McGregor.

Tăcerea dintre ei a devenit apăsătoare.

— Marina! Ce naiba ai păţit? L-am văzut pe Cabrón întorcându-se fără şa şi am intrat în panică. Nici Brandon nici ea nu-şi dăduseră seama că armăsarul se întorsese la grajdurile de la moşie. Sebastián ţinea în mână un felinar şi era însoţit de Juan şi de Luis. Toţi trei veneau drept spre ei. Nu-mi vine să cred că ai căzut de pe cal! Îngrijorarea lui Sebastián era autentică şi atunci Marina şi-a dat seama cât de dezordonată îi era ţinuta. Fusta era şifonată şi ruptă într-o parte. Panglica de la cămaşă i se desfăcuse în două locuri din cauza frecării trupului lui Brandon de ea, iar părul... părul era încurcat şi plin de iarbă. Când a ajuns la ei, Sebastián a îmbrăţişat-o posesiv. Dumnezeule! Ce m-ai speriat!

Pumnii lui Brandon s-au strâns pe lângă şolduri. Încerca să se stăpânească şi să nu se arunce ca un demon asupra lui Sebastián ca să-l depărteze de Marina şi să-i spargă faţa.

— Sunt bine, Sebastián, pur şi simplu am căzut de pe cal. Brandon a deschis gura stupefiat dar privirea ei imploratoare l-a făcut s-o închidă ofensat. Laird McGregor a încercat să mă ajute, vine în vizită de la moşia Vílchez. Pentru prima oară Sebastián şi-a luat ochii de la Marina ca să şi-i pună pe străin. A fost un noroc că se afla aşa de aproape de casă ca să mă ajute.

Brandon a sesizat dispreţul reflectat în ochii lui Sebastián.

— Probabil te-ai lovit la gură. Marina s-a uitat la Sebastián, uimită de cuvintele lui. Ai buzele umflate.

Ochii lui Brandon au strălucit cu aroganţă. Va să zică derbedeul îşi dăduse seama că Marina nu căzuse de pe cal. Mândria lui bărbătească a crescut până într-un punct primejdios. Simţea că avea un anume avantaj asupra spaniolului.

— Brandon, rămâi la cină?

Sebastián a remarcat că ea îl tutuia pe străin şi îi spunea pe nume. Nu era greu să-şi dea seama că se petrecuse ceva între ei dar de ce îngăduise ea?

— Va fi o plăcere, a răspuns Brandon pe un ton vesel.

— Şi tu, Sebastián? Vei lua cina cu laird şi cu mine?

Zâmbetul lui Sebastián era oricum, numai prietenos nu

— N-aş putea să refuz un minut în compania ta, frumoaso. Ştii că ador partida noastră de cărţi de după cină.

— Atunci rămâne cum am stabilit. Mă schimb şi ne vedem în sufragerie peste o oră.

Marina nu a aşteptat răspunsul niciunuia dintre ei. A luat-o pe drumul care ducea drept către casă. Putea să-i cadă cerul pe cap, dar ea avea de gând să facă o baie fierbinte fără să-i pese de nimic altceva.

***

Marina avea nevoie să-şi limpezească gândurile, dar ultimele întâmplări o împiedicau, o ţintuiau locului, fără să poată urma un drum sau altul. Lumea ei se întorcea cu susul în jos şi pentru prima oară în viaţă era nehotărâtă. Avea sentimentele amestecate şi nu se simţea în stare să le separe ca să acţioneze echilibrat şi matur. În faţa ei se aflau doi bărbaţi formidabili, care se priveau cu duşmănie, cu suspiciune, iar Marina nu-şi explica motivul. Tensiunea care se simţea la masă făcea ca friptura de miel servită la cină să îi lase în gură un gust de rumeguş. Oare Sebastián

credea că Brandon voia să-i facă vreun rău? Şi-a fixat pupilele pe chipul atrăgător al prietenului ei şi l-a studiat. A recunoscut cu afecţiune că era un bărbat frumos. Sebastián avea o înălţime potrivită cu musculatura şi era posesorul unor ochi mari şi întunecaţi, din aceia care tăiau când priveau cu intensitate. Fusese profesorul ei de pozne în copilărie, prietenul care o consolase când se simţea singură şi tristă. Nu contase diferenţa de vârstă, nici că era cel mai bun prieten al fratelui ei. Sebastián fusese întotdeauna acolo pentru ea. Simţea o afecţiune adevărată faţă de el. A lăsat ochii spre faţa de masă albă pentru ca o secundă după aceea să-i ridice. I-a aţintit asupra lui Brandon, ca să-l analizeze cu meticulozitate, cum făcuse şi cu Sebastián mai devreme. Chipul scoţianului nu era la fel de atrăgător, nici nu avea trăsături aşa de armonioase. Avea câţiva pistrui nostimi pe nas, care mai îndulceau din duritatea bărbiei pătrate. Ochii, poate trăsătura cea mai relevantă a acelui chip prelung, demonstrau o hotărâre absolută şi străluceau ca lama unui briceag ascuţit. Marina intuia că pierduse puţine bătălii la viaţa lui, deşi constituţia puternică înşela. Dădea o primă impresie de lentoare în mişcări, dar ea îşi dăduse seama perfect că putea să fie o formă deosebită de a câştiga avantaj. Simţise pe pielea ei agilitatea şi iuţeala cu care se mişca. Şi inima ei se simţea enorm de atrasă de el. Descoperise în braţele lui trezirea simţurilor. Dorul profund care provoca tragedii. Nebunii şi moarte. Ce drum urma inima la ceasul alegerii? În care moment precis i se vârâse străinul pe sub piele? A inspirat adânc, ca să dea apoi drumul aerului cu un oftat lung. Nu a fost conştientă efectul respiraţiei ei zgomotoase în cei doi bărbaţi, care nu-şi luau ochii unul de la altul. Sebastián a crezut că era de resemnare şi deranj cu privire la străin. Dimpotrivă, Brandon a crezut că oftatul Marinei era datorat sentimentelor pe care i le trezea Sebastián, sentimente la care poate el nu răspundea. Ahhh! Gelozia erau un călău

blestemat care se bucura de suferinţa pe care o pricinuia bărbaţilor, a meditat el.

— Vei sta multe zile?

Atât Sebastián, cât şi Brandon au început în acelaşi timp să răspundă, dar au tăcut la unison când şi-au dat seama că Marina îi adresase întrebarea lui Juan, vătaful care cina cu ei în seara aceea. Marinei nu-i plăcea să mănânce singură şi când contele de Zambra nu se afla la Stejărişurile obişnuia să-l invite pe Juan să împartă masa cu ea, invitaţie pe care o făcuse şi pentru seara aceea în particular.

— Târgul de vite de la Huelva începe peste câteva zile, a răspuns Juan cu un glas răguşit. Voi lipsi cel mult patru sau cinci zile.

— Ai multe animale?

Juan a negat dând din cap.

— Câteva vite şi iepe. I-am sugerat contelui că am putea creşte un taur dar se tot împotriveşte ideii.

Marina a zâmbit pe jumătate. Tatăl ei nu avea intenţia să crească tauri pentru luptă de când o văzuse pe ea luptându-se cu o văcuţă. Contele obişnuia să spună că îndepărtase focul de diavol.

— Îţi mai aminteşti?

Sebastián pusese întrebarea cu o lucire de umor în ochii de bandit. Văzuse pe chipul Marinei reflectarea amintirii cu văcuţa.

— De atunci am interzis la luptele cu tauri. Tata e un bărbat cu idei fixe, a replicat ea.

— Are doar o fiică. Brandon a simţit că vorbele rostite de Sebastián erau spuse exclusiv pentru el dar a hotărât să nu-i sucească gâtul, deocamdată. Se teme să nu te răneşti.

— Îţi aminteşti de mama ta? a întrebat Brandon brusc. Marina şi-a îndepărtat ochii de la Sebastián ca să şi-i fixeze pe el.

— A murit când m-am născut eu.

Brandon şi-a regretat impulsivitatea. Voise să schimbe subiectul şi greşise. Ochii Marinei exprimau o tristeţe profundă.

— Era o femeie foarte frumoasă, a adăugat Sebastián. Marina i-a zâmbit candid. Aproape la fel ca fiica ei.

Ea aşteptase această adăugare. Era aceeaşi frază pe care i-o spunea Sebastián de când era o fetiţă şi plângea pentru absenţa mamei.

— Tata obişnuieşte să spună că sunt un demon bătăuş sau o supărătoare durere de cap.

— Tatăl tău te adoră, dar nu ştie cum trebuie să se poarte cu fiica lui cea mândră.

— Ştiu, a răspuns Marina, dar nu sunt deloc mândră.

— Trag nădejde că va sosi curând la „Stejărişurile”, nu mi-ar plăcea să plec fără să-i prezint respectele mele.

Marina nu a făcut niciun comentariu. Şi ea abia aştepta sosirea tatălui ei, împotriva oricărei logici, chiar dacă trebuia să se lupte cu temerile şi interzicerile lui. Dar contele de Zambra dăduse instrucţiuni ca ea să-l aştepte la moşie până când va veni.

— Sosirea surorii tale e prevăzută în curând?

Acum întrebarea îi era adresată lui Brandon, care a ridicat din umeri destul de indiferent.

— Asta va depinde de vărul Justin şi de soţia lui, Aurora. Le place la nebunie Granada, dar au promis să vină până la Córdoba ca să o însoţească pe sora mea la întoarcere.

— Moşia Vílchez poate fi destul de plictisitoare în această perioadă a anului, a spus Sebastián în treacăt.

Brandon s-a uitat la el şi s-a gândit un moment ce răspuns poate să-i dea.

— Mie nu mi se pare deloc plictisitoare; în plus, Diego doreşte să-mi arate totul despre cultivarea măslinului. Are proiecte mari de dus la capăt. Dacă ideile lui mă conving, e posibil să devin sursa lui de finanţare.

— Te gândeşti să investeşti în ţara noastră, laird?

Brandon a întors ochii spre Marina.

— Acesta este principalul motiv al vizitei mele în această ţară şi în frumosul oraş Córdoba.

Marina s-a gândit că, dacă Brandon investea pe meleagurile cordobeze, era foarte posibil facă vizite dese în zonă. Iar moşia Vílchez se afla prea aproape de ea. Nu se gândise la această posibilitate şi acum când o făcea o lua durerea de cap. Sebastián îl privea pe scoţian cu un interes nou, dar Brandon avea ochi doar pentru Marina, pe care o vedea zbătându-se într-o mare de îndoieli datorită comportamentului său de dinainte. Murea de curiozitate să afle ce o agitase atât de mult.

— Dacă ai de gând să investeşti în măslini, ar fi interesant să construieşti o presă nouă, ca să faci ulei din măslinele culese.

Marina s-a uitat la Sebastián. El a băut ultima înghiţitură de vin.

— Francezii au distrus majoritatea dintre ele, a spus Marina gânditoare.

— Un motiv în plus pentru a avea o presă nouă, i-a răspuns Sebastián cu voce joasă.

Brandon urmărea cu atenţie discuţia dintre Marina şi spaniol.

— Dar asta ar genera nişte cheltuieli foarte mari până la obţinerea beneficiilor, în plus vărul Diego nu are atâţia măslini pentru a suporta cheltuiala unei prese.

— Dar are un posibil investitor. Ochii lui Sebastián s-au îndreptat către Brandon. Iar eu n-aş sta la îndoială nicio clipă.

Marina continua să facă socoteli la repezeală.

— Măslinii cresc încet, Sebastián. Nu se produce ulei de măsline de la o zi la alta.

— Sigur, dar până atunci s-ar putea presa măslinele altor agricultori, astfel presa s-ar finanţa fără să genereze

cheltuieli.

Marina considera că sugestia lui Sebastián nu era atât de nebunească dar construirea unei prese noi presupunea cheltuirea unei sume importante de bani.

— Tu ai mai multe pogoane cu măslini.

Sebastián a oftat cu mâhnire. Avea măslini, adevărat, dar erau distruşi.

— Ce este o presă? a întrebat Brandon în cele din urmă.

— Locul unde se zdrobeşte măslina ca să se obţină sucul, uleiul.

Brandon a înţeles.

— Există multe în Córdoba?

— Câteva, pe care francezii nu au reuşit să le distrugă şi care funcţionează ca nişte cooperative, unde agricultorii îşi duc măslinele.

— Măslinul este un pom sigur?

Nici Marina, nici Sebastián nu ştiau la ce se referea Brandon.

— L-au adus fenicienii acum mai bine de trei mii de ani, a răspuns Sebastián. Este pomul geografiei mediteraneene prin excelenţă. Brandon nu înţelegea cuvintele lui Sebastián. Avem clima şi solul potrivite pentru cultivarea şi extinderea lui.

Acum înţelesese.

— Cred că ar trebui să creştem numărul de vite de luptă.

Vătaful Juan intervenise pentru prima dată în discuţie şi toţi trei au întors capetele către el. Dacă am reuşit să creştem cai excepţionali ca armăsari, putem să facem la fel şi cu taurii.

— Nu este o investiţie bună, a răspuns Sebastián fără şovăire. Taurii sunt buni doar de montă şi să moară în luptă. Marina a fost de acord cu el. Trebuie să privim în viitor, iar viitorul Córdobei nu stă în taurii de luptă.

Brandon continua să se gândească la ideea pe care i-o dăduse Sebastián. Trebuia să-i vorbească despre ea cumnatului său, să afle ce părere avea despre asta.

— Domnilor, vom bea cafeaua în grădină, a spus Marina deodată, astfel servitorii vor putea să strângă masa, iar noi ne vom continua discuţia.

Juan a refuzat politicos invitaţia.

— Vă rog să mă scuzaţi, domnilor, mâine trebuie să mă trezesc devreme.

Ochii Marinei s-au îndreptat spre ceasul din perete. Într-adevăr, era ora zece şi jumătate. Fuseseră atât de absorbiţi de discuţie că nu-şi dăduseră seama ce târziu era. Juan s-a ridicat şi, cu o înclinare a capului, s-a despărţit de comeseni. După plecarea lui, s-a lăsat tăcerea, pe care a întrerupt-o Marina.

— Rămâi să dormi, Sebastián? l-a întrebat, dar el a negat dând din cap. Întotdeauna ai o cameră pregătită la „Stejărişurile”, i-a spus ea.

— Ştiu, dar nu ar fi cuviincios să rămân. Nici fratele, nici tatăl tău nu sunt acasă. Mă voi întoarce la hanul *Asul de pică.*

Hanul *Asul de pică* se afla foarte aproape de Stejărişurile, era una dintre construcţiile care alcătuiau satul Aguileras, la vreo două leghe distanţă. Era locul unde călătorii obişnuiau să se oprească şi să se răcorească înainte de a ajunge în Córdoba.

— Dar voi bea cafea înainte să plec, i-a spus cu un zâmbet. Vreau să profit până la ultimul minut de compania ta.

Brandon a fost pe punctul să scrâşnească din dinţi, dar s-a stăpânit.

— Şi eu am să plec. Diego s-o fi întrebând ce m-a reţinut atâta timp, a fost răspunsul lui scurt, dar, înainte, mi-ar plăcea să pregătesc calul care mă va duce la moşia Vílchez.

Marina a făcut un gest către unul dintre servitori, care a înclinat din cap şi s-a pregătit să-l însoţească în tăcere pe scoţian.

— Sebastián şi cu mine te aşteptăm în curtea interioară. Alfredo te va însoţi când te vei întoarce să-ţi bei cafeaua.

Brandon a încuviinţat cu o mişcare a capului, înainte de a se ridica şi a-l urma pe servitor către grajduri.

CAPITOLUL 10

— M-am gândit serios la sugestia ta, i-a spus deodată Sebastián.

Marina i-a umplut paharul cu jerez şi i l-a întins. Mâna lui i-a atins degetele într-o mângâiere foarte blândă, aproape eterică. Fata i-a zâmbit drept răspuns, era obişnuită cu atingerile lui. Gesturile de afecţiune ale lui Sebastián fuseseră balsamul de care avea nevoie.

— Îmi vine greu să cred că acest cap încăpăţânat dovedeşte un pic de raţiune, ar fi prima oară.

Sebastián nu a răspuns la comentariul glumeţ. A luat paharul în mâini şi l-a agitat cu mişcări circulare. Lichidul auriu lăsa urme pe cristalul transparent.

— Numai tu eşti în stare să mă faci să-mi pot păstra fărâmă de raţiune.

Marina nu putea să-l privească.

— Trebuie doar să-i prezinţi propunerea în mod formal tatălui meu. Pentru o clipă, ochii întunecaţi ai lui Sebastián au scrutat-o. Marina a văzut îngrijorare în străfundul lor. Poţi să ai încredere în mine, i-a spus ea ca să-l liniştească, suntem prieteni.

— Problema este că nu am încredere în mine însumi.

Marina s-a încruntat.

— Atunci spune-mi ce te îngrijorează, l-a încurajat ea.

— Tatăl tău probabil aşteaptă nepoţi, nu te-ai gândit

la asta? Marina a clătinat din cap. Iar eu o să-mi doresc un moştenitor; nu pot să-ţi cer un asemenea sacrificiu.

— Sincer, nu mă gândisem la asta, Sebastián.

— Dacă te măriţi cu mine, nu vei putea cere separarea legală, tatăl tău n-ar îndura asta. Marina a confirmat cu o mişcare a capului. Dacă accept propunerea ta de ajutor, vei fi legată de mine până la moarte. Marina a respirat adânc în vreme ce se gândea la cuvintele lui Sebastián. Era într-adevăr o condamnare prea lungă.

— Sau până la moartea tatălui meu, i-a spus ea în cele din urmă. Sebastián a luat gânditor o înghiţitură de jerez. N-ar trebui să ne îngrijoreze acum amănuntele colaterale, Sebastián. Poţi să-ţi salvezi moştenirea, iar eu îmi voi folosi în mod util dota. Marina a văzut îndoiala din ochii lui Sebastián şi a atacat cu toată artileria de care dispunea. Ai putea să construieşti presa pentru măslinii tăi.

— Eşti prea generoasă şi nu merit, a spus el întristat. Niciun bărbat nu merită.

— Dă-mi voie să fiu eu cea care hotărăşte asta, i-a replicat ea. Dar el continua să ezite, nemărturisindu-i toate îndoielile lui. Ea era atât de generoasă în afecţiunea sa, încât Sebastián a simţit un nod în stomac. Avea nevoie de ajutorul ei, dar preţul era prea mare. Să pecetluim acordul cu un sărut. Cererea ei l-a luat complet pe nepregătite. Ar trebui să vezi ce faţă ai făcut, i-a spus ea amuzantă. De parcă sărutul ţi l-ar fi cerut diavolul şi nu o prietenă, ca să încheie o înţelegere.

— Nu diavolul, o vrăjitoare.

— Un sărut, atunci? Ca să pecetluim acordul de ajutor. Mâna lui Sebastián a luat-o uşor pe Marina de gât şi i-a ridicat bărbia spre gura lui. Şi-a aplecat buzele spre ale ei, care s-au deschis în aşteptare, dar Sebastián abia a atins-o şi a încercat să se retragă. Marina nu i-a dat voie, îşi înnodase degetele în şuviţei e groase ale părului lui negru şi l-a reţinut lângă gura ei. Sebastián îi sorbea răsuflarea,

dar şi-a recuperat stăpânirea de sine. Marinei nu-i prea păsa de încercările lui Sebastián de a se separa, avea degetele încurcate în părul lui şi nu se gândea să-i dea drumul. Preţ de un minut l-a privit foarte atentă. Dacă aş fi vrut un sărut frăţesc, i l-aş fi cerut fratelui meu.

Gura Marinei s-a lipit de cea a lui Sebastián şi, luându-l prin surprindere, şi-a băgat limba umedă şi caldă în gura lui. După surpriza iniţială, Sebastián s-a predat inevitabilului. A apăsat mâna pe ceafa ei ca s-o reţină, s-o silească să deschidă şi mai mult cavitatea mătăsoasă şi, când i-a simţit dinţii, a început un joc pervers de pedeapsă, căutând, incitând. Era atât de absorbit, încât nu şi-a dat seama că paharul pe care îl ţinea în mână îi scăpa. Cristalul s-a spart de podeaua din marmură. Zgomotul i-a făcut pe amândoi să se depărteze, dar fără să înceteze a se privi.

— Dumnezeule! Marina…!

Sebastián a fost incapabil să termine fraza. Ochii lui îl văzuseră pe scoţian, care se oprise chiar la intrarea în curtea interioară, cu ochii ca nişte flăcări ieşite tocmai din iad. Nu avea nicio îndoială că asistase la sărutul lor; vedea în pumnii lui strânşi dorinţa de a cere explicaţii, dar a stat liniştit, nu a făcut nimic din ce arăta atitudinea războinică.

— Îmi pare rău că vă întrerup.

Glasul lui Brandon era gâtuit. Marina îl privea consternată, uitase complet de el. La ce naiba se gândea când i-a cerut un sărut lui Sebastián, având-l pe el ca oaspete? Să compare! Se simţea ruşinată de lipsa de maturitate, dar trebuia să verifice pe pielea ei dacă Sebastián îi provoca aceleaşi furnicături în stomac ca şi Brandon. Dacă simţea fluturi în stomac şi dorinţa aceea a feminităţii ei. Spre nenorocirea sa, descoperise că nu.

— O întrerupere nefericită, vă asigur, a intervenit Sebastián, dar nu gândiţi rău, îmi sărutam logodnica. Ochii lui Brandon s-au redus la o linie neagră. Marina a acceptat cererea mea în căsătorie.

Tăcerea care s-a lăsat în curte a fost premonitorie.

— Felicitări! a spus Brandon cu glas de tunet. Şi acum, scuzele mele, trebuie să mă întorc la moşia Vílchez. Noapte bună amândurora!

Marina şi-a muşcat buza. Privirea pe care i-o aruncase Brandon era clar intimidantă şi conţinea o avertizare pe care o înţelesese perfect. Între ei nu se terminase. Ochii Marinei au urmărit paşii lui Brandon până când a dispărut.

— Ai jucat murdar.

Vorbele lui Sebastián au făcut-o să se întoarcă brusc la realitatea din curte.

— Murdar…?

Marina nu a putut să continue. Gâtul i se strânsese până la sufocare.

— Crezi cumva că un bărbat nu ştie când este folosit? Ai fost foarte perversă, dar doresc să aflu motivul pentru care m-ai folosit.

Marina a respirat adânc.

— Am nevoie de un jerez. Sebastián aduna cioburile şi le punea pe o măsuţă din apropierea unuia dintre fotolii. Şi-a folosit batista ca să şteargă lichidul vărsat. Se vor ocupa servitorii, a spus ea deodată şi aşa a fost; în câteva secunde, una dintre fete curăţase tăcută totul, cu grijă.

Marina ţinea paharul cu jerez în mână când Sebastián a înfruntat-o.

— De ce? a întrebat-o el.

Marina s-a gândit un moment înainte să răspundă, dar încrederea pe care o nutrea faţă de Sebastián a determinat-o să fie sinceră.

— Pentru că sunt îndrăgostită de el. Sebastián a privit-o cu interes şi uimire. Era greu de crezut că ea admitea aşa ceva. Scoţianul este hotărât să se logodească eu mine, a continuat ea. Trebuie să-l conving că nu este cu putinţă.

— Un simplu nu ar fi fost de ajuns. Marina a negat

dând din cap şi atunci Sebastián a izbucnit. L-ai încercat! Ahhh, Marina! Îl omor! Fata şi-a coborât privirea în pământ, incapabilă să îndure batjocura lui. De aceea mi-ai cerut un sărut, i-a spus Sebastián şi obrajii Marinei au devenit stacojii.

— Îmi pare rău, i-a spus cu un fir de glas. M-am purtat condamnabil. Nu trebuia să te fi folosit.

— Îţi iert sărutul, şi ştii de ce? Pentru că am ştiut că bărbatul acesta îţi trezeşte interesul, chiar în ziua întoarcerii mele, îţi aminteşti? Când te-am găsit împreună cu el în piaţă.

— Ai ştiut…?

Marina i-a adresat o privire pierdută.

— Uriaşul ăla mi-a trimis toate semnalele posibile despre dreptul de posesie asupra ta. Ea a oftat întristată. Iar tu nu aveai ochi decât pentru el.

— Este primul bărbat care izbuteşte să-mi trezească interesul pentru dragoste, dar nu e cu putinţă, Sebastián!

— Şi de aceea te măriţi cu mine.

Marina l-a privit pe Sebastián cu ceva asemănător vinii şi furiei. Dacă nu l-ar fi cunoscut aşa de bine, ar fi putut să jure că era gelos.

— Credeam că ajut un prieten.

Sebastián a dat din cap cu mâhnire.

— De ce nu-l accepţi?

Marina a întârziat o veşnicie să răspundă. De ce nu îl accepta? Pentru că lanţurile care o legau de familia ei erau prea puternice ca să le ignore.

— Datoria mea este aici, alături de familia mea, şi nu într-o ţară atât de îndepărtată, încât nici bunul Iisus nu a auzit vorbindu-se despre ea.

Sebastián a oftat. Datoria. Datoria care strică totul.

— Uneori, simţul datoriei ne face îngrozitor de nefericiţi.

Ochii lui ardeau, pătrundeau în ea cu o forţă

devastatoare.

— Crezi cumva că nu ştiu? Asta am hotărât şi n-am să dau înapoi. Laird va pleca, iar eu îmi voi ajuta un prieten pe care îl iubesc mult.

— Atunci, aşa să fie, Marina.

*

Brandon era aşa de furios că nu reuşea să se aşeze în pat ca să încerce să adoarmă. Spre surprinderea lui, simţea ranchiună pentru uşurătatea Marinei, care îl umplea de o profundă dorinţă de răzbunare, de un dispreţ pe care nu îl cunoscuse niciodată. Era hotărât, avea să-i sucească gâtul blestematului de spaniol, să încaseze plata pentru ofensa comisă de Marina împotriva sentimentelor lui, pe care el le exprimase cu o totală onestitate, iar ea le călcase în picioare cu cruzime. În seara aceea îl sărutase pe el cu pasiune şi câteva ore mai târziu îngăduia ca altul să şteargă de pe gura ei urma lui. Se simţea pierdut şi în mijlocul acelei furtuni de emoţii Brandon a luat cea mai extremă şi, radicală dintre hotărârile pe care le putea lua. Să-i arate dispreţul pe care şi-l câştigase prin faptele ei. Înlătura, respingea şi înăbuşea dorinţa pe care i-o provoca amintirea ei într-o mare de reproşuri şi mustrări, cufundând-o fără remuşcări. Brandon luase o hotărâre şi avea de gând s-o ducă la îndeplinire, orice ar fi.

A privit pe fereastră livezile tăcute. Diego nu pusese nicio întrebare când el a venit acasă furios. Pur şi simplu îi spusese noapte bună şi se retrăsese în apartamentele lui, în vreme ce el îşi rumega supărarea împotriva spanioloaicei, a cumnatului său şi a lui însuşi. După un oftat adânc, a închis ochii şi şi-a liniştit spiritul. Îi va da Marinei ce merita: indiferenţă totală. Dispreţ sec. Dar înainte avea să-i lase un semn pe care nu-l va uita multă vreme.

***

Marinei îi era dor de Brandon. De mai multe zile nu ştia nimic despre el, mai precis din seara în care o văzuse sărutându-se cu Sebastián. Nu ştia dacă se mai afla la moşia Vílchez sau dacă se întorsese în Córdoba. Inima ei înclina spre a doua variantă. Tatăl ei, contele de Zambra, punea la punct ultimele amănunte ale unei afaceri importante, de aceea îşi întârziase sosirea la Stejărişurile iar Marina era atât de singură încât abia dacă mai ieşea să se plimbe cu Cabrón. Îşi pierdea puterile. Nopţile stătea trează, gândindu-se şi regretând că trebuise să se arate atât de indiferentă când de fapt murea puţin câte puţin pentru cineva care îi era interzis. Ea însăşi îl alungase din viaţa sa. Deşi încerca să nu se gândească la scoţian, mintea i se întorcea iar şi iar la el. La sărutările şi mângâierile lui, la zâmbetul ştrengăresc. Marina a oftat şi s-a mustrat, pentru a câta oară în după-amiaza aceea plictisitoare. A încercat, în zadar, să-şi concentreze gândul pe Sebastián şi pe cererea lui, pe care ea o acceptase. El îi promisese că va vorbi cu tatăl ei despre logodnă. Marina ştia că Álvaro nu va refuza. Avea o mare afecţiune pentru Sebastián, pe care îl cunoştea de când era copil. Îl legase o prietenie adâncă de părinţii lui şi regreta nenorocirea cu familia şi bunurile lor. Marina şi-a trecut palma peste stofa fustei. Făcuse ce trebuia dar simţea înăuntrul său o tristeţe, străină până atunci de ea, care îi apăsa inima provocându-i o durere fizică. Nu avea consolarea prietenei Ágata, nici pe a Eugeniei. Era singură, cu totul nepricepută în temele referitoare la dragoste şi ştia că avea să regrete tot restul vieţii hotărârea pe care o luase în privinţa scoţianului. A închis ochii dar i-a redeschis la auzul unui nechezat de cal în afara casei, în grădina principală care dădea în curtea interioară. Ea cunoştea fiecare cal din grajduri şi a ştiut, după sunetul potcoavelor, că Tunet venise la fermă. Tunet

era calul pe care îl călărea de obicei Lorenzo. Şi-a adunat fosta cu mâinile pentru ca materialul voluminos să nu o împiedice în graba ei de a ajunge la uşă, a ieşit în curte şi l-a văzut pe fratele ei, care în acel moment îi dădea hăţurile lui Luis, unul dintre argaţi.

— Lorenzo! Ce surpriză! Când Lorenzo a privit-o cu chipul grav, Marina a ştiut că se întâmplase ceva rău. Tata! a exclamat speriată dar Lorenzo a negat dând din cap în timp ce-şi scotea mănuşile de călărie şi urca scările cu paşi mari.

— Sebastián a fost arestat.

Marina a simţit că aerul îi rămâne în gât.

— Sebastián a fost arestat? Ce vrei să spui? a întrebat zăpăcită de tot.

— A fost denunţat, Marina, şi cel mai îngrozitor este că s-au găsit dovezi care îl incriminează. Marina era stupefiată. Va fi spânzurat în piaţă duminica viitoare, doar dacă nu reuşim să facem ceva în privinţa asta.

Şi dacă i s-ar fi spus că urma să se dărâme casa peste ea, Marina n-ar fi putut să se mişte. Era pironită locului.

— Dumnezeule din ceruri! Cine a fost? a întrebat plină de teamă.

— Asta nu ştim încă, dar se fac cercetări.

— Tata…

Lorenzo nu a lăsat-o să termine.

— Tata nu poate să facă nimic. Dovezile sunt de netăgăduit, Marina, există doi martori care vor declara mâine. Ea nu putea să gândească. Sebastián nu putea fi arestat, se înşelau. Dacă e găsit vinovat, va fi spânzurat. Durerea a cuprins-o din stomac până în cerul gurii. Lorenzo a privit cu interes emoţiile care se oglindeau pe chipul ei şi imediat l-a fulgerat o idee. Tu ştiai, nu-i aşa? Marina nu s-a deranjat să nege. Îi cunoşteai activităţile ilegale. Cum e cu putinţă?

— Şi tu? Nu ştiai oare cât era de disperat? Lorenzo a

lăsat ochii în jos la auzul întrebării usturătoare a surorii lui. De ce ai stat cu mâinile în sân, Lorenzo? Este prietenul tău!

Lorenzo a ridicat ochii cu o strălucire de furie în străfundul lor.

— A refuzat ajutorul meu şi-al tatei. Ea se temea de vorbele acestea. A spus că făcuse o investiţie importantă şi a reuşit să ne convingă.

— Ce putem să facem? a întrebat ea plină de nelinişte.

— Mai întâi trebuie să vorbesc cu scoţianul. Marina l-a privit năucită, în vreme ce el a continuat să-i explice. Bunurile găsite asupra lui Sebastián îi aparţin fără nicio îndoială lui laird McGregor. Trebuie să-l conving să nu facă o plângere formală.

— Sfântă fecioară! a exclamat Marina.

La ce naiba se gândea Sebastián când l-a jefuit pe un oaspete al tatălui ei? Şi a ştiut că nu puteau să conteze pe scoţian. El nu avea niciun motiv să-i ajute, ba dimpotrivă.

— Diego face imposibilul ca să-l ajute pe Sebastián, dar treaba e urâtă rău.

— Trebuie să fie o greşeală, Sebastián nu ar fura de la o rudă a lui Diego, nici de la un oaspete al tatălui nostru. Lorenzo a privit-o sec. Trebuie să fie o minciună. O să mă duc imediat la el, a spus grăbită.

Trebuia să-l vadă pe Sebastián. Lorenzo a reţinut-o.

— El nu doreşte să faci asta. Marina a înjurat furioasă. Ne-a cerut tatei şi mie în mod expres să nu te lăsăm să te apropii de piaţă.

Marina a respirat ca să-şi stăpânească neliniştea provocată de aceste vorbe.

— Trebuie să-l văd, a spus aproape înnebunită. Marina îşi amintea perfect ziua în care Sebastián a încercat să-l jefuiască pe Brandon pe muntele Hornachuelos. Ea împiedicase atacul atunci, dar… oare îl comisese mai târziu? Şi ce era mai rău, când? Continua să creadă că era

cu neputinţă. Sebastián jefuise indivizi necunoscuţi, dar nu era cazul lui Brandon. Cinase cu el în palatul Zambra şi era cumnatul lui Diego. Blestematul de Sebastián! Şi blestemată fie minciuna; pe care i-a servit-o ca s-o liniştească. Dar ceva trebuia să facă. Să-i vorbească scoţianului şi să-l convingă să-i ajute. Ea avea moneda de schimb pe care s-o folosească şi avea s-o facă de îndată. Scoţianul este tot la moşia Vílchez? A întrebat ea. Lorenzo a confirmat. Atunci mă voi duce la el.

— Bine, aş putea să te însoţesc, i-a spus Lorenzo.

Dar Marina s-a gândit că asta era absolut cu neputinţă. Trebuia să-i facă o propunere şi n-ar fi putut dacă fratele ei era de faţă.

— Lorenzo, vreau să vorbesc cu scoţianul, şi trebuie s-o *fac* singură.

Lorenzo nu avea de gând să-şi dea consimţământul.

— Nu vei face un asemenea lucru.

— De ce? l-a întrebat consternată.

— Pentru că nu e cuviincios.

— Cuviincios? a întrebat ea. Fir-ar să fie, Lorenzo! Sebastián o să fie spânzurat, crezi că-mi pasă dacă e cuviincios ori nu?

— Şi de ce vrei să vorbeşti între patru ochi cu scoţianul? a întrebat-o inchizitor.

— Cred că pot să-l emoţionez implorând pentru viaţa lui Sebastián. Îl voi ruga să nu facă un denunţ pentru bunurile lui.

— Este o treabă de bărbaţi, Marina.

— Vei putea să ai treaba ta de bărbaţi, dar dă-mi voie să vorbesc cu el mai întâi, nu pierdem nimic.

Lorenzo a consimţit până la urmă. Marina s-a întors spre grădină ca să dea poruncă să fie înşeuat Cabrón. Trebuia să ajungă la moşia lui Diego cât mai repede. Distanţa nu era mare dar ei i s-a părut drumul iadului. Cum putea să apeleze la ajutorul lui Brandon? Poate dându-i ce

voia. Marina şi-ar fi vândut sufletul diavolului, dacă ar fi ştiut că poate să-l salveze pe Sebastián.

*

Valiza era pregătită. Brandon a privit pentru ultima oară camera în care locuise la moşie. Deşi clădirea nu era foarte mare, era destul de comodă ca să nu dorească să se întoarcă în oraş. Avea toate comodităţile unei case mari din Córdoba şi liniştea pe care o oferea câmpul. Brandon luase notă de anumite amănunte care îi plăcuseră, ca să le aplice în casa lui din Scoţia, s-o îmbunătăţească pentru a fi şi mai primitoare. De asemenea avea să ducă şi nişte plante pe care ar putea să le cultive în durul pământ scoţian. Brandon era atât de căzut pe gânduri, încât nu a auzit uşoara ciocănitură în uşa dormitorului. Când şi-a dat seama, clanţa se mişca şi surpriza lui a fost enormă văzând-o pe Marina în prag. Era asudată şi cu ţinuta în neorânduială, ca şi cum ar fi călărit în goana mare. Câteva şuviţe din părul strălucitor i se desprinsesem din baticul de sub pălăria neagră şi ochii, ochii aceia frumoşi erau plini de o nelinişte care l-a tulburat, chiar dacă a reuşit să ascundă asta la timp şi ea să nu-şi dea seama. Pentru o clipă niciunul dintre ei nu a spus nimic, s-au mulţumit să se privească în tăcere.

— Iartă-mi indiscreţia, dar trebuia să vorbesc cu tine. Brandon a continuat să tacă dar o privea pătrunzător. Pleci? l-a întrebat şi Brandon a simţit în glasul ei o alarmă ce i s-a părut neaşteptată.

— Mă îmbarc pe *Madeira* peste câteva zile.

Madeira era un vapor cu destinaţia Dover, care pleca din portul Lisabona.

— Te întorci în Scoţia? El a confirmat cu o uşoară mişcare a capului. Dar sora ta nu s-a întors din Granada.

— Sora şi nepotul meu vor călători la Londra cu Diego peste câteva săptămâni, urmând să se îmbarce din Cádiz.

Marina era nedumerită. De ce nu-i spusese nimic Diego? Se întorcea în Anglia?

— Îmi pare rău că pleci, a spus ea mâhnită.

Brandon s-a rezemat de unul dintre picioarele patului. Marina devenea tot mai agitată.

— Voiai să-mi vorbeşti despre sora mea?

Marina a negat, dar nu găsea cuvintele potrivite. Călărise murmurând motivele pe care se gândea să i le prezinte, dar acum, când îl avea în faţă, nu ştia cum să înceapă.

— Vin să-ţi cer o favoare.

Brandon a ridicat întrebător o sprânceană.

— Ajutor să recuperezi alte scrisori de dragoste? i-a spus el.

Marina a înghiţit cu greu; el se dovedea dificil în mod deliberat, dar nu i-a păsat, era în joc o viaţă, viaţa unui om bun.

— Ştii, nu-i aşa?

— Diego m-a informat despre neplăcutul incident.

— Te implor să ierţi viaţa unui prieten. Ochii lui Brandon s-au îngustat. Şi de asemenea, vreau să-ţi explic motivele…

El a întrerupt-o fără menajamente.

— Scuteşte-mă de explicaţii, nu mă interesează.

Marina a închis ochii în faţa brutalităţii vorbelor lui, dar trebuia să continue să încerce.

— Te rog, i-a cerut într-un murmur. Prin tăcerea ta, Sebastián poate să aibă o şansă, a implorat ea cu un fir de glas. Este un om bun, dar duce o cruce foarte grea.

— Vorbim despre acelaşi hoţ care a încercat să mă jefuiască atunci când treceam pe pământurile tatălui tău? Marina a păstrat tăcerea, cum descoperise? I-am văzut rana de la mână şi felul aparte în care îţi spune Da. Marina l-a privit în faţă. Sunt străin, nu prost.

— Îmi pare cu adevărat rău.

— Este a doua oară când spui aceste vorbe în câteva minute. Brandon a scrutat-o cu privirea. Probabil îl iubeşti mult dacă te cobori la un asemenea nivel.

Marina nu l-a contrazis.

— Voi face orice ca să-l ajut.

Brandon a strâns buzele într-o strâmbătură, dar a ridicat din umeri ca şi cum nu i-ar fi păsat de vorbele ei.

— Să aibă noroc, îi va fi necesar.

Marina a văzut cu groază că Brandon lua valiza de pe pat şi mantaua de călătorie.

— Te rog! a implorat ea cu glas stins.

Brandon şi-a pus mantaua împăturită pe braţ şi i-a făcut o plecăciune din cap.

— Doamnă…

Mâna Marinei a apucat braţul lui Brandon ca să-l reţină. I-a simţit muşchii încordându-se sub stofa jachetei sale.

— Te rog! a implorat din nou, tristă. Singurele dovezi pe care le deţine justiţia împotriva lui îţi aparţin. Dacă spui că totul s-a datorat unei confuzii, e posibil să nu fie spânzurat.

— Uiţi că există doi martori.

— Martorii se cumpără.

— Şi pe mine? Mă cumperi şi pe mine?

Marina şi-a muşcat gânditoare buza şi o secundă mai târziu a negat.

— Eu sunt cea care se vinde.

Mâna puternică a lui Brandon s-a aşezat peste a ei ca s-o desprindă de braţul lui. Marina s-a opus.

— Îţi spun încă o dată, nu mă interesează.

Marina a respirat adânc ca să-şi revină din şocul emoţional provocat de dispreţul vorbelor lui. Nu putea să se fi înşelat într-atât în privinţa lui. Era un bărbat căruia nu-i păsa ce se întâmplă cu Sebastián. Dar ea trebuia să facă tot posibilul ca să-l ajute. A hotărât să tragă şi ultimul

cartuş care-i mai rămăsese.

— Voi veni cu tine în Scoţia.

Brandon a privit-o o secundă stupefiat, apoi batjocoritor.

— Chiar crezi că te-aş lua cu mine? Trebuie să fii nebună!

Insulta nu a descurajat-o, trebuia să meargă până la capăt.

— Probabil sunt naivă, căci nu ştiam că promisiunile tale erau vorbe goale.

Brandon a strâns din dinţi.

— Crezi că aş duce în casa mea o femeie promisă altuia?

Marina a ştiut că trebuia să-l încolţească şi avea o armă potrivită pentru asta. Diego îi spusese cum funcţionează mintea unui scoţian, intenţionase să o convingă să nu accepte pretenţiile lui Brandon şi îi dăduse, fără să ştie, arma pe care avea de gând s-o implânte în străin până la plăsele. A oftat adânc, şi-a reţinut respiraţia o secundă şi a dat drumul aerului puţin câte puţin; trebuia să-şi recupereze ritmul normal al bătăilor inimii ca să nu-i tremure vocea.

— Reclam reparaţia, laird McGregor. Mâna lui Brandon s-a desfăcut brusc din contactul ce îi unea. Sunt legată de viaţa ta printr-o promisiune, ai uitat?

— N-ai să mă obligi.

Ea a afirmat dând din cap.

— Vărul Diego mi-a explicat valoarea legală pe care o are oferta unei reparaţii. Şi de ce este atât de importantă pentru un scoţian.

— Dar nu ne aflăm în Scoţia, nu-i aşa, doamnă?

— Atunci voi merge în Scoţia ca s-o reclam. Dacă e nevoie, mă voi prezenta în faţa consiliului vostru, cu martori la reparaţia oferită de tine şi acceptată de mine; printre ei, vărul Diego, baron de Bidasoa.

Marina tocmai spusese o minciună, dar avea încredere că Brandon nu putea să ştie asta.

— Diego nu te va ajuta, i-a răspuns el cu glas stăpânit, dar cu o undă de şovăire.

— În Spania, legăturile de sânge sunt mai puternice decât îţi închipui, iar Diego, pe lângă faptul că îmi este rudă, este şi un cordobez cu un simţ al onoarei de netăgăduit! Ştii doar, s-a căsătorit cu sora ta tocmai datorită acestui simţ al onoarei.

Brandon a privit-o cu o anume strălucire de admiraţie în ochi. I se părea nemaipomenit. Ceea ce era dispusă să facă pentru un bărbat era dincolo de limite şi în acel moment a urât-o din tot sufletul.

— Asta nu-ţi garantează că am să-l ajut pe hoţul tău.

— Ştiu, dar chiar şi aşa, doresc să reclam reparaţia oferită.

— Te joci cu focul, Marina!

Brandon a rostit avertismentul pe un ton primejdios.

— Mă joc? a întrebat ea aproape isterică. Mă ard de vie. Dar ţi-am spus deja că voi face orice ca să-mi ajut prietenul. Chiar să-mi vând sufletul diavolului dacă e nevoie.

— Pot să-ţi fac viaţa imposibilă dacă mă sileşti, a ameninţat-o el.

— Acest lucru nu mă sperie. Sunt hotărâtă. A respirat din nou. Reclam reparaţia, laird McGregor!

O tăcere grea s-a lăsat asupra capetelor lor.

— Blestemată să fii, o vei avea!

CAPITOLUL 11

Marina era distrusă. Tatăl ei refuza să-i vorbească, Diego era grozav de furios pe ea, dar avea să salveze viaţa

unui bun prieten, iar mijloacele folosite ca să reuşească asta i se păreau fără însemnătate. Ceremonia nunţii ei grăbite se desfăşurase în capela din palatul Zambra; a fost scurtă şi intimă. Lorenzo fusese singurul ei martor; împotriva voinţei lui, Diego fusese martorul lui Brandon. Marina regreta că-l adusese pe scoţian pe marginea prăpastiei, dar în viaţă existau lucruri mult mai importante pentru care avea să dea socoteală mai târziu, nu acum. Pentru că era majoră, nu avusese nevoie de îngăduinţa tatălui ei ca să se mărite cu scoţianul, dar, din atitudinea contelui, ştia că el nu o va ierta mult timp pentru nesupunerea asta, poate niciodată. Absenţa lui de la ceremonie o chinuia mai mult decât putea să-şi închipuie cineva. Lorenzo îi acceptase explicaţia motivelor ulterioare pe care le avea să se mărite cu scoţianul; protestase ca un posedat şi năruise fiecare argument prezentat în apărarea ei, dar Marina simţea pentru fratele ei o afecţiune specială, de aceea a hotărât să fie absolut sinceră şi să-i mărturisească singurul motiv pentru care îl încolţise pe străin până ce îl făcuse să-şi îndeplinească cuvântul dat. Până la urmă, Lorenzo acceptase şi se ocupase de obţinerea licenţei pentru ca nunta să aibă loc imediat. Să aparţină uneia dintre cele mai importante familii din Córdoba îşi avea avantajele sale. Marina şi-a trecut mâinile peste stofa rochiei. Le simţea umede şi reci. Cum se putea schimba viaţa unui om în câteva clipe. Cu o zi înainte se afla la moşia Vílchez, reclamând plata unei promisiuni, şi a doua zi se găsea în capela palatului Zambra transformată în doamna Brandon McGregor. Dar Marina nu câştigase un soţ, se alesese cu un duşman teribil.

— Sunt gata. Glasul lui Lorenzo a ajuns până la ea ca şi cum ar fi ieşit din adâncurile unei prăpăstii. S-a uitat la sora lui, care îşi frângea mâinile de parcă ar fi vrut să le cureţe de murdărie, deşi erau curate de orice răutate. Ar fi trebuit să-i spui, a sfătuit-o.

— Brandon nu cunoaşte legile spaniole, Lorenzo, şi această necunoaştere nu-i va face niciun rău. Dimpotrivă, va salva viaţa lui Sebastián.

— Niciun bărbat nu acceptă să fie folosit, cu atât mai puţin când asta o face femeia cu care tocmai s-a căsătorit.

Marina şi-a muşcat buzele cu părere de rău. Îl silise aproape cu pistolul la tâmplă pe scoţian să spună da, aducând drept argument reparaţia oferită. Brandon putea să fie neîndurător cu ea. Putea? Va fi.

— Unde e? a întrebat încet.

— Se ocupă de ultimele pregătiri pentru plecarea voastră, nu vrea să mai petreacă în Córdoba nicio zi în plus. Marina a oftat obosită. A fost singura condiţie pe care o pusese Brandon ca să aibă loc nunta. Ea acceptase fără rezerve. Iar tata e cu don Felipe de Castro. Felipe de Castro era cel mai faimos notar din Córdoba. Vrea să te dezmoştenească pentru nesupunerea ta.

Marina luase o hotărâre şi trebuia să fie consecventă în privinţa ei.

— E dreptul lui, nu pot să-i reproşez nimic. Lorenzo a privit-o cu un anume reproş. Trebuia s-o fac, înţelegi?

— Nu, dar îţi admir curajul şi hotărârea.

— Curaj? Sunt moartă de frică, i-a mărturisit şoptit, dar îl iubesc prea mult pe Sebastián ca să stau cu mâinile în sân.

— Marina! a exclamat Lorenzo, vădit tulburat de vorbele surorii lui, eşti măritată…

Marina i-a zâmbit fratelui ei.

— Linişteşte-te, frate, nu îl iubesc pe Sebastián în felul în care crezi tu, îl iubesc pentru că este prietenul meu şi pentru el m-a ajutat întotdeauna când am avut nevoie de el.

Lorenzo a răsuflat uşurat.

— Când mi-ai povestit planul tău, am ştiut că era cel mai bun în încercarea de a-l ajuta, de aceea ţi-am oferit

sprijinul meu, dar regret suferinţa pe care o vei îndura datorită hotărârilor tale.

— Voi face ca Brandon să uite acest incident. Voi fi bună cu el.

Lorenzo se îndoia serios de asta, dar nu voia să-şi chinuie sora şi mai mult.

— Atunci să mergem, magistratul ne aşteaptă.

Marina şi-a pus capa verde şi şi-a urmat fratele spre stradă.

*

Brandon era furios. Negru de furie. Se simţea folosit şi senzaţia aceea era complet necunoscută pentru el. Trebuise să-şi îndeplinească cuvântul dat dar îşi jurase iar şi iar că spanioloaica avea să i-o plătească cu vârf şi îndesat. O să-i facă viaţa un iad, până-ntr-atâta încât va dori să fie moartă şi nu legată de viaţa lui.

— Acum ştii cum e.

Brandon a ridicat capul şi şi-a privit cumnatul cu ochii întredeschişi. Diego avea chipul neobişnuit de relaxat.

— Mă surprinde că te-ai pretat la jocul ăsta.

Diego s-a apropiat la câţiva metri de cumnatul său.

— Uiţi după cum îţi convine că tu ai fost cel care a început toate astea, i-a spus Diego cu glas liniştit. Ai nesocotit avertismentele mele în această privinţă şi ai acţionat pe marginea sentimentelor ei. Ai ceea ce meriţi.

— Dar atunci nu ştiam cât este de perfidă verişoara ta, cumnate. Diego nu s-a tulburat auzind insulta la adresa Marinei. Şi uşuratică, a încheiat cu dispreţ.

Diego l-a privit cu intensitate. Brandon era imaginea întruchipată a bărbatului care a fost escrocat şi a cărui bărbăţie a fost pusă la îndoială.

— Vorbim despre aceeaşi femeie care a sacrificat tot ce are pentru că iubeşte cu adevărat? Brandon rămânea

tăcut. Unchiul meu nu doar o va dezmoşteni, o va alunga pentru totdeauna din viaţa lui. Brandon şi-a reţinut răsuflarea la auzul veştii. S-a uitat la Diego, neîncrezător. Credeai că verişoara mea va ieşi neafectată din toate astea?

— E îndrăgostită de un hoţ, dar eu a trebuit să o iau de nevastă. Diego a strâns pumnii ca să-şi stăpânească furia. Unde ne duce situaţia asta?

— Bine ai venit în clubul bărbaţilor care iubesc cu o intensitate pe care nu o pot şterge nici timpul nici depărtarea, o iubire care continuă să trăiască în inimă producând o durere surdă, eternă – şi care cu toate acestea ne vedem siliţi să ne căsătorim cu o femeie pe care nu am ales-o, cu o străină. Brandon a arcuit sprâncenele într-un avertisment, dar Diego ajunsese foarte departe cu vorbele lui şi nu avea de gând să se oprească în acel moment. Spune-mi, cumnate, ce simţi? Îmi închipui că ceva foarte asemănător cu ceea ce am simţit eu în Anglia.

Brandon nu se gândea să răspundă la întrebarea insidioasă.

— Sora mea te iubeşte, ar trebui să uiţi greşelile trecute.

— Eşti gata să aplici aceste vorbe şi în cazul tău? a întrebat Diego ca şi cum ar fi tras un foc de armă.

— Asta este ceva ce n-am de gând să discut cu tine.

— Vreau doar să ştiu că vei fi bun cu ea. Brandon a fost gata să rostească o insultă, dar s-a abţinut văzând expresia cumnatului său. Cum am fost eu cu sora ta, în ciuda faptelor ei.

— Ai cuvântul meu că nu o voi ucide, a spus Brandon cu o strălucire ciudată în ochi.

— Asta nu este de-ajuns pentru mine, iar tu ştii foarte bine lucrul ăsta.

— Va trebui să-ţi ajungă, pentru că nu sunt dispus la nimic altceva.

— Dacă îi faci rău…

Diego a lăsat avertismentul în aer.

— Ai terminat cu ameninţările? Că trebuie să pregătesc o călătorie.

— Atunci bucură-te de avantajul pe care îl ai, fiindcă nu va ţine mult.

Diego a ieşit pe uşă cu spatele drept; pumnii îi ţinea strânşi. Brandon a putut să-i cântărească vorbele. Dar el şi numai el se va ocupa de soţia lui şi o va face să plătească pentru nestatornicia ei.

*

Marina avusese o întrevedere lungă şi grea cu magistratul; trebuise să îi explice clar că Sebastián de la Cruz nu sustrăsese obiectele personale ale soţului ei, ci că totul fusese provocat de o confuzie prostească. Declarase în favoarea lui Sebastián şi recuperase lucrurile lui Brandon. Magistratul ezitase fiindcă avea nevoie de declaraţia soţului, dar avocatul care îi reprezenta adăugase că Brandon nu stăpânea limba spaniolă şi ar putea fi de puţin ajutor în această privinţă. Lorenzo a întărit tot timpul spusele avocatului şi ale surorii lui. Avocatul angajat de Diego făcuse o treabă formidabilă. Magistratul sfârşise prin a anula cazul văzând că martorii îşi retrăseseră declaraţia anterioară. Fără dovezi şi fără martori, Sebastián era liber. Martorii erau doi vagabonzi fără importanţă şi fusese greu să-i găsească, dar nu cu neputinţă. Lorenzo umblase prin toate tavernele şi bodegile în căutare de informaţii. Banii erau cea mai bună scrisoare de prezentare şi martorii au ieşit într-un sfârşit din ascunzătoare ispitiţi de oferta generoasă a lui Lorenzo. Până la urmă au cerut dublul sumei care le fusese oferită la început. Lorenzo se încăpăţâna să-l găsească pe instigatorul denunţului. Dar totul se rezolvase mulţumitor. Sebastián avea să fie

eliberat în câteva ore. Lorenzo şi Marina s-au întors la palatul Zambra.

Şi-a dat jos capa, istovită. Fuseseră cele mai lungi ore din viaţa ei dar totul era rezolvat. Îi fusese cu neputinţă să-l viziteze pe Sebastián ca să-i dea vestea cea bună. Magistratul nu îi îngăduise dar nu mai conta. Era liber de acuzaţii şi Lorenzo îi dăduse cuvântul că va vorbi cu el ca să-i explice totul. Acum era rândul ei să discute cu contele despre posibilitatea de a merge cu ea în Scoţia. N-ar putea să trăiască atât de departe ştiind că era singur.

— Unde ai fost?

Întrebarea rostită de Brandon a făcut-o pe Marina să se întoarcă cu repeziciune.

— Am vorbit cu magistratul însărcinat cu cazul lui Sebastián. Marina a văzut cum bărbia lui Brandon devenea rigidă. Acuzaţiile au fost anulate.

— Cum e cu putinţă? Eu n-am făcut nicio declaraţie.

Marina ştia că urma partea cea mai grea dintre toate şi nu ştia prea bine cum s-o abordeze.

— Ai putea să închizi uşa, te rog?

Brandon nu observase că o lăsase deschisă, a închis-o şi s-a înfipt în mijlocul dormitorului, aşteptând un răspuns din partea ei, dar Marina avea alte lucruri în minte, ca de exemplu să-şi scoată rochia şifonată şi să se spele pe mâini.

— Încă aştept un răspuns.

Glasul lui Brandon a tunat.

— Iar eu am să ţi-l ofer după ce am să mă răcoresc. Lui Brandon nu-i venea să creadă. Părea foarte calmă. Ai putut să-mi faci rost de bilet? l-a întrebat ea. Brandon nu i-a răspuns imediat. Marina a încercat ca vocea să-i sune normal. Pot să obţin un bilet pe un vapor care pleacă din Cádiz peste câteva săptămâni, poate pe acelaşi vapor cu cumnata mea şi cu vărul Diego.

Brandon a fost pe punctul să înjure, dar s-a stăpânit

cu chiu cu vai. Ea vorbea despre căsnicia lor ca despre ceva natural şi nu obţinută prin maşinaţiunile ei.

— Cum e posibil ca hoţul să fie liber de acuzaţii? a întrebat-o cu glas reţinut.

Cuvântul hoţ i s-a înfipt Marinei drept în inimă.

— Dovezile erau lipsite de soliditate.

— Ce încerci să spui? a întrebat din nou şi mai neîncrezător.

— Mulţumită lui Aaron Goldman, un bun prieten de familie.

— Goldman? a întrebat Brandon.

— Un bijutier de mare prestigiu, care mi-a confirmat declaraţia.

— Ce declaraţie?

— Că Sebastián, în calitate de prieten de familie, îndeplinea o cerere a mea de a duce să fie evaluate obiectele care au fost găsite asupra lui. Urma să le ducă lui Aaron Goldman, magazinul lui de bijuterii este unul dintre cele mai prestigioase din Córdoba, l-a informat pe un ton normal. Lorenzo a întărit spusele mele şi ale lui Goldman. Ca soţie a ta, am dreptul asupra bunurilor noastre.

Brandon a bombănit.

— Are o femeie autoritatea sa facă aşa ceva? a întrebat el e un ton fals liniştit.

— Poate, când este căsătorită. Străinii, de obicei, nu cunosc legile spaniole în privinţa bunurilor comune.

Brandon trebuia să-şi fi închipuit. Se măritase cu el, pentru că era un blestemat de străin. Încă o ofensă de adăugat pe listă.

— Pot să vorbesc cu magistratul şi să neg declaraţia ta, i-a spus deodată.

Marina s-a întors spre el şi l-a privit drept în faţă.

— Dar n-o vei face. Brandon s-a uitat la ea stupefiat. Ca soţie a ta, am privilegiul de a face uz şi de a mă bucura de unele bijuterii de familie fără ca asta să fie considerat un

delict. Magistratul a înţeles perfect. În plus, dacă te hotărăşti să vorbeşti cu judecătorul, nu doar vei pune la îndoială cuvântul meu, ci şi pe cel al fratelui meu şi reputaţia contelui de Zambra.

— Şi ar fi numai vina ta.

Brandon simţea dorinţa s-o intimideze.

— E adevărat, dar, dacă te hotărăşti s-o faci, promit să mă asigur că nu vei ieşi viu din casa asta. Brandon a privit-o perplex la auzul ameninţării. Voi avea cea mai scurtă căsnicie din istorie.

Brandon s-a apropiat de ea încet, privind-o cu intensitate.

— Nu ai de gând să te opreşti din cruciada asta pentru altul?

Marina a negat dând din cap.

— Ţin foarte mult la el, Brandon. N-aş putea îndura să fie spânzurat.

Brandon a strâns atât de tare fălcile, încât a crezut că o să-şi rupă dinţii.

— Sper că eşti conştientă de ceea ce tocmai ai recunoscut, i-a spus pe un ton care a făcut-o pe Marina să se înfioare. Şi trebuie să te avertizez. Ea l-a privit întrebătoare. Eu iau ameninţările foarte în serios şi niciodată nu m-am împăcat bine cu manipularea unei femei. Şi acum strânge-ţi lucrurile. Te aşteaptă o călătorie foarte grea.

— Mai întâi trebuie să vorbesc cu tata, a spus ea împăciuitoare.

Brandon trebuia să-şi înceapă răzbunarea împotriva ei cât mai repede.

— Nu! a răcnit supărat.

— Dar trebuie să pun la punct ultimele amănunte cu…

— Strânge-ţi imediat lucrurile, trăsura aşteaptă la poartă. Şi am pierdut prea mult timp pentru tine.

— Nu pot să plec aşa în grabă, trebuie să…

Brandon a întrerupt-o sec.

— Tatăl tău e în drum spre Sevilla. Expresia de durere a Marinei nu l-a emoţionat deloc. După cum vezi, preferă să nu te vadă. Norocul lui, fiindcă eu nu pot să fac la fel.

Marina a simţit că un cuţit i se înfige în creier.

— Ia strictul necesar. Fratele tău a promis să se ocupe de toate lucrurile tale. În câteva zile îţi va trimite bagajul. Marina voia să protesteze din nou. Şi nu voi accepta încă o întârziere.

***

Marina a privit interiorul cabinei pe care avea s-o împartă cu Brandon. Micul habitaclu avea un pat, un birouaş şi o mobilă pentru efectele personale. Toate erau prinse în podea. Pentru că era dispusă spre exteriorul castelului, avea un hublou care oferea ventilaţie şi scălda încăperea în lumină natală, dar era atât de mică încât Marina nu ştia cum va putea a convieţuiască cu scoţianul în zilele cât va dura călătoria. Brandon nu putuse să facă rost de altă cabină aproape de a lui; pentru că plănuise călătoria pentru el singur, *nu* şi cu o soţie, s-a dovedit cu neputinţă să găsească o cazare mai bună. Dar nu voia să mai stea în Córdoba, aşa că a hotărât să împartă cu ea micul spaţiu de pe vapor. Cufărul Marinei nu fusese deschis de când ieşise din palatul Zambra ca o infractoare şi nu ca o proaspătă soţie. Brandon nu vorbise cu ea în lungile şi plictisitoarele ore în care stătuseră închişi în trăsura închiriată, nici în timpul cinelor şi al prânzurilor pe care le împărţiseră ca doi străini în diferitele hanuri de pe traseu, dar făcuse rost de camere separate şi pentru asta i-a fost recunoscătoare în tăcere. Şi-a pus ochii de culoarea mierii pe ligheanul gol, pe carafa din metal şi pe bucata de săpun ce nu fusese folosită. Prosoapele erau împăturite cu grijă pe un scaun care putea fi folosit ca şi cuier. A lăsat geanta de călătorie

cu cărţi şi obiectele personale pe care reuşise să le adune înainte de a părăsi singura casă pe care o cunoscuse în viaţă şi a deschis cufărul ca să scoată câteva haine ce ar putea să-i fie de folos în timpul călătoriei pe mare. A ales un şal pentru serile răcoroase şi o rochie din lână fină care nu prea se şifona. Nu avea o cameristă care s-o ajute, de aceea a căutat printre haine pe acelea care erau uşor de îmbrăcat şi dezbrăcat de una singură. A ales culori pale şi rezistente. Nu credea că va putea să spele câteva haine care fuseseră folosite în prima parte a călătoriei. A mai ales şi o cămaşă groasă din bumbac şi încheiată până la gât. Era aşa de prinsă cu treaba că nu l-a auzit pe Brandon intrând în cabină; nu i-a observat prezenţa până când nu a simţit curentul de aer ce a biciuit-o când el a închis uşa în urma lui. Ea stătea pe vine în faţa cufărului cu haine şi alte lucruri risipite pe rafturile din lemn.

— Pe urmă am să scot din cufărul tău câteva haine groase.

Brandon a privit-o cu o zbatere a genelor.

— Nu va fi nevoie, pot să mă ocup singur de mine. Sunt obişnuit s-o fac, de copil.

Ea nu a răspuns. Ajunseseră la un armistiţiu şi nu voia pentru nimic în lume să-l încalce.

— Nu mă deranjează, serios, i-a spus pe un ton împăciuitor. Presupun că mă voi plictisi de moarte până ce vom ajunge în Anglia, de aceea mi-ar plăcea să am mintea şi mâinile ocupate.

— Fă ce vrei.

Tonul aspru a reuşit s-o descurajeze. Îşi lăsase haina şi bastonul la picioarele patului şi după aceea ieşise fără să-i spună la revedere sau să-i arate cea mai elementară politeţe. Marina a oftat adânc. Îşi jucase cărţile una câte una iar acum trebuia să îndure rezultatele jocului ei prost. Îţi întemeiase viitorul pe capacitatea lui Brandon de a ierta, de a înţelege motivele care o făcuseră să-i accepte

propunerea, îndeplinită fără voie. Dar cu fiecare zi care trecea se depărta şi mai mult de ea. Cu inima strânsă, a închis cufărul şi a pus lacătul. Trebuia să se pregătească pentru cină şi pentru că trebuia s-o facă singură, o simplă schimbare a rochiei şi a pieptănăturii, care de obicei dura treizeci de minute cu ajutorul unei cameriste, deveneau două ore lungi şi grele. Dar nu a lăsat ca descurajarea s-o cuprindă.

*

Brandon o aştepta în sufrageria amplă a vaporului. Deşi acesta era destul de mic ca lungime, interiorul era comod şi spaţios, cu excepţia cabinei pe care trebuia s-o împartă cu Marina. Îşi folosea supărarea ca pe un scut împotriva ei şi până în acel moment fusese bine, dar nu prea avea încredere în atitudinea ei docilă. Îi aştepta izbucnirea, accesul de furie care avea să apară dintr-un moment într-altul din cauza tratamentului lui grosolan. Ştia că trebuie să fie pregătit. A văzut-o înaintând printre lumea din sufragerie, căutându-l. El stătea rezemat de unul dintre stâlpii care susţineau mica masă să nu se răstoarne în zilele cu mare agitată. Când l-a văzut, s-a oprit un moment. Brandon şi-a ţinut răsuflarea, i se părea mai frumoasă cu fiece zi, dar acest lucru nu îl împiedica să uite cât era de perfidă.

Marina purta o jachetă scurtă din satin lucios de culoare bordo, cu broderii într-o nuanţă mai închisă decât materialul. Cămaşa era albă cu dantelă la decolteu şi la manşete. În ciuda distanţei, Brandon putea să vadă că era de o calitate excepţională. Sub jacheta scurtă şi peste cămaşa albă purta un şal din catifea fină de culoarea şampaniei. Fusta aurie îi ajungea până sub genunchi şi avea ciucuri. Ciorapii ce-i acopereau picioarele erau albi, ca şi juponul. Pantofii se asortau cu rochia şi aveau funde de

culoare bordo. Avea părul strâns într-un coc la ceafă, cum obişnuia ea, iar baticul galben şi pălăria lunguiaţă roşie erau prinse cu o broşă din rubine. Nu purta cercei iar în mâini avea doar două podoabe: inelul cu pecetea familiei sale şi un superb evantai din dantelă albă. O găsea perfectă, dar era o manipulatoare.

Îl zărise pe Brandon, rezemat de un stâlp din sufragerie. Spaţiul era împărţit în mese de diferite mărimi dar părea că el o rezervase pe singura care se afla într-un loc mai intim. A mers drept spre el.

Brandon nu se aştepta la zâmbetul pe care i-l dedicase, de aceea stomacul i s-a strâns cu un spasm care l-a lăsat pe moment năucit.

— E minunat, a spus ea. Credeam că balansul continuu o să mă ameţească, dar nu a fost aşa. Sunt uimită.

Brandon i-a ţinut scaunul cu politeţe dar şi cu răceală, ca ea să se poată aşeza. După aceea a luat şi el loc în faţa ei.

— Nu te bucura încă, marea obişnuieşte să se schimbe! Foarte nestatornică, la fel ca femeile.

— Vrei să spui că se poate înrăutăţi?

Brandon a confirmat înainte de a-i oferi lista de bucate ca să aleagă meniul pentru cină.

— Întotdeauna se înrăutăţeşte.

Marina a luat lista de bucate pe care el i-a dat-o, în vreme ce se gândea la răspunsul categoric. Dacă era adevărat că marea până la urmă se supăra, spera să nu ameţească prea tare. Ultimul lucru pe care îl dorea era să devină o povară.

— Ce vrei să mănânci? l-a întrebat veselă dar Brandon nu i-a răspuns, a continuat să se uite pe lista de bucate nehotărându-se.

Marina s-a uitat la diversele mâncăruri dar erau scrise în portugheză. Brandon şi-a dat seama că ea nu înţelegea

limba în ciuda rădăcinilor latine comune cu spaniola.

— O supă şi carne.

Marina a acceptat fără să stea pe gânduri.

— Voi cere la fel. A aşteptat cina în timp ce observa restul pasagerilor care luaseră deja loc la mesele lor. Majoritatea femeilor erau îmbrăcate ostentativ, cu catifeluri bogate şi întunecate şi satinuri care scârţâiau când se mişcau. Şi-a dat seama că cei mai mulţi dintre pasageri erau de naţionalitate engleză. Cum e casa ta?

Marinei îi tremurase glasul când pusese întrebarea dar Brandon nu a observat amănuntul, era ocupat să se uite la ceilalţi comeseni.

— O casă ca oricare alta, i-a răspuns fără să se uite la ea.

Marina nu s-a dat bătută. Avea multe întrebări în privinţa lui şi a vieţii lui de dinainte de a-l cunoaşte.

— Ai familie mare?

— Mai mare decât aş vrea, i-a răspuns concis.

— Vin des să te vadă? a insistat ea.

— Nu le dau motiv pentru asta, cu excepţia a doi veri englezi cărora nu le pasă de părerea mea în această privinţă.

Marina s-a întrebat dacă aceşti doi veri la care se referea ar fi aceiaşi pe care îi pomenise Brandon de câteva ori.

— Mi-aş fi dorit să am o familie mare, gălăgioasă, dar sunt convinsă că a ta îmi va plăcea cu adevărat.

În momentul acela Brandon s-a uitat la ea. Cu privirea aceea care ucidea, dar nu a dezamăgit-o spunându-i cât de seci şi rezervaţi se dovedeau scoţienii. Avea să-şi dea ea seama cât de curând.

— Doreşti ceva anume? a întrebat el.

Marina a negat dând din cap. Orice alegere i se părea bună.

— E departe casa ta?

Brandon a ezitat dacă să-i vorbească despre casa lui dar i s-a părut o temă neutră pentru cină şi va folosi s-o ţină tăcută.

— Ruthvencastle e prea departe de orice.

Marina a înregistrat informaţia fiindcă Brandon obişnuia să i-o servească picătură cu picătură.

— „Castle” ştiu că este un cuvânt englezesc care înseamnă castel dar ce înseamnă „Ruthven”?

— Era numele clanului care avea în proprietate castelul. Cuvântul i s-a părut Marinei un semn a cât de minunata va fi viaţa ei alături de Brandon.

— Va fi o plăcere să-ţi cunosc meleagurile. Brandon nu a contrazis-o. Dar promit că nu-mi voi neglija obligaţiile ca doamnă de Ruthvencastle, a rostit cu greu numele corect.

— Vei avea puţină treabă, a fost răspunsul lui scurt. Marina l-a privit surprinsă. Vei putea să leneveşti toată ziua dacă doreşti.

— De ce spui asta?

— Există o bucătăreasă, un majordom, două cameriste şi o grămadă de câini. Dar nu va trebui să-ţi faci griji în privinţa muncii.

Marina a observat un ton dispreţuitor în glasul lui Brandon şi s-a întrebat ce putea să-l cauzeze.

— Ca soţie a ta…

Brandon i-a întrerupt vorbele brusc.

— Vrei să-mi strici cina amintindu-mi ceva ce încerc sa uit?

Marina şi-a muşcat buzele, tonul lui ridicat atrăgea atenţia celorlalţi comeseni.

— Dar e un fapt că suntem căsătoriţi. Mai devreme sau mai târziu va trebui să accepţi.

Ochii lui Brandon deveniseră două puţuri întunecate şi insondabile. Anunţau furtună, şi Marina a simţit un fior de nesiguranţă.

— Voi începe s-o fac atunci când voi fi sigur că pântecele ăla nu adăposteşte un bastard hoţ. Marina a respirat îngrozită. Atunci, şi numai atunci voi începe să accept această căsnicie.

Ea a închis ochii în faţa pumnalului emoţional pe care l-a primit de la el direct în inimă. A simţit tăişul dezamăgirii pătrunzând până la plăsele şi rămânând înfipt adânc. Dacă se mişca, lama ar pătrunde până i-ar străpunge coloana. A avut nevoie de câteva minute ca să-şi recapete glasul şi privirea.

— Este dreptul tău să acţionezi conform principiilor pe care le ai, deşi puteai să-mi vorbeşti despre îndoielile tale, i-a spus ea pe un ton extrem de calm. Cele mai multe neînţelegeri se rezolvă de obicei vorbind.

— Dar nu am îndoieli, doamnă. Marina a observat că pumnalul se implântase încă un centimetru. Încerc doar să nu îmi bagi pe gât un bastard hoţ, a repetat Brandon insulta pentru a doua oară.

În mintea Marinei era o confuzie totală, deşi acum putea să înţeleagă distanţarea lui Brandon şi de ce nu avuseseră contact intim. Dar trebuia să-l întrebe, chiar dacă astfel s-ar afunda şi mai mult în nefericire.

— Din acest motiv ai hotărât să nu consumi căsătoria noastă? Glasul ei coborâse într-o şoaptă, ca şi cum şi-ar fi vorbit sieşi. Şi cum o să dormim într-un pat atât de mic? a întrebat pe un ton acid.

— I-am cerut căpitanului câteva pături pe care le vei folosi ca saltea.

Să le folosească drept saltea? Credea cumva golanul că o să doarmă pe jos? Dar ce mai conta unde îşi întinde oasele după bănuiala pe care i-o mărturisise!

— Şi dacă te-aş asigura… a început ea, dar Brandon nu a lăsat-o să continue.

— Niciodată nu voi mai crede vreun cuvânt de-al tău.

Marina a încercat să adune ultimele urme de mândrie

îi mai rămâneau. Tocmai o făcuse mincinoasă.

— Îţi faci griji fără rost, laird McGregor, dar te voi elibera de prezenţa mea deranjantă. Marina nu a aşteptat să se servească primul fel. S-a ridicat de la masă încordată ca o coardă de ghitară pe punctul să se rupă. Nu va plânge, nu-i va da această satisfacţie, dar să-l ia dracu. Înainte de a pleca l-a privit cumplit de zbuciumată şi cufundată în cea mai absolută deziluzie. Tocmai ai stricat ceva de preţ, laird. Unic. Şi nu îţi închipui ce rău îmi pare pentru tine. După un moment de tăcere, l-a privit cu dezamăgire. Mincinoasa aceasta îţi spune noapte bună!

Brandon a văzut-o plecând ofensată, dar trebuia s-o frângă înainte de a ajunge la Ruthvencastle. Trebuia să-şi arate dispreţul care îl măcina şi orice i se părea puţin ca să reuşească. Unii dintre bărbaţi au privit curioşi plecarea Marinei; femeile, tulburate. Dar Brandon nu avea cum să ştie că ea izbucnise în lacrimi chiar în momentul în care i-a întors spatele ca să plece.

CAPITOLUL 12

Ca şi cum mării i s-ar fi făcut milă de zbuciumul pe care îl simţea Marina în inimă, a început să-şi arate latura cea mai sălbatică şi violentă la câteva ore după discuţia cu Brandon. Marina rătăcise pe vapor căzută pe gânduri, tristă şi plină de o compasiune greu de controlat. Se aşezase în zona pupei, într-un loc amenajat pentru ca pasagerii să se bucure de serile pe mare, când soarele se ascunde după orizont. Numai că în noaptea aceasta târzie mişcarea constantă a vaporului îi descurajase pe cei mai mulţi dintre călători să se plimbe pe vapor, de aceea era singură. Dar nu-i păsa şi, ce era mai rău, nu avea niciun loc în care să se ascundă de durerea sfâşietoare care o stăpânea. Acum,

când ştia sentimentele lui Brandon faţă de ea, îi venea să-l omoare, să-i aplice cea mai rea tortură dar era atât de chinuită încât nu era în stare să caute un adăpost de furtuna care cădea peste ea. A simţit pe chip primele picături de ploaie rece care au început să-i ude hainele, dar ea stătea în aceeaşi atitudine învinsă. Incapabilă să hotărască ce să facă. Ar putea să închirieze o cabină doar pentru ea dar a alungat o idee atât de absurdă. Căpitanul ar putea să cerceteze motivul pentru care ar vrea o cabină separată şi ea avea prea multă mândrie ca să se coboare la un nivel atât de jos. Mai degrabă ar prefera să doarmă pe fotoliile de pe punte. A oftat mâhnită, ca şi cum cu fiecare oftat ar putea să scape de un pic din durerea care o tortura, de sentimentul de abandon care îi intrase în inimă pentru grava greşeală pe care o făcuse obligându-l pe Brandon s-o ia nevastă. O va costa foarte scump. Era atât de absorbită gânduri că nu a văzut valul care a lovit vaporul. Mişcarea bruscă a făcut-o să cadă pe podeaua udă. A alunecat câţiva metri până a ajuns la alt scaun. Lovitura o lăsase fără răsuflare, fusese neaşteptată, dar, când a încercat să se ridice a observat cu groază că nu putea, valurile loveau cu tot mai multă putere vaporul şi îl făceau să oscileze de la stânga la dreapta în nişte mişcări care o lăsau aproape suspendată în aer.

— Domnişoară, vă simţiţi bine? Glasul venea de la spatele ei. Este o îndrăzneală să ieşiţi pe punte pe furtuna asta!

În timp ce necunoscutul îi vorbea, a luat-o de braţe şi ajutat-o să se ridice. Marina era cu adevărat speriată. A ridicat ochii şi s-a uitat la bărbatul care continua s-o ţină cu putere.

— Când am ieşit din sufragerie, bătea puţin vântul. Un nou val a lovit vaporul pe la tribord şi a aruncat-o drept la pieptul bărbatului. Dar habar n-aveam cât de tare se mişcă un vapor.

— E posibil să se înrăutăţească şi mai mult, i-a spus el. Marina s-a gândit că, dacă vorbele se adevereau, vaporul ar putea să se întoarcă din lovitura unui val. Vă voi însoţi la cabina dumneavoastră.

Marina s-a uitat în stânga şi-n dreapta cu totul năucită, fusese atât de concentrată pe discuţia avută cu Brandon, încât nu ştia cum să se întoarcă la cabină.

— Cred că m-am pierdut. Am venit de… Nu putea să continue, aerul îi răvăşise câteva şuviţe din coc şi îi lovea cu furie chipul. Nu sunt sigură.

— Ar fi mai bine să vă însoţesc până în salon, poate rudele vă caută îngrijorate. Marina s-a gândit că era cu totul improbabil, lui Brandon îi era totuna dacă ea ar fi căzut peste bord. Daţi-mi voie să mă prezint, Carlos de Hidalgo y Monzón.

— Marina del Valle y Linares, i-a răspuns promptă.

Nu a fost conştientă în niciun moment că îi dăduse numele ei de fată.

— Ţineţi-vă bine.

Marina aşa a făcut, mişcarea oscilantă a vaporului începea s-o ameţească.

— Acum îmi amintesc că n-am mâncat nimic la cină.

Stomacul i s-a zbătut într-o icnitură.

— Trebuie să faceţi un efort ca să urmaţi mişcările vaporului când mergeţi şi priviţi mereu orizontul, aşa veţi izbuti să controlaţi ameţeala. Marina a făcut întocmai. Cu paşi mici şi fără să ia niciun moment mâna de pe balustrada de la tribord, amândoi au început să meargă spre dependinţele interioare ale vaporului. Ea tocmai descoperise că era o navigatoare execrabilă. Prefera să aibă picioarele pe pământ. Un nou icnet a făcut-o să se desprindă de Carlos ca să se aplece peste bord, încerca să vomite în mare şi nu pe omul care îi oferise ajutorul, dar nu avea nimic în stomac de aceea încercarea ei s-a rezumat la câteva icnete care au lăsat-o fără puteri. A închis ochii şi s-

a chircit pe podeaua din lemn, incapabilă să se mişte. Carlos s-a aplecat spre ea. Cred că nu aveţi putere să mergeţi, daţi-mi voie să vă duc eu.

Marina nu a putut să protesteze. Îşi concentra toate puterile pe controlarea stomacului, care se strângea până într-un punct dureros. Carlos a ridicat-o în braţe şi a strâns-o puternic la piept. Împleticindu-se puţin din cauza mişcării vaporului, a dus-o nu spre salonul de călători ci la cabina lui, care era situată în partea cea mai luxoasă a vaporului. Pentru că o purta pe Marina în braţe, a bătut în uşă cu vârful pantofului…

— Dumnezeule, Carlos! Ce s-a întâmplat?

Femeia de vârstă medie care a deschis uşa cabinei s-a uitat la trupul inert pe care îl ducea Carlos în braţe.

— Am găsit-o singură şi ameţită la pupa vaporului. Am întrebat-o despre familia ei dar nu e în stare să răspundă la nicio întrebare.

— Era neînsoţită?

Carlos a confirmat. Femeia şi-a urmat fiul până în mijlocul cabinei şi a dat la o parte cearşafurile de pe unul din paturi. Au culcat-o pe Marina pe cel de jos. Trupul ei s-a făcut ghem pe saltea. Carlos a privit-o un moment înainte de a se întoarce.

— Ai grijă de ea, mamă. Mă duc după ajutoare, sigur vreo rudă este foarte îngrijorată de absenţa ei şi dacă nu am succes în căutările mele, voi aduce un doctor.

— Cunoşti numele fetei?

Carlos a confirmat.

— Marina del Valle y Linares. Ţi-e cunoscut? Femeia a negat dând din cap dar tot gândindu-se. După accent aş zice că e cordobeză, deşi nu sunt foarte sigur.

Femeia s-a uitat blând la Marina. Era atât de palidă încât părea moartă.

— Caută-i familia, fiule, eu voi avea grijă de ea până te întorci.

Carlos a ieşit pe uşa cabinei în căutarea căpitanului ca să-l anunţe despre femeia rătăcită.

*

Brandon se zbătea între mânie şi frustrare. Absenţa Marinei îl înfuria până într-un punct primejdios. Avea destulă onoare ca să-şi recunoască purtarea extrem de dură şi dispreţuitoare faţă de ea dar era atât de ofensat încât nu ştia cum să-şi controleze sentimentele care îl stăpâneau. Furia care domina majoritatea faptelor lui era prezentă ori de câte o privea şi îşi amintea de manipulările ei. O aşteptase ore întregi să vină în cabină, dar Marina continua să se ascundă undeva pe vapor, pedepsindu-l cu absenţa ei. Străbătuse ultimele patru ore fiecare colţ al navei, de la puntea de la pupa până la cea de la prova. Paşii lui parcurgeau întruna cabina micuţă, în timp ce îşi netezea îngrijorat părul. Dacă vremea nu s-ar fi înrăutăţit, puţin i-ar fi păsat acum că Marina făcea echilibristică pe bompres, dar furtuna care se abătea asupra navei îl umplea de nelinişte. Era prima călătorie a Marinei cu vaporul şi putea să-şi închipuie teama care o cuprinsese văzând mişcarea navei din pricina valurilor. A hotărât să nu mai aştepte degeaba în cabină. Trebuia s-o găsească sau va înnebuni. Avea de gând să apeleze la căpitanul navei, ca să dea alarma. În momentul în care o va găsi, îi va suci gâtul frumos.

*

Marina a reuşit să deschidă foarte puţin ochii. Glasul lui Brandon ajungea la ea de foarte departe, dar starea de rău la stomac o împiedica să se ridice din pat. Nu controla greaţa pe care i-o provoca mişcarea permanentă, nici frisoanele care o scuturau. Avea să moară, ştia, dar în acel

moment puţin îi păsa, voia doar să iasă din ameţeala cumplită pe care o simţea. Auzea mai multe voci, două dintre ele vorbeau la unison, dar nu înţelegea ce spuneau. A închis din nou ochii şi a strâns buzele ca să reţină aciditatea care i se aduna în gât înroşindu-i-l. A simţit prezenţa lui Brandon alături de ea. Deşi nu îl putea vedea, i-a simţit răsuflarea adâncă şi privirea pătrunzătoare a ochilor verzi dar Marina nu putea să-i deschidă pe ai ei, creierul dădea ordinul dar niciuna dintre extremităţi nu o asculta. A încercat să ridice mâna dreaptă ca să atingă chipul lui Brandon, pe care îl simţea aplecat peste trupul ei bolnav, dar a lăsat-o să cadă complet vlăguită.

— Cum te simţi? Marina s-a gândit că se simţea ca şi cum ar sta cu capul în jos ţinută de picioare de un titan care se lupta cu altul plin de furie, dar nu a putut să spună. A scos un geamăt tânguitor. Am să-mi dovedesc recunoştinţa faţă de aceşti domni care au avut amabilitatea să te îngrijească. Apoi te voi duce în cabina noastră.

Ea a dat uşor din cap şi făcând asta a fost ca şi cum i-ar fi crăpat. Când Brandon a luat-o în braţe şi a ţinut-o cu putere, s-a rezemat de el complet învinsă. Ultimul lucru pe care l-a simţit a fost respiraţia lui pe fruntea ei, după aceea s-a scufundat într-un somn adânc.

— E timpul să te trezeşti. Marina a simţit că era scuturată cu blândeţe şi creierul ei s-a pregătit pentru o altă icnitură, dar senzaţia neplăcută dispăruse în sfârşit. A deschis ochii ca grijă. Penumbra cabinei a surprins-o dar se datora faptului că se înnoptase. Şi-a pus privirea pe Brandon şi l-a văzut stând la picioarele patului. Mâna lui dreaptă se odihnea pe curba şoldului ei. Arăţi mai bine, a afirmat.

— Am crezut că o să mor.

Marina abia a putut să rostească vorbele, avea gâtul uscat şi buzele crăpate. Dar stomacul i se liniştise, şi asta era cel mai important în acel moment.

— Se întâmplă de obicei primele dăţi, i-a spus Brandon, dar te obişnuieşti.

Cine putea să se obişnuiască să se simtă atât de bolnav? Marina a crezut că Brandon glumea.

— Nu se mai mişcă, a spus ea cu glas şoptit.

Balansul permanent încetase.

— Vaporul îşi urmează drumul dar marea este calmă. Marina a oftat cu uşurare. Ţi-au pregătit o baie fierbinte. L-a privit surprinsă. Dar cred că este cu apă sărată.

— Nu contează. Marina s-a clătinat când s-a ridicat şi s-a uitat la Brandon cu ochi plini de recunoştinţă. Îţi mulţumesc, mult că ai avut grijă de mine, în ciuda împrejurărilor.

Brandon s-a strâmbat. Regreta vorbele usturătoare pe care i le spusese seara trecută dar nu avea de gând să le retragă până când nu se va convinge că pântecele ei nu zămislise un bastard.

— Mă voi întoarce cu ceva de mâncare. Ea a făcut un semn din cap. În mod surprinzător, îi era foarte foame. Vei mânca aici, în cabină până când te vei simţi mai bine.

Pentru Marina a fost o uşurare enormă să vadă că el nu mai era aşa de supărat.

— Trebuie să mulţumesc unui prieten. Sprâncenele lui s-au ridicat întrebătoare. O persoană care a fost foarte bună cu mine când aveam nevoie.

— O voi face chiar eu în numele tău.

— M-am rătăcit pe covertă, s-a justificat ea. Din cauza aerului şi a ploii nu ştiam prea bine să mă întorc. Când ameţeala a devenit mai intensă, nu m-am mai putut gândi la altceva decât să mă ţin de balustradă cu toate puterile ca să nu cad de pe vapor.

— Profită de baie, a fost răspunsul scurt al lui Brandon înainte de a ieşi spre covertă.

Când el a închis uşa, Marina a scos picioarele de sub cearşafuri grozav de întristată. Chipul dur al lui Brandon şi

ochii lui reci erau preambulul vieţii ei nefericite în Scoţia.

PARTEA A DOUA
RUTHVENCASTLE

CAPITOLUL 13

Ruthvencastle, Scoţia

Zilele de călătorie pe pământul englez şi apoi scoţian i s-au părut Marinei triste. Trăsura îşi urma traseul pe drumul şerpuit. Brandon se menţinea într-un desăvârşit mutism faţă de ea. O privea neîncrezător. Marina ştia că făcuse ceva condamnabil folosindu-l dar avea siguranţa că el o va ierta până, la urmă. Dragostea ei pentru Brandon va face ca el să aibă din nou încredere în ea, chiar dacă nu ştia cum. De la debarcare abia schimbaseră câteva vorbe. Nu putuse nici să le mulţumească celor doi pasageri altruişti care avuseseră grijă de ea până când a găsit-o el.

Inima i s-a strâns de teamă. Se afla într-o ţară străină, cu oameni necunoscuţi ce vorbeau o limbă foarte diferită de a ei. Marina se putea face înţeleasă în franceză dar în engleză nu şi nu ştia cum va putea să comunice cu familia lui Brandon. Simţea un gol lăuntric fiindcă nu-i putea explica temerile, ezitările ei. El era la fel de îndepărtat de ea ca şi Spania, singurul pământ pe care îl cunoscuse. În ciuda neîncrederii sale, a început o conversaţie despre peisaj, ca să atragă atenţia lui Brandon asupra ei.

— Este o ţară foarte frumoasă. Şi foarte diferită de ceea ce cunosc eu, a spus convinsă. Brandon continua să privească pe fereastra trăsurii. Vaporul ajunsese foarte devreme la Dover, de aceea fusese uşor să găsească o

trăsură să-i ducă până la Ruthvencastle. Mi-ar plăcea să-mi vorbeşti despre casa ta. Îmi închipui că mai avem drum lung până să ajungem. Ar fi un mod bun de a petrece timpul, a încercat să-l încurajeze. Brandon s-a uitat la ea înainte să se hotărască. Marina avea o nerăbdare pe chip în aşteptarea vorbelor lui, dar el nu avea chef să înceapă o conversaţie. Va trebui să înveţe să se descurce fără ajutorul lui pe pământul dur al Scoliei. Te rog…

Implorarea blândă l-a făcut să-şi schimbe atitudinea. Marinei îi va fi foarte greu, pentru câteva ore putea să încerce să-i aline tristeţea.

— Vrei să-ţi vorbesc despre familia mea? Marina a confirmat cu un zâmbet timid pe buze. Casa mea a fost construită în secolul al XV-lea de către clanul Ruthven. Lordul William Ruthven a fost un nobil scoţian şi primul conte de Gowrie.

— Să fii primul conte de la începutul unei genealogii e ceva măreţ. Brandon a privit-o cu oarecare curiozitate. Tata este al şaptelea conte de Zambra. Dar povesteşte mai departe despre familia ta, sunt nerăbdătoare să ştiu.

— William a fost primul nobil din familia Ruthven, a participat în anul 1582 la complotul numit raidul Ruthvenilor împotriva coroanei scoţiene.

— Raidul Ruthvenilor? l-a întrebat Marina interesată.

— Este numele care s-a dat unei conspiraţii puse la cale pentru prinderea şi sechestrarea regelui Jacob VI şi înlăturarea, în felul acesta, a favoritului, contele Arran.

— Au reuşit? a întrebat Marina uimită.

Brandon a negat dând din cap.

— Au fost descoperiţi şi luaţi prizonieri, dar amândoi au reuşit să-şi recâştige libertatea ceva mai târziu. Deşi într-un început castelul a trecut în mâinile coroanei, a fost înapoiat familiei Ruthven în anul 1586.

— Coroana s-a dovedit foarte mărinimoasă, a spus ea.

— Dar n-au învăţat lecţia. În anul 1600, Ruthvenii s-au

văzut din nou implicaţi în alt complot pentru uciderea regelui, de data asta James al VI-lea. Cum era de aşteptat, au fost executaţi. Ca represalii, regele a suprimat numele de Ruthven, şi Camera Ruthven a încetat sa mai existe. Numele castelului s-a schimbat în Huntingtower.

— Dar moştenirea şi numele s-au întors la clanul Ruthven? a întrebat Marina cu real interes.

— Castelul a rămas în posesia coroanei până în anul 1643; atunci a fost dat familiei Murray. Familia mea l-a cumpărat în secolul al XVIII-lea, când era, practic, în ruină.

Marina s-a gândit cu repeziciune.

— Dar numele tău este McGregor, nu Ruthven.

— O descendentă a familiei Ruthven, adică o strămoaşă de-a mea, s-a căsătorit cu şeful unui clan, Alasdair McGregor. Bogăţia sa i-a permis să cumpere Ruthvencastle de la anteriorul proprietar şi să-i redea o parte din gloria pe care o avusese.

— Sunt dornică să cunosc casa. Marina s-a gândit la vorbele pe care urma să le spună. Diego mi-a povestit cât de diferiţi sunt locuitorii din Scoţia.

Brandon a luat vorbele Marinei ca pe o insultă.

— Ce ţi-a spus Diego despre noi? a întrebat-o cu voce glacială.

Marina a ezitat să-i răspundă. Ochii lui ardeau. Dar o apucase pe calea adevărului chiar în momentul îmbarcării pe vasul *Madeira.*

— Că familiile trăiesc grupate într-un clan. Că membrii lor sunt războinici şi superstiţioşi, şi de asemenea aspri şi violenţi.

Brandon a strâns buzele ofensat. Nu ştia ce părere avea cumnatul lui despre scoţieni şi în mod clar această descriere se potrivea cu Evul Mediu, nu cu prezentul.

— Poporul scoţian este curajos, e gata să moară pentru ideile sale. Ceva ce vei putea să apreciezi când ne vei cunoaşte.

— Sunt calităţi admirabile, i-a spus Marina împăciuitoare.

— Suntem un popor care punem familia înainte de orice. Suntem gata să murim pentru ea. Nici nu-ţi închipui până unde este în stare să meargă un scoţian ca să apere ceea ce iubeşte.

— Nu e nevoie să-i aperi, nu obişnuiesc să-mi fac păreri subiective despre ceva ce nu cunosc.

— Mă bucur că aşa gândeşti. Tonul lui sever a speriat-o. Cu atitudinea asta nu-ţi vei face duşmani.

— Duşmani? l-a întrebat alarmată.

— Cel mai rău duşman care există este un scoţian trădat.

Marina a înţeles avertismentul din vorbele lui. Fuseseră spuse special pentru ea. Brandon se simţea rănit, dispreţuit. Ea trebuia să schimbe acest lucru care nu era benefic vieţii lor în comun.

— Nu poţi să-ţi închipui ce este în stare să facă un spaniol convins de ceea ce crede.

— Vorbeşti de religie? a întrebat el.

Marina a negat.

— Vorbesc de sentimente profunde şi de exprimarea lor. Nu doar pentru persoana pe care o iubim suntem în stare să ne dăm viaţa, ci şi pentru idealurile care ne sunt insuflate din copilărie, precum credinţa, onoarea, loialitatea.

Brandon a privit-o fix.

— Sângele vostru fierbinte vă face previzibili, peste măsură de îndrăzneţi, a comentat critic.

— De când e lumea lume, popoarele cu sânge fierbinte au cucerit naţiuni, au creat imperii şi ştii de ce? Pentru că suntem hotărâţi, nu ne opresc greutăţile.

— Şi chiar această hotărâre este cea care te-a adus în acest în colţ de lume departe de mâna lui Dumnezeu, a spus el pe un ton sec.

— Departe de mâna lui Dumnezeu? a întrebat Marina speriată.

— Este o expresie pe care obişnuieşte s-o folosească soţia vărului meu Justin, ca să se refere la Highlands[5].

Marina ştia că soţia lui Justin era Aurora de Velasco, nobila căsătorită cu un aristocrat englez.

— Hotărârea mea m-a adus alături de persoana pe care…

Brandon a întrerupt-o aspru:

— Nu doresc să aud motivele care te-au adus aici. Scuteşte-mă de neplăcerea de a trebui să le ascult.

Marina a oftat şi a strâns buzele. Brandon se dovedea în mod intenţionat obraznic. De la începutul călătoriei fusese absent, rece.

— Cum doreşti, nu vei mai auzi nicio vorbă despre asta. I-a spus ea ofensată, dar Brandon nu i-a dat pace.

— Sper să fii în stare să faci ceea ce promiţi.

Marina şi-a dedicat toată atenţia peisajului scoţian şi nu sentimentului de tristeţe care îi apăsa inima. Peisajele scoţiene erau de o frumuseţe naturală copleşitoare. Pe drumul lung privise cu surprindere râuri şi dealuri, câmpuri, păduri dese. Verdele ierbii o încânta. Şi văzând lacurile în care se oglindea albastrul cerului s-a întrebat cu inima în mână dacă nu cumva greşise cu totul hotărându-se să trăiască în Scoţia. Ea nu se considera o persoană cu caracter slab dar, ca pe orice om, necunoscutul o umplea de nesiguranţă, de rece nesiguranţă şi neagră îndoială. Tăcerea din trăsură o enerva foarte mult dar nu a arătat. S-a ghemuit şi mai bine în fotoliul confortabil din catifea roşie, şi-a învelit picioarele cu capa de călătorie şi şi-a încrucişat degetele în poală. Răbdarea era o virtute pe care nu o cultivase încă dar în după-amiaza aceea rece şi-a promis că va fi o maestră în această artă.

---

5 Highlands, nume sub care este cunoscută zona de dealuri a Scoţiei (n.tr.)

***

Oprirea bruscă a trăsurii a trezit-o dintr-odată. A deschis ochii, dezorientată. Începuse să se înnopteze. Şi-a trecut dosul palmelor peste pleoape ca să domolească furnicăturile continue şi a tuşit ca să-şi dreagă glasul după orele de somn.

— Am ajuns?

Dar Brandon nu a răspuns; coborâse din trăsură cu un oftat lung.

A ţinut uşa deschisă în vreme ce făcea câteva genoflexiuni uşoare ca să-şi dezmorţească picioarele. Amândoi stătuseră prea mult timp nemişcaţi în trăsură. Şi-a aranjat poala rochiei ca să nu se împiedice la coborâre, s-a ţinut de mânerul care îi îngăduia să coboare fără ajutor şi cu un salt uşor a pus picioarele pe drumul plin de pietriş; s-a uitat cu surprindere fiindcă i se prinsese de talpa fină a pantofului. S-a gândit că pietrele păreau scoase din albia unui râu, aveau muchia rotunjită şi culoarea varia de la gri deschis la negru. A ridicat ochii dar nu l-a văzut pe Brandon. O lăsase singură cu bagajul. S-a uitat la vizitiu, care în acel moment dezlega sforile ce ţineau valizele. Îl ajuta un servitor iar ea nu ştia de unde apăruse căci nu îi observase sosirea.

Ochii i s-au îndreptat spre Ruthvencastle şi ceea ce a văzut a descurajat-o de tot. Deşi poziţia era spectaculoasă, castelul părea abandonat. Marina nu putea să distingă dacă pietrele din ziduri erau maro sau gri. Acoperişul era aproape în ruină. Ea se aşteptase la o locuinţă refăcută. Din spusele lui Brandon şi-o închipuise aşa, dar era conştientă că era greu să întreţii un castel dacă nu aveai o moştenire substanţială. De aceea a ajuns la concluzia că Brandon probabil nu era prea bogat. A făcut calcule în minte încercând să ghicească dacă dota ei şi moştenirea de la

bunica vor fi de ajuns ca să redea splendoarea Ruthvencastlelului.

În acel moment Brandon ieşea pe uşa locuinţei îndreptându-se spre ea, care stătea în faţa castelului, nehotărându-se să facă vreun pas.

— Personalul e gata să te întâmpine.

Aşadar ăsta era motivul pentru care o lăsase singură, dar de ce nu îi spusese? L-a urmat pe Brandon înăuntru, pregătindu-se sufleteşte pentru ce avea să urmeze.

Un şir de servitori au întâmpinat-o în vestibul. Marina şi-a fixat ochii de culoarea mierii pe figurile liniştite.

— V-o prezint pe Marina, soţia mea. Ea a deschis ochii stupefiată auzindu-l. Doar atât? Marina, ţi-o prezint pe Morgana, adminstratora de la Ruthvencastle. Cea pomenită a făcut o foarte uşoară plecăciune din cap neluându-şi ochii de la ea. Alyx şi Rose sunt slujnicele care menţin ordinea între aceste ziduri. Amândouă fetele i-au făcut o reverenţă. Şi unchiul Robert.

Marina s-a uitat la Brandon, nevenindu-i să creadă că inclusese o rudă în prezentarea personalului. Fusese culmea grosolăniei, dar Brandon nu-i dădea ei atenţie.

— Unchiule Robert. Marina a făcut doi paşi spre bătrânul cu păr alb şi i-a întins mâna în chip de salut. Este o plăcere să te cunosc. Imediat, s-a întors către femeia mai în vârstă care avea nişte ochi ca de corb. Morgana. Marina i-a făcut o plecăciune cu capul, la fel şi celor două cameriste, care nu-şi luau ochii de la ea. Sunt foarte fericită să mă aflu la Ruthvencastle!

Marina s-a încurcat la ultima silabă. Îi venea greu să rostească anumite cuvinte. După câteva secunde ochii i s-au întors la Brandon, care îi dădea Morganei indicaţii în gaelică.

— Urmaţi-mă, i-a spus aceasta deodată.

Cuvântul fusese rostit într-o spaniolă corectă, dar pe un ton excesiv de sever.

— Servitorii au învăţat puţin limba ta, i-a explicat Brandon. Marinei i s-a părut nemaipomenit, era nevoie de timp pentru învăţarea altei limbi, dar a hotărât să nu se mai gândească la asta şi a urmat-o pe Morgana pe scările abrupte care duceau la etajul al doilea. Cât i-ar fi plăcut să se oprească la tablourile pe care le vedea în vestibul pe măsură ce urca scara, dar Morgana mergea prea repede. A condus-o pe un coridor îngust până în partea de răsărit. Marina şi-a închipuit că acolo erau dormitoarele. Morgana s-a oprit la o uşă închisă şi a căutat printre şirul de chei pe care le purta la brâu. A introdus cheia în broască şi i-a deschis uşa îngăduindu-i să intre. Marina ezita dar şi-a făcut curaj şi a pătruns în camera întunecată. Când lumina a scăldat încăperea, din gura Marinei a ieşit un geamăt trist. Camera era practic goală, interiorul ei nu conţinea decât un pat, un dulap spartan, un lighean şi un cufăr la picioarele patului, nimic altceva. Pereţii din piatră erau goi şi singura fereastră era atât de înaltă încât nu putuseră să pună perdele. S-a întors spre Morgana care termina de aprins ultima lampă cu gaz.

Nu se aştepta la întrebarea pe care i-a pus-o în continuare.

— Eşti însărcinată cu altul?

Întrebarea a lăsat-o pe Marina cu gura căscată.

— Ce spui…?

Nu a fost în stare să termine.

— Domnul a poruncit ca eu şi cameristele să îţi urmărim cârpele lunare. Faţa Marinei a devenit roşie ca racul. Doreşte să fie informat de următoarea dumitale menstruaţie, dacă va fi.

Marina a închis ochii în faţa şocului emoţional provocat de Brandon. Chiar credea că era însărcinată cu altul? Pe vapor i-o spusese cu dispreţ dar ea crezuse că era doar ca s-o supere. Niciodată nu l-ar fi crezut în stare s-o spună serios.

— Bineînţeles că nu, şi acum dacă îmi permiţi, vreau să mă răcoresc puţin înainte de cină.

Ochii Morganei fierbeau de obrăznicie.

— Ţi se va aduce o tavă cu puţin lapte şi biscuiţi. Marina voia să protesteze dar Morgana nu a lăsat-o. Micul dejun va fi servit la şase dimineaţa. Una dintre slujnice te va însoţi în sufragerie. Noapte bună!

Morgana a dispărut pe hol şi nu a închis uşa. Marina s-a întors spre fereastra inaccesibilă încercând să-şi reţină lacrimile. Moralul ei a început să şteargă podeaua dormitorului. Ar fi putut să-i ierte lui Brandon bănuiala ce o avea asupra ei dacă ar fi păstrat-o în tăcere. Vorbele lui usturătoare o arseseră ca focul dar nu avea de gând să uite că o înjosise în faţa personalului de îndată ce pusese piciorul în casă. O prezentase ca pe o stricată. O femeie indezirabilă. Marina a regretat profund şansa pierdută de a-şi câştiga respectul celor din castel. Brandon arătase limpede cu o singură insinuare ce credea despre ea şi despre căsnicia lor. Se simţea atât de nefericită, atât de neînsemnată încât se îndoia serios că va putea să-şi refacă mândria de femeie. A respirat adânc oftând în acelaşi timp. Schimbase o colivie de aur cu una de fier, cu marea deosebire că în prima se simţea iubită de tatăl şi de fratele ei, de Sebastián… de toţi. A oftat din nou, cu totul abătută.

— Eşti mama mea?

Marina s-a întors brusc spre vocea de copil. În pragul uşii dormitorului stătea un băieţel slab şi trist, care o privea curios cu ochii lui verzi. Era aproape la fel de înalt ca ea, de aceea nu a putut să-i precizeze vârsta.

— Mama ta? Băiatul a confirmat cu un aer solemn.

— Cred că nu, i-a răspuns fără să se gândească, dar când a văzut deziluzia în ochii lui s-a corectat, nu pierdea nimic arătându-se amabilă cu el. Nu ştiu, i-a spus cu toată sinceritatea.

Băiatul avea aceeaşi culoare a ochilor ca şi Brandon şi

ea a ajuns la concluzia că trebuia să fie fiul lui. De ce nu-i vorbise despre el? Era nelegitim? Şi de ce copilul o întrebase dacă era mama lui?

— Mă numesc Ian Douglas McGregor, milady.

Copilul nu se hotăra să intre în cameră.

— Iar eu sunt Marina del Valle y Linares, i-a răspuns cu glasul pierit.

Auzindu-i numele, băieţelul i-a arătat un zâmbet care a dezarmat-o. Era foarte frumos.

— Atunci eşti. Mi-a scris tata într-o scrisoare pe care mi-a trimis-o de curând. Mi-a spus numele noii mele mame.

De câte ori auzea acest cuvânt, Marinei i se strângea inima, trecea de la un şoc la altul. Era măritată cu un bărbat care o detesta, va locui într-o casă în ruină şi era mama unui copil. Amândoi, copil şi femeie, se priveau fără să clipească.

— Câţi ani ai?

Băiatul a ezitat un moment.

— Am zece ani, i-a răspuns.

Marina s-a gândit că era prea înalt pentru vârsta lui şi excesiv de slab.

— Poţi să închizi uşa, te rog? Ian s-a conformat. Mi-ar plăcea să verific dacă de aproape eşti la fel de frumos.

— Fiindcă nu am avut niciodată o mamă de aceea nu mă port cum se cuvine, dar eram foarte curios să te cunosc.

Marina a închis ochii ca să-şi stăpânească impulsul de a-l îmbrăţişa. Prin aceste cuvinte simple, Ian îşi rezumase scurta existenţă.

— Pari ieşit dintr-o poveste.

Auzind-o, Ian s-a încruntat ca să nege la scurt timp după aceea scuturându-şi capul blond.

— Am ieşit din camera mea, e pe partea cealaltă a coridorului.

Marina a ştiut că nu o înţelesese.

— Şi cea a tatălui tău?

A regretat imediat că rostise întrebarea cu voce tare. Era clar că Brandon nu avea de gând să doarmă în acelaşi pat cu ea.

— Aproape de scări. Marina s-a uitat cu atenţie la băieţaş. Oasele pometţilor îi ieşeau în evidenţă pe sub pielea albă şi avea cearcăne adânci sub frumoşii ochi verzi. Copilul era imaginea vie a nefericirii; dar de ce naiba credea asta? Abia îl cunoştea. Dar exista un rictus de melancolie în străfundul lui, care a surprins-o. Tata zice că aşa îi protejează pe cei care dorm liniştiţi în partea asta a coridorului.

Marina i-a zâmbit. După ce s-a gândit câteva clipe, a hotărât să-i pună copilului întrebarea care îi ardea buzele.

— Mai am şi alţi?

Ian a închis ochii ca şi cum nu ar fi înţeles, dar imediat figura i s-a luminat într-un zâmbet.

— Nu.

Marina a oftat atât de tare, încât pe moment a cuprins-o căinţa. Dar nu a putut să-şi refacă postura pentru că uşa dormitorului s-a deschis brusc. Rose ducea în mâini o tavă cu lapte şi biscuiţi.

— Tinere Ian, acestea nu sunt încăperile domniei tale. Nu o deranja pe doamna.

Marina voia să-i răspundă slujnicei dar Ian i-a luat-o înainte.

— Am venit să îi prezint omagiile noii mele mame şi să-i spun noapte bună, a răspuns el cu glas tremurător. Marina s-a întrebat cum putea un copil atât de mic să se exprime atât de corect. Era uimită. Toţi dorim să se simtă bine în noul ei cămin. Aceste vorbe au cucerit inima Marinei. Era cel mai călduros bun venit pe care îl primise la Ruthvencastle. Noapte bună…

Ian a ezitat o clipă, nu era sigur ce apelativ trebuia să folosească faţă de ea. Marina i-a zâmbit cu candoare.

— Poţi să-mi spui Marina.

Ian a ascultat numele şi a dat din capul mic. Slujnica a pus tava la picioarele patului şi l-a luat de mână pe copil ca să-l scoată din cameră. Ca şi cum ar fi fost o piedică.

— Odihnă plăcută… doamnă.

Această scurtă ezitare a slujnicei a făcut-o pe Marina să strângă din buze. S-a uitat la tavă în timp ce îşi ducea mâna la stomac; era flămândă, obosită, moartă de frică dar a ridicat din umeri şi a început să devoreze frugala cină pe care o avea în faţă.

CAPITOLUL 14

Un plâns ascuţit a făcut-o să se ridice în capul oaselor cu o tresărire. A crezut timp de o secundă că fusese închipuirea ei dar nu, a auzit acelaşi plâns câteva secunde mai târziu, – Marina s-a frecat la ochi căutându-şi capotul la picioarele patului. Când a scos un picior de sub cearşafuri, şi-a dat seama că era îngheţată. Camera părea o peşteră întunecoasă şi rece. A încercat să aprindă lampa cu gaz de pe noptieră dar nu o ajutau degetele. Până la urmă, a lăsat-o stinsă. Când s-a ridicat în poziţie verticală, picioarele i-au călcat pe rochia care căzuse din pat peste noapte. Lipsa unei cameriste care s-o ajute o supărase. Dar Marina era mai înainte de orice o femeie practică. Putea să se îmbrace şi să se dezbrace singură, deşi i-ar fi plăcut să i se ofere un pic de ajutor.

Când a apăsat pe clanţă şi a deschis uşa, suspinele s-au auzit şi mai bine. A ştiut că plângea un copil şi acesta nu putea fi altul decât fiul lui Brandon. Picioarele au purtat-o spre locul de unde veneau gemetele. După ce a ajuns, a ezitat să deschidă uşa. De ce nu venise nimeni la auzul plânsului copilului? Când a intrat în camera întunecată,

Marina l-a văzut în mijlocul patului. A mers drept către el. De data asta nu s-a lăsat până ce nu a reuşit să aprindă lampa.

— Ai avut un vis urât?

Ian nu a răspuns, plângea în continuare neconsolat.

— O să mă bată, dar n-am făcut-o intenţionat.

Marina a crezut că băiatul avusese un coşmar.

— E doar un vis, Ian. N-o să te bată nimeni.

— Am adormit şi nu am putut să mă controlez.

Marina s-a aşezat lângă el şi a vrut să-l îmbrăţişeze dar băiatul s-a depărtat de ea cu bruscheţe. Părea că îi displace contactul cu ea. Nu i-a reproşat, la urma urmei era o necunoscută.

— Câteodată şi eu am coşmaruri. Ian nu se uita la ea, stătea cu capul plecat şi suspina. Cred că toţi avem vise urâte din când în când. Dacă te consolează cu ceva, coşmarul meu măsoară doi metri. Marina şi-a lăsat mâna să se odihnească lângă coapsa lui Ian, încercând să-l liniştească, şi când a făcut asta a simţit cearşafurile ude. Câteva momente lungi şi stânjenitoare nu a ştiut ce se întâmplase şi nici de ce. Până la armă s-a făcut lumină în creierul ei adormit. A fost un accident.

Ian a negat cu un gest nervos.

— Am adormit şi de aceea am udat patul. Marina ascultă uimită vorbele lui Ian. Dimineaţă, când o să descopere, o să mă bată.

Marina a simţit o supărare atât de violentă încât a înjurat ca o ţaţă. Dacă Brandon îl atingea pe băiat cu o palmă din cauza acestui incident, o să-i scoată ochii.

— Dar nu o să descopere; ştii unde se ţin cearşafurile?

Ian a negat dând din cap şi Marina a simţit pentru prima oară neputinţa de a ajuta pe cineva care avea nevoie.

— N-am făcut-o intenţionat, a gemut iarăşi micuţul.

— Sigur că nu, i-a spus ea cu glas ferm în timp ce

observa camera. Era foarte asemănătoare cu a ei, cu mobile spartane şi nicio podoabă care s-o facă mai primitoare. A văzut dulapul, cufărul şi biroul uriaş de sub fereastra lunguiaţă. Trebuie să fie în şifonier. S-a îndreptat drept spre el. A deschis uşile care erau închise dar nu cu cheia şi a căutat în sertare până când a dat de lenjeria de pat. A scos un set de cearşafuri care miroseau a mucegai şi aveau o culoare galbenă, semn că nu fuseseră aerisite de mult timp. A făcut cale întoarsă şi a ajuns la pat. Scoală-te, te rog, o să schimbăm aşternuturile ude.

Ian a privit-o surprins, dar nu mai plângea.

— Nu poţi dormi pe patul ud, i-a explicat ea simplu. De aceea o să schimbăm cearşafurile.

— O să le ud din nou.

Băiatul a izbucnit iarăşi în plâns. Marina nu ştia cum să procedeze ca să nu-i rănească sensibilitatea. De ce copilul se simţea atât de nefericit? La urma urmei, fusese un accident

— Nu se va repeta, i-a confirmat ea cu glas hotărât. Hai, e foarte târziu şi am nevoie să mă ajuţi, e foarte greu să fac asta singură.

Ian s-a supus. Amândoi au înlăturat aşternuturile ude şi au întors salteaua din paie, au pus aşternuturile uscate şi le-au întins bine pe laturi. Din fericire, plapuma nu suferise aceeaşi soartă; Ian o împăturise la picioarele patului.

— O să stau treaz, a spus el convins.

Marina s-a oprit brusc.

— De ce? l-a întrebat cu glas nehotărât.

Băiatul nu putea să vorbească serios. Nu putea să stea treaz toată noaptea. Deodată, o bănuială a scuturat-o din cap până-n picioare. Cearcănele acelea de sub ochii lui erau prea grăitoare.

— Ca să nu se repete, i-a răspuns el simplu.

Marina a îndreptat umerii şi a mijit ochii. L-a blestemat pe Brandon în gând, fiindcă îngăduia ca fiul lui să

sufere în felul acela inuman. Era un copil! Ian i-a întors privirea cu ochi plini de recunoştinţă.

— Trebuie să-ţi schimbi hainele, sunt ude.

Ian a coborât ochii verzi spre picioare şi a văzut pata galbenă de pe pânza cămăşii de noapte. Obrajii i s-au împurpurat.

Marina s-a întors la şifonier şi a căutat ceva ca să îl schimbe. A găsit mai multe haine pe care ar fi putut să le folosească în noaptea aceea; a ales-o pe cea mai lungă şi mai comodă.

— Acum n-o să mai răceşti, i-a spus cu un zâmbet.

— De ce mă ajuţi?

Marina l-a privit uimită. Oare nimeni din casă nu se grăbea să-l ajute când se întâmpla aşa ceva? S-a gândit la cele mai potrivite cuvinte pe care ar fi putut să i le spună şi i-au venit în minte singurele pe care copilul le-ar accepta în mod natural.

— Pentru că sunt noua ta mamă, ai uitat? Ochii lui Ian au strălucit în timp ce încuviinţa. Când Marina a auzit un oftat de uşurare, l-a privit intens, încercând să înţeleagă. O să rămân până adormi.

— Dar nu pot să adorm, nu se poate să se repete! a exclamat întristat.

Marina i-a zâmbit cu încredere şi a făcut cu capul un semn înspre şifonier.

— În sertarul ăla e prea multă lenjerie de pat care nu a fost folosită de mult timp. Ian nu a înţeles-o. Voi avea grijă să nu se mai repete. Ian a privit-o cu o anume bănuială. E din cauză că ţi-a fost frig în timpul nopţii, camera asta pare o peşteră.

Marina a oftat după ce i-a dat explicaţia.

— Dar nu… a început Ian.

Marina nu l-a lăsat să continue.

— Trebuie să te odihneşti, mâine mă voi ocupa de tot. Ian s-a uitat la ea fără s-o creadă şi cu îndoiala strălucindu-i

în pupile. Dormi, aproape i-a poruncit ea, dar fără ca buzele să înceteze să-i zâmbească.

Ian a ascultat-o până la urmă. Şi-a pus capul pe pernă şi a închis ochii. Marina s-a aşezat în pat alături de el, supraveghindu-i răsuflarea, care încetul cu încetul a devenit regulată. Văzându-l atât de lipsit de apărare, a simţit un impuls de a-i mângâia părul şi s-a trezit făcând chiar asta: a mângâiat buclele blonde şi lungi ale băiatului. Părea îngrozitor de trist. În acel moment a înţeles de ce avusese impresia asta când l-a cunoscut. Cum era posibil ca Brandon să nu-i fi venit în ajutor? Dacă nu tatăl, de ce niciunul dintre servitorii care îi auziseră plânsul? Marina era nedumerită, îngrozită. Noaptea aceea fusese dintre cele mai ciudate din viaţa ei. S-a ridicat ca să plece, dar el s-a mişcat şi a deschis frumoşii ochi verzi.

— Nu! a exclamat panicat. Te rog, nu mă lăsa singur.

Inima Marinei s-a topit când l-a auzit. Trebuia să se întoarcă în camera ei dar nu putea să ignore o rugăminte atât de înduioşătoare.

— N-am s-o fac.

S-a rezemat de perna de alături şi şi-a trecut braţul stâng peste capul lui Ian; cealaltă mână a lăsat-o să se odihnească pe umărul lui. Băiatul a acceptat braţul cu naturaleţe. Când a auzit iarăşi respiraţia liniştită, a stins lampa, s-a învelit cu plapuma, şi-a pus capul lângă cel al copilului şi s-a pregătit să aştepte dimineaţa. Avea atâtea întrebări încât a crezut că nu va putea să doarmă dar se înşela; abia a închis ochii că s-a şi scufundat într-un somn adânc, neliniştit, zbuciumat şi cu desăvârşire tulburător.

***

Un ţipăt a trezit-o brusc. Când s-a ridicat în capul oaselor, a clipit de mai multe ori ca să-şi limpezească privirea. Primul lucru pe care l-a văzut au fost ochii

Morganei, care îl trăgea pe Ian de mână târându-l pe podea. Ce naiba făcea? Îl certa pe micuţ într-o limbă pe care ea nu o cunoştea, dar Ian nu protesta, pur şi simplu se lăsa târât în vreme ce gemea de teamă. Marina a sărit aşa de iute din pat încât picioarele s-au încurcat în aşternuturile căzute pe jos. Erau cele pe care le schimbase în noaptea trecută de pe patul lui Ian. A tuşit ca să-şi dreagă vocea.

— Dă-i drumul!

Porunca fusese categorică, dar Morgana era prea ocupată să îi dea câteva palme la fund lui Ian ca s-o mai asculte. Marinei nu-i venea să creadă. Îl bătea în faţa ei. Cu ce drept lovea un copil lipsit de apărare? A mers desculţă până la ei şi i-a dat Morganei peste mână; astfel a reuşit să elibereze băiatul. Apoi, Marina s-a aşezat în faţa lui. Ochii îi fierbeau de furie.

— Cum îndrăzneşti...? Era incapabilă să încheie întrebarea plină de mânie. Respira agitată, Ian rămânea ascuns la spatele ei. Morgana a înălţat bărbia şi a privit-o cu trufie. Strânge-ţi lucrurile şi pleacă imediat, i-a poruncit hotărâtă, fără să clipească.

Zâmbetul ei a avertizat-o pe Marina.

— Doar îndeplinesc porunca lairdului McGregor, doamnă. Apelativul fusese rostit pe un ton obraznic. Marina nu se aştepta la răspunsul ei neruşinat şi l-a blestemat din nou pe Brandon. Prin faptele lui îi minase autoritatea asupra casei, a personalului...

— De ce l-ai lovit? a întrebat-o cu acreală.

— Pentru că este un copil rău şi neascultător. Ochii Marinei s-au deschis cu adevărată spaimă. Micul McGregor ştie care va fi pedeapsa dacă nu mă va asculta.

— Şi cum s-a putut întâmpla aşa ceva când nici nu s-a mişcat din pat? a continuat ea să întrebe cu duritate. Ochii Morganei i-au arătat aşternuturile murdare de pe jos. Marina a mijit ochii ca să nu vadă că era la un pas să îi întoarcă loviturile pe care ea i le dăduse micuţului. Nu-l

crezuse pe Ian când îi mărturisise că va fi bătut. A fost un accident, a informat-o categorică.

Morgana şi-a îndreptat umerii cu trufie.

— Un accident voit, a înfruntat-o femeia cu neruşinare.

Ian a început să tremure în spatele Marinei.

— Niciun accident nu este premeditat, i-a răspuns Marina pe un ton sarcastic. N-am să-ţi mai repet. Adună-ţi lucrurile şi pleacă imediat de la Ruthvencastle!

Morgana i-a susţinut cu obrăznicie privirea.

— O voi face când se va întoarce laird McGregor şi numai dacă îmi spune el s-o fac.

Marina a oftat la lipsa de respect pe care o arăta servitoarea, dar vorbele ei o pironiseră locului. Brandon plecase? Unde? De ce nu îi spusese nimic seara trecută? A trebuit să facă un adevărat efort ca să-şi păstreze stăpânirea de sine în faţa Morganei.

— Aşa să fie. Acum ieşi din această cameră şi să nu mai intri decât dacă eşti poftită. Morgana a respirat cu putere ca să-i răspundă dar probabil că s-a gândit mai bine, fiindcă i-a făcut o plecăciune din cap şi a ieşit din dormitor cu paşi uşori. După plecarea ei, părea că tăcerea apăsa asupra lor. Marina a străbătut cu privirea camera întunecoasă şi şi-a dat seama că era foarte devreme, încă nu se luminase de ziuă. Trebuie să fie foarte devreme, a spus nimănui anume, dar Ian i-a răspuns.

— Este şase fără un sfert.

Marina era uimită.

— E normal ca Morgana să vină în dormitorul tău atât de devreme? l-a întrebat pe Ian neîncetând să-l privească.

— Micul dejun e la şase.

Marinei nu-i venea să creadă.

— De ce aşa devreme?

— Aşa-i obiceiul la Ruthvencastle.

— Pentru un motiv anume?

— Morgana zice că astfel diavolul nu mai are ocazia să ne ispitească lenevind.

Marinei i s-a părut cea mai absurdă explicaţie pe care o auzise vreodată.

— Şi tatăl tău ce spune despre acest orar neobişnuit?

— Laird nu prea stă la Ruthvencastle.

Asta chiar că a uluit-o. Aşa se explică puterea pe care o avea Morgana asupra micuţului. Tatăl lui nu era acolo ca să-l apere.

— Şi ce treburi importante are de făcut laird McGregor de nu este aici cu fiul lui la micul dejun?

Ian a observat tonul acid pe care îl folosise ea când îi pusese întrebarea.

— Laird are prea multe obligaţii care îi solicită atenţia…

Marina l-a întrerupt.

— Tatăl tău, l-a corectat ea, deranjată că băiatul nu folosea cuvântul tată când se referea la Brandon.

— Asta am spus, laird.

Ian s-a oprit un moment, văzând privirea ei de oţel. A făcut cu atenţie un pas înapoi. Marina a lăsat umerii în jos ca să nu îl sperie micuţ, dar era furioasă.

— Mi-e foame. Prin aceste vorbe Marina a încercat să nu dea importanţă situaţiei. A clătinat din cap şi s-a uitat la micuţul care nu înceta să tremure. Ochii lui Ian străbăteau încăperea ca şi cum nu ar fi putut să-şi fixeze privirea într-un punct concret. Marina şi-a muşcat buza ca să-şi stăpânească furia. Nu o să te mai bată, l-a asigurat şi prin această declaraţie a reuşit să atragă toată atenţia micuţului.

— Promiţi?

— Pe Cabrón, i-a răspuns ea. Ian a privit-o cu ochi mari, nu înţelesese cuvântul, dar i s-a părut destul de urât. Este cel mai bun armăsar al meu, l-a lămurit, un cal a-ntâia.

În sfârşit, Ian a zâmbit.

— Şi mie mi-e foame.

— Atunci, ce zici dacă ne îmbrăcăm şi coborâm să mâncăm? Ian a încuviinţat, supus. Mă întorc în câteva minute. Când se pregătea să se întoarcă în dormitorul ei, o întrebare i-a trecut prin minte cu viteza fulgerului. Va putea micuţul şi se îmbrace singur? Ai nevoie de ajutor? l-a întrebat blând. Ian a dat din cap în semn de negaţie. Perfect. Ne vedem peste câteva minute.

*

Ian a condus-o până în sufragerie, dar fără să-i îngăduie să-l ia de mână. Pe Marina o surprindea refuzul pe care îl arăta el faţă de contactul fizic cu adulţii. Dar era îmbrăcat impecabil, semn de netăgăduit că învăţase de mult să se descurce singur. Marina şi-a netezit în mod inconştient poala rochiei albastre şi şi-a aranjat o şuviţă care îi scăpase din coc. Acum mai mult ca niciodată aprecia ajutorul unei cameriste. Ian i-a deschis uşa sufrageriei şi a lăsat-o să intre prima. Când Marina a făcut doi paşi şi a pătruns în încăpere, a avut un şoc. Să mănânci în sicriul ăla nu putea să fie deloc bine pentru spirit. S-a întors speriată către băiat, care a închis uşa în urma lui şi a condus-o spre locul pe care trebuia să-l ocupe la masă. După ce s-a aşezat, Ian a luat loc în capătul celălalt. Ea s-a gândit că, dacă voia să-l întrebe ceva va trebui să ţipe ca o nebună. După ce au trecut câteva minute în care au aşteptat într-o tăcere absurdă. Marina l-a întrebat în sfârşit.

— Unchiul Robert va coborî? Ian a negat dând din cap. Şi atunci…? a lăsat întrebarea în aer.

— Mai sunt cincisprezece minute până când Alyx va servi micul dejun.

— În cazul ăsta am fi putut să coborâm un pic mai târziu.

Ian a negat din nou.

— Morgana zice…

Marina l-a întrerupt.

— Nu mă interesează ce zice Morgana. Pentru că folosise un ton răstit, Ian s-a făcut mic pe scaun. Marinei nu-i venea să creadă cât de speriat era copilul; s-a gândit la cuvintele pe care trebuia să le folosească pentru a-l liniști. Ştii ceva, Ian? Băiatul a privit-o cu o oarecare reticenţă. Nu ai câştigat doar o mamă… — privirea micuţului a fost prea elocventă – ai câştigat normalitate în viaţa ta.

— Normalitate? a întrebat el neînţelegând ce voia să spună ea.

— Începând de mâine, micul dejun se va servi la opt. Ochii lui Ian s-au făcut cât cepele, dar nu a putut să răspundă, pentru că Alyx şi-a făcut intrarea în sufragerie chiar în acel moment. Ducea în mâini o tavă cu două castroane. Când a pus unul dintre ele în faţa Marinei, aceasta s-a uitat curioasă în el fără să poată preciza ce conţinea. Alyx i-a lăsat celălalt castron lui Ian, care a luat lingura şi a început să mănânce fără să spună nimic. Slujnica a ieşit din încăpere fără să salute. Marina s-a uitat la lingură, neîndrăznind s-o bage în castron. Ce e asta? a întrebat cu o strâmbătură.

— Aici îi spunem porridge, i-a explicat el fără să se oprească din mâncat.

Marina s-a hotărât să bage lingura şi să mestece conţinutul. Era moale şi lichid, de o culoare deloc albă.

— Şi dacă nu-mi place gustul sau textura? a întrebat ea, controlându-şi tonul vocii.

Spera că va putea ascunde neplăcerea pe care i-o provoca chestia aia necunoscută.

— Cu zahăr e mult mai bun dar Morgana zice…

Ian a tăcut deodată, îşi amintise comentariul ei.

— Ţie îţi place? l-a întrebat în timp ce-l privea devorând castronul cu terci.

— Mi-e foame, a fost răspunsul lui simplu.

Şi dacă cina lui Ian constase în lapte şi biscuiţi, nu o mira deloc că era aşa de slab. Marina a ştiut că trebuia să vorbească foarte serios cu Brandon despre asta, dar el nu era acasă, îi lăsase pe amândoi în grija unei femei ce părea o vrăjitoare.

— Ştii unde e bucătăria? Ian a confirmat privind întruna castronul ei, care rămăsese neatins. Marina s-a ridicat de la masă şi s-a îndreptat spre celălalt capăt. Când a ajuns unde se afla Ian, i-a adresat un zâmbet prietenos. Mă însoţeşti? l-a întrebat. Ian a privit-o cu îndoială. O să luăm un mic dejun cum se cuvine, l-a informat ea.

— Nu-ţi place porridge-ul? Dar nici nu l-ai gustat.

— Şi nici n-am de gând s-o fac, i-a răspuns ea pe un ton batjocoritor. Hai, micuţule, am să-ţi arăt eu ce înseamnă un mic dejun bun. Ian a ezitat să facă ce îi cerea ea. Se temea să nu se supere Morgana dacă afla, dar femeia aceea străină îi zâmbea în continuare şi nu cu gura, ci cu ochii. Ceva ce el nu văzuse decât de foarte puţine ori la tatăl lui. Marina rămânea tăcută, observând ezitarea băiatului, şi nu a avut nicio îndoială că era din cauza Morganei. Nu ai de ce te teme. Pe Cabrón!

În momentul acela băiatul i-a întors zâmbetul. Marina a ştiut că îi câştigase încrederea. Ian a lăsat şervetul pe masă şi a acceptat mâna pe care ea i-o întindea. Împreună au părăsit sufrageria şi au luat-o spre dependinţele exterioare, către bucătărie. Au traversat curtea centrală dinspre grajduri. Marina privea totul cu curiozitate întrebându-se în acelaşi timp unde era blestemata de bucătărie, ai fi zis că Ian o duce spre grajduri, dar nu, dependinţele erau lângă o clădire ce părea magazia unde odinioară se păstra recolta. Uşa era deschisă şi Marina nu a stat pe gânduri nicio clipă. În bucătăria călduroasă focul sfârâia. S-a uitat la diferitele ustensile care se foloseau la gătit şi la masa lungă şi solidă aşezată în mijlocul camerei. Mai era alta mai mică lângă peretele gol, cu trei scaune.

Marina şi-a dat seama că era locul unde mănâncă personalul. Bufetul se afla în spatele său, în partea cea mai îndepărtată de foc. A deschis uşile din lemn şi s-a uitat la ce era înăuntru: brânză acoperită cu o cârpă, mai multe răcituri, pâine neagră, unt şi ouă proaspete. Zâmbetul i s-a întins pe faţă. A scos patru ouă şi slănină slabă, untul şi pâinea. A tăiat câteva felii de pâine şi le-a înţepat cu o ţepuşă ca să ia carnea. Apoi le-a pus foarte aproape de foc să se rumenească. A tăiat şi nişte felii de slănină şi a bătut ouăle, a pus cratiţa pe foc, peste pirostrii şi a topit un pic de unt, a răsturnat ouăle bătute şi a adăugat puţină sare. Când au fost gata le-a pus pe o farfurie întinsă şi pe urmă a fript slănina. Bucătăria s-a umplut de o aromă îmbietoare. După ce pâinea a fost bine rumenită, a uns-o cu unt şi a pus-o pe două farfurii curate lângă care a adăugat omleta şi feliile de slănină. A dus farfuriile pe masa mică din lemn şi l-a poftit pe Ian să ia ioc în vreme ce ea punea tacâmurile. Băiatul nu scosese nicio vorbă în cele cincisprezece minute cât durase activitatea Marinei în bucătărie.

— Adu două pahare pentru lapte. Ian a făcut ce i-a cerut ea fără să protesteze. Marina a scos din ulcior două ibrice de lapte proaspăt muls, a umplut două pahare până la buză şi a luat loc în faţa copilului. Poftă bună, Ian…

CAPITOLUL 15

Whitam Hall, Anglia

Brandon se afla de mai multe zile departe de Ruthvencastle, dar problema care îl adusese în casa prietenului Beresford era prea însemnată ca s-o amâne. Acum se căia că nu îi dăduse nicio explicaţie Marinei despre plecarea lui bruscă, dar timpul de care dispunea era foarte

scurt. S-a tot uitat la diversele hârtii pe care le ţinea în mână încă nevenindu-i să creadă ce importante ar deveni dacă ar cădea în mâini lacome. Uşa bibliotecii a sâsâit când lord Beresford a intrat. Brandon a ridicat privirea şi a fixat-o pe bărbatul care mergea drept spre el.

— Soarele spaniol îţi prieşte. O sprânceană blondă s-a arcuit la auzul comentariului. Dar sper că nu ţi-a stricat şi mai mult caracterul.

Din aceste vorbe se vedea clar ce gândea Beresford despre vizita lui Brandon în Spania.

— Continui să ai prea multe prejudecăţi, i-a răspuns cu umor.

— Îţi amintesc că aproape m-am prăjit ca un pui când am fost s-o iau pe sora mea din Ronda. Nu ştiu cum pot trăi oamenii în cuptorul ăla numit Spania. Brandon a acceptat paharul pe care i l-a oferit Cristopher. Şi sora ta? Ce face?

— Nu am ajuns la timp ca s-o văd, era tot în Granada cu Aurora şi Justin. Cristopher a ridicat o sprânceană. Mă grăbeam să mă întorc în Anglia. Am asupra mea o informaţie care poate să-l intereseze pe Robert Jenkinson[6]. Cristopher s-a uitat la Brandon cu o curiozitate neobişnuită. În vizita mea la Córdoba am întâlnit un individ destul de ciudat: André Moliere, ţi se pare cunoscut numele? Cristopher a negat dând din cap. Am făcut câteva cercetări şi am reuşit să descopăr nişte documente foarte importante.

— Documente? a întrebat Beresford interesat.

— Pregătesc o lovitură de stat în Franţa ca să-l dea jos pe Carol de Bourbon. Câţiva nobili englezi sunt implicaţi în conspiraţie.

— Regele Franţei?

Cristopher era uluit. Brandon a confirmat dând din cap.

---

6 Robert Jenkinson, al doilea conte de Liverpool şi prim-ministru al Regatului Unit (n.a.).

— Pun la cale căderea monarhului francez pe pământ spaniol. De aceea vreau să îmi pregăteşti o întâlnire cu Robert Jenkinson. Trebuie să-l informez despre tot.

Cristopher înţelesese urgenţa chestiunii.

— Jenkinson e un om foarte ocupat şi sceptic.

— Ştiu, dar mă va asculta doar dacă am recomandarea tatălui tău.

John Beresford, marchiz de Whitam, era prieten cu primul ministru al Angliei. Amândoi aveau aceleaşi pasiuni, de aceea Brandon apelase la prietenul Cristopher; trebuia să ajungă la Jenkinson.

— Crezi că informaţia e demnă de încredere? l-a întrebat.

— Da.

— Atunci îţi voi pregăti imediat o întâlnire, dar ştii că de obicei are o agendă încărcată. Brandon a dat din cap. Rămâi multe zile la Crimson Hill?

Crimson Hill era casa ducelui de Arun, unchiul lui Brandon.

— Doar cât este neapărat necesar, trebuie să mă întorc la Ruthvencastle la soţia mea.

Paharul de coniac a alunecat din mâna lui Cristopher la auzul veştii, dar a reuşit să-l prindă la timp înainte de a se sparge de podea.

— Soţia ta? l-a întrebat stupefiat. Nu vorbeşti serios.

— Pe lângă o insolaţie permanentă, mi-am adus din Spania şi o soţie.

— Hotărât lucru, eşti nebun!

— Este cea mai frumoasă femeie din câte am văzut.

Cristopher a plescăit zeflemitor din buze.

— Toate spanioloaicele ţi se par cele mai frumoase din lume, i-a explicat batjocoritor; inclusiv sora mea, i-a amintit pedant.

— Ea e altfel, Christo, i-a spus Brandon folosind apelativul pe care obişnuia din copilărie. Când mă uit la ea

nu pot să respir, simt o apăsare în piept şi o biciuire în măruntaie. Sunt nebun după ea.

— Văd că eşti atins rău, dar eşti sigur?

— Este femeia vieţii mele, a declarat convins.

— Ca Ana Maria de Guzmán? l-a întrebat sarcastic.

Brandon a izbucnit într-un hohot puternic. Cinismul prietenului său era prea tăios.

— Trebuie să-ţi mărturisesc că m-am însurat sub ameninţarea pistolului. Cristopher a rămas cu gura căscată. Dar deja capitulasem în faţa ei şi îmi acceptasem înfrângerea.

— Surorii mele i-a fost destul de greu în Anglia, mi se pare de neconceput că ţi-ai lăsat proaspăta soţie singură la Ruthvencastle. S-ar putea să ai o surpriză când te vei întoarce.

— Ştiu şi va trebui să repar lucrurile la întoarcere, dar am o chestiune de tratat cu lord Jenkinson. Nu puteam s-o amân. Şi fraţii tăi?

— Arthur e la Londra şi pune la punct ultimele amănunte pentru cumpărarea unei case în Victoria Street. Andrew cred că pleca la vânătoare la Edinburgh cu Roger Wilson. În ultima vreme relaţia dintre ăştia doi mă calcă pe nervi.

— Roger e puţin cam înţepat, dar e un om bun, nu cred că îi dăunează ţicnitului de frate-tău. Apropo, crezi că e posibil să viteze Ruthvencastle?

Cristopher s-a gândit la răspuns.

— Sunt aproape sigur că da. Ştii cât îi place aiuritului ăluia să meargă prin cârciumi cu tine. Până nu va reuşi să te doboare, nu se va opri.

Zâmbetul lui Brandon s-a lărgit şi mai mult.

— Ce se întâmplă cu fratele tău e că îi place prea mult whisky-ul scoţian. Şi pe lângă casa mea se serveşte cel mai bun dintre toate.

— Când ai de gând să te întorci?

— După ce îl informez pe Jenkinson, nu mai devreme.

— Te văd cu adevărat îngrijorat.

— Vreau să-i dau informaţia şi documentele. Apoi, mă voi întoarce la Ruthvencastle să îmi încep noua viaţă de om însurat.

— De ce Ruthvencastle? Nu este cel mai bun loc pentru o proaspătă soţie. Dar Brandon nu a răspuns la întrebarea tendenţioasă a lui Cristopher. L-a privit enigmatic şi cu o strălucire ciudată în ochi. E clar că n-ai de gând să-mi răspunzi.

— Unde e tatăl tău?

Cristopher a întârziat o secundă să răspundă.

— Joacă cricket cu ducele de Arun la Crimson Hill.

Brandon părea mirat. De când deveniseră rude prin căsătoria copiilor lor, cei doi bărbaţi petreceau cea mai mare parte a timpului împreună şi, ceea ce era şi mai neobişnuit, fără să se omoare unul pe celălalt.

— Singuri?

Întrebarea lui Brandon fusese pe un ton de totală uluire.

— În fiecare marţi după-amiaza, ducele invită un mare număr de prieteni să joace cricket; inclusiv pe parohul Philip care nu pierde nicio invitaţie, care include cafea şi tarte cu mure.

Brandon trebuia să-şi fi închipuit. După-amiezile în comitatul Hampshire erau oricum mai puţin plictisitoare dacă ducele de Arun organiza evenimentul.

— Văd că ducele se adaptează foarte bine la rutina englezească atunci când se întoarce din Spania.

— Chiar nu înţeleg de ce vă place atâta o ţară toridă. Pe deasupra, aspră şi arhaică.

Brandon nu împărtăşea părerea lui Christo despre spanioli. În călătoriile lui înţelesese şi apreciase caracterul iberic, pasiunea care îi stăpânea pe spanioli şi simţul umorului atât de fin; întotdeauna priveau lucrurile cu

optimism şi această atitudine în faţa vieţii îi trezea oarecare invidie. Îl încânta să călătorească cel puţin o dată pe an în Spania, chiar dacă în mod sigur ar fi putut să se lipsească de călduroasa climă spaniolă.

— Într-o zi o spanioloaică te va face să-ţi pierzi capul, a prevăzut Brandon.

Cristopher s-a uitat cu o sprânceană ridicată la prietenul său.

— Reiese din cuvintele tale că *sangria* spaniolă îţi circulă încă prin venele scoţiene şi contaminează suprema licoare scoţiană, a răspuns zeflemitor. Îl locul tău aş avea grijă, poate să fie un venin puternic şi, dacă nu te omoară, te prosteşte. Pe Brandon l-au surprins vorbele zeflemitoare ale prietenului său. Sunau prea ironice chiar venind din partea lui. L-a privit şi a văzut un tipic lord englez: ţinută impecabilă, gesturi mândre şi o flegmă britanică ce copleşea. Brandon a dorit din toată inima ca antiteza lui Christo să apară şi să-i dea o lecţie despre iubire, să-l lase atât de nebuneşte îndrăgostit, încât să nu mai deosebească mâna dreaptă de cea stângă, nici pe unde pune picioarele. Ar trebui să te vezi, i-a spus Christo, ai o expresie destul de stupidă. Am nimerit-o cu *sangria* spaniolă?

Pe Brandon nu l-au deranjat vorbele, se obişnuise cu ele din adolescenţă şi, apropo, adora *sangria* spaniolă, atât de răcoritoare în după-amiezile călduroase de vară.

— Eşti prea sever în aprecierile tale. Christo a plescăit iarăşi din buze, în zeflemea. Şi vădit lipsit de respect. În locul tău aş avea grijă cum vorbesc şi mă exprim în faţa tatălui şi a surorii tale. Poate că îi jigneşti cu părerile tale. Dar Christo nu a răspuns la înţepătură. A ridicat din umeri ca şi cum chestiunea aceasta era neînsemnată. Brandon a hotărât să nu-l mai tachineze. Christo, am nevoie de întrevederea asta cât mai repede, te rog!

Lord Beresford i-a făcut un gest afirmativ cu capul.

— Mâine dimineaţă voi pleca spre Londra. O voi fixa în

ultima oră a după-amiezii.

— Mulţumesc.

***

Cum putea să plouă timp de atâtea zile în acelaşi loc? Marina a continuat să se uite pe fereastra bibliotecii, neputând să creadă cât de rea era vremea de când sosise în Scoţia. Şi dacă la vremea rea adăuga antipatia pe care i-o arăta personalul de la Ruthvencastle, se putea înţelege descurajarea care o stăpânea, ca şi dorul adânc care îşi făcea apariţia când orele mureau lent şi nesfârşit. Toate şi fiecare dintre hotărârile pe care le lua în casă în calitate de doamna McGregor erau puse sub semnul întrebării; numai unchiul Robert se dovedea mereu amabil.

Casa era prea rece, lugubră dar deşi cerea să se aprindă focul în salonul în care petrecea cele mai multe după-amiezi cu Ian, Morgana nesocotea porunca ei cu totală neruşinare, spunând că nu puteau să risipească lemnul. Din fericire, Marina a reuşit să schimbe ora micului dejun, lucru pentru care Ian îi era recunoscător.

Obrajii lui începeau să capete o culoare roz foarte sănătoasă. Marina supraveghea diferitele meniuri şi se lupta zilnic cu bucătăreasa ca să-i câştige cooperarea, dar începea să obosească; o doamnă nu ar trebui să fie niciodată contrazisă de către personal dar Brandon îi subminase autoritatea chiar în momentul în care a prezentat-o şi o lăsase singură şi cu grija unui copil... Dacă se mai gândea la asta avea să-şi alimenteze furia şi mai mult.

A oftat obosită şi s-a aşezat pe unul dintre fotolii. Cel puţin Ian nu mai udase patul din acea primă noapte fatidică şi era foarte mulţumită de el. Încrederea copilului creştea zi de zi, dar a ei scădea în acelaşi ritm. Casa cădea peste ea. Singurul lucru care îi era îngăduit era să se plimbe pe

coridoarele lungi de la Ruthvencastle, admirând tablourile din galerie şi să joace backgammon, un joc pe care nu îl cunoştea până la venirea în Scoţia.

Era atât de plictisită şi sătulă încât de câte ori vedea pianul cu coadă dintr-un colţ al salonului îi venea să se aşeze în faţa lui dar ea nu ştia să cânte ca fratele ei Lorenzo. Un oftat i-a ieşit din gât gândindu-se la familia ei, atât de departe de ea, sub soarele cald de primăvară, în mirosul fructelor de pe tarabele din piaţă... Şi-a înăbuşit un hohot ce îi suia din gât. Trebuia să înceteze să se mai compătimească! Luase o hotărâre şi avea să fie consecventă cu ea, chiar dacă i-ar apăsa pe suflet o veşnicie.

— Avem oaspeţi.

Glasul unchiului Robert s-a făcut auzit prin ceaţa gândurilor ei şi a fost ca ploaia de mai pe o câmpie uscată de soarele verii. Sosirea unor oaspeţi presupunea o noutate în rutina zilnică.

Marina învăţase câteva cuvinte în gaelică, Ian se dovedise de un nepreţuit ajutor pentru ea.

— Doi oaspeţi, unul dintre ei este un Beresford, fiul cel mic al prietenului meu John dar nu-mi amintesc numele însoţitorului său.

Marina şi-a îndreptat paşii spre fereastra prin care se uita unchiul Robert, care s-a îndepărtat câţiva centimetri ca să-i facă loc lângă el. Când s-a gândit la oaspeţi, s-a descurajat. În faţa schimbării pe care o reprezenta posibilitatea de a vorbi cu oameni noi, uitase că ea nu va putea participa la conversaţie şi ultimul lucru pe care îl dorea era să îl monopolizeze pe Ian ca să-i traducă fiecare cuvânt.

— Unchiule Robert, ce se aşteaptă de la mine? a reuşit să întrebe într-o gaelică acceptabilă.

Robert a privit-o cu seriozitate.

— Îmi închipui că vor vrea să bea puţin ceai cu

prăjiturele, însoţit de o conversaţie uşoară.

Marina s-a gândit că ceaiul cu prăjiturele nu va fi o problemă, dar o discuţie va fi cu totul altceva. Ea nu vorbea engleza, iar musafirii nu vorbeau spaniola.

— Bine, îi voi cere Morganei să prepare ceaiul.

Se pregătea să părăsească salonul, dar mâna unchiului Robert a oprit-o.

— Morgana va deschide uşa şi va conduce oaspeţii până la noi: atunci îi vei cere să pregătească o gustare pentru ei.

Marinei îi venea greu să înţeleagă vorbele unchiului Robert. Ian i le-a tradus fără ca ea să-i ceară asta şi fără să-şi întrerupă studiul în colţul aranjat pentru el în bibliotecă. Ea a luat notă de sugestia lui Robert.

O secundă după aceea s-a uitat îngrozită la hainele ei şi s-a gândit la păr; era nearanjat, mai multe şuviţe îi scăpaseră din ace. În momentul acela a regretat că nu purta cocul strâns într-un batic, cum obişnuia să-l poarte în Córdoba. Şi privit rochia simplă de după-amiază care în niciun caz nu era potrivită pentru primit oaspeţi. Hainele ei nu sosiseră din Spania, de aceea trebuia să se descurce cu puţinele pe care putuse să le ia în Scoţia. Văzând că-şi muşca buzele îngrijorată, Robert McGregor a privit-o.

— Eşti o femeie foarte frumoasă, nu ai nevoie de alte podoabe decât un zâmbet.

Dacă vorbele fuseseră spuse ca s-o încurajeze, au izbutit.

— Mulţumesc, unchiule Robert, asta e ceea ce doreşte să audă o femeie când e îngrozită de o vizită neaşteptată,

Marina şi-a trecut palmele prin păr şi şi-a aranjat după ureche câteva şuviţe, şi-a netezit poala rochiei şi a respirat adânc. O secundă mai târziu s-a deschis uşa bibliotecii.

— Lord McGregor, a anunţat Morgana, lordul Wilson şi lordul Beresford doresc să vă prezinte omagiile lor!

Tăcerea din încăpere s-a făcut densă şi grea. Nu

scăpase atenţiei niciunuia dintre cei prezenţi dispreţul pe care îl arătase Morgana ignorând-o când a făcut prezentările. Dar Marina nu a putut să obiecteze nimic, răul fusese deja făcut, fusese înlesnit de Brandon.

— Unchiule Robert, a rostit o voce calmă, este o plăcere să te văd din nou. Marina s-a uitat la chipeşul englez care se îndrepta spre unchiul Robert cu o strălucire de plăcere în ochi. Şi bine însoţit, după cum pot să observ.

Dacă cercetarea la care o supunea Andrew a deranjat-o, ea nu a lăsat să se vadă deloc. Şi-a menţinut postura dreaptă şi chipul senin. Celălalt bărbat nu rostise niciun cuvânt, dar a înaintat doi paşi ca să-l salute pe unchiul Robert.

— Andrew! Ce surpriză!

Ian îşi părăsise caii de lemn ca să alerge în braţele necunoscutului care răspundea la numele de Andrew.

— Dumnezeule, Ian, cât ai crescut. Eşti foarte înalt.

Băiatul i-a răspuns cu un zâmbet larg dar imediat şi-a schimbat atitudinea relaxată când ochii lui verzi s-au fixat pe celălalt oaspete ce stătea deoparte.

— Lord Wilson, fiţi binevenit la Ruthvencastle! Este o mare onoare pentru noi să vă arătăm ospitalitatea noastră.

Marina s-a uitat uimită la Ian. De ce îşi schimbase băiatul expresia?

— Lord McGregor. Wilson avea un ton reţinut, ca şi cum ar fi fost obişnuit doar să poruncească. Marina s-a uitat la cei doi bărbaţi; semănau oarecum: amândoi erau blonzi şi cu ochi albaştri, dar cel mai tânăr avea un aer de ştrengar: care putea să se dovedească primejdios pentru o fată neatentă. Lady…

Roger Wilson a lăsat vorbele în aer, nu cunoştea numele ei. Unchiul Robert a venit în ajutorul Marinei într-un fel cam brusc.

— Lady McGregor.

Auzind titlul, pupilele lui Andrew s-au întunecat. Lady

McGregor? Mintea lui a ajuns la o concluzie greşită: a crezut că fata era soţia unchiului Robert.

— Este mama mea, Andrew.

Micuţul l-a scos din uimire cu aceste cuvinte simple. Dar Andrew rămânea uimit. Mama lui Ian? Nu era cu putinţă,

Mama lui Ian murise după naştere... atunci, asta însemna că era soţia lui Brandon? Ian se uita fix la el. Tăcerea din salon a devenit extrem de stânjenitoare. Marina s-a simţit examinată de amândoi oaspeţii la fel ca o iapă într-un târg de vite cordobez.

— Mama ta? a reuşit să întrebe Andrew, încă şocat.

Şi, spre surpriza ei, conversaţia se desfăşura într-o spaniolă corectă. Hohotul lordului Wilson i-a luat pe toţi prin surprindere, dar niciunul nu a putut să spună nimic din cauza intrării intempestive a uneia dintre slujnice cu tava de ceai.

Mersul legănat al lui Alyx a făcut-o pe Marina să se încrunte. Privirea aceea strengărească şi cochetă îi era adresată lordului Beresford şi nu a fost nevoie să se gândească prea mult. După ce Alyx a ieşit din salon, lordul Wilson s-a uitat la Marina cu o privire admirativă.

— O plăcere, doña Ana Maria de Mendoza. Marina l-a privit fără să înţeleagă. Ticălosul ăla de scoţian a jurat că se va însura cu o spanioloaică şi niciunul nu l-am crezut. Va trebui să-i cer scuze când am să-l văd.

Mintea Marinei fierbea. Brandon jurase să se însoare cu o spanioloaică? Cu ea? Nu. Cu alta, pe nume Mendoza. Ea cunoştea o femeie cu acest nume, era una dintre verişoarele lui Diego din partea tatălui! Gelozia a invadat-o pe neaşteptate.

Andrew a fost conştient tot timpul de confuzia reflectată în ochii ei, care nu reuşea să-şi revină şi a regretat vorbele lui Roger. Tendinţa asta de a vorbi fără să gândească putea să-l coste o neplăcere pe Brandon, când

se va întoarce. Era limpede ca lumina zilei că noua soţie a lui Brandon nu era cine credeau ei.

— Andrew Beresford, doamnă.

Marina i-a întins mâna, şi el i-a sărutat-o cum se cuvenea. Ea a respirat.

— Marina del Valle y Linares, i-a răspuns pe un ton controlat, dar niciunul dintre cei prezenţi în salon nu a putut să bănuiască emoţiile care o stăpâneau.

— Roger Eden Wilson, doamnă, şi vă rog din suflet să-mi scuzaţi comentariul de mai înainte. Marina a fost gata să-şi retragă mâna ca să evite sărutul lui Roger dar a reuşit să-şi păstreze atitudinea senină, în ciuda împrejurărilor. Uneori mă fac vinovat de o anume impulsivitate.

Îi spunea o glumă? Marina s-a îmbăţoşat. Un bărbat cu un asemenea control asupra lui însuşi nu se scuza pentru orice.

— Înţeleg că o cunoaşteţi pe verişoara lui Diego, Ana Maria de Mendoza.

Andrew a tuşit ca să-şi dreagă glasul, iar Roger a făcut un gest uşor cu capul său blond.

— Numai din auzite, lady McGregor, i-a răspuns Andrew pe un ton neutru şi fără să-şi ia ochii de la ea, dar e adevărat că vestea căsătoriei dumneavoastră cu Brandon a fost cam surprinzătoare.

Marina trebuia să ajungă la fondul problemei. De ce o confundaseră? Era cu putinţă ca Brandon să o cunoască? Dar aşa ceva era aproape cu neputinţă, Ana Maria nu locuia în Córdoba.

— Doriţi puţin ceai? a reuşit să întrebe fără ca vocea să-i tremure de nervi.

— Mulţumesc, i-a răspuns Roger, este cel mai bun stimulent într-o după-amiază ploioasă.

— Şi unde este lordul McGregor? a întrebat Andrew fără ca ochii să înceteze să-i zâmbească.

Marina a dorit s-o înghită pământul. Cum putea să

explice unde se afla soţul ei? Ea habar nu avea, dar nu ar fi recunoscut asta niciodată. Nici moartă, dar atunci cum o să iasă din încurcătură?

— Trebuia să-l vadă neîntârziat pe Robert Jenkinson, a spus deodată unchiul Robert. Andrew şi Roger s-au privit, reciproc. A spus că trebuia să-i dea nişte documente însemnate, pe care le aducea din Spania. A plecat în grabă după ce şi-a lăsat bagajul aici.

Marina s-a înecat cu ceaiul. Tocmai fusese catalogată ca parte din bagajul pe care îl adusese Brandon din Spania. Nu a putut să nu roşească. A oftat uşor pentru ca nimeni din salon să nu observe cât se simţea de tulburată. După-amiaza devenea un dezastru. De ce Brandon nu-i spusese nimic? Dacă într-adevăr documentele acelea de care vorbea unchiul Robert erau aşa de însemnate, ea nu ar fi avut nicio obiecţie să rămână singură la Ruthvencastle până la întoarcerea

— Se va întoarce curând?

Întrebarea rostită de Roger a făcut-o să se întoarcă la realitatea din salon. Continua s-o privească intens, parcă n-ar fi vrut să piardă niciun amănunt de pe faţa ei.

— Cât de curând îi vor îngădui treburile sale, sir, i-a răspuns ea pe un ton corect.

— Brandon însurat! Mi se pare nemaipomenit!

Marina s-a uitat pătrunzător la lordul Beresford. Vorbele lui spuse nimănui anume i-au provocat furnicături în stomac, dar nişte furnicături de teamă.

— Surprinzător, da, nemaipomenit, nu, lord Beresford! Corectarea Marinei l-a făcut pe Andrew să bea dintr-o dată lichidul din ceaşca de ceai. Nu-şi dăduse seama că rostise gândul cu voce tare.

— V-aţi căsătorit de mult, doamnă? întrebarea directă a lui Roger a făcut-o pe Marina ca timp de câteva secunde să nu se mai uite la Andrew. Dacă nu mă înşel, acum câteva luni doar, Brandon a plecat în Spania, cred că voia

să facă rost de câteva iepe spaniole. Spune mereu că sunt superbe.

Vorbele lui Roger au făcut ca Marina să-şi încordeze spatele cu precauţie. Trecuse cu iuţeala fulgerului de la bagaj la iapă.

— Ştii, Andrew? Marina are un cal pe nume Cabrón.

Ian continua să-l privească pe Andrew cu ochi languroşi.

Marina a observat că băiatul îl admira pe bărbatul care o privea cu insistenţă.

— Un nume cam neobişnuit, a fost răspunsul său simplu. Marina a dedus că ştia ce înseamnă acest cuvânt în spaniolă. Dar spaniolii îşi folosesc simţul umorului ca să-şi numească animalele. Îţi aminteşti numele armăsarilor verilor tăi englezi?

Ian a dat din cap.

— Piper şi Ardei Iute[7].

Marina a clipit. Ian avea veri englezi care le puneau cailor lor nume spaniole?

— Rămâneţi la cină?

Trebuia să întrebe de îndată, ca să ştie dacă tortura ei va continua sau nu.

— Va fi o plăcere, lady McGregor!

Răspunsul dat de Roger a înţepenit-o în fotoliu. Ea sperase să scape de ei, dar îi ieşise pe dos.

— Bine, mă duc să-i dau Morganei poruncile trebuincioase pentru cină.

Marina nu a aşteptat ca ei să se ridice, deşi au făcut-o o secundă mai târziu. A părăsit salonul cu paşi repezi; avea nevoie să respire un pic de aer.

CAPITOLUL 16

7 Pimienta şi Cayena, în original (n.tr.)

Cina se desfăşura în engleză şi, contrar a ceea ce îşi închipuise ea, i se părea o uşurare. În felul acesta putea să se piardă în gânduri despre căminul ei din munţi, despre superbul ei armăsar şi libertatea de care nu putea să se bucure fizic în Scoţia. Şi-a înfipt furculiţa în friptura de vacă, dar era la fel de tare ca piatra şi fără gust şi, făcând asta, a fost ca şi cum ar fi putut să scape de frustrarea care o stăpânea. Bucătăreasa de la Ruthvencastle probabil că nu deosebea o căpăţână de usturoi de un bob de fasole, gătea chiar prost.

A început să mestece în piureul de cartofi, încercând să vadă dacă nu găsea vreo surpriză în el, ca intestine de animale sau ceva mai rău, dar n-a găsit nimic. A amestecat mazărea şi rondelele de morcov cu piureul de cartofi şi şi-a dus furculiţa la gură.

— Purcelul fript de Burgos este excepţional. Marina şi-a îndreptat ochii spre Andrew, care se uita cum amestecă resemnată alimentele din farfurie. Ador slănina. De câte ori merg în Spania cred că am să mă îmbolnăvesc de indigestie, dar nu mă pot abţine.

— După gustul meu, spaniolii abuzează de mirodenii şi condimente. Intervenţia lui Roger a făcut să crească şi mult senzaţia neplăcută pe care o avea Marina faţă de englezul cu gesturi rafinate. Cum l-aţi cunoscut pe lord McGregor?

Ea mirosise primejdia acelei întrebări rostite de Roger. A răspuns cu sinceritatea obişnuită ce o caracteriza.

— A venit în vizită la Córdoba. Sora lui este căsătorită cu vărul meu, Diego de Vílchez. Andrew s-a uitat la Roger cu un gest semnificativ. Laird şi cu mine ne-am cunoscut în munţii Hornachuelos.

— Cum vă acomodaţi cu viaţa din Scoţia?

Întrebarea lui Andrew nu a luat-o pe nepregătite, dar Marina nu ştia ce să răspundă ca să nu-i jignească pe

unchiul Robert sau pe micul Ian. Niciodată nu se va putea obişnui cu caracterul aspru şi morocănos al scoţienilor.

— Cu voinţă totul este mult mai uşor, a răspuns în cele din urmă cu glas melancolic.

— Dar eu nu-i las timp să-i fie dor de nimic în afară de mine.

Vocea lui Brandon a răsunat în încăpere şi toate capetele s-au întors la unison înspre el, care îşi făcea intrarea cu paşi hotărâţi.

— Laird! a exclamat Ian când l-a văzut, dar şi-a reţinut impulsul de a alerga la el; preţ de câteva clipe ochii i s-au umezit.

— Era şi timpul! l-a mustrat unchiul Robert cu glas strident neoprindu-se din tăiatul bucăţii de friptură.

Marina îşi reţinuse răsuflarea. De mai multe zile nu ştia amic de el şi deodată apărea la Ruthvencastle fără să anunţe, dar ce chipeş era! Brandon a mers drept către ea şi când a ajuns s-a aplecat şi i-a dat un sărut posesiv care a smuls câteva exclamaţii celor prezenţi. Buzele lui o ardeau şi Marina nu a ştiut dacă sărutul i-l dăduse pentru că îi fusese dor de ea sau ca să salveze aparenţele în faţa oaspeţilor Ea prefera prima variantă dar, realistă cum era, se va mulţumi cu a doua. Brandon a luat scaunul care rămăsese liber în dreapta ei şi a început să se servească din tăvile pe care slujitoarele le puseseră în mijlocul mesei lungi.

— Sunt flămând.

Zâmbetul lui Andrew era prea elocvent ca să nu profite de spusele lui Brandon.

— Şi îmi închipui că nu numai de mâncare.

Obrajii Marinei s-au înroşit de parcă ar fi fost vopsiţi în culoarea macilor.

— Andrew, ăsta a fost un comentariu cam îndrăzneţ, dar adevărat, i-a răspuns Brandon fără să-şi piardă zâmbetul, să mă întorc la Ruthvencastle alături de

frumoasa mea fost ceea ce mi-am dorit cel mai mult în ultimele ore. Dacă afirmaţia lui Brandon ar fi fost sinceră, Marina ar fi fost cea mai fericită femeie din lume, dar vorbele lui aveau un falsă linguşire care nu a păcălit-o deloc. Ce-aţi pierdut aici la Ruthvencastle?

Marina şi-a înăbuşit un geamăt de consternare, Brandon se dovedea de o grosolănie neobişnuită faţă de cei doi oaspeţi, iar unul dintre ei trebuia să fie destul de important, judecând după atenţia care i se acordase.

— Ospitalitatea ta continuă să mă emoţioneze profund, i-a reproşat Andrew îndată. Din fericire acum ai pe cineva care să controleze vena asta intransigentă, ba chiar e posibil să-ţi îndulcească diabolicul caracter scoţian cu un pic de zahăr spaniol.

Andrew se referea la ea, dar Marina îşi pusese lacăt la gură. Prin acest torent de cuvinte învăţa despre Brandon mai multe decât în săptămânile cât stătuse în Córdoba.

— Edinburgh e destul de departe de Ruthvencastle…

Brandon nu a terminat de rostit vorbele, le-a lăsat suspendate în aer cu un zâmbet batjocoritor. Andrew s-a foit neliniştit pe scaun.

— Tata doreşte să refacă neapărat crama de la Whitam Hall.

— Te îndrăgosteşti cam tare de whisky-ul scoţian.

Vorbele lui au sunat ca un reproş pe care Andrew, nu l-a în seamă.

— Şi unchiul tău Devlin mi-a dat câteva sticle de whisky. Dar Brandon nu a putut să-i răspundă lui Andrew pentru că Alyx tocmai intrase în sufragerie cu tava de desert. Restul cinei s-a scurs fără incidente, dar nervozitatea Marinei creştea pe măsură ce Brandon o privea cu intensitate şi fără să-i adreseze cuvântul. Ea îşi punea o mulţime de întrebări, dar cu oaspeţi în casă nu putea.

Când bărbaţii s-au retras în bibliotecă, unde aveau să

savureze un pahar de lichior scoţian, Marina a profitat de moment ca să-l însoţească pe Ian în dormitor. Micuţul era excesiv de tăcut şi neliniştit. Ea şi-a închipuit motivul. Trebuia să-l liniştească. Întoarcerea bruscă a tatălui său îl tulburase şi Marina se întreba de ce îi era micuţului frică de el. Dormitorul era prea friguros şi ea şi-a jurat că va fi primul lucru despre care va vorbi cu Brandon. Era inuman să te dezbraci între pereţii ăia goi şi îngheţaţi. Când a auzit hohotele care au început să-i scuture umerii mici, Marina l-a privit drept în faţă.

— Ian! Se simţea incapabilă să înţeleagă teama micuţului. Nu o să se întâmple nimic, ai să vezi.

— Acum că s-a întors, da.

— Sigur că nu.

— Credeam că, în sfârşit, voi putea să controlez asta, dar acum ştiu că nu. Iar am să fiu neascultător.

Marina a înjurat în şoaptă ca să n-o audă copilul.

— Ian, ceea ce ţi se întâmplă nu este neascultare, e provocat de un accident pe care nu poţi să-l controlezi.

— Şi de ce nu mi se întâmplă când sunt cu tine? a întrebată neliniştit.

— Fiindcă eu te ţin cald.

— Cald?

— E din cauza frigului ăstuia, a şoptit printre dinţi. Ian a privit-o alarmat. Trebuie să reuşesc ca Morgana să facă până la urmă focul în şemineu.

— Ţi-e frig? a întrebat micuţul cu ochii scoşi din orbite.

— Ţie nu? l-a întrebat la rândul ei.

Ian a negat de mai multe ori.

— De necrezut!

— O să stau treaz.

Marina i-a luat mâinile şi s-a uitat la el, oprindu-se să-i întindă cearşafurile.

— N-ai să faci aşa ceva!

— Nu pot să îngădui să se întâmple din nou. Nu acum

când el este aici.

— Dar nu se va întâmpla nimic şi, chiar dacă s-ar întâmpla, tatăl tău ar înţelege. Pupilele lui Ian s-au întunecat de frică. Marina ştia că nu aborda situaţia în chipul potrivit, teama copilului era prea reală ca s-o ignore. Vrei să rămân cu tine?

Ian se gândea la posibilitatea asta fără să îndrăznească s-o rostească cu voce tare. De la sosirea Marinei la Ruthvencastle, el nu mai udase patul.

— Până adorm? a întrebat-o cu un fir de glas.

— Până adormi, a fost ea de acord.

Marina s-a gândit la oaspeţii care aşteptau în bibliotecă, dar şi-a închipuit că ar putea să lipsească până va adormi Ian. Bărbaţii adunaţi acolo nu îi vor duce lipsa până când nu vor termina băuturile. Ian îşi pusese cămaşa din bumbac. Marina a prins cearşafurile şi plapuma pe sub saltea în încercarea ca picioarele micuţului să nu iasă din aşternut în timpul nopţii. Când a fost învelit de tot, s-a rezemat lângă el, cu spatele băiatului lângă pieptul ei. Ian putea să-i simtă răsuflarea în părul blond; a închis ochii şi a luat mâna Marinei ca şi cum ar fi avut nevoie de contactul acela omenesc afectiv. Tăcerea a însoţit-o în acele momente. Va aştepta până când va adormi.

*

Roger juca o partidă de şah cu unchiul Robert, în vreme ce degusta un pahar cu vin adus din Spania de Justin, dintr-o călătorie anterioară. Andrew stătea de vorbă liniştit cu Brandon, pe care îl întreba despre vizita lui în Anglia. Dar Brandon era distrat. La fiecare două secunde se uita la uşă aşteptând s-o vadă pe Marina apărând. De când se terminase cina, dispăruse cu scuza de a-l însoţi pe Ian la dormitor. Murea s-o sărute, s-o trântească pe spate şi să-i facă toate lucrurile la care visase de când o ţinuse în braţe

în grădinile Zambra. Fusese grozav de supărat pe ea dar îi intrase în sânge şi nu putea să facă nimic fără ca mintea lui să nu se gândească la gesturile, la privirea ei, tânjind după un zâmbet pe care nu i-l mai dăruise din chiar momentul sosirii lor la Ruthvencastle.

— Eşti foarte gânditor, i-a spus Andrew pe un ton calm.

— Şi obosit, a fost răspunsul lui scurt.

— Asta e o invitaţie să plecăm?

— S-a făcut destul de târziu.

Dar Andrew se amuza prea mult de aparenta incomoditate a lui Brandon ca să nu profite de situaţie. Scoţianul avea de obicei nervi de oţel şi să-l vadă uitându-se la uşă cu ochi nerăbdători l-a hotărât să-l tachineze. Nu se bucurase niciodată de o ocazie ca asta.

— Marina este încântătoare!

Sprâncenele lui Brandon s-au ridicat auzindu-l.

— Lady McGregor, pentru tine.

Andrew a râs de comentariul muşcător al lui Brandon.

— Gelos, prietene?

Brandon făcuse un pas greşit şi dacă îi plăcea ceva derbedeului ăluia de englez, era să găsească punctul slab al unui bărbat ca să-l sâcâie, iar el şi-l oferise pe al său pe o tavă de argint, dar nu i-a păsat; Marina era punctul lui slab, în care îl va face să-şi piardă înţelepciunea şi, împotriva oricărei aşteptări, a zâmbit.

— Da, cred că sunt gelos.

Că Brandon admitea aşa ceva l-a nedumerit cu totul pe Andrew.

— Gelozia este o urmare a nesiguranţei.

— Iar tu te situezi pe o poziţie primejdioasă dacă mai continui pe drumul ăsta.

— Ameninţările tale nu mă intimidează, ştii, i-a spus Andrew cu glas înşelător mieros. Am învăţat acum mulţi ani să nu mă tem de tine.

Brandon l-a privit cu ochii întredeschişi. De când îşi amintea, de câte ori îşi vizitase verii la Crimson Hill, participaseră la joaca lor şi prietenii, şi vecinii acestora: fraţii Beresford. Timpul consolidase o prietenie care dura în timp. Când el se întorcea în Scoţia, verii lui şi cei trei prieteni ai lor obişnuiau să-l viziteze. Verile în Highlands deveneau mult mai scurte prin prezenţa fraţilor Penword şi Beresford împreună.

— Dacă o afirmaţie este ceea ce cauţi, o ai deja. Andrew a lăsat paharul la jumătatea drumului spre gură auzind mărturisirea sinceră a lui Brandon. Sunt foarte îndrăgostit de soţia mea. Asta e ce voiai să auzi?

— De când? l-a întrebat uimit.

— De când am văzut-o împuşcând un bandit crezând că-mi salvează pielea. Ochii lui Andrew au oglindit surpriza pe care o simţea. Am ştiut că Marina era femeia vieţii mele şi nu m-am oprit până nu am adus-o în casa mea.

Andrew a respirat adânc înainte de a da drumul unui fluierat.

— Vorbeşti serios? i-a spus, cu desăvârşire depăşit de entuziasm.

Gestul cu capul al scoţianului a fost prea elocvent. Brandon a crezut că, dacă Andrew va continua să râdă cu neruşinarea aceea o să îl lovească până îşi va înghiţi dinţii.

— Acum, ridică-ţi fundul englez de pe scaunul meu, ia-l pe ducele ăla înţepat care îţi este prieten şi întoarceţi-vă la Edinburgh ca să pot să-i spun bun-venit soţiei mele cum se cuvine, fără întreruperi.

Andrew s-a înecat cu vinul. Brandon era prea direct, dar a încuviinţat înainte de a bea ultima înghiţitură.

*

Partida de şah fusese amânată pentru altă ocazie. Andrew şi Roger mergeau spre Edinburgh la sugestia lui

Brandon, care nu găsea momentul să meargă până în dormitorul soţiei lui ca să-i spună bun-venit. O să dea dracului hotărârea de a nu face dragoste cu ea, venise ora s-o însemneze ca proprietate a lui, dar dormitorul Marinei era gol. Brandon a străbătut celelalte dormitoare fără s-o găsească. Nu ştia unde putuse să se ascundă şi de ce, deşi nu trebuia să se gândească mult. Marina probabil era supărată pentru că o abandonase două săptămâni dar trebuia să îi dea neîntârziat primului ministru englez informaţia pe care o sustrăsese de la André Moliere, informaţie vitală pentru relaţiile politice dintre Franţa şi Anglia. S-a îndreptat spre dependinţele bucătăriei ca s-o întrebe pe Morgana unde ar putea fi soţia lui la ora aceea din noapte dar a hotărât ca în primul rând că verifice dacă Ian adormise. Micuţul continua să fie un complet necunoscut pentru el. A deschis cu grijă uşa şi a mers până în mijlocul camerei. Dormitorul era în întuneric. A privit spre patul larg şi s-a oprit când a văzut cele două siluete; când şi-a dat seama că silueta care dormea liniştită lângă fiul lui era Marina, s-a simţit stupefiat. Ce dracu făcea ea de dormea în dormitorul fiului lui? Mâna ei îmbrăţişa talia băiatului iar obrazul i se sprijinea de creştetul capului lui. Brandon nu era în stare să gândească limpede dar un sentiment de fericire l-a cuprins deodată. Ian nu obişnuia să accepte mângâierile străinilor şi, dacă îi îngăduia Marinei să îl îmbrăţişeze era dovada de netăgăduit că văzuse ce caracter deosebit avea ea. Să o vadă dormind cu fiul lui a făcut ca mintea să lucreze cu repeziciune încercând să facă ordine în sutele de întrebări pe care şi le punea şi pentru care nu avea răspunsuri. Brandon a simţit pentru ea o admiraţie profundă şi fericire incredibilă. Ian era un copil deosebit de dificil. Faptul că îşi pierduse mama la puţin timp după naştere îl lipsise de afecţiunea cea mai elementară şi necesară şi îi condiţionase personalitatea timidă şi introvertită. A continuat s-o observe cu grijă.

Marina era făcută ghem, ca şi cum frigul o silise să-şi strângă membrele ca să-şi menţină corpul cald. Plapuma era strânsă la picioarele ei şi Brandon a fost gata s-o ia în braţe ca s-o ducă în dormitorul lui dar a crezut mai prudent s-o lase în pat cu Ian. A luat plapuma groasă şi a întins-o până la bărbia ei. Ca şi cum ar fi simţit în somn că e învelită, şi-a întins picioarele şi s-a lipit şi mai mult de spatele lui Ian. Băiatul s-a întors şi şi-a pus ceafa pe gâtul Marinei. Pentru o clipă, Brandon a dorit să fie el cel care îşi pune capul pe pieptul ei, îi miroase parfumul, se simte mângâiat de pielea ei mătăsoasă. A oftat şi a zâmbit în acelaşi timp. A părăsit încăperea în aceeaşi tăcere cum intrase. Murea de nerăbdare să aibă o discuţie cu soţia lui.

***

Marina s-a trezit îngheţată. Aerul din cameră devenise umed din cauza transpiraţiei lor de peste noapte. Ian era cuibărit lângă ea, care avea braţul stâng amorţit de greutatea lui. Deşi era un copil slab, Marinei nu îi era uşor să-l ţină. A ridicat cu grijă umărul drept al micuţului ca să poată scoate şi mişca braţul când a simţit obişnuita furnicătură. Apoi s-a aşezat pe plapuma moale şi a încercat să aprindă lampa.

— Cât e ceasul? a întrebat Ian, care se trezise din cauza mişcării ei şi se freca la ochi cu dosul palmei.

— Cred că în jur de şapte şi jumătate, i-a răspuns.

Marina reuşise să aprindă lampa şi când lumina galbenă a scăldat camera întunecoasă, a întors ochii spre Ian. Adormise în camera lui. Lăsase baltă oaspeţii.

— Mi-e foame, i-a zis băiatul deodată.

— Mereu ţi-e foame, i-a răspuns ea cu umor, dar asta e ceva normal, creşti şi corpul tău are nevoie să prindă multă putere.

— Îmi place tot ce găteşti.

— Complimentul a făcut-o pe Marina să ridice mirată o sprânceană. Ea era o bucătăreasă execrabilă, viaţa ei se desfăşurase între mânji şi recolte, exact contrariul treburilor femeieşti, ştia foarte puţine despre arta gătitului dar pentru un copil obişnuit să mănânce terci şi cârnaţi, orice alt aliment pe jumătate elaborat putea să pară o mâncare.

— Ai un apetit excelent, i-a spus ea fără să înceteze să-l privească. Eşti cel mai bun mesean pe care îl poate avea o bucătăreasă.

— Îmi faci iarăşi ouă cu cartofi? a întrebat-o cu nerăbdare. Marina a zâmbit auzind solicitarea unei *tortilla* cu cartofi. De când o descoperise, devenise mâncarea preferată.

— De câte ori vrei, i-a răspuns ea, dar în schimb trebuie să mă înveţi în continuare gaelica. Ian a făcut din cap un semn de încuviinţare. Tatăl tău va mânca împreună cu noi?

Ian a negat cu un singur gest la întrebarea Marinei.

— Laird McGregor nu obişnuieşte să mănânce la Ruthvencastle.

Auzindu-l, Marina a încetat să-şi mai încheie nasturii rochiei boţite şi l-a privit un minut lung, nevenindu-i să creadă răspunsul lui.

— Ce poate fi mai important pentru un laird decât să ia masa cu fiul său într-o dimineaţă frumoasă?

Ian era mult prea mic ca să observe sarcasmul din vorbele femeii.

— Obişnuieşte să călărească foarte devreme când se află aici, la Ruthvencastle şi unul dintre argaţi îi lasă un coş ca mâncare în pavilionul de vânătoare.

Marina a respirat adânc. Diego fusese foarte laconic în aprecierile lui despre scoţieni şi obiceiurile lor. Şi ea avea obiceiul să călărească în zori de zi dar întotdeauna se întorcea la timp ca să ia micul dejun cu tatăl şi cu fratele ei. Să nu o facă i se părea o grosolănie şi va avea plăcerea să

i-o arate soţului ei, dacă vreodată îl va vedea între patru ochi.

— Şi azi ce ai poftă să mănânci? l-a întrebat ca să schimbe subiectul absenţei lui Brandon din casă.

— Ouă cu slănină.

Marina nu şi-a putut ascunde un zâmbet.

— Atunci aşa va fi, şi acum hai să ne schimbăm hainele şi să ne spălăm. Te aştept lângă scări. Cine ajunge ultimul e *fartucco!*

— Ce înseamnă „fartucco”?

Marina aproape ajunsese la uşa dormitorului.

— În dialectul cordobez, înseamnă „prost”.

Ian s-a gândit un moment la răspunsul ei şi îndată a făcut un semn din cap.

*

Brandon ieşise în curte, încercând s-o găsească pe Marina. O căutase fără succes în camera lui Ian. Niciunul dintre ei nu era în dormitor. Şi-a fixat pupilele pe grajdurile în ruină şi pe scările pietruite care duceau spre bucătărie. Casa era într-o stare de plâns, recunoştea, dar el ura Ruthvencastle şi nu avea de gând să cheltuiască niciun bănuţ ca s-o restaureze. Delicioasa aromă de pâine proaspăt coaptă şi de ouă cu slănină l-a făcut să-şi dea seama cât de foame îi era. Era pregătit să se întoarcă în sufragerie dar un râs de copil i-a oprit paşii pe treapta a treia. Era râsul lui Ian. Brandon a auzit limpede exclamaţia Marinei şi porunca dată pe un ton grav dar drăgăstos. S-a întors şi a luat-o spre dependinţele bucătăriei. Nu ştia ce avea să găsească, dar nu a trebuit să se gândească mult.

— Sunt prea prăjite, l-a mustrat Marina pe Ian când acesta a pus a şasea felie în farfurie.

— Sunt flămând, i-a răspuns Ian zâmbitor.

— Aseară ai mâncat foarte bine. Nu vreau să faci vreo

indigestie.

— Aş putea să mănânc o vacă.

— Şi eu… Amândoi, copil şi femeie, au întors capetele spre uşa bucătăriei. Oprit în prag şi rezemat de toc, stătea Brandon. Marina a clipit de mai multe ori ca şi cum ar fi încercat să fixeze imaginea, probabil era rodul închipuirii ei. Miroase delicios de bine, a fost comentariul lui simplu.

— Tată! a reuşit să rostească Ian cu glas tremurat şi Marina nu a ştiut dacă era datorită emoţiei pe care o simţea văzându-şi părintele sau de teamă că îi prinsese în bucătărie.

Brandon s-a uitat la farfuriile îmbietoare pe care Marina le pusese pe masa mică din lemn şi a ştiut în mod instinctiv că nu era prima oară când mâncau în acel colţ al Ruthvencastlelului. S-a întrebat care o fi motivul.

— Mi-ar plăcea să mă alătur festinului.

— Nu! Exclamaţia i-a ieşit pe gură Marinei ca un răcnet şi imediat s-a căit că îşi exprimase gândul cu voce tare. Brandon s-a uitat supărat la ea. Tocmai făcuse primul pas ca să intre în bucătărie când l-a oprit refuzul ei categoric. Ian avea ochii ieşiţi din orbite. Nimeni nu-i refuza nimic lairdului McGregor. Îmi pare rău, nu voiam să spun asta. Brandon a ştiut că minţea, dar nu i-a reproşat. Sigur că poţi să mănânci cu noi, nu-i aşa, Ian?

Dar copilul nu-şi putea lua ochii de la tatăl lui, care se aşezase pe scaunul cel mai apropiat de uşă. Marina s-a gândit că spaţiul bucătăriei se reducea ridicol prin prezenţa Brandon.

— De ce mâncaţi în dependinţele personalului?

Marina şi-a muşcat buza cu putere ca să îşi înghită replică amară ce îi stătea pe limbă.

— Aici mâncăm ce ne place şi foarte aproape unul de celălalt.

Brandon s-a uitat la ei cu curiozitate, dar Marina s-a abţinut să explice comentariul enigmatic al lui Ian, şi-a ţinut

mâinile ocupate cu prepararea altei porţii de ouă prăjite pentru oaspetele neaşteptat.

— Faceţi asta des?

Întrebarea i-a fost adresată Marinei, dar cel care a răspuns a fost Ian.

— Marinei îi place foarte mult să gătească şi pregăteşte nişte mâncăruri delicioase.

Ian începuse să se ocupe de a lui. Marina terminase de prăjit ouăle cu slănina, le-a pus pe o farfurie curată pe care a aşezat-o pe masă. Brandon a primit-o cu un început de zâmbet. Marina s-a aşezat pe singurul scaun rămas liber.

— N-ai uitat ceva, Ian?

Băiatul a privit-o şi a dat din cap. Îndată şi-a împreunat mâinile şi a închis ochii. Marina a făcut la fel.

— Mulţumim, Doamne, pentru bunătatea Ta, pentru mâncarea delicioasă şi pentru şansa de a ne bucura de ea în fiecare zi alături de cei dragi, amin. Brandon era stupefiat. Era prima oară când îl auzea pe fiul lui rugându-se şi nu a ştiut ce trăsnet îl lovise fiindcă nu putea să se gândească la nimic. Mintea îi era o mare de mustrări şi reproşuri. Până în momentul acela nu îşi dăduse seama de lipsa lui de atenţie faţă de micuţ. E delicios, a exclamat Ian cu o expresie de plăcere pe chip şi uitându-se la Marina.

Brandon l-a privit cu interes. Obrajii i se rotunjiseră şi aveau o culoare foarte sănătoasă, cum de nu-şi dăduse seama aseară? Părul blond era tuns cu grijă şi purta haine curate.

Şi-a întors privirea de la fiul lui la Marina, nevenindu-i să creadă schimbarea petrecută cu Ian de la sosirea ei.

— Te surprinde? l-a întrebat ea pe un ton de reproş. A fost o adevărată surpriză să descopăr că am un fiu în Scoţia, care mă aştepta. Brandon a înţeles că trebuia s-o fi pregătit dar fusese atât de furios pe ea şi pe maşinaţiunile ei că uitase cu desăvârşire să-i spună că are un copil.

Băiatul s-a uitat la ea cu o oarecare îndoială în pupile, auzindu-i vorbele seci. Dar sunt încântată, este un copil foarte frumos şi inteligent, cel mai bun pe care şi-l poate dori o mamă. Zâmbetul lui Ian a fost instantaneu. Brandon ştia că se purtase condamnabil. Când a făcut un gest ca să-i răspundă, Marina l-a oprit cu o mână ridicată. Nu, nu e momentul acum, i-a spus pe un ton critic. Ian era atât de concentrat să-şi devoreze micul dejun încât nu a observat încordarea adulţilor când se priveau. Dar aştept nişte răspunsuri, laird McGregor, să ştii că le aştept. Marina i-a susţinut privirea cu duritate. Câteva momente după aceea a coborât ochii în farfurie şi a început să mănânce. El a făcut la fel, într-o tăcere desăvârşită. Când a terminat, Brandon i-a cerut micului Ian să se ducă la grajduri ca să pună să-i fie înşeuat calul şi l-a poftit să-l însoţească. Cum oferta era aşa de neobişnuită, micuţul rămăsese mut. A acceptat Marina în numele lui. Băiatul ieşise în fugă să-l caute pe argat ca să transmită porunca dată de tatăl său. Când au rămas singuri, tăcerea din bucătărie a devenit încordată.

— Trebuia să-ţi fi spus că am un copil.

Marina continua să tacă, fără să-şi ia privirea de pe chipul lui Brandon. Arătătorul lui îi mângâia mâna dar n-a luat-o de pe masă, în ciuda supărării. Se simţea pierdută din cauza comportamentului său schimbător dar o încânta contactul cu el. În dimineaţa aceea Brandon părea accesibil ca şi cum nu ar mai fi fost supărat pe ea.

— E ilegitim? l-a întrebat după o vreme. Nu, nu-mi spune. Chiar nu mă interesează.

Dar Brandon nu a ţinut cont de părerea ei şi i-a răspuns ceva la care ea în niciun caz nu se aştepta.

— Mă confunzi cu Sebastián de la Cruz.

Vorbele au fost ca o palmă pentru Marina, care a clipit de mai multe ori, cu totul surprinsă de răspunsul lui. Instinctiv, şi-a mişcat braţul şi l-a lăsat în poală ca să rupă

contactul cu el, dar Brandon nu i-a îngăduit, i-a luat mâna şi a strâns-o într-a lui, reţinându-i-o. Marina regreta profund zidul care îi despărţea.

— Din câte ştiu, don Sebastián de la Cruz nu are niciun bastard, i-a spus ea acră.

Brandon i-a strâns mâna fără să-şi dea seama. Îl jignea până în măduva oaselor că îl apăra pe un blestemat de tâlhar.

— Până acum, i-a răspuns pe un ton sec.

Marina a înţeles perfect insinuarea voalată.

— Vrei să ştii dacă m-am culcat cu Sebastián? Atunci de ce nu mă întrebi direct, ca să terminăm odată cu asta? Brandon a înghiţit cu greu. Murea să ştie dar nu o va întreba niciodată. Era prea mândru ca s-o facă. Pentru că nu e nevoie, nu-i aşa? Marina simţea durere în inimă, un sentiment de tristeţe care era nou pentru ea şi care nu semăna cu nimic din ce simţise înainte. Supărarea a desenat un rictus amar pe chipul ei, pe care Brandon l-a privit cu apatie, chiar dacă o secundă după aceea s-a căit că o supărase. Frumoşii ochi ai Marinei se acoperiseră cu un văl de tristeţe pentru care era singurul vinovat. Sebastián e un bărbat excepţional, i-a spus ea cu buzele strânse într-o strâmbătură de furie, şi niciodată nu a fost un rival. Am acceptat cererea lui în căsătorie pentru un motiv foarte important şi care nu are nicio legătură cu ce îţi închipui.

Brandon a privit-o cu duritate. Ea nici nu-şi închipuia bănuielile amare care îl otrăveau de câte ori îşi amintea sărutul ei cu tâlharul spaniol la moşia „Stejărişurile”. Îi fierbea sângele, îşi simţea inima strânsă şi trebuia să o facă să plătească pentru nestatornicia ei.

— Uiţi că m-ai făcut să accept ceva ce dispreţuiam. Marina nu putea să îngăduie ca el să mai vorbească rostind vorbe usturătoare dar a continuat să tacă. Ţi-am spus că vei regreta că m-ai obligat să-mi îndeplinesc reparaţia.

— Şi unde ne duce situaţia asta? l-a întrebat ea

dezamăgită.

— Unde vreau eu, i-a răspuns el cu glas controlat dar supărat.

Ea i-a susţinut privirea un moment lung şi încordat.

— Limpede ca lumina zilei, laird McGregor, dar uiţi ceva foarte important, în jocul ăsta pot juca doi.

Ameninţarea l-a pironit în scaun, dar nu putea să îngăduie ca ea să continue cu reproşurile. Era singura vinovată pentru situaţia în care se găseau.

— Mă ameninţi? a întrebat el.

Marina a negat dând din cap.

— Nu ameninţ niciodată, fac avertizări, ceea ce este cu totul altceva, i-a spus ea cu inima cât un purice.

Se dovedise agresivă, ofensivă, dar o dureau îngrozitor bănuielile lui Brandon în privinţa ei şi a lui Sebastián. Era o lipsă de încredere neîntemeiată. Ea ar putea s-o înlăture cu o singură declaraţie din parte-i dar el o considerase vinovată şi asta era ceva ce Marina nu avea de gând să uite. Dacă Brandon era un scoţian arogant, ea era o cordobeză orgolioasă şi cu o demnitate care nu va îngădui să fie pusă sub semnul întrebării. Brandon şi-a plimbat privirea fierbinte pe trupul ei, care respira agitat şi încordat pe scaunul din faţa lui. Abia dacă îşi schimbase ţinuta rigidă de când începuseră masa, acum mai puţin de o oră. Brandon a oftat. Dacă Marina ar şti cât de frumoasă era în atitudinea aceea provocatoare, ar putea să dea de pământ cu hotărârea lui, dar nu îi va îngădui, nu încă, ea trebuia să înveţe că nu putea să manipuleze un scoţian fără să suporte urmările.

— Iar acum ai s-o cunoşti pe-a mea.

Marina nu se aştepta la iuţeala răspunsului lui Brandon la provocarea ei. Se ridicase de pe scaun şi o ridicase în acelaşi timp şi pe ea. Printr-o singură mişcare, s-a trezit înconjurată de braţele lui puternice şi prinsă într-un sărut care a făcut-o să uite pe loc că era supărată pe el.

Limba lui se afunda în gura ei de parcă ar fi căutat o comoară. Îi mângâia cerul gurii, interiorul obrajilor şi Marina s-a trezit prinsă într-o vâltoare de senzaţii pe care nu le controla, dar nici nu i-a păsat. Dorea mângâierile lui, să-i simtă mâinile tari pe pielea dornică. Era aşa de multă vreme de când îi dăduse ultimul sărut încât nu ştia cum supravieţuise până în dimineaţa aceea. Brandon simţea că-şi pierde controlul. O dorea cu o intensitate distrugătoare. Cu un sărut, rămânea fără răsuflare. Iar ea credea că o pedepsea când singurul pedepsit era el, care nu putea să doarmă nopţile de când gura lui o gustase şi o reclamase ca fiind a lui. Marina se topea în braţele lui Brandon, nu ştia când mâna lui începuse un parcurs lent pe spatele ei oprindu-se la baza cefei ca să-i ţină capul mai bine şi să facă sărutul şi mai profund. Îi trezise punctele sensibile prin plimbarea degetelor pe spatele ei, le simţea fierbinţi, încinse. Marina dorea mai mult decât un sărut şi Brandon era gata să-i dea acolo, cu fesele rezemate de marginea mesei, cu pieptul dansându-i în acelaşi timp cu limba lui în interiorul ei, dar glasul lui Ian în curte l-a făcut pe Brandon să sfârşească sărutul, chiar dacă nu i-a dat drumul din braţe, nu putea. Ea era sprijinită de pieptul lui şi, dacă nu o mai ţinea, ar putea să cadă la pământ. Când a depărtat-o câţiva centimetri de corpul lui, a văzut că ea avea ochii închişi, buzele umflate şi răsuflarea întretăiată. Marina nu a putut să vadă dorinţa profundă reflectată în pupilele lui Brandon, întunecate de o dorinţă nesatisfăcută şi primitivă, aceeaşi dorinţă care îi făcea să se mişte pe oamenii cavernelor.

— Tată! Micuţul tocmai îşi făcuse intrarea în bucătărie. Caii sunt pregătiţi.

Brandon i-a dat drumul în sfârşit Marinei, care a fost nevoită să îşi sprijine mâna de masa din lemn ca să nu cadă. Se simţea de parcă un uragan o învârtise de mai multe ori în aer.

— Vom continua această discuţie diseară.

Marina a deschis în sfârşit ochii şi l-a privit stupefiată. Discuţie? Ultimele cincisprezece minute fuseseră de o tăcere desfrânată dar nu l-a contrazis; a făcut un semn din cap. După ce i-a adresat o privire arzătoare, Brandon şi Ian au ieşit pe uşă. Marina era încă ameţită dar cu speranţa născându-i-se în inimă. Vorbele acelea voiau să spună…? A încercat să se liniştească. Brandon se referise la un dialog literal sau la ceva mai trupesc? Murea de nerăbdare să vină seara şi să afle ce naiba voise el să spună cu acea ultimă frază înainte de a ieşi din bucătărie. A respirat adânc înainte de a-şi netezi pieptarul rochiei şi a ieşit din bucătărie în căutarea slujnicelor. Erau multe de făcut şi cu cât se făceau mai iute cu atât era mai bine.

CAPITOLUL 17

— Ar fi trebuit să ne anunţăm vizita. Glasul lady-ei Penword suna a reproş în vreme ce se uita la Diego. Lady Vílchez îl ţinea în braţe pe micul Miguel. Este o impoliteţe să venim fără să fim poftiţi.

— Dar tu mori de nerăbdare să o cunoşti pe noua soţie a cumnatului meu, nu-i aşa?

Ochii lui Diego nu zâmbeau, în ciuda tonului relaxat.

— Ştii că da, dar tot e o vizită inoportună, abia s-au căsătorit!

— Au trecut câteva săptămâni de la căsătorie, a spus Cass cu glas timid, iar eu mor de nerăbdare să-mi cunosc cumnata. Sunt atât de fericită pentru fratele meu… îţi închipui? Brandon însurat!

Lady Penword a dat din cap ascultând-o pe Cass. Diego privea mai departe pe fereastra trăsurii ca şi cum ar fi considerat discuţia încheiată dar ea era departe de a se

mulţumi. Să-şi lase copiii la Whitam Hall imediat ce veniseră în Anglia o indispusese. Tatăl ei abia aştepta să-şi vadă nepoţii după absenţa lor prelungită dar Aurora îşi adora casa din Granada şi în fiecare an mergeau în vizită în Spania. Apoi, întoarcerea în Anglia devenea lungă şi tristă. Justin călărea cu Diego şi cu fratele Marinei, Lorenzo del Valle y Linares. Un cordobez atrăgător care era hotărât să afle dacă sora lui era fericită în Highlands şi în caz contrar să ceară cuvenitele reparaţii, după cum spunea el.

Când Diego i-a făcut lui Justin invitaţia de a vizita Scoţia, acesta nu a stat pe gânduri. Vestea nunţii lui Brandon îl luase cu totul pe neaşteptate şi era foarte curios să o cunoască pe spanioloaica frumoasă şi curajoasă care reuşise să-l prindă în mreje pe cel mai alunecos dintre toţi Penworzi. Aurora ştia că Justin nu va rata ocazia pe care i-o oferea recenta căsătorie a lui Brandon ca să-l tachineze cât putea. Îşi închipuia haosul creat în casa lui Brandon de vizita lor neanunţată.

— Credeam că eşti obosită după călătoria lungă din Spania şi că ai vrea să fii din nou în casa ta din Edinburgh.

Comentariul Aurorei îi era adresat lui Cass. Micuţul se ghemuise în poala mamei lui şi închisese ochii.

— Mai devreme sau mai târziu trebuia să-i fac o vizită fratelui meu, de ce să amân mai mult decât este nevoie?

— Măcar ai putut să-ţi aduci copilaşul cu tine, a spus Aurora cu undă de dor în voce.

— Copiii tăi îi adoră pe bunicul John şi pe bunicul Devlin, nu ai fi putut să-i dezlipeşti din braţelor nici cu cuţitul.

Vorbele lui Diego erau adevărate. Copiii ei adorau Spania, dar îşi iubeau la nebunie cei doi bunici englezi.

— Sunt o influenţă negativă pentru familia mea engleză. Diego şi-a îndepărtat privirea de pe câmp şi a îndreptat-o către Aurora. Vorbele ei îl uimiseră. Iar chipul îi era într-adevăr întristat, ceva neobişnuit la ea. A

compătimit-o.

— Verişoara mea nu este un îngeraş dulce. Ştie să-şi scoată ghearele când e nevoie, le-a spus Diego celor două femei, cu a strălucire misterioasă în ochii întunecaţi.

— Atunci Brandon are ceea ce merită, a subliniat lady Vílchez deodată, şi nu ştii cât mă bucur de asta. A avut prea multe femei la picioarele lui, ca să le aprecieze cum se cuvine.

— Altă spanioloaică prinsă în frigul ăsta glaciar, a fost comentariul caustic al lady-ei Penword. Iar Diego i-a dat dreptate în tăcere dar erau lucruri pe care femeia nu le ştia şi pe care avea să le descopere foarte curând, spre surprinderea ei. Englezii ăştia sunt un blestem.

Cass a privit-o supărată.

— Dawn! a exclamat tulburată.

— Faptul că sunt măritată şi profund îndrăgostită de unul, nu înseamnă că nu pot vedea defectele de care suferă.

— Să nu te audă vărul meu.

Fără îndoială Cass se referea la Justin, care continua şi aibă o tendinţă posesivă ce o înnebunea, dar o făcea femeia cea mai fericită din lume.

— Şi de ce le place englezilor ăstora scorţoşi temperamentul spaniol? Nu reuşesc să înţeleg, a spus deodată Aurora fără să adreseze întrebarea cuiva anume.

— Datorită caracterului vostru drăcos şi a sângelui fierbinte pe care îi aveţi voi, spanioloaicele şi care pârjoleşte tot ce atinge, inclusiv răceala englezească.

Răspunsul lui Diego a făcut-o pe Aurora să izbucnească în râs. Îi venise în minte flegma britanică pe care obişnuia s-o arate fratele ei mai mare, Cristopher, ca să-i supere pe ea şi pe unchiul Rodrigo.

— Cu siguranţă există un englez pe care mi-ar plăcea să-l văd supus de o spanioloaică cu sânge fierbinte, a argumentat Aurora, şi ăsta e pedantul de frate-meu mai

mare; jur că aş plăti oricât ca să-l văd sărutând pământul pe care îl calcă o spanioloaică hotărâtă.

— Te rog, nu o spune prea tare. Vorbele lui Diego le-au făcut pe amândouă femeile să se uite la el. Sau e posibil să se împlinească, a încheiat.

— Aş fi în stare să fac un descântec ţigănesc dacă ar putea fi adevărat. Dar Cristopher are inima de piatră şi sângele de limonadă.

— Limonadă? a întrebat Cass curioasă.

— Verişoară, după ce ai gustat fierbintele sânge spaniol, ai fi stare să negi că englezii au sângele amestecat cu limonadă? Cass şi-a astupat gura ca să înăbuşe râsul ce îi ieşea din gât. Diego s-a uitat la Aurora cu un gest resemnat, nu conta cât timp petrecuse această spanioloaică printre britanici, părerea ei despre aceştia nu se schimbase niciun pic. Aceeaşi părere pe care o avea fratele ei Cristopher cu privire la spanioli în general.

— E adevărat că del Valle l-a silit pe fratele meu să-şi îndeplinească reparaţia? întrebarea aceasta o rostise Cass de mai multe ori, de parcă i-ar fi fost cu neputinţă să creadă. Ce mi-ar fi plăcut să văd!

— Dragă, am făcut-o eu pentru tine, i-a spus Diego.

Aurora a zâmbit larg. I se părea cu neputinţă să şi-l închipuie pe fanfaronul de scoţian supus de o cordobeză care nu măsura mai mult de un metru şaizeci, potrivit spuselor lui Diego. Ei îi plăcea fata deşi încă nu o cunoştea. Să-l vadă pe Brandon supus merita din plin o vizită în ţinuturile de sus, chiar dacă va trebui să-şi înghită comentariile sarcastice în această privinţă.

— De ce la Ruthvencastle? E un loc prea departe de orice, a întrebat Aurora mirată.

— E ceva ce am de gând să-l întreb pe fratele meu de îndată ce îl văd. Mi se pare nemaipomenit că a adus o proaspătă soţie în ghearele Morganei.

Cuvintele lui Cass fuseseră dure.

— Morgana? a întrebat Aurora.

— Mama Sophiei, fosta lui soţie.

Diego a înjurat, la ce dracu se gândea cumnatul lui ca s-o expună pe verişoara sa vrăjitoarei ăleia neruşinate? În cele două ocazii când avusese de-a face cu ea îi dovedise că era o scorpie vicleană.

— Adu-mi aminte să-i rup dinţii fratelui tău, a fost ultimul lui comentariu înainte de a-l atenţiona pe vizitiu să oprească trăsura. Trebuie să călăresc ca să mă dezmorţesc.

Aurora şi Cass s-au privit, dar nu au spus nimic. Trăsura îşi continua drumul spre ţinuturile înalte ale Scoţiei. Amândouă îşi puneau multe întrebări şi sperau să găsească răspunsurile curând.

*

Marina era istovită. Să se lupte cu încăpăţânarea Morganei îi sleia de tot puterile. Nu reuşise să schimbe meniul pentru cină, nimic nu o intimida pe neobrăzata chelăreasă. Din fericire, Ian şi Brandon erau tot împreună în afara casei. Rose le dusese un coş cu mâncare pentru prânz, pe care îl lăsase în pavilionul de vânătoare. Marina avusese timp să aranjeze multe lucruri înainte de întoarcerea lor. I se părea foarte nimerit că tată şi fiu petrec câteva ore stând de vorbă, făcându-şi confidenţe. Băiatul avea nevoie de asta cum avea nevoie să respire. Dar ea trebuia să facă o servitoare obraznică să îi asculte poruncile o dată pentru totdeauna.

— Lady McGregor.

Glasul unchiului Robert i-a oprit paşii pe coridorul de sus. Marina s-a întors înspre el cu braţele pline de hainele curate ale lui Ian.

— Pot să fac ceva pentru dumneata? s-a oferit ea cu un zâmbet pe buze.

— Vin oaspeţi.

Pupilele Marinei s-au făcut mici de surpriză.

— Oaspeţi? Cum e cu putinţă?

Abia trecuseră câteva ore de la plecarea tânărului Andrew şi a prietenului său Roger. Cine altcineva ar putea să dorească o vizită la Ruthvencastle?

— Sunt nepoata mea Cass şi soţul ei Diego.

Inima Marinei a ieşit din piept. Diego venea la Ruthvencastle! Cuvintele erau neputincioase să exprime ce simţea.

— Vin cu un tânăr, zice că e fratele domniei tale.

Marina s-a rezemat cu spatele de perete ca să se ţină şi deodată ochii i s-au umplut de lacrimi. Era grozav de fericită. Fratele ei în Scoţia! Pe Dumnezeu că era o veste minunată.

— Când…?

Îi era cu neputinţă să termine fraza de emoţionată ce era.

— Cass a trimis anunţul printr-unul dintre servitorii de la hanul englez *Daggers.* Este ultimul han înainte de trecerea liniei care desparte Anglia de Scoţia noastră. Nepoata mea zice că e o impoliteţe să se prezinte fără o invitaţie prealabila, de aceea a crezut de cuviinţă să trimită un mesaj despre sosirea lor. Uşurarea a cuprins-o cu totul. După săptămâni de singurătate, va putea să-i îmbrăţişeze pe Lorenzo şi pe Diego. Nu putea să-şi ascundă atâta fericire, dar deodată s-a descurajat. Cum putea să obţină cooperarea Morganei pentru ca niciunul să nu-şi dea seama că nu o respecta ea pe stăpâna casei? De vrăjitoare mă ocup eu.

Unchiul Robert îi citise gândul şi uşurarea pe care i-au produs-o vorbele scoţianului a făcut-o să înalţe o rugă.

— Ţi-aş fi foarte recunoscătoare. Nu am destulă autoritate ca să mă fac ascultată.

— E opera prostului de nepotu-meu, dar am de gând să mă ocup de asta. Marina a oftat mâhnită. Vorbeşte cu

slujnicele şi cu bucătăreasa. Trebuie să le arătăm oaspeţilor cât de primitori suntem noi scoţienii. Marina deschisese gura dar a închis-o îndată. Primitori? Probabil unchiul Robert glumea. Nu cunoscuse niciodată oameni atât de introvertiţi şi de morocănoşi. Trebuie pregătite dormitoarele, a spus el dar a tăcut văzându-i nedumerirea. Mă rog, ştii ce lucruri presupune vizita neaşteptată a unor rude.

Ea a dat din cap fără să-şi piardă zâmbetul de pe chipul frumos. Era atât de entuziasmată, încât puţin îi păsa dacă Morgana se transforma într-un balaur care scuipă gură. Va merge din dormitor în dormitor până le va găsi pe cele mai bune, şi la dracu cu ea!

***

Marina îşi frângea mâinile de nerăbdare în vreme ce se plimba dintr-un capăt într-altul al bibliotecii. Nu ştia momentul exact al sosirii fratelui şi vărului ei. Biletul nu specifica ora concretă dar, după socotelile unchiului Robert, anunţul sosise cu patru ore avans. Avusese timp să aleagă dormitorul pentru fratele ei iar Rose îi arătase care era camera în care obişnuia să stea cumnata ei când vizita Ruthvencastle. Cina fusese aleasă cu grijă şi fără nicio plângere din partea Morganei, care acceptase foarte supusă cuvintele unchiului Robert. Salonul strălucea, vestibulul era impecabil. Chiar ea ajutase la ceruirea mobilelor ca să-şi arate puţina strălucire pe care o aveau. Aproape nu îi mai rămăsese timp să se aranjeze dar reuşise să-şi alcătuiască un aspect cât putuse de decent, îşi pusese cea mai bună rochie, cea pe care o folosea la ocaziile importante în palatul Zambra, când veneau reprezentanţi ai vieţii politice şi ai artei, invitaţi de tatăl ei. Pieptenul care susţinea mantila frumoasă cu broderie spartă îi dădea o înfăţişare de doamnă şi era tocmai imaginea pe care voia s-

o aibă, în faţa cumnatei sale. Prima impresie era cea care conta iar Marina nu putea să rateze ocazia de a face un efect favorabil.

— Am de gând să-i rup urechile nepotului meu când va veni acasă.

Marina a clipit de mai multe ori. În dorinţa ei de a-şi vedea fratele, uitase de Brandon şi de Ian, care nu vor fi prezentabili pentru vizită. Vor sosi călare dintr-un moment într-altul.

— Lui Ian i-am pregătit ţinuta pe care o va purta. Are hainele ordonate la picioarele patului, dar nu ştiu ce obişnuieşte să poarte laird în asemenea ocazii, nu cunosc atâtea lucruri... Mâhnirea Marinei era sinceră. Unchiului Robert i s-a făcut milă de ea.

— Dacă ştie ce se cuvine, se va îmbrăca precum un laird scoţian. Dar Marina nu a putut să întrebe ce fel de haine erau. Vestea pentru că amândoi auziseră tropotul mai multor cai care se opreau la poarta Ruthvencastlelului. Părea că inima avea să-i iasă din piept. Era nerăbdătoare să-şi vadă fratele, să îi spună ce făcea tatăl lor şi cum suportase absenţa ei. Stăpâneşte-te, i-a spus deodată Robert McGregor. O adevărată doamnă scoţiană nu arată nerăbdare, nici grabă. Marinei îi era totuna. Era atât de agitată încât abia asculta. Controlează-ţi nervozitatea şi stăpâneşte-ţi impulsurile.

— Unchiule Robert, e atâta timp de când nu mi-am văzut familia...

Dar Robert nu a lăsat-o să termine.

— Familia ta suntem noi, acum eşti scoţiancă.

Marina a negat dând din cap cu vehemenţă.

— McGregor sau del Valle, am de gând să-i urez bun-venit fratelui meu în felul spaniol, cu o îmbrăţişare foarte puternică şi o ploaie de sărutări. Şi după ce a spus asta, a ieşit în fugă. A străbătut vestibulul principal cu o iuţeală de necrezut. A deschis uşa de la intrare şi s-a uitat la diverşii

călăreţi care tocmai descălecau. L-a căutat cu frenezie pe fratele ei şi l-a văzut. Venea drept spre ea în timp ce-şi scotea mănuşile de călărie. Marina nu a mai putut să-şi stăpânească lacrimile, care au început să-i alunece pe obraji fără preget. Lorenzo! a exclamat înainte de a se arunca în braţele lui. Amândoi fraţii s-au îmbrăţişat cu dragoste profundă. Lorenzo a ridicat-o în aer şi a început s-o învârtă.

— Frumoasa mea surioară! Am să cad la pământ de frumoasă ce eşti. Dar ea nu putea să-i răspundă, plângea şi suspina în vreme ce îl săruta. Nu mai plânge, că mă facă să mă simt prost…

— *Fartucco!* i-a spus ea cu dulceaţă, în glas.

— Diego se va supăra dacă nu spui bun-venit familiei lui.

Lorenzo a încetat să o mai învârtă şi a lăsat-o pe pământ,

Ameţită de tot. Marina şi-a pus ochii pe vărul ei şi imediat s-a năpustit spre el.

— E minunat să vă avem aici!

Diego a ţinut-o în braţe în timp ce o săruta pe obraz.

— Vino, vreau să ţi-o prezint pe soţia mea. Diego a condus-o pe alee până în faţa unei fete blonde şi cu chip foarte frumos. Cass, aceasta este verişoara mea, Marina Dalila Rosa.

Marina i-a dat lui Diego un cot drăgăstos în coaste. Detesta să fie prezentată cu cele trei nume ale sale.

— Încântată, Cass! a fost răspunsul ei simplu.

Scoţianca o privea cu atenţie dar pe Marina nu a deranjat-o examinarea, ochii ei nu erau plini de prejudecăţi, cum se aşteptase. Îi arătau o privire de sinceră curiozitate.

— Dar ce frumoasă eşti!

Marina a luat privirea de la cumnata ei şi a îndreptat-o către bărbatul înalt care o privea cu un zâmbet pe buzele fine. Îl scăpase din vedere fiindcă fusese ocupată cu fratele

ei.

— Dă-mi voie să ţi-i prezint pe vărul meu Justin şi pe soţia lui Aurora, a spus Diego şi Marina şi-a înăbuşit o exclamaţie de surpriză.

Fata aceea zveltă şi cu părul roşu era nepoata contelui de Ayllón? Fosta iubită a lui Diego? Ducea în braţe un copil adormit şi Marina a presupus că era copilul ei.

— Mă bucur mult să te cunosc. Vorbele Aurorei aveau un timbru cald. Nici nu-ţi închipui cât doream să te văd.

— Sunt încântată de vizita voastră, vă rog, însoţiţi-mă, vă va fi servit un ceai rece şi *sangria,* astfel vă veţi putea răcori după călătoria lungă.

Lorenzo şi-a trecut braţul peste umerii Marinei care şi-a rezemat capul de el. Acum se simţea cu adevărat bine.

— Nu-mi vine să cred că neobrăzatul ăla de văru-meu nu ne-a ieşit în întâmpinare!

Plângerea lui Justin era justificată. Marina s-a întors imediat spre el.

— Brandon nu ştie că avem oaspeţi. Aplecat să călărească împreună cu Ian, acum câteva ore dar sper să nu mai întârzie mult.

Marina i-a condus în casă, unde aştepta unchiul Robert ca să-i salute. Ea continua să îmbrăţişeze talia fratelui ei. Lumea putea să strănute că ei nu-i trebuia batistă să se şteargă.

*

Micul Ian era istovit dar fericit. De mult timp nu îl mai luase la vânătoare şi Brandon a regretat cu adevărat timpul pe care îl petrecuse departe de fiul său. Când amândoi au ajuns la grajduri, au văzut ce zarvă mare era; mai mulţi cai îşi aşteptau rândul la ţesălat. A privit cu resemnare cele opt cufere care erau puse unul peste altul pe scările de la intrarea în casă, ca şi cum ar fi fost lăsate expres pentru el.

A recunoscut trăsura cu blazonul ducal al Penworzilor şi a ştiut că vărul Justin se afla la Ruthvencastle. Fir-ar să fie! Acum când hotărâse să o aibă pe Marina doar pentru el în următoarele zile... sosirea unui oaspete neaşteptat îl umplea de şi mai multă frustrare. Încă îl ardea pe buze sărutul pe care şi-l dăduseră de dimineaţă. Era atât de dornic s-o găsească singură şi să se bucure de ea încât a blestemat sosirea inoportună a lui Justin. Spera cu toată puterea că va fi o vizită scurtă. Ultimul lucru de care avea nevoie erau glumele continue ale vărului prilejuite de căsătoria lui.

— E vărul Justin, tată! a exclamat Ian cu ochi plini de încântare. Brandon l-a ajutat să descalece de pe iapă. Copilul a pus picioarele pe pământ a scos un geamăt. Mâine o să mă doară fundul rău de tot.

— Uitasem că nu ai mai călărit de ceva vreme.

— E superb!

Ochii lui Ian descoperiseră armăsarul Marinei, frumosul animal era destul de nervos şi despărţit de ceilalţi. Argatul tocmai termina să-l ţesale.

— Acesta este Carbón, i-a spus dar Ian a negat dând din capul blond.

— Numele lui este Cabrón, mi-a spus Marina. Sprâncenele lui Brandon s-au ridicat întrebătoare. De ce îi vorbise Marina lui Ian despre armăsarul ei spaniol? De unde se aflau ei, puteau să audă râsetele care veneau din salonul mare. Se pare că se distrează, a spus micuţul cu un zâmbet.

O vizită era ultimul lucru pe care şi-l dorea Brandon.

— Vom intra prin grădina din spate ca să ne schimbăm, doar nu vrei ca oaspeţii noştri să vadă în ce hal arătăm, nu-i aşa?

Ian a încuviinţat.

— Îmi pun tartanul[8]?

---

8 Ţesătură specială din lână sau din bumbac, cu carouri mari, divers

Brandon a negat.

— Nu va fi nevoie, nu uita că sunt verii noştri englezi, să lăsăm tartanul pentru când vom vizita consiliul.

Ian a luat mâna pe care i-o întindea tatăl lui, neîncetând să-l privească. Era ceva neobişnuit ca laird de Ruthvencastle să îl trateze cu afecţiune. Să dedice o zi întreagă pentru a sta cu el. Ian nu a ştiut de ce dar a intuit că era datorită prezenţei Marinei şi s-a simţit în sinea sa recunoscător pentru apariţia ei în viaţa lor.

Ochii Marinei alunecau mereu spre uşa care dădea în vestibul. Brandon şi Ian întârziau mai mult decât era normal. Ea nu auzise copitele cailor deşi era atentă la zgomotele afară. Şi-a dus la buze paharul de *sangria* şi a băut o înghiţitură mică. Ambianţa din salon era festivă. Verii lui Brandon, Justin şi Aurora se tachinau întruna, spre încântarea celor care îi priveau. Diego stătea de vorbă cu unchiul Robert iar Lorenzo era în baia de la etajul de sus răcorindu-se. Micuţul pe care îl ţinuse Aurora în braţe era fiul lui Diego şi Marina îl privea cu interes şi curiozitate. Copilul avea aceeaşi culoare de păr ca şi tatăl lui dar ochii erau de un verde care copleşea şi nu ştia de unde îi moştenea. El îşi dădea seama că era în centrul atenţiei şi râdea vesel la glumele pe care i le făceau Aurora şi Cass.

— Este cel mai mic verişor pe care îl am, i-a spus Marina lui Cass. Şi e grozav de frumos.

— Ca tatăl lui, a răspuns Cass mândră, şi este bucuria vieţii mele.

Lorenzo tocmai intra pe uşă şi se venea drept spre ea. Marina i-a zâmbit cu drag în timp ce îi oferea un pahar cu vin cordobez.

— Mi se pare nemaipomenit să beau vinul nostru într-un loc atât de îndepărtat ca Scoţia, i-a spus Lorenzo acceptând paharul din cristal fin pe care ea i-l oferea.

---

colorate, folosită în Scoţia; şal sau pled confecţionat din acest material (n.tr.).

— Este de necrezut să te văd aici la Ruthvencastle.

Auzind-o pomenind numele castelului, Lorenzo s-a încruntat fără să-şi dea seama.

— E drept, nu e ceea ce mă aşteptam.

— Nu seamănă cu Zambra, nu-i aşa? Niciun palat nu poate să semene cu Zambra; să fie construit de meşterii arabi, de cei care au construit Moscheea e sinonim cu măreţia. Marina a rămas o clipă pe gânduri, evocând frumosul palat în care crescuse şi pe care îl dispreţuise atâta timp, considerându-l o închisoare. Ce face tata? l-a întrebat pe fratele ei cu un fir de glas.

— S-a întors la Córdoba acum câteva săptămâni. Dar e schimbat mult, ca şi cum ar fi îmbătrânit cu douăzeci de ani în câteva săptămâni.

Inima Marinei a tresărit.

— Sunt atât de departe, Lorenzo, niciodată nu mi-aş putut închipui ce singură aveam să mă simt pe meleagurile astea.

— Este o ţară frumoasă, Marina. N-am s-o judec fără s-o cunosc, a admis Lorenzo cu ochi plini de empatie.

— Suntem la sfârşitul lui octombrie şi e un frig înspăimântător. Abia pot să dorm nopţile de îngheţată ce mă trezesc.

Lorenzo a privit-o zeflemitor.

— Îmi vine greu să cred, cu uriaşul ăla pe care îl ai drept soţ.

Preţ de câteva momente Marina uitase că fratele ei nu ştia că nu doarme cu Brandon, ci cu un copil. Şi-a dres glasul şi a schimbat subiectul.

— Ce face Sebastián?

— Vei putea să îl întrebi chiar tu, va sosi peste câteva zile. Marina voia să spună ceva dar nu avea glas. L-a invitat Diego în casa lui din Edinburgh, au început nişte afaceri împreună şi vrea să ia câteva iepe voinice din grajdurile vărului nostru. Amândoi se vor întoarce peste câteva

săptămâni la Córdoba.

— Sebastián în Scoţia! a exclamat ea. Acum doar tata mai lipseşte.

— Eu n-aş conta pe asta. Tata este prea îndurerat de hotărârea ta. Trebuie să laşi timpul să treacă, totul se va rezolva.

Un văl de tristeţe a întunecat strălucirea din ochii Marinei.

— Nu poate omul să aibă linişte nici la el acasă.

Vocea profundă a lui Brandon a reverberat în salon şi chipurile s-au îndreptat înspre el. Se oprise în pragul uşii de la intrare. Ian era alături de el. Marina a putut să observe că micuţul se spălase şi purta hainele pe care i le lăsase pregătite în dormitor. Înainte ca Brandon să poată parcurge distanţa până unde stătea ea în picioare, Justin l-a oprit.

— Şi eu mă bucur să te văd, vere. Justin avea o atitudine batjocoritoare văzându-l pe Brandon care nu-şi lua ochii verzi de la ea. Ca întotdeauna, demonstrându-ţi caracterul drăguţ.

Justin a obţinut din partea lui Brandon un mormăit dar amândoi bărbaţii s-au salutat cu emoţie. Când a putut să scape în sfârşit din mâna marchizului de Greenthorn, a mers spre Cass. Scoţianca stătea în faţa fratelui ei. Brandon s-a aplecat şi a sărutat-o pe obraz.

— Mă bucur să văd că eşti bine şi îmi pare rău că nu te-am aşteptat în Córdoba.

În aceste cuvinte rezumase câteva luni de când nu îşi văzuse singura soră.

— Viaţa se poartă frumos cu tine, frate, în ciuda greşelilor tale.

Pe Brandon l-au mirat cuvintele enigmatice ale surorii lui dar nu i-a cerut să i le explice, ca să-i răspundă la ele, murea de poftă să o salute pe soţia lui. Când a ajuns la ea, Marina a încordat spatele şi i-a întins obrazul dar Brandon avea alte intenţii; a luat-o de mijloc şi i-a dat un sărut pe

gură care a făcut-o să-i tremure picioarele. Când i-a dat drumul, nu a ştiut de ce să se ţină ca să nu cadă. Gestul lui Brandon fusese neaşteptat şi Marina s-a întrebat de ce. Deşi când a auzit oftatul fratelui ei a ştiut că Brandon le dăduse oaspeţilor ceea ce aşteptau; să-şi dea seama de asta a făcut-o să strângă buzele supărată. Brandon nu o sărutase pentru că o dorea ci ca să înlăture orice bănuială. Dar nu a putut să se mai gândească la nimic fiindcă mâna lui Ian o luase pe a ei ca în fiecare seară înainte de a începe traseul până în sufragerie.

— Dacă ne-ai pregătit cârnaţi scoţieni, jur că plec din casa ta.

Glasul lui Justin l-a făcut pe Brandon să se întoarcă spre el.

— Ce mult aş vrea eu.

— O, nu! Nu aveţi de ce să vă faceţi griji, a exclamat Marina, s-a pregătit friptură de miel pentru cină.

Unchiul Robert a încetat să mai discute cu Diego şi a privit-o pătrunzător. I

— Ce e rău la cârnaţii noştri?

— Nu-ţi face griji, unchiule Robert, i-a spus Cass, ştii doar cât le place ăstora doi să se înţepe, fie că e vorba de mâncare, de armăsari sau de diavolul în persoană.

Marina nu era obişnuită să vadă priviri de avertizare una după alta iar cele pe care şi le aruncau Justin şi Brandon ardeau.

— L-am văzut pe Cabrón, i-a spus deodată Ian în şoaptă.

Marina l-a privit cu un zâmbet.

— Eşti un norocos, fiindcă eu nu l-am văzut încă deşi sunt nerăbdătoare, i-a răspuns fericită.

— Este cel mai frumos cal pe care l-am văzut vreodată, a recunoscut întru totul convins.

— Vei vedea când îl vei călări, o să pară că zbori, i-a promis ea.

— Voi putea să-l călăresc? a întrebat de-a dreptul uluit.

— Bineînţeles, lui Cabrón îi place foarte mult mişcarea.

Ochii lui Ian erau fericire pură auzind-o.

— Bun, ne dai să mâncăm sau nu? Sunt flămând.

Marina a respirat auzind tonul grăbit al vărului lui Brandon, chiar dacă zâmbetul de pe buzele lui dezminţea posibila supărare.

— În momentul pe care soţia mea îl va considera potrivit. Marina s-a uitat la Brandon şi a clipit nedumerită. Niciun minut mai înainte.

— Atunci să trecem în sufragerie, cina este gata de ceva vreme.

Seara putea să fie un succes sau un dezastru.

CAPITOLUL 18

Toţi oaspeţii se duseseră în dormitoarele lor. Oboseala s-a făcut simţită în momentul în care se servise desertul. Lorenzo dorea o discuţie lungă cu sora lui iar Marina îi promisese că vor putea vorbi fără să fie întrerupţi, când toţi vor dormi. Ea trebuia să-i spună multe lucruri şi fratele ei reprezenta colacul de salvare în furtuna de îndoieli, în naufragiul ei sentimental. Nu avea de gând să-şi trădeze soţul recunoscând ce indiferent era faţă de ea, deşi o îndurera; înainte de orice, era o femeie care îşi cunoştea locul iar fratele ei nu trebuia să sufere pentru ea nemeritat, ştiind cât de nefericită era în Highlands.

Când ieşea din dormitorul lui Ian ca să se ducă la întâlnirea cu Lorenzo, a dat nas în nas cu dorinţa ei cea mai ascunsă şi supărarea cea mai înfloritoare: Brandon. Dar când voia să protesteze pentru sperietura provocată, i-a

simţit limba în interiorul gurii ei; punea stăpânire pe voinţa ei fără să o lase să răsufle. Spatele Marinei rămăsese lipit de peretele coridorului. Brandon era un bărbat puternic şi înalt, o ţinea în aer aproape fără efort în vreme ce se delecta cu gura ei. Şi-a potrivit şoldurile după ale ei ca să-şi elibereze o mână şi s-o mângâie. Marina a simţit că ameţeşte când palma lui fierbinte s-a aşezat posesivă peste sânul ei. L-a simţit jucându-se cu sfârcul până l-a făcut tare ca piatra; nu putea să gândească limpede, limba lui o înnebunea în chip ruşinos. Voia mai mult! Dar de ce o săruta în momentul acela clandestin? Când Brandon a auzit-o gemând pasional şi-a separat buzele fierbinţi de gura ei. Dacă mai continua, va sfârşi prin a o poseda chiar acolo, pe coridor. Şi blestemata de casă era plină de oaspeţi! Şi-a luat câteva clipe ca să-şi recupereze controlul.

— Nu ţi-am mulţumit pentru că ai avut grijă atât de bine de Ian. Marina a respirat neştiind ce să răspundă. Niciodată nu l-am văzut atât de comunicativ şi de zâmbitor. Marina ar fi putut să se aştepte la orice, mai puţin la aceste cuvinte de mulţumire. Deşi mintea ei continua să evoce sărutul pătimaş pe care îl primise fără să spere.

— Despre Ian voiam să-ţi vorbesc dar nu în acest moment.

Brandon a observat tonul grăbit din glasul Marinei, astfel că a lăsat-o jos ca să se explice.

— De ce? a întrebat-o cu glas stăpânit dar nerăbdător.

— Mi-am dat întâlnire cu fratele meu în bibliotecă, să vorbim. Are multe să-mi spună. Sunt săptămâni de când nu ştiu nimic despre tata, mă roade îngrijorarea.

Brandon a privit-o stupefiat. Nu putea să vorbească serios. Tocmai în noaptea aceea, când hotărâse să facă dragoste cu ea, voia să fie cu frate-său.

— Lorenzo va înţelege, i-a spus el dar Marina nu a înţeles semnificaţia frazei, căci a început să meargă în direcţia scărilor. Pe runele lui Bruce, unde crezi că te duci?

Întrebarea a sunat ca o împuşcătură în noapte. Ea şi-a răsucit trupul spre el. De ce era aşa de supărat?

— Ţi-am spus unde. Mă aşteaptă Lorenzo.

— Şi soţul tău la fel. Spatele Marinei s-a încordat de surpriză. Şi dintre noi doi, eu sunt cel mai important.

Nu tonul arogant, ci cuvintele prepotente au îndârjit-o. O lăsase timp de săptămâni cu desăvârşire singură, într-o casă în care nu era respectată ca stăpână, nici ca soţie şi acum credea că are dreptul s-o caute şi să-i poruncească? Ea nu era o batistă pe care s-o arunci şi gata!

— Mi-ai arătat foarte limpede care îţi sunt priorităţile, dar în noaptea asta, laird, vreau să-ţi arăt şi eu la fel de limpede care sunt ale mele şi evident nu să mă tăvălesc cu o brută insensibilă căruia puţin i-a păsat să mă ţină în ignoranţă cu privire la plecarea sa, într-o casă străină şi cu oameni care mă dispreţuiesc.

— Să te tăvăleşti? a întrebat el şi Marina şi-a zis dacă nu cumva îşi bate joc de ea.

Din tot ce spusese înţelesese doar asta?

— Să mă zbenguiesc, să mă giugiulesc, să mă drăgălesc, mi-e indiferent verbul sau termenul, i-a spus cu voce seacă.

— Dar în noaptea asta vreau să-mi reclam drepturile, i-a spus el şi Marina, împotriva oricărei aşteptări, a izbucnit în râs.

Brandon şi-a dat seama perfect că râsul ei era de ironie amestecată cu dezamăgire.

— Cârpele mele lunare încă nu au fost folosite, i-a replicat ca să-l supere.

Încă se simţea rănită în demnitatea ei de femeie că îi ceruse vrăjitoarei de la Ruthvencastle şi slujnicelor să-i supravegheze cârpele lunare. Inima lui Brandon părea că are să-i iasă din piept. Pupilele i-au strălucit cu o primejdie pe care ea nu a observat-o.

— Nu aveam de gând să-ţi las sămânţa mea. Ea nu

pricepea. Nu va exista nicio îndoială dacă eşti însărcinată cu altul. Pentru ştiinţa ta, află că există mijloace de evitare a unei sarcini.

Ochii Marinei s-au deschis larg în întunericul nopţii. Cum? Ea ştia că femeia trebuie să primească în ea sămânţa bărbatului ca să procreeze copii, era datul de la Dumnezeu şi principalul motiv al căsătoriilor creştine; atunci, cum credea el că merge împotriva legilor divine despre concepere? Şi-a dat seama că era de o ignoranţă absolută cu priviri la relaţiile sexuale dintre un bărbat şi o femeie. El o rănise profund cu neîncrederea lui iar ea îi va plăti cu aceeaşi monedă, îi va da ceva la care să se gândească până când îşi va da seama cât de prostească era atitudinea lui. Pretindea să se culce cu ea şi să nu-i lase sămânţa! Să o transforme într-o păstoasă în ochii lui Dumnezeu! Aşa ceva se făcea cu stricatele, nu cu soţiile.

— Este o metodă sigură? l-a întrebat ea cu dinţii strânşi.

Brandon a negat dând din cap şi neîncetând s-o privească.

— Nimic nu este sigur în viaţă în afară de moarte.

Marina s-a gândit la răspunsul lui.

— Atunci eu niciodată nu aş şti cu siguranţă cine este tatăl copilului meu, nu-i aşa? Dacă aş fi…

Brandon strânsese atât de tare dinţii încât s-a gândit că o să şi-i rupă. Ea tocmai admitea că menţinuse relaţii intime cu Sebastián şi gelozia i-a muşcat din măruntaie. I-a perforat timpanele încât nu mai putea auzi decât un ţiuit în urechi. Până la urmă recunoscuse! Şi de ce dracu îl durea aşa de tare această confirmare a ei? El bănuise mereu, graba ei de a-l accepta pe Sebastián deşi îi cunoştea sentimentele lui, ale lui Brandon faţă de ea, o dădea de gol. Se jucase cu el, se dăruise altuia. Îi venea s-o omoare! Marina mersese departe cu vorbele ei. Ochii lui Brandon exprimau răzbunare dar ea nu avea de gând să le retragă,

nu, când se simţea atât de îndurerată din cauza atitudinii lui. Suferise nespus gândindu-se la el şi la abandonul lui, la jocul lui de-a şoarecele şi pisica; la dispreţul lui pentru ea ca femeie, pentru că voia să o utilizeze ca pe o prostituată şi nu ca pe o soţie. Brandon a respirat adânc.

— Dacă ai fi, nu aş îngădui să rămână la Ruthvencastle. L-aş trimite la hoţul de taică-său.

Marina încetase să mai respire. Ceea ce insinua el prin vorbele lui era monstruos. A vrut să-l lovească şi mai tare.

— Atunci, nici eu nu aş rămâne.

El s-a depărtat cu un pas de ea şi a privit-o răzbunător. Amândoi erau tot mai supăraţi, îşi arătau ranchiuna prin cuvinte usturătoare.

— Nu vei ieşi niciodată din Scoţia, iar eu nu spun vorbe în vânt.

Marina a crezut că era un vis urât. Această atitudine din partea lui părea o ameninţare de moarte, dar ea nu era însărcinată! Şi de ce dracului nu recunoştea o dată? Din orgoliu; ea îi dovedise sentimentele profunde pe care le nutrea pentru el şi Brandon îi răspundea cu o neîncredere neagră. De ce? Nu îi dăduse niciodată motive să se îndoiască. Sebastián se purtase întotdeauna ca un cavaler, chiar şi când ea i-a cerut un sărut ca să-l provoace.

— Toată această aiureală pentru un sărut al lui Sebastián! Marina a auzit perfect scrâşnetul dinţilor lui Brandon. Uiţi laird, că ţie ţi-am oferit mult mai mult decât meriţi. El continua să stea cu fruntea încruntată şi ea l-a privit cu o imensă tristeţe în ochii căprui. Dar eu nu am să-ţi spun în ce loc au rămas copiii tăi, nu sunt atât de nepoliticoasă.

Marina ridicase vocea dar lui Brandon puţin îi păsa dacă se trezea toată casa. Simţea o poftă nebună s-o strângă de gât. Ea continua să apere un bărbat pe care el îl detesta din tot sufletul. Şi atunci, mâinile lui au prins viaţă

proprie şi au luat-o de umeri cu putere ca s-o târască spre dormitor.

— Ai mers prea departe, doamnă McGregor. În noaptea asta vei onora acest titlu pe care îl porţi şi pe care nu l-ai câştigat încă.

Glasul lui sunase la fel de rece ca şi gheaţa şi Marinei i-a fost pentru prima oară teamă. Îl lovise crunt cu vorbele ei, dar o făcuse rănită de atitudinea lui; s-a gândit că Brandon merita să se răzbune astfel, dar acum nu mai era la de sigură. Trebuia să dea înapoi. A hotărât să-i ofere o scuză. Îmi pare rău, serios, nu voiam să fiu aşa de neobrăzată, a încercat să se justifice.

— Ba cred că asta voiai şi azi ai să afli ce fac scoţienii cu femeile care se dovedesc rebele sau obraznice cu domnii lor.

Brandon continua s-o târască pe coridor. Ea încerca să-l oprească dar se împiedica de poala rochiei. Forţa lui Brandon era foarte mare şi Marina a ştiut, instinctiv, că putea să-i facă mult rău fizic dacă îşi propunea. Tocmai ajunseseră la scară când i-a oprit glasul lui Lorenzo.

— Marina! Tu eşti? Ce te reţine atât? Vocea fratelui său a ajuns la ei din vestibul. Se oprise pe prima treaptă a scării ducea la etajul superior. Te simţi bine?

Marina s-a gândit că Lorenzo îi venise în ajutor încă o dată, deşi el nu ştia. Brandon a dat drumul braţului ei şi a privit-o cu ochii încărcaţi de reproş.

— Ai cincisprezece minute ca să vorbeşti cu fratele tău şi să-ţi iei rămas bun de la el; te voi aştepta în apartamentul meu. Marina a încuviinţat dând din cap. Acest scurt interval de timp pica exact la ţanc. Brandon va putea să se liniştească până atunci. Vai de tine, doamnă McGregor, dacă îndrăzneşti să nu mă asculţi.

Dar ea nu avea de gând s-o facă. Tocmai descoperise că au avea sens să-şi păstreze atitudinea războinică. Va fi sinceră cu el o dată pentru totdeauna, chiar de-ar fi ca soţul

ei să îi mănânce inima la micul dejun. Brandon a rămas privind-o în vreme ce Marina cobora scările. Când silueta i i-a pierdut din vedere însoţită de fratele ei, şi-a sprijinit mâna de balustradă şi şi-a îngăduit să răsufle adânc. Duelul verbal pe care îl menţinuseră îl lăsase tremurând şi plin de bănuieli dar în noaptea asta se va vedea foarte limpede că el avea drepturi asupra ei, nu blestematul de Sebastián! Trebuia să fi lămurit asta încă de la început şi ea ar fi acceptat chiar şi fără voie. Brandon şi-a rumegat furia; nu l-ar fi înfuriat dacă ea s-ar fi dăruit unui regiment de soldaţi beţi, şlehte de hoţi bătăuşi, dar îi provoca o furie de nedescris că i se dăruise lui Sebastián, fiindcă asta însemna că simţea ceva foarte profund pentru el, văzuse în ochii ei de mai multe ori şi nu putea să-şi stăpânească gelozia pe care o simţea. Avea de gând s-o lege de patul lui şi s-o însemneze în aşa fel încât umbra lui Sebastián nu va mai atârna deasupra lor ca un pendul ascuţit. Trebuia s-o fi făcut a lui chiar în momentul când acceptase căsătoria dar în noaptea asta va repara scăparea o dată pentru totdeauna. Când s-a întors cu această hotărâre luată, ochii lui verzi au dat peste silueta lui Diego, rezemat de uşa dormitorului lui. Brandon nu ştia cât auzise dar nu i-a păsat. A făcut trei paşi înspre dormitor. Când a ajuns în locul unde se afla cumnatul lui, l-au oprit cuvintele reci ale acestuia.

— Dacă îi faci rău, jur pe Dumnezeu că te omor!

Ameninţarea fusese făcută în şoaptă şi Brandon a luat mănuşa simbolică pe care i-o aruncase cumnatul său prin cuvinte jignitoare.

— Nu uita că te afli sub acoperişul meu. Este ultima oară când te amesteci în treburile mele personale, i-a răspuns pe un ton aspru.

— Aceste treburi personale includ o rudă a mea foarte dragă, nu uita.

Brandon şi-a încrucişat braţele pe piept şi şi-a redus ochii la două linii primejdioase. Stătea proţăpit în faţa

cumnatului său fără să lase privirea în jos.

— Obişnuiesc să iau ameninţările foarte în serios, i-a răspuns cu glas ca de granit. Chiar dacă vin din partea soţului surorii mele.

— La fel şi eu responsabilităţile familiale.

— Atunci nu mai e nimic de spus, i-a răspuns acru.

— I-am promis unchiului Alvaro că voi avea grijă de singura lui fiică, dacă va fi nevoie, cu sângele meu.

— Niciodată nu i-aş face rău Marinei, i-a răspuns Brandon brusc. Nu lovesc femeile nici când merită, dacă la asta te referi.

— Sper să-ţi onorezi cuvântul.

Cumnatul lui nu i-a îngăduit să mai spună ceva. Se întorsese şi intrase în dormitor. Brandon s-a gândit că Diego îi trântise uşa-n nas dar supărarea îi trecuse îndeajuns ca să admită că se arătase excesiv de dur cu Marina. Se purtase ca o brută insensibilă şi nu vorbea serios când spusese că i-ar smulge de la piept copilul nou-născut. Dar simţea atât de mult nevoia să se descarce încât nu îşi măsurase cuvintele. A intrat în dormitor şi s-a pregătit să aştepte întoarcerea soţiei lui.

***

Marina îi promisese fratelui ei că a doua zi vor vorbi pe larg şi în amănunt. O costase mult să-l asigure că nu se întâmpla nimic rău sau ciudat în viaţa ei cu scoţianul dar Lorenzo continua să aibă îndoieli. Ea îi propusese să călărească la prima oră a dimineţii pentru ca nimeni să nu îi întrerupă şi Lorenzo acceptase şi se arătase foarte înţelegător cu explicaţia ei. Acum, în vreme ce urca scările spre dormitorul lui Brandon, se gândea serios la posibilitatea de a se ascunde dar asta ar presupune doar prelungirea agoniei unei întâlniri care era necesară. Ora adevărului vine întotdeauna, oricât ai încerca să amâni

inevitabilul. Când a ajuns pe ultima treaptă, a respirat ca să prindă curaj. Trebuia să plătească pentru neobrăzarea ei şi chiar dacă nu ştia ce pedeapsă pregătise Brandon pentru ea, ştia că o merita, se purtase ca o femeie imatură şi perfidă, nimic nu justifica să menţină o minciună atât de gravă cum menţinea ea despre o posibilă relaţie cu Sebastián. Dar oare el nu-şi dădea seama cum îi tresare pieptul de câte ori îl privea? Nu observa roşeaţa care îi acoperea obrajii văzându-se descoperită cu gândul la el? Nu vedea pe chipul ei ce mult îl iubea? Ajunsese la uşa închisă, a oftat şi a apăsat pe clanţă. Camera era slab luminată. Brandon stătea pe un fotoliu uriaş din piele şi ţinea în mâna dreaptă un pahar, cu whisky scoţian, şi-a închipuit. Îţi schimbase hainele şi le înlocuise cu un halat de culoare bordo care îi ajungea până la glezne. Cum aveau să stea de vorbă dacă el era gol pe dedesubt? Halatul era desfăcut până la jumătatea pieptului. Marina vedea perfect porţiunea de piele aurie şi părul creţ de pe torsul lui tare. A trebuit să facă un efort ca să înainteze. El o privea cu ochii verzi pătrunzători fără să se mişte din loc. Şi-a dres glasul cu greu.

— Am venit să-mi cer scuze, a început cu glas şovăielnic.

— Nu, i-a răspuns el cu glas reţinut. Ai venit să-ţi primeşti pedeapsa pe care o meriţi pentru obrăznicia ta.

— Amândoi am fost ofensivi şi jignitori, i-a răspuns ezitantă.

Marina nu se mişca, părea prinsă în podeaua dormitorului cu cuiele prudenţei.

— Apropie-te, i-a sugerat el.

Dar ea a negat dând din cap.

— Nu, mai înainte trebuie să-ţi spun ceva important, ceva care pune capăt acestei bănuieli fără motiv.

— De la distanţa la care te afli va trebui să strigi ca să te aud şi sunt convins că nu mai vrei alte întreruperi.

Marina ştia că Brandon avea dreptate. Dacă nu voia să ridice glasul, va trebui să se apropie, în ciuda strălucirii ciudate care i se vedea în pupile. Un fior i-a străbătut spatele.

— Ar fi o dovadă de bunăvoinţă din partea amândurora dacă am face un pas înainte în acelaşi timp.

Brandon a început să zâmbească cu zâmbetul acela care o dezarma, cel care începea în colţul drept al gurii pentru a se întinde apoi pe toată gura. Şi-a lăsat paharul pe o măsuţă a întins unul dintre picioarele lui lungi ca să se ridice. Făcând asta halatul i s-a desfăcut până aproape de talie; Marina a putut să vadă limpede o coapsă tare şi bine formată, acoperită de păr blond. Îi venea greu să respire, el nu-şi dădea seama de haosul emoţional pe care i-l provoca în acele momente şi, cel mai iritant, ea nu îi trezea lui nicio emoţie. Amândoi au făcut un pas înainte în acelaşi timp. Înălţimea lui Brandon o intimida. Se vedea prea viclean şi primejdios.

— N-am să-ţi fac rău, i-a spus el fără ca de pe buze să i se şteargă zâmbetul.

— Nici eu. Pe el l-a surprins răspunsul, deşi ea nu-şi dăduse seama cât de absurd sunase. Verbal, a încheiat.

Brandon a clătinat din cap şi a făcut un pas spre ea, care a dat înapoi doi.

— Regret cuvintele pe care le-am spus mai înainte. Scuza lui Brandon a fost pentru ea dulce ca mierea. Este foarte greu să simţi pumnalul geloziei. Este o experienţă nouă pentru mine.

Cu aceste cuvinte simple el câştigase bătălia încrederii. Acţiona aşa, pentru că era gelos. Brandon nu simţea doar furie faţă de ea. Marina s-a apropiat încet, dar hotărât.

— Şi eu regret că te-am întărâtat.

— Voiai să te răzbuni? a întrebat-o.

Ea a confirmat cu un gest al capului.

— Ceea ce mă faci să simt nu poate fi redus la acest cuvânt, i-a răspuns.

— Te înfurii?

Marina a strâns buzele, căci zâmbetul lui Brandon se lărgea tot mai mult.

— Cu toate cele cinci simţuri. Mă faci să mă simt atât de furioasă, încât îmi vine să te sugrum!

— Tu îmi faci sângele să fiarbă, simt o nevoie nebună să mă răzbun şi ştii că nu sunt un om răbdător. Dar ştiu cum să scăpăm de frustrarea care ne stăpâneşte.

— Frustrare?

— Am plecat imediat ce am ajuns la Ruthvencastle. Pentru că nu puteam să îndur să fiu aproape de tine fără să te ating.

— Am crezut că altul era motivul.

— Ştii despre mesaj? Ea a confirmat. Puteam să-l transmit, prin Cristopher în multe feluri, deşi recunosc că doream să-l duc personal dar aveam mintea atât de încurcată încât mă simţeam incapabil să gândesc limpede. Marina a oftat. Eşti singura femeie care mă face să-mi pierd capul doar când o privesc şi nu sunt în stare să înţeleg de ce.

Marina era la câţiva centimetri de trupul lui Brandon. Putea să-i simtă parfumul bărbătesc, să se piardă în strălucirea pupilelor lui.

— Vreau să ştii… a început ea, dar el a întrerupt-o.

— S-a terminat cu vorbele, e timpul să trecem la fapte.

Braţele lui Brandon au apucat-o ca nişte gheare, au ţinut-o cu putere dar fără să o rănească.

— Nu! a exclamat ea, încă nu am terminat de lămurit neînţelegerea asta.

— După aceea, Rosa mea cordobeză, acum nu pot să-mi mai ţin gura departe de tine. Dacă nu încep să-ţi sorb de pe buze, am să leşin.

— Dar, Brandon... Marinei i-a fost cu neputinţă să continue, gura lui o capturase pe a ei într-un sărut intens. Buzele ei erau delicios de moi şi de supuse. Brandon a simţit că dorinţa reprimată atâta timp îi invada trupul, provocându-i un spasm. A atins părul mătăsos care era prins cu ace şi cu degete îndemânatice a început să dea drumul şuviţelor şi să le răsucească pe degetele lui. Marina a gemut de plăcere. Nu îi mângâiase nimeni niciodată părul cu acele mişcări erotice.. A simţit limba lui Brandon lângă gâtul ei, contactul dinţilor cu pielea ei a făcut-o să tresară de surpriză şi s-a prins de reverele halatului lui ca să nu cadă. Brandon începea să se ardă, aroma ei îi pătrundea în nas, îi tulbura simţurile. Însă menţină controlul situaţiei, dar Marina îi răspundea cu o candoare care îl copleşea. Ea a priceput cu chiu cu vai că el îşi făcea drum printre hainele ei. Buricele degetelor îi mângâiau pielea decolteului. Nu ştia ce se întâmplase cu batista de mătase care îl acoperea, dar un râu de lavă îi curgea pe fiecare porţiune de piele pe care el o atingea. S-a auzit un geamăt şi ea nu a ştiut că ieşise din gâtul ei. Brandon începuse să-i muşte lobul urechii. Ce-mi faci? a reuşit să întrebe cu un bâiguit.

— Te pregătesc, a răspuns în vreme ce îşi plimba limba pe gâtul ei de satin. Marina a dat capul pe spate ca să îi permită un acces mai uşor. Brandon îi eliberase umerii de rochia care cădea pe talie complet desfăcută. A făcut un pas înapoi ca să se uite la ea cu o ardoare care îl consuma. Dă-ţi-o jos, ca atunci, în grădinile Zambra.

Ea nu va face aşa ceva! Dar rochia a început să-i alunece pe şolduri...

CAPITOLUL 19

Materialul moale i-a alunecat pe şolduri cu un foşnet.

A rămas pe ea doar camizolul transparent. Îi era ruşine că rămăsese, practic, goală în faţa lui, dar Brandon nu a spus nimic când a văzut-o. Ochii lui oglindeau o dorinţă care a stânjenit-o. A desfăcut nodul de la cordonul halatului şi a rămas în faţa ei în pielea goală. Marina a clipit de câteva ori şi a scos o exclamaţie de surpriză. Laird de Ruthvencastle nu umbla cu ocolişuri. Mereu fusese curioasă să ştie cum arată părţile bărbăteşti şi acum că le vedea nu-i venea să creadă. Era de neconceput ca partea aceea a anatomiei lui să intre în ea! Organul sexual al lui Brandon era prea mare, prea tare, prea de tot. Era limpede că el era foarte excitat, dar Marinei i s-a făcut frică; dacă o străpungea ar putea s-o omoare. Ea a tuşit ca să-şi dreagă glasul dar nu putea să-şi ia ochii de la membrul ameninţător.

— Nu-ţi voi face rău, i-a spus el. Marinei i s-a părut cea mai neruşinată minciună pe care o auzise vreodată. Şi-a înălţat ochii întunecaţi spre chipul lui şi i-a văzut zâmbetul satisfăcut pe buze; i s-a părut diabolic. Ţi-aş face dacă ar fi pentru prima oară, dar aşa nu ai de ce să te temi. Marina a deschis gura ca să tragă aer în piept. Aşadar canalia continua să creadă că nu era fecioară. Sigur că aşa credea, nu îi dăduse voie să-l scoată din greşeală. O să te bucuri, Rosa mea cordobeză, ai cuvântul meu. Ea a încercat să-şi facă curaj, dar picioarele nu o ţineau. Ştia că trebuia să treacă prin asta, ca femeile măritate de când era lumea lume dar nu era pregătită. Când văzuse membrul enorm şi gros al lui Brandon, a ştiut că nu era aşa de curajoasă cum crezuse. Nu m-am gândit că te va impresiona atât să mă vezi gol. Ea a crezut că ştia ce spune. O singură privire către anatomia lui şi dorinţa care o ardea pe dinăuntru fusese înlocuită de un frig glacial. Nu era impresionată, era îngrozită. Dar ştiu că nu eşti o femeie laşă. Marina a coborât ochii până în vârful picioarelor lui lungi. Brandon era ca un zeu auriu. Părul blond ajuta la această impresie. El a simţit cercetarea ei pe trupul lui şi stomacul i s-a

contractat. Nu putea să mai aştepte. Stătea acolo în faţa ei aşa cum îl adusese pe lume mama lui şi ea îl privea cu ochi curioşi din cap şi până în picioare fără să scoată niciun cuvânt. Îi vedea silueta de sirenă sub transparenţa materialului fin şi nu ştia cum de se stăpâneşte să n-o ia în braţe şi s-o ducă în pat. Dar răbdarea i se termina. Acum vreau să te văd eu. Să te ating, nu cu ochii, cum ai făcut tu, ci cu mâinile, cu limba. Vreau să beau până la ultima picătură din nectarul tău. Brandon i-a scos camizolul şi l-a lăsat să cadă la picioarele ei. A luat-o de umeri şi a dus-o spre pat în vreme ce o săruta, dar Marina începea să se sperie cu adevărat. Observându-i nervozitatea, el a încercat s-o liniştească. Chiar nu ai de ce să te îngrijorezi, altele au supravieţuit unei întâlniri cu mine şi nu s-au plâns după aceea.

Marinei i s-a părut de prost gust ca el să glumească cu aşa ceva.

— Tocmai vorbele pe care doreşte să le audă orice femeie măritată în prima ei noapte cu soţul.

Brandon şi-a regretat impulsul. Spatele Marinei atinsese patul dar torsul lui nu a strivit-o când s-a culcat peste ea. Atenua greutatea cu braţul, care înconjura ceafa Marinei.

— Ai un gust delicios. A coborât iarăşi gura până a cuprins-o pe a ei, în vreme ce o mână fierbinte îi suia pe coasta stângă. Când i-a atins sânul a început să se joace cu sfârcul care s-a întărit pe loc, ca şi cum asta ar fi aşteptat. Marina a fost surprinsă de cum răspundea trupul ei, simţea zvâcniri de plăcere care se năşteau în pântece şi cobora până la sex. Mâna lui Brandon a coborât încet, arzătoare până la pubis pe sub chiloţii fini, pe care i-a dat jos dintr-o mişcare. Marina abia şi-a dat seama de asta. Brandon frecat-o de câteva ori cu degetele ca să vadă dacă era pregătită. Când a simţit-o umedă s-a aşezat în poziţia potrivită. Marina se afunda în saltea sub greutatea lui

Brandon, abia putea se respire. A simţit vârful membrului lui făcându-şi loc printre cutele feminităţii ei şi s-a pregătit să fie străpunsă dar din fericire nu s-a întâmplat aşa. L-a simţit intrând cu multă uşurinţă. Surpriza i s-a oglindit pe chip dar Brandon era prea ocupat să se ajute să intre în ea ca să vadă. Şi atunci o durere cum nu mai simţise niciodată a făcut-o să scoată un ţipăt pe care el l-a înăbuşit de tot cu un sărut. S-a încordat încercând să atenueze zvâcnirile dureroase care o torturau. Brandon rămăsese nemişcat după primul impuls puternic al membrului său înăuntrul Marinei. Respira întretăiat pe gâtul ei dar a diminuat din greutatea trupului distanţându-se câţiva centimetri. Pe bună dreptate o simţise atât de strâmtă, drumul acela nu mai fusese străbătut decât de el. A simţit o plăcere extremă când a fost conştient de asta. Îmi pare foarte rău, nu ştiam… am crezut că… Dar ea nu era în stare să-i răspundă ca să-i liniştească glasul îngrijorat; îşi concentra toate puterile ca să îndure durerea agonică pe care o simţea în pântece. Dumnezeule! Nu mă mai pot opri. Marina a închis ochi încercând să-şi stăpânească lacrimile în faţa durerii provocate de mişcările lui constante. Frecarea membrului lui de interiorul ei a făcut-o să se încordeze. Durerea creştea, ştia că trebuia să se relaxeze, dar îi era cu neputinţă. Cum puteau femeile să îndure cu supunere durerea asta? A încercat să se ţină de umerii asudaţi ai lui Brandon, care continua să se mişte într-un du-te-vino înăuntrul ei. Avea ochii închişi şi a ştiut că încerca să fie cât mai puţin brutal cu putinţă. Marina i-a fost recunoscătoare pentru această intenţie, relaxându-şi membrele dar nu şi pântecul, pe care îl simţea tare ca piatra. După un ultim impuls, Brandon a scos un geamăt gutural şi s-a prăbuşit peste ea strivind-o cu greutatea lui. Marina putea să-i simtă bătăile nebuneşti ale inimii lângă a ei. Când răsuflarea i s-a normalizat, el a uşurat apăsarea greutăţii lui eliberând-o dar nu i-a dat drumul din braţe. M-ai făcut cel mai fericit

bărbat din lume. A sărutat-o lung şi profund. Câteva secunde mai târziu a ieşit din ea. Simţindu-se eliberată de greutate, Marina a încercat să-şi evalueze daunele interne. A ţinut ochii închişi gândindu-se dacă tortura se terminase sau nu. Deşi nu se mai simţea străpunsă, nu va mai putea să-şi mişte picioarele niciodată. Îi va fi cu neputinţă să mai meargă normal. După câteva minute, Brandon s-a întors în pat cu un ulcior cu apă şi cârpe curate. Marina stătea tot cu ochii închişi dar i-a deschis când a simţit salteaua lăsându-se sub greutatea lui. E mai bine să nu te uiţi.

Ea nu avea habar de intenţiile lui. Când a simţit cârpa umedă între picioare, s-a ridicat brusc în capul oaselor şi a făcut contrariul a ceea ce o sfătuise, s-a uitat. Vederea petei roşii dintre coapsele ei şi cearşafuri a făcut-o să pălească. După cantitatea de sânge pe care o vedea, Marina a crezut că îi făcuse o rană mortală. Privirea i s-a înceţoşat şi fierea i s-a suit în gât până i-a ajuns pe cerul gurii.

— Sângerez! a exclamat supărată.

Brandon a plescăit din limbă cu o anume zeflemea ca să nu dea importanţă situaţiei, deşi continua să se simtă euforic, pentru că fusese primul care o posedase.

— După cantitatea de sânge din pat, pare că am tăiat un porc. Ea l-a privit uimită. Glumea pe seama ei? Eşti prea mică, de aceea ai sângerat atât. Dar te vei face bine, pot să te asigur.

Marina nu putea să scoată un cuvânt. Se tot uita cu mare atenţie la pata roşie de pe cearşaf. Pe coapse continua să i se scurgă un firişor de sânge pe care Brandon îl ştergea cu multă grijă. Când a atins fără să vrea carnea rănită, ea i-a dat peste mână.

— Mă doare! a exclamat.

— Doar prima oară e aşa, i-a spus el fără să înceteze să o şteargă cu cârpa pe coapsele albe.

Marina a gemut îngrozită.

— N-am de gând să mai trec prin agonia asta vreodată.

Brandon nu a contrazis-o, ştia că ea trebuia să se recupereze de impresia primei dăţi. Fusese un pic cam brutal dar dacă ţinea cont de cât de mult îi dorea trupul şi ce mult îl înfuria limba ei, nu ieşise prea şifonată.

— Vom schimba cearşafurile şi îţi voi da o cămaşă de-a mea. În noaptea asta ar fi mai bine să nu te mişti.

Ea l-a privit cu spaima strălucindu-i în pupile.

— De ce? Voi sângera mai mult dacă o fac?

Brandon s-a uitat la ea şi a găsit-o absolut delicioasă.

Avea arma perfectă ca s-o facă să rămână cu el, în dormitorul lui, în patul lui, sub protecţia braţelor lui posesive, pentru tot restul zilelor.

— Pentru că eu am fost cel care ţi-a pricinuit răul, eu trebuie să fiu cel care are grijă de tine în noaptea asta. Pe Marina nu a convins-o întru totul explicaţia, dar nu îndrăznea să se mişte. Brandon a luat-o în braţe şi a apropiat-o de fotoliul din piele pe care a aşezat-o cu multă grijă. Ea era în continuare complet goală, dar atât de îngrijorată de incomoditatea ei interioară, încât nu i-a păsat că era aşa cum o adusese mama ei pe lume. Voi schimba lenjeria de pat.

Ea a dat din cap. Nu putea să se gândească la altceva decât la usturimea dinăuntrul ei.

— Cearşafurile! a exclamat.

Brandon a întors capul spre ea punând în acelaşi timp cearşafurile jos.

— Ce doreşti să fac cu ele? a întrebat-o binevoitor.

— Să le arzi.

Dacă sugestia i s-a părut ciudată, ochii lui nu au arătat-o.

— Se va face cum doreşti. De ce se arăta atât de amabil, s-a întrebat ea, dar nu se simţea destul de în stare să se gândească la ceva. Când Brandon a terminat de

aranjat patul, a luat-o din nou în braţe şi a dus-o până la patul enorm. Marina şi-a pus cămaşa uşoară de in pe care i-o împrumutase el. Îi ajungea până sub genunchi. Ea nu ştia că era cea mai bună cămară a lui, cea mai scumpă şi mai moale. Acum dormi. Nu mai e mult până la ziuă.

— Nu voi putea să închid ochii cu arsura asta între picioare, i-a spus ea fără ca tonul să sune a reproş. Brandon continua să zâmbească cu condescendenţă. Şi de ce zâmbeşti la vorbele mele?

Credea că nu îi va răspunde dar s-a înşelat.

— Pentru că timp de săptămâni am umblat cu o îndoială care îmi muşca din inimă. Simţeam o disperare atât de amară încât caracterul îmi devenea prea intransigent, muşcător.

Devenea? Marina a crezut că Brandon greşea timpul, nu fusese, era. Dar nu a mai spus nimic, s-a cuibărit între cearşafuri şi a închis ochii.

*

Brandon a întins braţul căutând-o pe Marina în pat dar partea ei era goală şi cearşafurile reci. Întunericul din cameră i-a arătat nu putea să fie mai mult de patru dimineaţa.

Şi unde dracu putea ea să fie? S-a ridicat şi şi-a luat halatul care era aruncat pe jos. A făcut un nod slab la cordon, a ieşit pe coridor s-o caute dar înainte a cercetat prin dormitor ca să se convingă că nu dormea în vreun colţ. A văzutul că cearşafurile nu erau la picioarele patului. Era nemaipomenit că părăsise camera atât de încet încât el nu-şi dăduse seama şi totul ca să se descotorosească de nişte cearşafuri pe care el promisese că le va arde dimineaţa. A căutat în bucătărie şi în salon, în bibliotecă şi în dormitorul ei dar Marina tot nu apărea. Nu ştia unde poate fi şi deodată o idee i-a venit în minte, cu iuţeala fulgerului. Şi-a

îndreptat paşii spre dormitorul fiului lui şi a deschis uşa cu multă grijă ca să nu-l trezească. Când ochii i s-au obişnuit cu întunericul din cameră a văzut că Marina dormea lângă Ian. Braţele micuţului înconjurau talia ei şi capul i se odihnea pe umăr într-un gest de abandonare totală. Brandon a oftat, murea de curiozitate să afle de ce soţia lui dormea cu micuţul. Cu paşi atenţi, a înaintat către mijlocul dormitorului până a ajuns la pat. A întins braţele şi le-a trecut pe sub picioarele şi subsuorile ei, a ţinut-o cu putere dar cu multă grijă şi a ieşit din camera fiului său înspre a lui cu un zâmbet pe buze. Era ultima dată când ea va părăsi patul lui, chiar de-ar trebui s-o lege de saltea ca să reuşească. Marina s-a mişcat în braţele lui ca şi cum gândul ar fi pătruns înăuntrul ei dar avea ochii tot închişi, semn de netăgăduit că dormea adânc. Brandon a aşezat-o cu multă grijă pe pat, apoi a desfăcut cordonul, şi-a dat jos halatul şi s-a culcat alături cu multă delicateţe ca să n-o trezească. Şi-a pus mâna pe stomacul ei ca să menţină contactul chiar dacă ar dormi. Marina s-a mişcat cu un oftat şi s-a lipit de Brandon şoptindu-i în somn:

— Eu am să te ţin cald.

Brandon a zâmbit mândru gândindu-se că acele vorbe îi erau adresate lui; nu ştia că Marina se credea încă lângă Ian. La sosirea ei la Ruthvencastle fusese un imperativ pentru ea să-l ţină cald ca să nu mai ude patul.

***

— E timpul să te trezeşti. Degetele lungi au mângâiat chipul Marinei, care continua să doarmă, străină de jocurile pe le începuse Brandon ca s-o trezească. Avem oaspeţi în casă. Şi cred că fratele tău s-a plictisit să te aştepte şi s-a hotărât să iasă să călărească împreună cu unchiul Robert. Nu vor veni până la ora prânzului.

Aceste cuvinte au înlăturat toropeala şi ceaţa din

mintea Marinei.

— Dumnezeule, Ian! Dar nu tocmai acestea erau vorbele pe care spera Brandon să le audă la prima oră a dimineţii. Trebuie să-l văd. Şi Marina a trecut la fapte. S-a ridicat din pat de parcă ar fi fost plin de spini, şi-a căutat cu privirea halatul, dar şi-a dat seama prea târziu că se afla în camera lui Brandon, nu într-a ei. S-a uitat după ceva ca să-şi pună pe ea, a văzut halatul lui Brandon la picioarele patului şi cu degete grăbite şi l-a pus pe umeri. Ţi-l înapoiez după aceea.

Şi-a băgat braţele pe mâneci şi a înnodat cordonul. Materialul atârna două palme pe pământ. Brandon a văzut-o ieşind în fugă înspre coridor şi s-a întrebat ce dracu se întâmplă de ieşise aşa de iute din cameră. Îngrijorarea de pe chipul Marinei era foarte reală şi era pricinuită de Ian. Brandon a hotărât s-o urmeze dar mai înainte trebuia să găsească ceva cu care să-şi acopere goliciunea. Marina îi luase halatul dar nu i-a păsat. Mai târziu va păstra aroma pielii ei, va putea s-o miroasă în materialul moale; niciodată nu-şi va mai privi cu aceiaşi ochi cămăşile şi halatele. Nu, după ce mângâiaseră pielea ei. Câteva minute mai târziu a ieşit pe coridor în direcţia dormitorului fiului său, trebuia să înţeleagă ce se petrece de se îngrijora ea în felul acela absurd.

*

Marina ajunsese târziu. Când a apăsat pe clanţă, a putut să audă perfect prin uşa închisă cele două palme pe care Morgana i le dădea lui Ian. Furia din ea ajunsese la un punct în care a explodat, ca s-o pună o dată la locul cuvenit.

— Dă-i drumul! Glasul îi sunase la fel de dur ca şi granitul. Şi n-am să-ţi mai repet. Văzând-o înaintând spre mijlocul dormitorului, Ian s-a smuls din mâna Morganei cum

a putut şi a alergat la ea să se ascundă. Marina i-a trecut braţul peste umeri încercând să-l apere. Măsoară-te cu cineva de seama ta, scorpie veninoasă!

Morgana a privit-o cu superioritate şi cu un rictus batjocoritor în colţul buzelor ridicate. Înălţimea Marinei era inferioară celei a lui Ian, de aceea exclamaţia ei părea absurdă.

— Iarăşi a fost neascultător.

Marina şi-a îndreptat ochii spre cămaşa lui Ian şi a văzut că era uscată.

— Mai atinge-l şi îţi jur că-ţi scot maţele şi le arunc la câini.

— Trebuie să înveţe să se poarte ca un bărbat.

Marinei nu-i venea să creadă. Ian avea doar zece ani, era un copil speriat de o vrăjitoare.

— Ţi-am spus foarte limpede că îţi este categoric interzis să mai intri în această cameră şi este pentru ultima oară când nu mă asculţi; strânge-ţi lucrurile. Chiar eu te voi însoţi până la ieşire. Morgana îi susţinea privirea cu trufie. Marina nu va ceda de pe poziţia ei. Ian era un copil îngrozit de ceva ce nu putea să se controleze, cum îndrăznea femeiuşcă aia să ridice mâna la el? N-am să-ţi mai repet, afară din casa asta!

Marina stătea la câţiva paşi de Morgana şi o privea cu imensă furie.

— Nimeni nu poate să mă alunge. Marina a mijit ochii auzind-o. Am tot dreptul să stau aici.

Dar nu să loveşti o fiinţă fără apărare pe care o ai în grijă. Ochii Morganei s-au făcut mici. Te-am avertizat ce se va întâmpla dacă mai continui cu atitudinea asta recalcitrantă…

— Ce se-ntâmplă, Morgana?

Glasul lui Brandon a ajuns la ele din pragul uşii. Morgana a zâmbit când l-a văzut.

— Ian a fost iarăşi neascultător, îi aplicam corecţia

meritată când am fost întreruptă de femeiuşca asta obraznică.

Marina şi-a înăbuşit o exclamaţie. Ian s-a lipit de ea şi mai mult. Nu ridicase ochii din pământ şi umerii i se mişcau ca şi cum ar fi încercat să-şi stăpânească plânsul.

— Cere-ţi scuze, Marina!

Porunca dată de Brandon a luat-o cu totul pe nepregătite. Simţea că pământul se crapă sub picioarele ei şi începe s-o înghită fără milă. Brandon îi dădea dreptate vrăjitoarei! Braţul ei l-a ţinut şi mai strâns pe Ian, care a început să plângă de teamă. Marina l-a blestemat pe Brandon în şoaptă.

— O doamnă nu-şi cere niciodată scuze în faţa unei servitoare obraznice.

Ochii lui Brandon o ardeau când s-a uitat la ea.

— Morgana crede că ai jignit-o prin atitudinea ta.

Pupilele Marinei nu se desprindeau de pe chipul vrăjitoarei, de aceea nu putea să vadă pumnii lui Brandon strânşi pe lângă şolduri, nici lupta care se dădea în el.

— Ian nu a fost neascultător, e o mincinoasă!

Brandon s-a uitat cu intensitate la Morgana aşteptându-i vorbele. Morgana i le-a oferit cu plăcere.

— Continuă să fie un copil plăpând, sărac cu duhul, trebuie să întăresc caracterul acesta slab înainte să fie prea târziu.

Când a auzit-o, Marina nu s-a mai stăpânit. A mers drept spre ea şi i-a dat cu putere o palmă. Furia ei era aşa de mare încât nu mai putea s-o ţină în frâu. Brandon a făcut un pas ca s-o apuce de braţ dar gestul a rămas suspendat în aer. Chipul Morganei oglindea o ură adevărată atunci când a privit-o.

— Cere-ţi scuze! i-a spus Brandon şi îndată Marina l-a pălmuit cu şi mai multă putere.

El era stupefiat. Nicio femeie nu îndrăznise atât.

— Voiai o scuză? Acum o ai! l-a înfruntat cu glas tăios.

O secundă după aceea a dat înapoi doi paşi, l-a luat pe Ian de mână şi l-a scos din dormitor fără să se uite înapoi, dar când a trecut pe lângă Brandon s-a răstit cu desăvârşire depăşită de furie: Niciodată să nu mi te mai adresezi, monstrule!

Ian şi cu ea au părăsit dormitorul în tăcere. Haosul creat de glasurile lui Brandon şi al Marinei trezise restul casei. Aurora şi Cass ieşiseră din camerele lor doar în halate. Marina a trecut pe lângă ele cu desăvârşire oarbă la tot ce nu era apărarea unui copil de o vrăjitoare şi un demon. Ian o urma, suspinând, dar supus. Brandon a urmărit cu privirea plecarea lor fără să încerce să-i oprească. Palma Marinei îl lăsase nemişcat, fără să poată reacţiona. Morgana îl privea cu reproş în ochii de corb.

— Ce se-ntâmplă?

Cass se uita fix la fratele ei şi în sinea ei bănuia motivul tărăboiului. Autoritatea Morganei asupra lui Ian era o chestiune încheiată chiar şi pentru Brandon, care nu o punea la locul ei din respect pentru soţia lui moartă cu ani în urmă.

— Nimic care să vă privească!

Aurora a ridicat sceptică o sprânceană. Imaginea Marinei fierbând de mânie, îmbrăcată într-un halat cu zece numere mai mare şi împingând de la spate un copil care plângea era ceva ce nu va uita niciodată. Şi nici expresia lui Brandon.

— M-a lovit! Stricata aia spanioloaică m-a lovit!

Cass şi cu ea au întors privirea înspre Morgana.

— Poate că meritai.

Vorbele Aurorei au făcut ca Brandon să se uite la ea cu asprime. Cass lăsase ochii în pământ, incapabilă să înţeleagă atitudinea fratelui ei. Ian era fiul lui, trebuia să-l apere de tertipurile unei nebune, oricât de bunică ar fi fost, dar Brandon se purta ca şi cum ar fi avut mâinile legate.

— Din fericire, Ian o are pe Marina.

Cass nu a aşteptat ca fratele ei să-i răspundă. A părăsit coridorul cu chipul întristat. Aurora a urmat-o. Brandon şi Morgana au rămas cu desăvârşire singuri pe coridorul lung de la Ruthvencastle.

— Căţeaua aia trebuie să plece! l-a înfruntat agitată, dar Brandon nega dând din cap. Îndată după aceea şi-a netezit pletele blonde cu degetele, într-o încercare de a-şi pune ordine în gânduri. Marina îl apărase pe Ian nebănuind că Morgana era bunica lui şi ca atare avea dreptul să-l pedepsească. Deşi se îndoia că acest lucru ar fi schimbat ceva în atitudinea ei defensivă. Este un copil neascultător, prost crescut şi bătăuş.

— E nepotul dumitale, Morgana, şi primeşte de la dumneata doar lovituri şi insulte.

Morgana şi-a muşcat atât de tare buzele încât Brandon s-a întrebat dacă nu cumva şi le-a mâncat; a continuat să se uite la ea cu răceală.

— Strânge-ţi lucrurile, te voi duce acasă. Prezenţa dumitale acolo este mai necesară decât aici.

— Pe ea trebuie s-o dai afară de la Ruthvencastle, nu pe mine!

Brandon a oftat obosit. Hotărârea asta trebuia s-o fi luat de mult timp, dar mereu îi lipsise curajul s-o facă. Morgana era singura legătură care îl unea pe Ian de mama lui şi el nu avusese puterea să îl despartă pe nepot de bunică, chiar dacă acţionase greşit. Şi poate că răul făcut fiului său prin această hotărâre era ireversibil. În aceste două zile doar îl văzuse cu totul schimbat. Brandon ştia că era mulţumită influenţei Marinei şi a regretat că nu se comportase ca un tată bun, dar îl apăsa sângele pe care îl împărţea Ian cu Morgana.

— Marina îl iubeşte, în ciuda defectelor lui.

— Dar eu îi sunt bunică! i-a replicat foarte furioasă.

Brandon a privit-o cu profundă tristeţe.

— Lucru de care uitaseşi până acum, nu-i aşa?

Morgana a respirat adânc.

— Te vei căi, laird McGregor, jur că te vei căi!

Brandon a dat din cap învins.

— De mulţi ani mă căiesc, Morgana, crede-mă, nu pot să mă căiesc mai mult de-atât. Ea şi-a menţinut postura rigidă fără să cedeze în atitudinea încăpăţânată. Te vei întoarce la clanul McGiver, la ai tăi. Şi îl vei vedea pe Ian de câte ori va dori el, niciun minut mai înainte.

Brandon se hotărâse.

*

— Încotro mergem?

Ian era în culmea fericirii pe spinarea lui Cabrón.

— În Spania, i-a răspuns Marina încruntată.

Să care geanta de călătorie cu strictul necesar i se părea mai greu decât bănuise; trebuia s-o fi legat de şa.

— O să-mi placă? a întrebat-o timid.

Marina i-a zâmbit ca să-i înlăture temerile.

— Vei putea să mănânci atâta *tortilla* cu cartofi că o să-ţi iasă pe urechi.

— Şi cum vom ajunge acolo? Nu avem bani, nici bilete de călătorie şi suntem un copil şi o femeie lipsiţi de apărare. Nu va fi uşor să trecem graniţa Scoţiei fără să afle tata.

Marina nu avea nevoie să mai adauge încă o grijă la cele pe care le avea dar nu i-a spus.

— Am destui bani să cumpăr două bilete pe primul vapor care traversează strâmtoarea. Şi pentru că sunt spanioloaică, mi-e indiferent dacă graniţa scoţiană e la fel de lungă precum zidul chinezesc, o vom trece fără să ne pese cât va fi de greu.

— O să mă placă bunicul meu spaniol?

Marinei i s-au umplut ochii de lacrimi, dar şi le-a reţinut. Era cu desăvârşire în stare să observe imensa

singurătate a copilului, abandonul emoţional la care îl supuseseră şi lipsa afectivă cea mai însemnată din câte se puteau îndura, iubirea unui tată.

— Va fi foarte mândru de tine, sunt convinsă.

— Dar fratele tău e tot la Ruthvencastle, nu va şti de ce ai plecat.

— Am lăsat o scrisoare în dormitorul lui în care i-am explicat totul. Vărul Diego are alta cu acelaşi conţinut, vor înţelege de ce am plecat fără să ne luăm rămas bun.

— Laird McGregor se va supăra grozav.

Marina bănuia. Dar călătoria bruscă îi venise mănuşă în înfăptuirea planului ei de plecare. Nu avea de gând să mai stea niciun moment în locul acela îngrozitor numit Ruthvencastle.

— Mai întâi va trebui să ne prindă din urmă şi când o va face, vom fi bine apăraţi în Córdoba de puternicul conte de Zambra.

Ian a oftat mulţumit. Nimic nu i se părea mai frumos decât să părăsească locul în care se simţea mereu speriat. Nu-i păsa de bătăile Morganei, se obişnuise cu ele dar dacă Marina se hotărâse să plece din Scoţia, voia să plece şi el. Era cea mai bună mamă din lume, mereu îl trata cu dragoste, nu-l bătea şi nu-l insulta deşi în unele nopţi nu era ascultător. O iubea mult şi nu voia s-o piardă. Când era lângă el, nu-i era teamă de întuneric; nici nu mai suferise de foame. Era foarte bine să aibă o mamă ca ea.

— Eu te voi apăra de bandiţii scoţieni.

Marina a mângâiat pletele blonde. O emoţionau cuvintele lui până într-un punct nebănuit. Ian şi-a rezemat spatele de pieptul Marinei, care şi-a potrivit braţele ca să-l cuprindă mai bine în poală, în vreme ce Cabrón îşi continua trapul ca şi cum greutatea lor ar fi fost nesemnificativă.

— În viitor vei fi un laird temut şi puternic. Drept şi bun, vei fi un lider extraordinar.

CAPITOLUL 20

Răcnetul lui Brandon a făcut să tremure zidurile Ruthvencastlelului. Fuga Marinei şi a lui Ian fără ca niciunul dintre cei din casă să observe îl umplea de o furie şi o neputinţă ce nu cunoşteau limite. Aveau un avantaj de şase ore şi puteau să fie oriunde în Highlands, pierduţi, speriaţi sau şi mai rău. El trebuia să fi fost în castel dar hotărâse s-o ducă pe Morgana la clanul ei pentru ca să rezolve problemele cu Marina mai apoi, de aceea pierduse timp preţios.

— De ce n-aţi plecat în căutarea lor? a întrebat cu glas de tunet.

— Pentru că nu vrea să fie găsită? l-a întrebat Aurora sarcastică.

Brandon s-a uitat furios la ea. Dacă ar fi observat vreunul absenţa Marinei şi a lui Ian, acum nu ar fi avut aşa un avantaj.

— Nu cunoaşte ţinuturile înalte din Scoţia, poate să cadă în vreo râpă sau în vreo mlaştină. Şi fiul meu e cu ea.

Cass nu a putut să-şi reţină replica acidă ce i-a ieşit din gură.

— Ai petrecut ani fără să-i acorzi fiului tău atenţia pe care o merită, fără să-i oferi consolarea braţelor tale, dragostea inimii tale şi acum îţi pasă? Ai ceea ce meriţi, frate!

Brandon a fulgerat-o pe Cass cu ochi fioroşi. Putea să admită că sora lui avea dreptate dar ea nu ştia motivul adevărat pentru care acţionase el astfel.

— Am făcut ce am crezut că era mai bine pentru el.

Cass a încordat spatele auzindu-l şi şi-a continuat atacul împotriva lui.

— Te-ai înşelat! Ai lăsat cea mai preţioasă comoară a ta în grija unei nebune, fie ea şi bunica lui.

Brandon a oftat în timp ce închidea ochii neputincios. Morgana nu putuse să treacă peste moartea fiicei sale Sophie şi durerea pe care o simţea o transformase în dispreţ faţă de el şi faţă de propriul nepot. El crezuse sincer că prezenta lui Ian o va ajuta să uite dar se înşelase amarnic.

— Marina trebuia să-mi fi acceptat hotărârea, oricare ar fi fost, a replicat foarte supărat pe Cass, pe Diego, pe Aurora şi pe Justin.

Cele două cupluri stătuseră pe parcursul întregii dimineţi în camerele lor. Din acest motiv nu-şi dăduseră seama de dispariţia Marinei şi a lui Ian, nici de zarva plecării Morganei. Singurul care îşi păstra atitudinea calmă, în ciuda împrejurărilor, era Lorenzo şi Brandon i-a fost recunoscător în tăcere, ultimul lucru de care avea nevoie erau şi alte reproşuri amare.

— Sora mea nu poate să vadă o nedreptate şi să nu acţioneze în consecinţă, dar ştie să-şi poarte de grijă.

— Spanioloaica a procedat greşit. O scoţiancă şi-ar fi ascultat domnul, oricare i-ar fi fost poziţia.

Lorenzo şi-a îndreptat ochii întunecaţi spre unchiul lui Brandon şi l-a privit deranjat de comentariu. I s-a ridicat părul pe ceafă înţelegând cât pătimise sora lui pe meleagurile scoţiene.

— Şi tocmai o spanioloaică nesupusă a trebuit să fie cea care apără un copil în propria lui casă, unde ar fi trebuit să aibă parte de tot felul de atenţii şi de dragoste din partea familiei sale.

Brandon s-a uitat cu reproş la Lorenzo, care se dovedea nerespectuos faţă de unchiul Robert. Pentru spanioli era foarte greu de înţeles obiceiurile şi felul de a gândi al scoţienilor. Justin a intervenit pentru prima oară în dispută.

— Avansul nu este mare. Cabrón duce o greutate peste normal; deşi este un cal agil şi puternic, putem să-l ajungem în câteva ore.

— Trebuie să ne împărţim, a sugerat Diego.

Lorenzo a fost de acord dar Brandon a refuzat dând gânditor din cap.

— Nu cunoaşteţi terenul, partea asta a ţării este prea abruptă. Deşi bănuiesc încotro o va călăuzi Ian.

Cass a dat din cap. Era probabil ca Ian să o conducă pe Marina până la graniţa engleză pe drumul pe care îl credea cel mai accesibil.

— Vor traversa câmpia infantelui mort, a conchis Brandon.

— Infantele mort? a întrebat Aurora cu o neobişnuită curiozitate în ochii aurii.

— Este drumul cel mai drept şi mai lin, străbate vechea biserică a infanţilor în direcţia Edinburghului.

Biserica infanţilor era locul unde, de veacuri, erau înmormântaţi creştineşte copiii morţi la naştere. Bebeluşii erau înmormântaţi în micul cimitir pe care sătenii îl porecliseră câmpia infantelui mort.

— De acolo graniţa cu Anglia este mult mai puţin spinoasă, a spus Cass.

— Atunci să mergem, i-a zorit Lorenzo. Cu noroc, îi vom găsi înainte să se înnopteze.

— Diego, vreau să rămâi la Ruthvencastle.

Diego voia să refuze cererea lui Brandon dar s-a gândit mai bine. Ar putea să se întâmple ceva neprevăzut şi prezenţa lui în casă ar putea fi necesară.

— Justin, Lorenzo şi cu mine îi vom căuta pe Marina şi pe Ian.

Plecarea bărbaţilor îi cufundase pe locatarii de la Ruthvencastle într-o tăcere stânjenitoare. În bibliotecă se auzea umbletul continuu al lui Diego, care aştepta veşti despre micuţ şi Marina. Cass şi-a lăsat pe masă ghergheful

la care broda, ca să mai bea o ceaşcă de ceai.

— Îmi aduce aminte de tine, a spus deodată. Aurora şi-a dezlipit privirea de pe micul Miguel şi a îndreptat-o spre Cass. S-a uitat la ea întrebătoare. Cumnata mea seamănă cu tine, a repetat.

Aurora a izbucnit în râs.

— Dacă Marina ar fi semănat cu mine, fratele tău şi-ar fi pierdut de mult testiculele.

— E adevărat că fratele meu este un scoţian temperamental. Acum Diego a fost cel care a ridicat cu umor o sprânceană neagră privindu-şi soţia. Dar o iubeşte şi mai devreme sau mai târziu va da înapoi din postura lui indolentă, cum a făcut vărul Justin. Aurora şi Diego s-au privit nevenindu-le să creadă vorbele lui Cass. Justin continua să fie cel mai posesiv şi mai gelos bărbat din lume. Nu l-am mai văzut niciodată aşa de pierdut, a spus Cass deodată şi a rămas pe gânduri, ca şi cum mintea ei ar fi zburat într-un loc îndepărtat, unde nimeni nu putea să ajungă.

— Mie nu mi se pare pierdut, a răspuns Aurora sec.

Credea sincer că Marina luase până la urmă frâiele propriei vieţii. Să se lupte cu un scoţian încăpăţânat ca Brandon cerea o forţă şi o voinţă extreme şi se părea că spanioloaica era femeia potrivită.

— Timp de mulţi ani s-a simţit împărţit, a încercat să explice Cass.

— De ce spui asta? a întrebat-o Diego neîncetând s-o privească.

— S-a însurat cu Sophie fără s-o iubească. Căsătoria fusese stabilită de părinţi încă din copilărie.

— Multe căsătorii sunt hotărâte astfel, i-a spus Aurora, inclusiv a mea.

— Dar Morgana s-a opus acestei căsătorii de la început, credea cu adevărat că fiica ei va muri între zidurile Ruthvencastlelului. A insistat zi şi noapte spunând că

Sophie nu era femeia potrivită pentru Brandon. A implorat zi după zi, săptămână după săptămână şi lună după lună înainte de nuntă, cu singurul scop ca laird de Ruthvencastle să rupă angajamentul de căsătorie dar Brandon este un bărbat de onoare şi nu a putut să nesocotească cuvântul dat de tatăl lui pentru un acord nupţial. Cass a respirat adânc. Sophie a murit la naşterea lui Ian, aşa cum prezisese Morgana, şi Brandon s-a simţit atât de răspunzător de moartea ei, încât nu şi-a mai revenit niciodată. Din acest motiv a îngăduit ca Morgana să îl crească pe Ian. Cred că în sinea lui consideră că îi datorează asta. Diego a respirat adânc asimilând revelaţia făcută de soţia lui. Este un blestem, toate doamnele McGregor mor de tinere între zidurile de la Ruthvencastle, a spus Cass în cele din urmă.

— Dar tu eşti o McGregor, i-a răspuns Aurora.

Cass a dat din capul blond.

— Blestemul nu apasă asupra mea.

— Blestem? au întrebat Diego şi Aurora la unison.

— Coboară până în secolul al XII-lea, când unul dintre primii McGregor a furat inima unei domniţe care era promisă în căsătorie altui laird. A fost prima doamnă de Ruthvencastle care a murit născându-l pe moştenitorul acestor pământuri. Diego era surprins iar Aurora nu-şi revenea din uluială, dar Cass a continuat nestăvilită. Bunica mea a murit, mama mea a murit, soţia lui Brandon a murit. Este un şir lung care coboară, aşa cum am spus, până în secolul al XII-lea.

— Cine a aruncat blestemul? a întrebat sceptică Aurora.

— Sir John Duncan, logodnicul domniţei răpite. Prima doamnă de Ruthvencastle. Aurorei nu-i venea să creadă. De aceea fratele meu s-a încăpăţânat să caute pentru Ruthvencastle o doamnă din afara acestor ţinuturi. Cât de departe cu putinţă.

— O spanioloaică! au exclamat Diego şi Aurora din nou la unison.

— Eu nu cred în premoniţii, nici în vrăji, a spus Aurora

Diego i-a făcut semn să se oprească şi ea a înţeles imediat. El cunoştea cât de superstiţios şi de credul era poporul scoţian. Obiceiuri pe care le respecta, chiar dacă nu le împărtăşea.

— Dar Marina nu este în primejdie, a explicat Cass, se întâmplă doar cu prima, şi prima doamnă de Ruthvencastle a fost Sophie. Asta trebuia să fie o consolare? s-a gândit Aurora şi îndată a blestemat cu voce tare. Fiica ei Maria era promisă lui Ian. Trebuia să vorbească neîntârziat cu Justin! Chiar dacă nu credea în premoniţii, nu voia să-l ispitească pe diavol. Brandon o va găsi, a spus în cele din urmă Cass.

— Va trebui s-o facă, altfel va avea o armată spaniolă la porţile Ruthvencastlelului cerând răzbunare, a bombănit Diego.

— Armată spaniolă? l-a întrebat Cass cu totul nedumerită.

— Marina aparţine uneia dintre cele mai mari şi mai puternice familii din Spania, Zambra.

— Dar Zambra este un titlu; sau nu? a replicat cu glas nesigur.

— Este un neam, o spiţă care s-a întins la aproape toate familiile nobile spaniole.

— Atunci Dumnezeu să-l ajute pe fratele meu!

***

— Ne vom opri sub copacii ăia ca să mâncăm puţină brânză şi pâine, a spus Marina.

Ian a îndepărtat privirea de la drum ca să se uite la ea. Mort de foame, călăreau de mai bine de şase ore şi simţea nevoia să-şi dezmorţească picioarele.

— După câteva mile, vom ajunge pe pământurile

Duncanilor. Ei ne vor găzdui peste noapte.

Dar Marina nu era de acord cu o oprire aşa de lungă. Voia să ajungă cât mai repede la Edinburgh şi să caute un bilet de vapor către Franţa şi nu ştia că se afla foarte aproape de oraşul Stirling.

— Dacă ne oprim, pot să ne ajungă din urmă, i-a spus ea, dar Ian a dat din cap de mai multe ori.

— Laird McGregor crede că mergem pe câmpia infanţilor.

— Câmpia infanţilor? a întrebat Marina uimită.

— Drumul cel mai sigur pe care se ajunge la Edinburgh.

— Şi de ce nu mergem în direcţia aceea? a întrebat Marina împotriva oricărei logici.

— Pentru că este tocmai ceea ce se aşteaptă să facem, de aceea te-am adus pe pământurile Duncanilor. De aici, chiar dacă facem un ocol mai mare ne vom asigura că ne pierd urma.

Marinei nu-i venea să creadă cât era de inteligent Ian. Ei niciodată nu i-ar fi trecut prin cap să caute o rută alternativă dar se simţea fericită că putea conta pe ajutorul micuţului.

— Ne vor primi cu prietenie?

Tăcerea lui Ian i-a dat Marinei fiori pe şira spinării. Până la urmă micuţul i-a răspuns cu glas calm.

— Duncanii sunt duşmanii familiei mele. Îi urăsc pe McGregori, dar nu este aceeaşi ură ca în urmă cu patru sute de ani, acum nu ne masacrează ca altădată.

Marina aproape a căzut de pe cal când l-a auzit, a trebuit să se ţină de frâie şi mai tare ca să reia controlul asupra lui Cabrón. Respira cu greutate.

— Atunci nu ne vor ajuta! a exclamat speriată. Chiar dacă ura a scăzut în patru veacuri, cum ai spus.

— Ba sigur că da, dacă nu le vom spune că aparţinem clanului McGregor; statutul tău de străină, ne va înlesni

lucrurile.

Marina credea că asta va înrăutăţi situaţia. Statutul ei de străină le va aduce numai necazuri.

— Şi atunci ce le vom spune? Gândea cu rapiditatea. Eu nu ştiu să vorbesc gaelica, s-a plâns. O să complic lucrurile

Ian a strâns-o de mână ca să-i dea curaj.

— Scoţienii sunt foarte protectori, niciodată nu vor îngădui ca o mamă cu un copil să se afle în vreo primejdie, ba chiar e posibil să ne însoţească până la graniţă.

Marina dorea din tot sufletul ca Ian să aibă dreptate. Ea era cea mai puţin nimerită să se lupte cu o ceată de scoţieni războinici. Când se gândise să facă o oprire, nu îi trecuse prin minte să doarmă pe teritoriul altui clan, chiar dacă le-ar fi cerut îngăduinţa.

— Cabrón începe să obosească, a comentat Marina ca pentru sine.

Frumosul armăsar îşi încetinise mersul de câteva leghe, făcea neîncetat spume la gură şi ea nu voia să-l istovească de tot.

— Putem să continuăm mergând pe jos, a sugerat Ian, mai e foarte puţin până ajungem la Buchany.

— Buchany? a întrebat Marina cu un glas pierit în vreme ce oprea galopul lui Cabrón trăgând de hăţuri.

Ian şi cu ea au descălecat de pe crupa armăsarului cu un geamăt. Călăreau de prea mult timp.

— Este o mică aşezare aproape de Doune.

Dar Marina nu înţelegea ce îi explica Ian. Pentru ea, teritoriul scoţian era ceva cu desăvârşire necunoscut. Cu fiecare pas pe care îl făcea, spatele i se încorda iar usturimea dintre picioare nu dispăruse în orele care urmaseră nopţii, de aceea se simţea atât de incomod în mers. A oftat înainte să lege de şaua calului valiza cu puţinele lucruri pe care le luase de la Ruthvencastle.

*

Brandon dădea fără odihnă pinteni calului. Justin şi Lorenzo îl urmau îndeaproape. Dar drumul i se părea tot mai lung pe măsură ce înaintau. Nici Marina, nici Ian nu traversaseră câmpia infanţilor şi el se temea de varianta pe care ar fi putut s-o aleagă Ian ca să-i păcălească. Justin l-a ajuns din urmă şi i-a făcut semn să încetinească pasul. Brandon l-a ascultat fată voie.

— Suntem pe teritoriul Duncanilor,

— Ştiu.

— Crezi că au ales ruta asta? Nu este cea mai directă către Edinburgh.

— Ian încearcă să ne păcălească. Ne-a făcut să pierdem mai multe ore.

Justin nu a ştiut dacă în glasul vărului său era admiraţie faţă de fiul său sau dezamăgire.

— Dacă Duncanii descoperă înrudirea, pot să aibă multe necazuri. Brandon ştia dar acest amănunt nu îi scădea hotărârea. Asta s-a întâmplat acum patru sute de ani. Şi cum ar spune temperamentala mea soţie, nu există rău care să dureze la nesfârşit.

Brandon nu a râs la comentariul lui Justin. Era mai îngrijorat decât lăsa să se vadă din înfăţişarea lui.

— Să sperăm că se vor împlini premoniţiile ei.

Câteva mile mai departe, Brandon, Justin şi Lorenzo i-au văzut pe Ian şi pe Marina sub nişte castani. După uşurarea pe care a simţit-o Brandon la început dându-şi seama că sunt teferi, a urmat furia. Din piept i-au ieşit neliniştea, dispreţul, disperarea şi zbuciumul adunate cât timp fuseseră dispăruţi.

— Nu fi prea dur cu ei, l-a sfătuit Justin văzând întunecimea din ochii vărului său.

Caracterul irascibil al lui Brandon era prea bine cunoscut.

— Nu va fi, dacă doreşte să-şi păstreze gâtul neatins, l-a avertizat Lorenzo.

Dar Brandon nu îşi va arăta niciunul dintre sentimentele care îl stăpâniseră şi chinuiseră în acele ore de nelinişte în care se rugase şi blestemase de sute de ori. Zgomotul copitelor a alertat-o pe Marina, care a ridicat capul şi s-a uitat la alaiul care se apropia de ei. Privirea ei a întâlnit-o pe cea a lui Brandon şi un fior i-a trecut prin oase. Spre ei venea însuşi diavolul Scoţiei şi va fi neîndurător. Marina s-a ridicat şi a rămas în faţa celor trei călăreţi care îşi opriseră caii foarte aproape de unde păştea Cabrón. Se ridicase şi Ian; pe iarbă rămăseseră resturi de pâine şi brânză. Brandon şi-a dat seama că ei se opriseră ca să mănânce ceva, lucru care îi ajutase să-i prindă din urmă. Primul care a descălecat a fost Lorenzo, care a înaintat spre sora lui cu un zâmbet pe buze şi a îmbrăţişat-o călduros. Marina i-a răspuns uşurată la gestul de afecţiune. Deşi în sinea ei regreta că îi găsiseră, nu o va arăta. Justin a descălecat dar Brandon continua să stea pe crupa calului ca şi cum ar fi fost un rege ce îşi priveşte supuşii neascultători. Ian stătea cu capul plecat. Văzându-l cât era de speriat, Marina l-a privit pe Brandon cu obrăznicie drept în faţă.

— Mă bucur că ne-aţi prins din urmă, aşa veţi putea să ne însoţiţi la Edinburgh.

Justin s-a înecat când a auzit-o. Ultimul lucru la care se aştepta din partea ei era o provocare şi privirea aţintită asupra vărului lui. Dacă privirea lui Brandon ardea, a Marinei era aprinsă de răzbunare. Secundele în care Brandon n-a scos un cuvânt i-au făcut pe Lorenzo şi pe Justin să se privească cu înţeles. Răspunsul dat Marinei va arăta cât de supărat era pe ea, dar Brandon nu a făcut ce se aşteptau ei. A descălecat în cele din urmă şi s-a dus drept la soţia lui. Ian s-a ascuns la spatele ei ca şi cum ar fi căutat ca ea să îl apere de tatăl lui. Marina l-a strâns cu

putere lângă ea.

— Am venit să te însoţim pe drumul de întoarcere acasă.

Niciunul dintre cei prezenţi nu a ştiut al cui fusese oftatul lung şi adânc care a urmat după cuvintele lui Brandon.

— Ruthvencastle nu este casa mea, i-a răspuns ea cu amărăciune. Datorită ţie, nu a fost niciodată.

— Acum va fi, i-a răspuns el cu glas reţinut. Eram foarte îngrijorat pentru voi doi. Marina a cercetat chipul soţului ei căutând adevărul din cuvintele lui. Toţi eram foarte îngrijoraţi.

— Ştii foarte bine de ce am plecat, i-a spus ea trufaşă.

— Morgana a părăsit definitiv Ruthvencastle. Marina a scos o exclamaţie de surpriză. L-a ţintuit cu privirea pe Brandon încercând să ghicească motivul acestei schimbări de atitudine. Niciodată nu-ţi vor mai fi contestate hotărârile în calitate de doamnă a casei mele.

— Mă bucur că ţi-a venit mintea la cap, i-a spus Marina fără să renunţe la tonul sec.

Justin şi Lorenzo stăteau ceva mai departe de cei doi.

— Şi supărarea, i-a răspuns el. Credeai cumva că faptele tale nu vor avea urmări? Trupul lui Ian s-a lipit şi mai tare de al ei. Spatele Marinei s-a încordat când l-a auzit. Ce voise Brandon să spună cu vorbele astea? Justin, du-i pe Lorenzo şi pe Ian înapoi la Ruthvencastle, i-a spus deodată Brandon vărului său. Marina voia să protesteze dar mâna lui ridicată i-a pecetluit buzele imediat. Marina şi cu mine ne vom întoarce mai târziu. Avem câteva chestiuni de rezolvat. Sprânceana ridicată a lui Lorenzo i-a arătat lui Justin că nu era de acord cu hotărârea luată de cumnatul lui. Vedea în ochii surorii sale o panică ce îl îngrijora cu adevărat. După atitudinea senină a lui Brandon nu dovedea că ar fi fost supărat. Lorenzo, ai putea să-ţi schimbi calul cu cel al surorii tale? Marina a refuzat hotărâtă, dând din cap.

Cabrón merită un ţesălat bun şi fân proaspăt din belşug.

Lorenzo a făcut cu capul un gest de încuviinţare. Marina ştia că dacă i-l lua pe Cabrón îi reducea posibilităţile de fugă în caz de nevoie. Avea de gând să fugă din nou? Categoric, nu. Motivul principal al plecării ei nu se mai afla la Ruthvencastle, dar mânia lui Brandon da, şi aceasta era mai de temut.

— Diego se va îngrijora dacă nu ne întoarcem împreună, a comentat Justin pe un ton neutru.

Brandon a început să zâmbească uşor.

— Spune-i surorii mele să pregătească o cină târzie pentru întoarcerea noastră. Cu tot dichisul care îi va plăcea ei.

— Aşa o să facă.

Lorenzo a luat hăţurile lui Cabrón şi a desfăcut valiza ca s-o lege de calul lui Justin. Marina rămăsese mută. Lorenzo i-a întins mâna lui Ian, care nu îndrăznea să facă un pas spre el.

— Hai, nepoate, e timpul să ne cunoaştem, putem s-o facem pe drumul de întoarcere.

Micuţul a privit preţ de o secundă spre tatăl lui şi îndată după aceea a lăsat ochii în jos. Brandon a oftat când a văzut ce frică îi era fiului său de el.

— Nu sunt supărat pe tine, Ian, doar îngrijorat. Drumul este prea periculos pentru aventura în care aţi pornit.

— Eu… eu vreau să mă întorc cu Marina, a spus copilul cu glas întretăiat.

Brandon a oftat adânc înainte să-i răspundă.

— În curând o voi aduce înapoi acasă.

Marina pierduse numărul calculelor pe care le făcea.

— Şi eu vreau să mă întorc, a spus ea brusc.

Brandon a privit-o încruntat.

— Dacă vă grăbiţi, o să ajungeţi înainte de cină. Vorbele erau adresate lui Justin şi Lorenzo dar ochii lui verzi nu pierdeau niciun amănunt de pe chipul întristat al

Marinei, care nu ştia unde să-şi pună mâinile nervoase. Ea a privit neputincioasă plecarea rapidă a fratelui ei şi a lui Ian. Micuţul călărea pe spinarea lui Cabrón. Mâinile îndemânatice ale lui Lorenzo îl călăuzeau cu pas sigur în urma calului lui Justin. Când s-au pierdut în depărtare, Brandon a făcut un pas înspre ea. Marina a dat înapoi trei, foarte speriată. Meriţi o bătaie bună.

— Ai venit să mi-o dai? l-a întrebat sec.

— Am să-ţi dau tot ce cauţi.

Ea nu ştia cum să ia aceste vorbe.

— Nu pot să tolerez relele tratamente aplicate celor lipsiţi de apărare, i-a spus ea pe un ton defensiv.

— Sunt de acord cu tine.

— Şi atunci? l-a întrebat cu un anume dispreţ.

— Atunci trebuie să înveţi lecţia. Marina a făcut un pas greşit. Brandon a prins-o cu putere de braţ, cu un zâmbet diabolic pe chip. Nici nu-ţi închipui ce te aşteaptă în procesul de învăţare… doamnă McGregor.

CAPITOLUL 21

Gura lui Brandon i-a pecetluit brusc buzele. Marina a mai apucat doar să se ţină de cămaşa lui ca să nu cadă pe spate. Când o săruta aşa, nu putea să se gândească la nimic altceva decât la senzaţiile delicioase pe care i le producea contactul cu el. A încercat să oprească înaintarea limbii lui care îi ajungea până în gât. Părea că e în căutarea unei comori ascunse. Marina a simţit că îi muşca buza de jos. O cuprindea cu blândeţe dar hotărât. Gura lui Brandon mirosea a mentă. Marina se pierdea în imensa plăcere pe care i-o provocau buzele lui flămânde. La un geamăt al ei, Brandon a oprit sărutul cu un oftat. Ca şi cum l-ar fi apăsat pe suflet că se termină.

— Trebuie să vorbesc cu tine şi simt doar dorinţa să te posed oriunde şi oricând. Aceste vorbe au emoţionat-o. Nu era pregătită fizic pentru o nouă întâlnire sexuală, se aflau sub cerul liber, fără apărare. M-ai înnebunit! Cum naiba putea să ia această acuzaţie? Dar n-am de gând să uit sperietura pe care mi-ai tras-o. Braţele lui Brandon continuau să îi susţină trupul sub frunzele galbene ale castanului. Nu poţi să faci ce te taie capul, fără să mă consulţi. Trebuie să mă informezi mai înainte de a lua orice hotărâre, împreună vom rezolva toate problemele. Ea a încuviinţat cu chipul frumos. Nu cunoşti zonele astea, ai fi putut să te pierzi cu uşurinţă. La ce te gândeai când ai fugit cu fiul meu?

— Să-l apăr din răsputeri, i-a răspuns.

— De tatăl lui?

Brandon era stupefiat.

— De însuşi diavolul, dacă ar fi fost necesar.

El nu s-a simţit jignit de răspunsul ei neaşteptat.

— Ca tată al lui Ian, nici nu-ţi închipui ce fericit mă fac vorbele tale, dar asta nu înseamnă că nu sunt furios pe tine. Marinei nu i se părea supărat. Şi ezit dacă să te sărut mai deoparte, cu toate consecinţele posibile, sau să te răstorn pe genunchii mei şi să-ţi dau bătaia pe care o meriţi.

— Pot să aleg? a întrebat precaută.

— Dacă ai fi cunoscut până acum greutatea palmei mele, nu ai lua în calcul această posibilitate. Cum de putea să-i citească gândul? Marina prefera o sută de lovituri unei tăvăleli. Jena dintre picioarele ei se accentuase din cauza călăritului şi acum nu dorea decât o baie călduţă care să-i aline usturimea pe care o simţea. Dar nu ai de ce să te temi, nu vreau să existe neînţelegeri între noi.

La ce neînţelegeri se referea el? Oare nu se convinsese singur că ea nu provocase niciuna?

— Atunci vorbeşte, ca să putem să ne întoarcem cât

mai repede.

Tonul ei aspru l-a luat prin surprindere pe Brandon. Atitudinea sa devenise defensivă. În urmă cu un minut se topea în braţele lui, acum părea rece ca gheaţa.

— Sebastián a rămas în Córdoba. Marina se aştepta la replica asta din partea lui. Un bărbat aşa de arogant ca Brandon nu lăsa baltă o temă până nu-şi spunea ultimul cuvânt, în toate sensurile, doamna mea. S-a înţeles?

Marina a respirat adânc şi în clipa următoare şi-a strâns buzele jignită până în măduva oaselor. Sebastián era cel mai bun prieten al ei şi al fratelui ei şi nu avea de gând să-l dea uitării cum pretindea laird de Ruthvencastle, asta ar fi ca şi cum i-ar cere să uite de fratele ei şi o cordobeză nu renunţă niciodată la rădăcinile ei, la neamul ei. Cum îndrăznea?

— Trufia este un sfetnic prost, i-a spus cu furia ieşindu-i din pupilele negre. Iar eu nu le-aş plăti niciodată celor ce mă iubesc cu o uitare voită. Nu vorbele ei i-au provocat un fior în stomac, la fel de dureros ca un pumnal, ci privirea dezamăgită care i-a străpuns simţurile. Sebastián e în Córdoba şi în gândurile mele, acum şi mereu, a încheiat ea.

Erau cele mai nefericite vorbe pe care putea să le spună, dar Marina nu avea de unde să ştie. Brandon a strâns pumnii încercând să-şi controleze supărarea. A închis ochii înainte de a rosti întrebarea ce îi ardea gâtul din seara aceea din biblioteca de la” Stejărişurile”. Imaginea sărutului lor continua să-i fure somnul nopţile şi îi provoca o nesfârşită stare de rău.

— Îl iubeşti? a întrebat-o având un glas ca de dincolo de mormânt.

— Te îndoieşti? l-a întrebat ea obraznică.

— Mă provoci?

Brandon era incapabil să reacţioneze.

— O fac?

— Nu mai răspunde la întrebări prin alte întrebări sau vei vedea cât de limitată îmi este răbdarea şi cât de aspru răspunsul.

Marina voia ca el să aibă încredere în ea dar nu ştia cum s-o obţină. Nu cunoscuse niciodată un bărbat aşa de posesiv ca Brandon. Atunci a hotărât s-o ia pe drumul cel mai scurt: adevărul.

— Îl iubesc pe Sebastián, e adevărat. Marina a văzut cum ochii lui Brandon se reduceau la două linii primejdioase. Dar ca prietenă, nu cum trebuie să-l iubească o femeie pe bărbatul pe care şi l-a ales drept partener. Privirea lui Brandon nu mai ardea cu furie, ci cu plăcere şi a făcut-o să regrete mărturisirea limpede şi directă. Văd că vorbele mele îţi satisfac egoul!

— Mai mult decât îţi poţi închipui.

— Am terminat? Pentru că sunt obosită şi vreau să mă întorc acasă.

— Sunt un bărbat foarte gelos, Marina. Nu am de gând să tolerez o atitudine frivolă din partea ta faţă de alt bărbat, fie el spaniol sau scoţian.

— E o ameninţare?

— Poţi s-o iei cum doreşti.

— Nu ţi-am dat motive să te îndoieşti de integritatea mea.

Brandon a scos un oftat obosit. Ea nici nu-şi închipuia ce tulburare va isca printre nobilii din Edinburgh. Scoţienii ştiau să recunoască o perlă când o vedeau iar Marina era un diamant pur, dar era a lui.

— Eşti spanioloaică, un motiv mai mult decât suficient. Oare ce voia să spună? Marina era perplexă. Mă aşteaptă o viaţă grea alături de tine, a rostit el.

Fraza sunase ca o plângere. Viaţa lui alături de ea nu era o pedeapsă. Fruntea i s-a încruntat.

— Eu în locul tău nu l-aş ispiti pe diavol, e posibil să-ţi spună bun venit în iad mult mai curând decât îţi închipui.

Brandon a simţit sarcasmul din vorbele ei.

— De când te-am văzut prima oară am ştiut că viaţa mea nu mai fi la fel, i-a spus el înainte de a o ajuta să încalece pe armăsarul pe care îl adusese Lorenzo. Eşti o provocare pe care nu o va refuza niciun bărbat, căsătorit sau nu. Ea nu înţelegea nimic; el s-a grăbit să-i explice. Când verişoara mea Aurora a venit în Anglia, a reuşit să-l seducă pe cel mai mare duşman al ei cu singură clipire. Cine era cel mai mare duşman al nepoatei contelui? s-a întrebat ea curioasă. Vorbesc de vărul Justin. Marina a înţeles. Dar pe drum au căzut mai mulţi nefericiţi, care au rămas cu inima frântă la picioarele ei.

— Şi asta ce are de-a face cu noi? a întrebat uimită. Brandon a pufnit nerăbdător dar i-a răspuns înainte de a încăleca pe calul său. Marina era deja călare, privindu-l ochi mari şi curioşi.

— Aurora nu este nici pe jumătate atât de frumoasă cât eşti tu. Nu ai idee cât îmi displac duelurile dar am să-mi trec restul vieţii pe câmpul de onoare, din vina ta.

Marina a deschis gura surprinsă, tocmai îi făcuse cel mai mare compliment pe care îl auzise vreodată, chiar dacă îl ascunsese în spatele unui reproş.

— Nu vei avea de ce să-ţi faci griji niciodată în această privinţă, nu te voi înşela, i-a spus cu ochi strălucitori.

Brandon terminase de aranjat hăţurile în mâinile

— Asta sper, Marina, sper cu adevărat.

***

Toţi cei de la Ruthvencastle au aşteptat cu nerăbdare întoarcerea lor. Dar sosirea Marinei şi a lui Brandon s-a petrecut în mod tăcut. Niciunul dintre cei prezenţi nu au auzit cei doi cai care au fost închişi în grajduri cât ai clipi. Brandon o călăuzise pe o cărare care dădea spre

dependinţele interioare ale castelului şi spre grădina din spate, printre livezile de meri. Să ajungă în zona dormitoarelor a fost destul de uşor, pentru că restul celor din casă ascultau o melodie interpretată de moştenitorul Zambra. Marina a fratele ei îşi luase *vihuela*[9] cu el. Degetele lui Lorenzo deveneau magice când mângâiau corzile instrumentului. S-a oprit pe ultima treaptă ca să asculte partea finală a piesei şi a închis ochii ca să se delecteze cu sunetul. Lorenzo stăpânea foarte bine incredibila tehnică a tarantei[10], lăsase pentru final o serie lungă de note pe mai multe corzi scoţând acorduri dulci. Aplauzele călduroase au fost un semn că ascultătorilor le plăcuse melodia interpretată de Lorenzo. Brandon a luat-o de cot ca s-o ajute să urce ultima treaptă.

— Cumnatul meu e un artist, cred, i-a spus.

Marina a zâmbit, cei din familia Zambra erau artişti dintotdeauna.

— Ar trebui să-l auzi pe Diego cântând din gură. Brandon a arătat surprins. El nu cunoştea niciun bărbat care să cânte din gură. Stăpâneşte la perfecţie fandango-ul[11]. Fandango? a întrebat-o cu curiozitate. Ajunseseră la uşa dormitorului lui Brandon. Marina a clipit de multe ori dar el nu i-a dat drumul, cum voia ea.

— Am puţin timp ca să mă schimb, i-a spus un pic tulburată, fiindcă Brandon o târa în dormitor. Trebuie să mă întorc în apartamentele mele.

— Acestea sunt apartamentele tale.

— Nu, sunt în capătul celălalt al coridorului.

— Crezi că voi îngădui să dormi în altă parte decât în braţele mele?

Marina a început să respire întretăiat. Se simţea

---

9 Instrument muzical asemănător chitarei (n.tr.)

10 Specie de cântec al minerilor (n.tr.)

11 Vechi dans spaniol cu acompaniament de chitară şi de castaniete; melodie după care se execută acest dans (n.tr.).

profund măgulită de vorbele lui Brandon, dar nu avea de gând să mai doarmă cu el, nu-i trecea usturimea aia sâcâitoare.

— Sunt o femeie adultă şi îmi înţeleg responsabilităţile ca soţie dar până şi celui mai curajos toreador i se îngăduie să-şi vindece rănile de onoare înainte de a reveni în arenă. Brandon a ridicat o sprânceană auzindu-i răspunsul. Îl asemănase cu un taur? Şi cum putea să ia această asemănare? Ca pe o laudă sau ca pe o insultă? Marina îşi ţinea nervoasă poala rochiei, neluându-şi ochii de la uşa deschisă.

— Dar loviturile mele nu sunt mortale, i-a răspuns el, încă. Brandon a închis uşa cu piciorul, neîntrerupând contactul dintre trupurile lor. Marina a cântărit posibilitatea de a negocia cu soţul ei. Brandon i-a înţeles teama şi a hotărât să n-o mai chinuie. Îţi faci griji fără rost, am hotărât să aştept până când vei fi din nou pregătită pentru mine.

Oftatul ei a fost lung şi adânc.

— Mulţumesc.

— Ai baia pregătită şi hainele ţi-au fost aşezate în dulap. Marina a ridicat gânditoare o sprânceană. Brandon aranjase totul. Le voi spune oaspeţilor că ni te vei alătura în curând. Era aşa de căzută pe gânduri din pricina a tot ce se petrecuse în ultimele ore, că nu se aştepta la sărutul profund şi fierbinte pe care i l-a dat Brandon în continuare. Ca o promisiune a ceea ce aştepta foarte curând. Să nu întârzii.

Brandon a ieşit din cameră cu paşi iuţi. Marina l-a privit plecând, încă tulburată de deznodământul escapadei sale voite şi a întoarcerii forţate. Ea şi-a ales cu grijă ţinuta. Hainele erau din materiale fine şi broderii elegante. Alesese din garderobă o rochie elegantă cu jachetă, ciucuri, camee şi o panglică la gât, asortată cu cerceii şi cu şireturile de la pantofi. Era cusută din satin verde şi din dantelă neagră, catifea şi broderii de cea mai bună calitate; jacheta era din

poplin cu volane din organdi. Îşi prinsese părul lung într-un fileu împodobit cu un şiret de aceeaşi culoare ca a rochiei. Spera să fie prezentabilă în cel mai important moment al vieţii ei: recunoaşterea oficială ca doamnă de Ruthvencastle. S-a oprit pe ultima treaptă de la coborâre dar mâna i se rezema încă de lemnul cald al balustradei. Auzea larma din saloane şi a închis ochii cu teamă. Sosise momentul hotărâtor, dar necesar.

— Marina! Eşti superbă!

Glasul fratelui ei a făcut-o să deschidă ochii ca să se uite la el.

— Vere, ai rămas fără cuvinte.

Vocea lui Diego a ajuns până la ea printre nori. A căutat cu ochi strălucitori silueta lui Brandon dar nu l-a găsit în încăpere. Lorenzo i-a oferit braţul ca s-o conducă. Marina l-a luat cu o uşoară ezitare.

— Suntem leşinaţi. Cumnata ta nu ne-a îngăduit să ne potolim foamea.

Ochii Marinei s-au îndreptat spre Cass, uimită. Ora cinei trecuse de destulă vreme şi deodată şi-a dat seama că era flămândă. Nu mâncase decât puţină pâine cu brânză toată ziua.

— Nu s-au oprit din mâncat carne sărată, mă îndoiesc că le este destul de foame pentru a degusta cina bogată pe care am pregătit-o.

Reproşul lui Cass le era probabil adresat lui Diego şi Justin, fiindcă lui Lorenzo nu-i plăcea carnea sărată.

— Unde este…?

Nu a putut să termine întrebarea.

— În spatele tău, privind cât de frumoasă eşti. Marina s-a întors un pic înspre glasul soţului ei care îi oferea o cupă cu şampanie. Când a văzut strălucirea de admiraţie din ochii lui verzi, a roşit, i s-a părut adevărată, dar o secundă mai târziu ochii lui Brandon s-au umbrit când s-a uitat în spatele ei. Marina a întors capul din instinct şi a văzut că

vărul Diego îl privea pe soţul ei. A înţeles ameninţările pe care şi le aruncau.

— Să trecem în sufragerie, a spus Cass cu glas hotărât.

— Dacă mai stăm aici în picioare, vom putea să mâncăm strugurii de anul nou.

Justin a râs de răspunsul spaniolesc al soţiei lui dar toţi s-au supus poruncii categorice a lui Cass. Marina l-a căutat pe Ian dar nu se afla printre cei prezenţi.

— Unde este Ian?

— Era foarte obosit. Alyx i-a dus o tavă în camera lui, în urmă cu ceva timp. Acum probabil doarme adânc.

Marina şi-a muşcat buza când a auzit vestea. Va trebui să fugă la noapte ca să vadă dacă micuţul era bine îngrijit şi liniştit. Fiecare dintre meseni şi-a ocupat locul la masa frumos decorată. Marina nu mai văzuse niciodată o masă brodată cu atâta rafinament, o veselă care ar putea să rivalizeze cu cea a regentului Spaniei însuşi, ca şi cristalurile superbe ce păreau lucrate la Fabrica Regală de Cristaluri de la Franţa. Brandon s-a aşezat într-un capăt al mesei, unchiul Robert a ocupat celălalt capăt. Ea stătea la dreapta soţului ei, Cass la stânga, în absenţa mamei lor, încălcând protocolul dar Marina nu ştia că Brandon nu îngăduise ca viaţa să-i fie condusă de reguli; niciun scoţian nu se lăsa dominat de această împrejurare. Când toţi au luat loc, uşile duble s-au deschis larg ca să facă loc slujnicelor care aduceau tăvile cu friptură. Mirosul a învăluit încăperea şi a făcut ca stomacul ei să ragă nerăbdător. Dacă era la fel de gustoasă cum mirosea, Marina se va bucura pentru prima oară de un banchet scoţian.

*

Era istovită dar până la urmă putuse să scape atenţiei tuturor. Cina fusese delicioasă şi bogată, ceva neobişnuit la

Ruthvencastle. Mâncase atât de mult încât credea că nu îi va mai fi foame niciodată dar era plăcut să nu trebuiască să-ţi pregătească mâncarea. Conversaţia din timpul serii fusese uşoară şi amicală datorită intervenţiei lui Justin şi a Aurorei, tactului dintre ei, ca şi glumelor pe un ton ridicat; i s-au părut relaxante. Era limpede ca lumina zilei cât de profund îndrăgostiţi erau unul de celălalt şi Marina fusese invidioasă pentru acest lucru care lipsea din viaţa ei cu Brandon, dar a încercat să nu se lamenteze mai mult decât era nevoie; nu obţinea nimic nutrind aceste sentimente, de aceea le-a alungat din minte. Şi-a îndreptat paşii spre camera lui Ian. Era imperativ pentru ea să verifice dacă era bine. Dacă mâncase şi dacă era învelit. Când mâna ei a atins clanţa, o mână pe umăr a speriat-o de moarte. Nu a ţipat pentru că aceea s-a mutat de pe umăr pe gură ca să i-o acopere de tot dar îndată şi-a dat seama că era mâna lui Brandon; întors spre el scoţând flăcări pe ochi.

— M-ai speriat! l-a certat cu glas sugrumat.

— Dacă nu te-aş fi împiedicat, ai fi speriat toată casa cu ţipetele tale.

— Voiam doar să văd dacă Ian este bine. Brandon i-a dat drumul fără voie dar ea era mai interesată să deschidă uşa decât să mai vorbească cu el. Camera era în întuneric şi Marina înjurat în şoaptă, lui Ian îi era frică de întuneric. A mers cu paşi şovăitori până la noptiera de la căpătâiul patului. A atins cu mâna lampa cu cherosen şi a aprins-o. Lumina slabă a inundat camera cu sclipiri aurii. Marina a apropiat-o de chipul lui Ian şi a văzut că dormea liniştit. A băgat mâna sub plapumă ca să verifice dacă aşternutul era uscat. Când a văzut că Ian nu udase patul, a oftat adânc şi cu uşurare. Brandon îi urmărea mişcările uluit cu totul. Totul e bine, a spus ea într-o şoaptă, cu gura lipită de urechea micuţului.

A băgat o parte din învelitoare sub saltea pentru ca Ian să nu se poată dezveli în somn şi să răcească. I-a

potrivit perna îi l-a învelit până sub bărbie. Micuţul s-a mişcat, dar nu s-a trezit. L-a privit o ultimă dată şi a micşorat flacăra lămpii fără s-o stingă; s-a întors spre Brandon, care o privea cu o strălucire ciudată în ochii verzi.

— Este foarte primejdios. Marina s-a uitat încotro îi arăta cu o mişcare a bărbiei. Nu poţi s-o laşi aprinsă.

— Nu las niciodată să se termine cherosenul.

— Dacă Ian o loveşte fără să vrea, poate să provoace un incendiu în cameră.

— Şi poate să-i cadă o secure-n cap când merge pe stradă, i-a răspuns ea cu sarcasm, dar a dat înapoi o secundă după aceea. Lui Ian îi este frică de întuneric şi până când va depăşi frica asta, va avea lumină în cameră. Brandon a ridicat sprâncenele aurii auzindu-i răspunsul neobrăzat. Fiului său îi era frică de întuneric? Surpriza de pe chipul lui a fost uşor de citit pentru ea; l-a înfruntat dur: Nu cunoşti atâtea lucruri despre fiul tău, încât mă tot întreb cum de poate să te admire.

Îşi merita acest reproş din partea ei, dar nu va recunoaşte niciodată.

— Las-o pe jos, ca să nu dea peste ea. Marina i-a urmat sfatul. A pus lampa într-un loc ferit de posibile accidente nedorite. Brandon i-a făcut loc, ea a trecut pe lângă el, care a luat-o pe după umeri ca s-o însoţească spre coridor. De acum înainte s-a terminat cu vizitele la miezul nopţii.

Ea nu i-a răspuns, continua să se gândească la senzaţiile pe care i le trezea braţul lui Brandon pe umerii ei. Călduţ o pătrundea până în străfundul sufletului ei dornic. S-a lăsat călăuzită pe coridorul lung, îmbrăţişată de el.

CAPITOLUL 22

Zilele treceau cu râsete şi glume. Prezenţa fratelui ei la Ruthvencastle o umplea de o imensă pace, dar Marina ştia că curând va trebui să îi spună la revedere. Lorenzo avea alte responsabilităţi în Córdoba ca moştenitor al contelui Zambra şi nu mai putea să le amâne prea mult. Dar, până când va sosi acel moment, avea de gând să-şi petreacă timpul în compania lui, să-şi întipărească în memorie chipul lui oacheş, ca să-l evoce în momentele de singurătate. Dacă se mai gândea la asta, ar putea să înceapă să plângă pentru tot ce fratele ei va lua cu el la întoarcerea în Spania: iubirea sa, o parte din bucurie şi spontaneitate şi remuşcarea pentru că era departe de tatăl ei.

Brandon nu-şi îndeplinise ameninţarea de a o bate pentru fuga ei şi, în ciuda încercărilor lui de a afla motivul pentru care ea continua să se ducă în zori în camera micuţului, Marina se menţinea într-un mutism care lui i se părea suspect. Ea nu putea să-i mărturisească micile accidente pe care le suferea Ian când era agitat sau când îi era frig în zori; îi promisese şi mereu îşi îndeplinea promisiunile.

Marina şi-a întors ochii spre castel; nu i se mai părea atât de trist. Învăţase să-i aprecieze pietrele, istoria şi moştenirea enormă, transmisă din generaţie în generaţie. Dar Scoţia era rece. Ei îi era dor cu o intensitate sfâşietoare de soarele cordobez. De paleta de culori când soarele mângâia florile udate de rouă. De câmpiile arate. De mirosul muşcatelor dimineaţa. A inspirat cu putere şi a hotărât să nu se mai lamenteze pentru ceea ce pierduse. L-a văzut pe micul Ian alergând împreună cu căţelul pe care i-l dăruise. Dragostea pe care o simţea pentru copil era de netăgăduit.

Cum se schimbaseră lucrurile la Ruthvencastle. De la plecarea Morganei totul mergea mult mai bine. Ian se lăsase răsfăţat de Aurora şi Justin, care glumeau întruna cu

el pe seama viitoarei uniri a familiilor prin căsătoria primei născute Maria cu moştenitorul de la Ruthvencastle. Micuţul zâmbea timid, cu o resemnare palpabilă. Pe Marina o prindea caracterul afabil şi simpatic pe care îl dovedea un moştenitor aşa de important precum englezul, care era îndrăgostit până în măduva oaselor de soţia sa. A urmărit cu privirea paşii şovăielnici pe care îi făcea micuţul Miguel. Era cel mai frumos copil pe care îl văzuse vreodată şi răceala lui Diego o surprindea. Ca şi cum n-ar fi vrut să uite că propriul fiu era rodul unei înşelătorii puse la cale de o femeie perfidă, dar ea nu o putea vedea pe Cass ca pe o femeie manipulatoare şi rece, vedea în fiecare privire, în fiecare gest dragostea pe care o simţea pentru vărul ei; cum era cu putinţă ca Diego să ignore asta? O femeie cu privirea ei nu putea fi rea. Marina o văzuse rugându-se nopţile, când credea că nu o vede nimeni şi citea pe buzele ei roşii ceea ce cerea: ca soţul ei să o iubească aşa cum îl iubea şi ea. Nişte ochi care iubeau aşa nu ştiau să mintă. Cass nu era trădătoarea pe care o crezuse ea şi de aceea trebuia să aibă o discuţie cu vărul ei în privinţa asta; regreta că se amestecă, dar nu putea să tolereze suferinţa pe care o vedea fără să facă nimic. Marina s-a uitat la scrisorile pe care le avea în poală. Una dintre ele era de la Eugenia, care îi povestea totul despre nunta ei, cealaltă era de la Ágata, care fugise din Paris să se îndrepte către Spania. În epistolă, scrisă cu hotărâre îi spunea că nu suporta să trăiască în Franţa. Oamenii o făceau să se simtă nelalocul ei, era nefericită şi dispusă să schimbe ţara. Era hotărâtă să vină până în Scoţia ca să se ascundă de tatăl ei. Marina a clătinat din cap, vizita Agatei putea să însemne multe necazuri şi asta era ceea ce dorea mai puţin; când avea o oarecare armonie cu soţul, nu dorea s-o strice. Bătăile inimii i s-au accelerat la gândul că în curând va fi pregătită să-şi îndeplinească datoriile de soţie. Trecuseră mai multe zile de la acea primă dată şi ştia că nu putea să

mai amâne mult timp, nu, când dorea s-o sărute şi s-o mângâie la fel cum o făcuse în grădinile Zambra, când a gemut literalmente în braţele lui. S-a mirat, părea că trecuseră ani şi nu luni de când buzele lor se atinseseră, de la contactul trupurilor dornice şi, cu toate că îi era ruşine, recunoştea că gândul la mângâierile lui Brandon îi stârnea o nervozitate previzibilă. Dar laird de Ruthvencastle demonstra o răbdare cu ea pe care nu şi-ar fi putut-o închipui niciodată. Nopţile, când toate uşile casei se închideau, îi propunea să joace diverse jocuri pe care ea nu le ştia până la sosirea în Scoţia. Marina a zâmbit la acest gând, fiindcă Brandon o lăsa să câştige de cele mai multe ori, ceva ce o minuna.

Deodată, o discuţie în casă a făcut-o să întoarcă ochii spre castel. Fereastra bibliotecii era parţial deschisă, de aceea se puteau auzi cuvintele rostite pe un ton ridicat pe care şi le spuneau Diego şi Brandon. De ce se certau? Deşi le auzea glasurile mânioase, nu putea să înţeleagă cuvintele de refuz. Neliniştită, s-a ridicat şi a lăsat pensulele pe masa din grădină. Ian se oprise din joacă, cu chipul îngrijorat. Marina ştia cum să-l liniştească dar nu a fost nevoie, strigătele au încetat dintr-o dată. Armonia care domnea la Ruthvencastle era din nou ameninţată? Marina credea că toate neînţelegerile fuseseră lămurite, din ce motiv cei doi bărbaţi continuau să aibă raporturi reci?

Cass ieşise în grădină s-o caute. Când ochii lor s-au întâlnit, i-a făcut semn cu mâna să se apropie de casă. Marina a ascultat-o, cu inima bătându-i în tâmple. Nu voia să se schimbe nimic în acel paradis scoţian, dar tare se temea că speranţele ei deveniseră o himeră.

Brandon era furios. Cumnatul lui reuşea mereu să scoată ce era mai rău în el şi cel mai regretabil era că nici nu-şi propunea asta. Discuţia aprinsă dintre ei doi îl indispusese grozav, îi trezise nişte demoni interiori pe care îi credea sub control dar nu era aşa, continuau să aştepte

ocazia de a-l chinui din nou, de a-i face viaţa un infern. Brandon adora pacea care se respira pentru prima oară de ani la Ruthvencastle şi Diego, prin maşinaţiunile lui, rupea echilibrul fin care exista. S-a gândit la Marina şi s-a descurajat. În acele zile de armonie şi camaraderie învăţase să aibă încredere în el, să nu se teamă de o întâlnire pasională cu el şi regreta profund că acest lucru se va schimba din cauza unei blestemate de vizite, nedorita vizită a lui Sebastián de la Cruz. Ce dracu pierduse în Scoţia? Diego spunea că îl invitase el ca să vorbească despre nişte afaceri comune – el nu putea să se ducă în Spania prea repede – dar Brandon vedea în această invitaţie o provocare la adresa lui. S-a gândit la soţia lui şi şi-a blestemat iarăşi sângele Penword, dorinţa de dominare pe care o simţea era o povară pe care o târa ca pe un vapor în derivă. Marina nu era vinovată de puternicul simţ de posesie pe care îl simţea faţă de ea, nici de gelozia care îl devora de fiecare dată când se gândea că nu îi răspunde la sentimentele afectuoase. A respirat cu putere ca să încerce să-şi potolească nervozitatea, dar nu a reuşit. Intrarea lui Justin în bibliotecă l-a făcut să-şi întredeschidă ochii verzi, ca să-şi ascundă supărarea pe care o simţea.

— Aduc veşti proaste. Brandon a ridicat capul spre tavan. Bruce Duncan vine spre Ruthvencastle, însoţit de Andrew Beresford şi Roger Eden Wilson. După cât se vede, s-au plictisit de Edinburgh.

Totul se înrăutăţea cu fiecare moment. Brandon nu şi-a stăpânit blestemul care i-a ieşit ca un răget din gât.

— Ruthvencastle nu este o pensiune ieftină, a spus printre dinţi.

— Ştii că Duncan şi Wilson sunt prieteni din copilărie.

Brandon a strâns fălcile cu un gest aspru.

— Detest acest cerc vicios, i-a spus el dur. Tu şi prietenii tăi puteţi să vă duceţi dracului! Justin a plescăit din limbă auzind tonul muşcător al vărului său. Dacă n-ai fi la

Ruthvencastle, eu nu ar trebui să suport o vizită nedorită, i-a spus acru lui Justin. Acesta s-a gândit că Brandon era foarte nedrept, dar nu i-a reproşat. Cunoştea antagonismul dintre Duncani şi McGregori. Clanul Duncan nu ezita să profite de orice ocazie ca să-l supere pe Brandon iar Roger continua să fie prostănacul care nu-şi dădea seama de nimic din toate astea. Asta nu e tot, a încheiat Brandon, Sebastián de la Cruz e în drum spre Ruthvencastle.

Sprâncenele blonde ale lui Justin s-au ridicat întrebătoare. Nu îl cunoştea pe individ, dar a considerat că nu trebuie aibă importanţă. S-a îndreptat spre măsuţa pe care se aflau băuturile şi a turnat două pahare de coniac.

— Îţi faci prea multe griji, un pat în plus nu contează, e prea multă vreme de când între aceste ziduri nu e gălăgie.

A întins mâna ca să-i dea paharul lui Brandon, care l-a luat o privire absentă. Brandon trebuia să facă o mărturisire. Să o scoată din sufletul lui ca să-şi aline arsura din măruntaie.

— Sebastián e demonul meu personal.

Justin nu înţelegea vorbele vărului său. La ce naiba se referea? L-a privit perplex.

— Nu înţeleg ce încerci să-mi spui, i-a zis în timp ce ridica paharul şi luă o înghiţitură de coniac.

— Diego şi Aurora, Sebastián şi Marina.

Auzindu-l, Justin s-a înecat şi a tuşit cu zgomot. Brandon nu putea să vorbească serios. După un minut lung el i-a reproşat:

— Spune-mi că n-ai făcut aceeaşi greşeală pe care am făcut-o eu.

Brandon şi-a băut coniacul dintr-o înghiţitură şi a pus cu bruscheţe paharul de cristal pe masa frumoasă din capăt.

— Spre deosebire de Aurora, Marina a fost cea m-a obligat să o iau de nevastă, sub ameninţarea pistolului.

Gura lui Justin se deschisese ca prin minune dar a închis-o din nou stupefiat. Nu se simţea în stare să spună ceva sau să gândească limpede. Probabil Brandon exagera. Cu înălţimea de un metru şi puţin peste jumătate, Marina nu puteai să-l oblige la nimic pe uriaşul de văru-său. A izbucnit în râs, în ciuda aşteptărilor. Meriţi să-ţi dau un pumn, i-a spus scoţianul văzându-i ilaritatea.

El îşi deschidea inima şi Justin râdea de ghinionul lui.

— Mă surprinde să mă recunosc în tine, i-a răspuns englezul cu umor. Brandon a scrâşnit din dinţi. Dar mă aflu în poziţia avantajoasă de a te putea sfătui. Du-o pe Marina departe! Fă o călătorie pe celălalt continent şi nu vă întoarceţi câţiva ani.

Niciodată un sfat primit de la vărul lui nu fusese atât de ispititor. Dar a revenit cu picioarele pe pământ. El nu întorcea spatele unei provocări.

— Spre deosebire de tine, eu nu sunt un laş.

Justin şi-a dus mâna la piept.

— *Touché!* i-a răspuns cu gest mâhnit dar Brandon continuă să fie încruntat. Ce te îngrijorează? l-a întrebat direct.

— Ce te îngrijora pe tine?

Justin s-a gândit la întrebarea rostită de vărul său scoţian. Fără îndoială se referea la demonii care îl hărţuiseră cu ani în urmă, când nu se simţea sigur de afecţiunea Aurorei.

— Cum bine ai spus, Marina te-a obligat să o iei de nevastă. În cazul meu, eu am fost cel care a obligat-o pe Aurora să îi dea satisfacţie. Este o diferenţă clară.

Lui Brandon nu-i venea să îi mărturisească vărului său chinurile suferite cu Marina dar trebuia să şi le scoată din piept.

— S-a măritat cu mine ca să-i salveze lui pielea. M-a inclus în viaţa ei cu condiţii şi asta e ceva ce nu pot să uit.

Dacă s-ar fi dat un premiu pentru nedumerire, Justin

ar fi învingătorul absolut.

— Atunci, ai o problemă gravă. Brandon ştia. Dar Marina a ales, vere, să nu uiţi niciodată.

— Halal consolare! i-a răspuns amar.

— Când o spanioloaică alege, pot să te asigur că e pentru totdeauna, a încheiat Justin.

Brandon şi-a umplut iarăşi paharul cu coniac şi l-a băut dintr-o înghiţitură. Băutura tare îi ardea gâtul, aproape putea să rivalizeze cu arsura pe care o simţea în măruntaie.

— Vom vedea, vere, vom vedea.

***

Cass avea chipul prea serios. Marina s-a pregătit sufleteşte să primească o veste rea când a închis uşa după ea. Cumnata ei a poftit-o cu un gest al mâinii să ia loc lângă ea pe canapeaua din piele maron. A făcut-o în timp ce îi oferea un zâmbet.

— Vin oaspeţi la Ruthvencastle, a informat-o. Marina a deschis ochii cu surpriză. Roger Eden Wilson, Andrew Beresford şi Bruce Duncan. Ea îi cunoştea pe doi dintre bărbaţii pomeniţi, fuseseră cu nişte zile în urmă la castel. Noi voiam să ne întoarcem de îndată la Edinburgh dar Diego crede că e mai bine să mai rămânem câteva zile.

Marina a fost întru totul de acord.

— Îi cunosc pe domnul Wilson şi pe domnul au făcut o vizită la Ruthvencastle când era Brandon în călătorie în Anglia.

— Problema este Bruce Duncan. Marinei i se păru cunoscut numele de Duncan dar nu putea să-şi amintească unde. Duncanii sunt duşmanii de veacuri ai McGregorilor.

Marina a clipit, acum îşi amintea, Ian voise să o ducă pe pământurile Duncanilor când fugeau în Spania.

— Dacă sunt duşmani, cum de se poate să vină în vizită.

— Această dușmănie durează de prea mult timp, de când moștenitorii celor două clanuri încearcă să se arate civilizați, chiar dacă în fond există această rivalitate. Marina nu înțelegea nimic. Această atitudine dublă i se părea ireală. Când ești dușman, nu mai există jumătăți de măsură. Dacă nu există o provocare clară, un scoțian nu refuză ospitalitatea casei sale, nici mâncarea de pe masa sa.

— Înțeleg.

Dar nu era adevărat. Era mai nedumerită ca oricând.

— Dintre toți Duncanii, Bruce este cel mai puțin ostil, crede cu adevărat că ceea ce au făcut înaintașii din clanuri nu ar trebui să îi influențeze pe moștenitorii din prezent. Fratele meu nu s-a pronunțat în această privință, dar dacă vine în vizită un Duncan, îi oferă ospitalitatea casei lui ca și cum ar fi vorba despre altă familie scoțiană.

— De ce există această dușmănie? a întrebat prea curioasă ca să se abțină.

— Un strămoș al nostru a răpit o domniță Duncan promisă unui laird din alt clan. Marina s-a gândit la răspuns. De când era lumea lume, femeile fugeau cu bărbații vieții lor, cu iubiți care nu fuseseră aleși de familie. Tânăra Duncan nu-l iubea pe răpitorul ei. Cuvântul răpire schimba perspectiva întregii chestiuni. Logodnicul a aruncat un blestem asupra clanului McGregor, o pedeapsă pe care o ducem în spate până în zilele noastre.

Marina a deschis ochii stupefiată. Un blestem? Ea putea să respecte credința în pedeapsă, fie ea divină sau pământeană, nu degeaba era cordobeză.

— De ce crezi că era nevoie să mă avertizezi? Crezi că pot să fac ceva care să crească dușmănia dintre Duncani și McGregori?

Cass a lăsat ochii în jos, nu asta fusese intenția ei și regreta că Marina luase explicația ei în cel mai prost fel posibil.

— Ai interpretat greşit vorbele mele, s-a justificat scoţianca. În calitate de doamnă de Ruthvencastle trebuie să fii informată despre tot ca să acţionezi cum se cuvine.

Marina a respirat cu putere.

— Sunt fiică de conte, Cass. Am fost pregătită şi educată din leagăn ca să devin o doamnă, i-a răspuns cu glas tăios. Ştiu cum trebuie să tratez un oaspete şi acum că Morgana nu mai este, hotărârile mele nu vor mai fi discutate.

Cass a zâmbit ca să îmblânzească momentul încordat.

— Niciodată nu aş discuta aptitudinile tale de doamnă, Marina, pur şi simplu am crezut că ai putea avea nevoie de a sfaturi despre cum să instalezi oaspeţii în dormitoare.

— Se instalează după rang, draga mea cumnată, camera mai spaţioasă şi mai frumoasă pentru duce, temniţa pentru duşman.

Cass s-a uitat surprinsă la Marina, dar, când a văzut că-i face cu ochiul, a înţeles că glumea.

— Şi unde îl vei instala pe Andrew Beresford? a întrebat-o uşurată.

— Pentru că dormitoarele de la etaj sunt ocupate de Justin, Diego şi Lorenzo, îl voi lăsa să se instaleze în cel pe care l-am ocupat eu când am venit la Ruthvencastle, cel de lângă dormitorul lui Ian, chiar dacă are învelitoare cu flori şi perdele de culoare roz.

— Bravo! a exclamat Cass. Ne mai rămâne doar Sebastián de la Cruz. Inima Marinei a ieşit din piept. Diego nu te-a informat de venirea lui? Dar ea nu putea să-i răspundă, era prea emoţionată. Ce ciudat, a spus Cass într-o şoaptă, au afaceri de discutat, de aceea l-a invitat să ne viziteze dar cum Diego şi cu mine nu ne aflăm în Edinburgh, i-a făcut invitaţia de a veni la Ruthvencastle.

— Fratele meu mi-a spus de sosirea lui dar nu am crezut că va fi atât de curând.

— Poate să ocupe camera care este între bibliotecă şi salon. Nu va fi greu să punem un pat, există mai multe în pod. Îl va deranja pe Sebastián?

Marina a negat dând din cap.

— Va fi încântat de exclusivitatea de care se va bucura în repartizarea camerelor.

— Ce păcat că ultimul etaj de la Ruthvencastle nu este refăcut. Are şase dormitoare care nu pot fi folosite.

— Dar va fi, a spus Marina. Ruthvencastle va străluci cu toată gloria pe care o merită.

— M-am gândit că după cină am putea să înfrumuseţăm seara cu muzică spaniolă. Marina a ridicat curioasă o sprânceană. Diego şi-a adus ghitara, ştii cât de bine cântă. Marina a confirmat. Lorenzo şi Diego obişnuiau să se întreacă odinioară cântând. Iar tu ai putea să-i ajuţi cu câteva cântece. Soţul meu mi-a spus că uneori i-ai întreţinut pe oaspeţii contelui de Zambra, cu mult succes.

Marina a refuzat pe loc. Artista era verişoara ei Teresa. Ea nu se descurca rău, dar nu se ridica la înălţime. Cass i-a citit în minte dilema pe care au stârnit-o vorbele ei.

— Dacă te consolează, scoţienii ăştia aspri nu au auzul fin pentru minunata muzică spaniolă, nu cred că vor şti să distingă vreun dezacord.

Marina a râs de comentariu. Cass nu era prea amabilă cu compatrioţii ei, dar s-a abţinut să i-o spună.

Oaspeţii vor trebui să se mulţumească cu muzica de ghitară. Deşi cred că fratele meu şi-a adus *vihuela;* le va plăcea să-l asculte.

Cass şi-a lărgit zâmbetul.

— L-am ascultat deja cântând, cred că a fost…

Marina i-a luat-o înainte.

— O *taranta,* i-a răspuns iute.

Cass a confirmat.

— Încă mi-e greu să deosebesc diferitele melodii spaniole.

— Ar trebui să auzi cum îi interpretează pe clasici.

Cass a ridicat sprâncenele blonde când a auzit-o.

— Clasicii la ghitară? a întrebat neputându-şi ascunde surpriza.

Muzica clasică era de cântat la pian, cel puţin aşa credea ea.

— Ghitara exprimă foarte bine spontaneitatea limbajului spaniol. Cântă speranţa, plânge durerea, suferă dezamăgirea, suspină pentru o amintire. Marina a oftat în vreme ce vorbea. În Spania, când ghitara este mângâiată de mâini măiestre, exprimă toate aceste emoţii.

Cass o privea cu intensitate.

— După explicaţiile tale, va fi cu neputinţă să mai privesc o ghitară cu aceiaşi ochi. Marina a clătinat din cap. Bun, ce zici dacă stabilim diferitele meniuri? Până când te vei descurca mai bine cu gastronomia scoţiană.

Marina a încuviinţat cu entuziasm.

— Mulţumesc, Cass, nu merit această amabilitate din partea ta.

Cass a ridicat un deget în semn de tăcere.

— Eşti doamna de Ruthvencastle, să nu uiţi niciodată asta.

— N-o voi face. Unde este unchiul Robert? a întrebat brusc.

— Unchiul Robert nu-i suportă pe englezi şi Ruthvencastlelul plin de ei îl indispune foarte mult. Marina a privit-o surprinsă. S-a dus să-şi viziteze singura soră, se va întoarce peste câteva zile.

Marina a dat din cap. Amândouă s-au apucat de treabă. Au ieşit din salon şi s-au îndreptat spre cămări şi să verifice proviziile. Niciodată nu fuseseră atâţia oaspeţi la Ruthvencastle şi erau multe de făcut.

CAPITOLUL 23

Stătea în faţa lui Sebastián. Chiar în acel moment el îi dădea mănuşile de călărie şi pălăria majordomului de la Ruthvencastle. Vestibulul devenise prea strâmt şi întunecat, părea că toţi dispăruseră şi rămăseseră doar ea şi Sebastián. Marinei îi venea să o ia la fugă şi să-şi îmbrăţişeze prietenul de suflet dar şi-a stăpânit nerăbdarea cu o voinţă de fier. A spun numărat paşii pe care îi făcea Sebastián până la ea, doi, trei... Aproape ajunsese în locul unde stătea dreaptă, cu cel mai sincer zâmbet din lume.

— Eşti superbă!

Vocea îi sunase veselă, profundă.

— Mă bucur atât de mult să te văd...! i-a răspuns ea în timp ce-i întindea mâna în semn de salut.

Sebastián a strâns-o cu o ezitare, dar, după aceea a tras-o spre el şi a luat-o în braţe. Marina a uitat pentru un moment că era o femeie măritată, că se afla într-o ţară străină şi rece, cu obiceiuri dure. Dintr-o dată alerga pe câmpiile cordobeze, sărutate de razele înserării andaluze. Putea să simtă mirosul muşcatelor, dulceaţa covrigeilor cu anason şi toate acele senzaţii au făcut-o să se abandoneze în braţele lui Sebastián fără remuşcări, până când o tuse în spatele ei a readus-o la Ruthvencastle. Chiar şi aşa, vreme de câteva secunde preţioase, în gândul ei, fusese în Córdoba şi se bucurase de frumuseţea ei rafinată.

— Am să te omor, vrăjitoarea mea mică! Marina ştia că Sebastián nu vorbea serios. Nu am de gând să uit şi nici să te iert că m-ai lăsat baltă la altar.

Nimeni nu putea să audă cuvintele, pentru că i le spunea cu buzele lipite de urechea ei dar pentru bărbatul care privea scena cu ochi feroci, părea că spaniolul şoptea cuvinte de iubire pe care ea le accepta cu cochetărie. Furia a ameninţat să-l cuprindă. Lorenzo a hotărât să rupă tăcerea care se instalase între cei prezenţi şi care urmăreau scena cu chipuri precaute.

— În locul tău, i-aş da drumul îndată surorii mele, cred

că soţului ei nu prea i-a plăcut felul nostru spaniolesc de a ne saluta.

Marina s-a desprins din îmbrăţişarea lui Sebastián auzind vorbele fratelui ei. Uitase complet că erau înconjuraţi de lume şi nu pe muntele Hornachuelos. Sebastián i-a dat drumul. Deşi fără voie, a ascultat de vorbele lui Lorenzo. Când Marina a făcut doi paşi înapoi el i-a făcut pe cei necesari ca să ajungă în faţa lui Brandon, cu mâna întinsă. Ca oaspete al stăpânului casei, pe el trebuia să-l salute mai întâi. Brandon a întârziat câteva secunde mai mult decât era nevoie ca să-i răspundă la salut.

— Felicitările mele, laird, pentru căsătorie! Sebastián îl felicitase cu glas de granit. Deşi nu o meriţi. Marina şi-a reţinut răsuflarea când a auzit cuvintele lui Sebastián. Tocmai îl insultase voalat. Şi mulţumesc pentru ospitalitatea oferită.

Dar Brandon nu a reacţionat cum se aştepta Marina. Şi-a reţinut dorinţa de a-l sugruma pe spaniol şi a-i arunca trupul într-o râpă. Şi-a controlat răspunsul acid care îi stătea pe limbă ca o spumă amară şi şi-a silit buzele să arate un zâmbet, chiar dacă era cel mai fals din câte oferise în viaţa lui.

— Fii binevenit la Ruthvencastle!

Marina a respirat în sfârşit. Sebastián s-a întors spre Diego şi i-a strâns mâna. Lorenzo l-a bătut pe spate cu entuziasm pe prietenul lui.

— Sper că ai călătorit fără neplăceri, i-a spus el. Sebastián a negat dând din cap.

— M-am rătăcit de două ori în Londra şi ştii că vocabularul meu englezesc este destul de redus, dar, spre surprinderea mea, am întâlnit oameni destul de amabili.

— Vă rog, să trecem în salon, vom bea ceva ca să vă răcoriţi gâturile, a spus Cass ca o amfitrioană desăvârşită.

Sebastián s-a uitat la Marina, şi chipul i s-a îndulcit. Era adevărat frumoasă. Dar Brandon a hotărât să ia situaţia

în mâini o dată pentru totdeauna şi a cuprins-o pe soţia lui pe după mijloc într-un gest posesiv. Cass îl însoţea pe Sebastián în salon. Lorenzo şi Aurora îi urmau îndeaproape. Diego rămăsese în urmă privind la vestibulul gol. Şi atunci un zâmbet larg a început să i se deseneze pe buze. În sfârşit Brandon avea ce merita.

— Eu nu aş fi atât de sigur. Diego s-a întors de unde venea glasul lui Justin. Nu-şi dăduse seama că era cu el în încăpere. Pentru că stătea rezemat de scară, îl scăpase din vedere când toţi se îndreptau spre salon. Spre deosebire de mine, Brandon îşi controlează foarte bine dispoziţia. Dar primeşte un sfat... Diego a ridicat o mână ca să-l facă să tacă, dar Justin nu i-a dat atenţie. Niciun bărbat nu merită să fie instrumentul răzbunării altuia.

Diego a strâns buzele cu putere. Putea să îl înţeleagă pe Justin că îşi apără vărul, dar el era mult deasupra sfaturilor lui.

— Nici n-ai idee cât este de neghiob laird de Ruthvencastle. Justin a încordat spatele auzind insulta la adresa vărului său scoţian. Şi vom vedea ce se va întâmpla când va descoperi Marina.

După aceste vorbe enigmatice, Diego a părăsit vestibulul şi s-a îndreptat cu pas marţial spre salon, de unde se putea auzi râsul Aurorei şi al lui Lorenzo. O spanioloaică din Malaga şi un cordobez la un loc puteau să fie ceva cam ca un arsenal de explozibil ajuns pe mâna unor copii.

*

Câteva ore mai târziu au ajuns la castel Roger Wilson, Andrew Beresford şi Bruce Duncan. Cass credea că nu vor ajunge la timp pentru cină dar se înşelase. La Ruthvencastle hărmălaia era asurzitoare dar slujnicele erau bine pregătite şi se angajase mai mult personal la grajduri,

la bucătărie ca şi patru lachei care să se ocupe de oaspeţi cu atenţia pe care le meritau. Cina aleasă a fost pe placul tuturor mesenilor care s-au bucurat de bucate şi de o conversaţie bogată şi fluidă în spaniolă, în onoarea Marinei. Singurul oaspete care rămânea tăcut era Bruce Duncan. Principalul motiv al mutismului său era că nu vorbea limba spaniolă. Dar Roger îi traducea unele fraze, cele care i se păreau mai interesante Au vorbit despre politica engleză, vinul franţuzesc şi curse de cai. Din când în când, Sebastián se uita la Marina, care îi zâmbea cu căldură.

Brandon îşi bea paharul fără să piardă niciun amănunt din diversele conversaţii, dar fără să intervină, nici din privirile furişe pe care şi le aruncau cei doi spanioli. Simţind ochii soţului aţintiţi spre ea, Marina s-a întors spre el şi l-a privit cu toată dragostea pe care o simţea. Era fericită, această fericire trebuia s-o împartă cu omul iubit dar Brandon era prea afectat de vizită ca să observe ce încerca Marina să-i transmită din priviri.

— Cred că avem o distracţie în plus în seara asta. Justin a încetat să mai vorbească cu Roger, ca să-şi pună ochii cenuşii pe soţia lui, care tocmai îi oferise una dintre privirile ei şmechere în vreme ce vorbea. Ce ziceţi, domnilor, dacă vă lipsiţi de paharul de lichior din bibliotecă? Doar în seara asta, a cerut ea cu glas mieros. Brandon dorea să se termine blestemata de cină. Era atât de încordat încât nu ştia cum reuşise să mestece şi să înghită bucăţile de carne. Dragul meu soţ Justin a promis să cânte o melodie pentru ca eu să dansez.

Justin a tuşit când a auzit-o. Ca întotdeauna, Aurora hotăra de una singură fără să-l consulte; se va obişnui vreodată? Dar verile petrecute în Granada îi prinseseră bine. Nepoţii doicii soţiei lui, nişte ţigani din Sacromonte, îl învăţaseră să cânte la ghitară. Nu o făcea la fel de bine ca ei, dar Aurora nu se plângea.

— Vreau să ascult o baladă spaniolă, a spus Roger ca

în treacăt dar mai interesat decât lăsau vorbele să se vadă.

De când o cunoscuse pe soţia lordului Penword, tot ce se referea la Spania îl interesa peste măsură.

— Marina a promis să danseze cu mine. Marina a înlemnit când a auzit-o pe Aurora; ea nu promisese nimic. O păsărică mi-a şoptit că o face destul de bine.

Ochii Marinei s-au întors spre Lorenzo, care a ridicat din umeri.

— Garantez pentru asta, a adăugat Sebastián cu ochi linguşitori. Este cea mai bună dansatoare de flamenco din Córdoba.

Marina a cântărit situaţia. Părea un complot urzit de verişoara Aurora dar nu ştia în ce scop; pe ea nu o deranja să danseze, dimpotrivă, adora asta, dar trebuia să obţină aprobarea lui Brandon, aşa cum în trecut o primea de la tatăl ei, contele de Zambra.

— Nu voi dansa decât dacă soţul meu îmi acordă îngăduinţa s-o fac.

Brandon a strâns pumnii pe sub masă ca să-şi menţină chipul senin. El o privise o dată pe Marina dansând dar fusese singurul spectator. Dacă va fi nevoit să vadă cum alţi bărbaţi se bucurau de mişcările ei, va înnebuni de gelozie.

Ochii lui Diego erau aţintiţi pe el aşteptând o ieşire din partea lui, dar Brandon a hotărât că îl va lăsa să aştepte la sfârşit. Fir-ar să fie! Scoţiencele nu dansau.

— Şi o face bucuros, a admis cu orgoliu exagerat în glas.

O serie de exclamaţii au urmat la auzul vorbelor lui.

— Perfect, a spus Aurora cu un zâmbet, să trecem în salon până se pregăteşte Justin.

Cel pomenit s-a uitat la soţia lui cu o faţă de „ai să plăteşti” dar privirea pasională pe care i-a dedicat-o ea l-a făcut s-o dorească cu o intensitate copleşitoare. Îi făgăduise o recompensă bună iar el nu putea să-i refuze nimic, ba mai

mult, nu avea de gând s-o facă, chiar dacă ar fi trebuit cânte toată noaptea ca s-o primească şi în orice caz îi plăcea mult să cânte la un instrument atât de original precum ghitara.

— Eu îl voi acompania pe lord Penword cu ghitara.

Marina s-a uitat la fratele ei mirată de ofertă şi a oftat. Seara putea fi un succes sau un dezastru.

*

Lady Penword s-a aşezat în mijlocul improvizatului ring de dans. Slujnicele dăduseră la o parte fotoliile şi rulaseră covorul persan gros într-un colţ, ca să nu încurce. Scaunele fuseseră puse în rând pentru ca toţi oaspeţii să aibă o vedere perfectă a spectacolului. Brandon şi Marina stăteau în spatele mesei dar niciunul dintre scaunele puse în rând nu încurca vederea. Deodată, Justin a apărut cu o ghitară; îl urma îndeaproape Lorenzo. Amândoi bărbaţii au început să acordeze corzile. Tăcerea între cei prezenţi a devenit evidentă.

Marina şi-a aţintit privirea pe femeia ciudată, jumătate englezoaică, jumătate spanioloaică. Purta o rochie foarte potrivită ca să se descurce fără probleme la dans. Avea un decolteu adânc care lăsa la vedere începutul sânilor cremoşi şi cu toate că rochia era strânsă pe talie, materialul cădea de pe şolduri în valuri uşoare până săruta podeaua. Şi-a întors înspre soţul ei, care ocupa un loc preferenţial în salon, alături de ea. Avea chipul serios şi ochii strălucitori. Sunetul unui toc a îndreptat interesul Marinei spre lady Penword care încerca soliditatea estradei din lemn cu tocurile. Deodată ghitarele au început să cânte la unison. Deşi Marina se îndoise de măiestria englezului, şi-a revizuit părerea. Justin era acompaniatorul perfect pentru mâinile lui Lorenzo. Amândoi interpretau nişte cântece foarte cunoscute în tavernele din Córdoba.

Aurora a început să se rotească în timp ce descria cu mâinile nişte cercuri mici ce creşteau pe măsură ce notele atingeau punctul maxim. Lejeritatea mişcărilor ei îi captiva unul câte unul pe cei prezenţi. Îşi unduia ademenitor mijlocul când se apropia de locul unde stătea soţul ei. Cu rotiri şi bătăi din picioare a început să smulgă aplauze din partea lui Cass şi a lui Diego. Sebastián li s-a alăturat. Mâinile Aurorei au coborât spre poala rochiei şi deodată a întins una din ele către Marina ca s-o poftească să i se alăture la dans. Ea i-a cerut voie lui Brandon care, printr-un gest al capului, i-a dat-o. Dar când s-a ridicat ca să înceapă dansul amândouă ghitarele au tăcut în acelaşi timp. Diego a profitat de tăcere ca să bea o înghiţitură din paharul de coniac. Lorenzo şi-a aţintit ochii zâmbitori pe sora sa.

— Un fandango, a spus dar Marina a negat dând din cap şi Aurora a făcut un gest cu bărbia către soţul ei.

Justin a ridicat din umerii largi văzând schimbarea de plan.

— Hai, Diego, sau credeai că ai să scapi?

Toate privirile s-au îndreptat spre cel pomenit, care stătea într-un loc mai retras al scenei improvizate. El a rămas cu paharul de coniac în aer. S-a uitat la Lorenzo cu ochi serioşi dar nu i-a refuzat invitaţia. Marina stătea tot în mijlocul sălii, lângă Aurora. Diego s-a îndreptat spre Sebastián şi i-a şoptit ceva ce nu a putut să audă niciunul dintre cei prezenţi, chiar dacă unii au încercat. Când el a făcut un gest afirmativ cu capul, Diego s-a întors şi a luat loc pe un scaun pe care îl pusese Cass între Justin şi Lorenzo. Cei prezenţi erau prea entuziasmaţi ca să mai spună sau să mai facă ceva, pur şi simplu aşteptau să audă o voce de tenor sau de bariton. Marina se întreba ce i-o fi spus Diego lui Sebastián.

— Voi încerca să te acompaniez, Lorenzo, dar nu cunosc prea bine ritmul ăsta. Încă învăţ să mânuiesc ghitara, a argumentat lord Penword.

Lorenzo i-a oferit un zâmbet liniştitor. A aplecat capul şi a scos câteva acorduri joase pe ghitară. Când Diego a început, Aurora şi-a reluat dansul şi Marina a secundat-o. Să audă glasul profund şi armonios al lui Diego i-a lăsat nu pe puţini cu gura căscată. Roger se bucura prea mult de veselia cântului şi a dansului spaniol ca să se mai plângă de ceva. Duncan era cel care privea totul cu scepticism deşi se bucura de mişcările senzuale ale celor două femei care dansau. I s-au părut foarte primitive şi explicite. Marina a regretat că nu putea să danseze cu castanietele dar a urmat-o pe Aurora în fiecare rotire şi unduire. Pe buze i-a înflorit un zâmbet fericit. Era aşa de mult timp de când nu se mai bucurase de muzica şi dansul din ţara sa încât i se părea cu neputinţă că se întâmpla în acel moment.

Brandon era gata să explodeze văzând plăcerea de pe chipul soţiei, care imita mişcările verişoarei lui, dar s-a abţinut. Dorea să se termine spectacolul ca să se sfârşească momentul neplăcut, dar a continuat să tacă privind dansul şi ascultând comentariile şoptite.

Când Diego şi-a încheiat cântecul, amândouă ghitarele au început să sune cu şi mai multă putere ca să se cufunde în tăcere câteva secunde mai târziu. Aurora s-a oprit în faţa lui Brandon, care a respirat adânc, conştient de invitaţia pe i-o făcea ea întinzându-i mâna.

Marina scosese o exclamaţie. Din ce motiv îl invita lady Penword pe soţul ei ca s-o acompanieze? Trebuia să fie nebună! Brandon putea s-o ia ca pe o jignire. S-a rugat din toate puterile să refuze, ultimul lucru pe care îl dorea era să vadă cum râd cei prezenţi de nepriceperea soţului ei. Un bărbat atât de mare nu putea să aibă îndemânare la dans. Ea a mers drept spre el dar mâna lui Brandon a oprit-o la jumătatea drumului, în timp ce îi făcea un semn de refuz. Toţi ochii erau aţintiţi pe laird şi, spre surpriza tuturor, Sebastián a fost cel care s-a ridicat de pe scaun ca să accepte invitaţia făcută de Aurora Penword care, văzând

cine dă curs invitaţiei sale, i-a făcut o uşoară reverenţă şi i-a cedat locul lângă doamna de Ruthvencastle. Era un gest de curtoazie din partea lui Sebastián să nu respingă cererea unei doamne; un cavaler spaniol nu ar îngădui niciodată să fie jignită o femeie care se bucură de un dans dar Brandon nu cunoştea acest amănunt. Roger a aplaudat cu entuziasm iniţiativa nobilului spaniol. Brandon a strâns fălcile, cu tâmplele umflate. Să-i vadă în faţa ochilor pe Marina şi pe Sebastián îi provoca o teribilă durere de cap.

— Lorenzo, o *guajira,* te rog, a cerut Sebastián fără să înceteze s-o privească pe Marina.

Pusese palma mâinii drepte pe spatele ei ca să ia poziţia corectă. Brandon a considerat asta ca pe o mângâiere neruşinată faţă de soţia sa. Marina a crezut că nu auzise bine, *guajira* era un ritm foarte popular în Spania pentru ghitară şi trio. Deşi era de origine spaniolă, insula Cuba îl adoptase ca fiind al său şi unii ghitarişti introduceau acorduri proprii Noului Continent. Rezultatul era foarte melodios de aceea Marina a mijit ochii auzind cererea neobişnuită. *Guajira* avea un ritm cadenţat, molipsitor şi care invita la dansul în pereche. Sebastián s-a oprit în faţa Marinei, care nu ştia ce să mai facă, dacă să se retragă sau să continue. L-a căutat cu privirea pe Brandon dar el se uita în altă parte a salonului, ca şi cum nu l-ar fi interesat câtuşi de puţin ce făcea ea. I-a privit unul câte unul pe ceilalţi oaspeţi care stăteau pe locurile lor, aşteptând. Strălucirea din ochii lui Sebastián a făcut-o să ezite un minut lung, se afla într-o situaţie foarte stânjenitoare.

— Nu puteam îngădui să te umilească, Da. Şi acum ai să mă umileşti tu pe mine?

— El nu cunoaşte obiceiurile noastre, l-a apărat ea, dar s-a îndreptat spre fratele ei şi i-a făcut un semn cu capul.

Ghitara a pornit din nou să cânte. Marina şi-a început mişcarea la auzul primului acord. A bătut din picioare şi a

mişcat o mână deasupra capului ca şi cum ar fi mângâiat aerul. Sebastián s-a apropiat până şi-a lipit pieptul de spatele ei, ca să îi urmeze mişcările. Când şi-a coborât ochii negri şi i-a pus pe ea, a văzut că-i întorcea cu candoare privirea. I-a văzut zâmbetul lent care i-a arcuit buzele de cireaşă când a făcut un pas rapid şi l-a lăsat descoperit dar, o secundă mai târziu, Marina a făcut o piruetă senzuală şi seducătoare care a dus-o iarăşi la pieptul lui şi i-a oferit mâna, pe care el a luat-o cu delicateţe în timp ce o învârtea într-o rotire completă. Marina se bucura de dans, de mult timp nu se mai abandonase în felul acesta total. Lorenzo era un artist fără seamăn. Oaspeţii beau vin şi bere în vreme ce se delectau cu spectacolul. Nu puteau să spună dacă perechea care dansa urma nişte paşi dinainte hotărâţi sau improviza, dar erau hipnotizaţi. Amândoi se completau perfect. Păreau că asistă la un dans nupţial din partea ei; de urmărire din partea lui. Respingere şi acceptare în acelaşi timp. Marina conducea dar Sebastián o urma în mod armonios şi cu paşi perfect executaţi. Spectatorii îşi ţineau răsuflarea.

Diego se uita la Brandon fără să clipească: se bucura de supărarea cumnatului său la vederea Marinei şi a lui Sebastián dansând. Discuţia aprinsă pe care o avuseseră cu câteva zile în urmă încă nu se încheiase dar el trebuia să-şi protejeze verişoara chiar dacă se va ciocni de cumnatul lui.

Pupilele lui Brandon au strălucit. Diego de Vílchez nu se va opri până când nu va cădea casa peste el şi-l va strivi. Când nu s-a mai uitat la perechea care dansa, ca să se uite la el, şi-a dat seama că nu mai putea să rămână mult timp în salon. S-a ridicat de pe scaun cu totul depăşit de emoţii. Diego i-a făcut un semn să se stăpânească dar el nu a luat în seamă avertizarea, în graba sa a răsturnat scaunul la podea şi a ieşit pe uşă ca o furtună. Diego s-a dus după el încercând să-l liniştească.

Ghitara lui Lorenzo a tăcut brusc. Marina şi Sebastián

s-au oprit din dans dându-şi seama de asta. Laird de Ruthvencastle părăsise salonul cu un blestem, Diego la fel. În mijlocul confuziei, Marina nu a ştiut ce să facă. Sora soţului ei i-a făcut semn să se ducă după Brandon şi să-i vorbească, iar ea a hotărât să facă exact asta. Şi-a îndreptat ochii înspre oaspeţii care începeau să şuşotească.

— Domnilor, scuzaţi această întrerupere. Lady Penword va continua să vă agrementeze seara, împreună cu domnul de la Cruz. Laird şi cu mine vom reveni într-o clipă.

Marina a ieşit repede pe uşă. Aurora s-a ridicat ca să-l acompanieze la dans pe Sebastián, care i-a făcut un semn lui Lorenzo să continue să cânte.

*

Diego l-a prins din urmă pe Brandon în vestibul. Trebuia să-i dea o explicaţie Marinei şi trebuia să i-o dea acum.

— Dacă pleci de la petrecere, vei face din Marina subiect de bârfă nu doar pentru personal, ci şi pentru oaspeţi.

Vorbele lui Diego au oprit imediat paşii lui Brandon care s-a întors spre cumnatul lui şi l-a privit cu chipul ca de granit. Era pe punctul să atingă scara către încăperile de la etaj.

— De ce? l-a întrebat cu glas tăios ca un pumnal.

Diego a respirat adânc.

— I-ai spus? l-a întrebat cu glas reţinut.

Brandon a strâns pumnii pe lângă corp încercând să-şi păstreze controlul.

— Nu e nimic de spus, i-a răspuns cu glas de gheaţă.

— Eşti un neghiob.

— Te-am avertizat că n-am să mai tolerez nicio insultă. Diego nu a dat înapoi. A continuat să-i susţină cu

duritate privirea.

— Spune-i! Sau o voi face eu.

Ameninţarea l-a lăsat pe Brandon pironit locului.

— Familia nu se trădează.

— Trebuie să-i dai ocazia să judece ea însăşi felul cum i-ai manipulat acţiunile.

— Singura mea greşeală a fost că am păstrat tăcerea asupra a ceva ce nu mă priveşte.

— Dacă într-adevăr aşa crezi, eşti un netrebnic; întoarce-te în salon şi poartă-te aşa cum se aşteaptă toţi din partea unui laird de Ruthvencastle, a spus. E doar un dans, fir-ar să fie!

— Să-l aduci pe Sebastián a fost o lovitură sub centură. Diego a pufnit.

— Îţi dai prea multă importanţă, cumnate. Lumea nu se învârte în jurul tău. Diego a tăcut un moment înainte de a continua. Sebastián şi cu mine avem afaceri de discutat, dar presupun că prezenţa lui te îngrijorează mai mult decât vrei să recunoşti.

— Nu mă îngrijorează vizita lui Sebastián de la Cruz, s-a răstit Brandon dar Diego ştia că minte.

— Ce vei face când Marina va descoperi înşelăciunea?

— Nimic, a exclamat Brandon cu glas pragmatic.

— Are dreptul să ştie! l-a înfruntat Diego dur.

— Nu mă provoca, sau vei simţi pe pielea ta că faima despre caracterul meu nu este neîntemeiată!

Diego l-a privit fără să clipească.

— Înainte de a-ţi arăta caracterul cu care te lauzi, dă-i surorii tale broşa cu safire şi butonii cu rubine pe care mi i-a dăruit la nunta noastră şi pe care naiva de Marina crede că ţi i-a furat Sebastián.

Brandon a scos o înjurătură când a văzut-o. Diego a închis ochii în faţa dezastrului care se apropia. Marina era palidă de moarte.

— Verişoară, îmi pare rău, a încercat el să se scuze,

dar ea i-a făcut un semn să păstreze tăcerea. M-am comportat condamnabil.

Ochii ei au strălucit cu durere. Brandon şi-a netezit neliniştit părul. Marina făcuse paşii necesari ca să se apropie de locul unde stăteau ei în vestibul, foarte aproape de scară. Avea buzele strânse şi chipul întristat. Din salon se auzeau ghitarele lui Lorenzo şi Justin.

— Nu-ţi aparţineau şi ai tăcut? l-a întrebat pe soţul ei cu un fir de glas. Brandon a blestemat din nou intervenţia cumnatului său. Înrăutăţise totul. Te-am implorat, am măturat cu orgoliul meu pe jos şi tu ştiai că bijuteriile erau ale vărului meu! Marina şi-a înăbuşit un geamăt, nu va plânge, nu-i va da soţului ei această satisfacţie. M-ai făcut să cred... O, Dumnezeule! Chiar am crezut că Sebastián te jefuise şi nu ai fost sincer cu mine. De ce? l-a întrebat mâhnită.

Diego a ezitat dacă să îi lase singuri sau să rămână ca să-şi apere verişoara, deşi dacă se gândea mai bine, cel care avea nevoie de apărare în acel moment era laird de Ruthvencastle.

— Dacă nu mă înşel, nu am afirmat niciodată că bijuteriile ar fi ale mele. Tu singură ai ajuns la această concluzie, nu ai ce să-mi reproşezi.

Răspunsul lui Brandon fusese aşa cum se aştepta ea. De totală indiferenţă.

— Diego, te rog. Ea şi-a privit vărul cu implorare în ochi. Dă-mi voie să îndur această dezamăgire în singurătate. Nu doresc să asişti la umilirea mea.

Diego ştia că Marina vorbea serios. A încuviinţat şi a plecat în direcţia salonului. Înainte de a ajunge la uşă şi-a oprit paşii ca să le spună amândurora:

— Îi voi ţine ocupaţi pe oaspeţi până la întoarcerea voastră dar să fie repede sau altfel toţi vor bănui ce se întâmplă.

După plecarea lui Diego, tăcerea a atârnat deasupra

lor ca o secure grea şi ascuţită. Brandon ajunsese într-un moment pe care voia să-l evite cu orice preţ, îl amânase de mult timp dar trebuia să dea o explicaţie.

— Moliere m-a prins când îi scotoceam prin dormitor căutând scrisorile compromiţătoare ale prietenei tale. Apoi m-a urmărit în dormitorul lui Sebastián.

— Ai căutat în dormitorul lui Sebastián?

Marinei nu-i venea să creadă.

— Îmi place să cunosc punctele slabe ale duşmanilor mei.

— Sebastián nu este duşmanul tău!

Marina a închis ochii câteva secunde.

— Îl aperi? Marina a tăcut. Brandon şi-a continuat explicaţia: Moliere a găsit în dormitorul lui Sebastián bijuteriile care Diego i le împrumutase ca să le amaneteze: un medalion foarte valoros, o pecete cu scutul familiei McGregor, nişte butoni şi un ac cu diamant. Daruri de la sora mea.

Marina a gemut auzindu-l. Bijuteriile reprezentau o mică avere. Sebastián ar fi putut să obţină mulţi bani pe ele, destui cât să înceapă să plătească datoriile care apăsau asupra proprietăţii lui.

— De ce? l-a întrebat brusc. De ce ai tăcut?

Brandon avea două variante: să tacă sau să-i spună adevărul. A optat pentru a doua.

— Eram hotărât să plec dar ai venit cu o ofertă pe care nu am putut s-o refuz, nu-i aşa, cordobezo?

Erau cele mai sarcastice vorbe pe care le auzise. Marina a lăsat capul pe spate ca să-l vadă mai bine. Era adevărat că îl silise, îl ameninţase; şi ce? Oare viaţa unui om nu merita aceste extreme?

— Era obligaţia ta să mă scoţi din greşeală. Să-mi spui că bijuteriile nu erau ale tale, ci ale lui Diego şi că el i le împrumutase lui Sebastián.

— Dar eu nu aveam de unde să ştiu că nu le furase

într-adevăr.

Marina şi-a muşcat buza, confuză. Tăcerea lui Brandon o condamnase pe ea la un viitor nesigur.

— M-ai lăsat să-mi pun sfoara de gât.

— E adevărat, tu însăţi ţi-ai pus preţul silindu-mă să îndeplinesc o reparaţie făcută la nervi. Te-am avertizat despre primejdia la care te expuneai.

Marina a scrâşnit din dinţi.

— Încercam să salvez viaţa unui om bun, i-a replicat cu glas plin de amărăciune. Nu mă gândeam la integritatea, nici la orgoliul meu.

— Moliere a găsit bijuteriile şi l-a denunţat.

— Şi nu aveai de gând să faci nimic în privinţa asta? Marina şi-a muşcat buza de jos ca să-şi înăbuşe un geamăt. Ai fi îngăduit ca un om nevinovat să fie spânzurat, din resentiment? Brandon nu a răspuns. Cum am putut să mă înşel astfel în privinţa ta?

— Ai făcut o alegere, doamnă McGregor. Asumă-ţi consecinţele, aşa cum eu mi le-am asumat pe cele ale faptelor mele.

Marina a respirat adânc şi a dat drumul încet aerului. Brandon se purta ca un adevărat neghiob, dar era adevărat, ea făcuse o alegere şi cât se înşelase!

— Da, trebuie să fiu consecventă şi ştii ce? Sunt gata să îndrept alegerea proastă pe care am făcut-o.

Marina s-a întors şi l-a lăsat baltă, dar el a fost foarte iute.

A prins-o de braţ şi a târât-o până a lipit-o de perete. Era foarte supărat, de aceea nu şi-a măsurat cuvintele.

— Nu primesc ameninţări şi cu atât mai puţin de la o femeie; femeie şi laşă.

Brandon se referea la lipsa ei de dispoziţie de a avea relaţii intime cu el dar insulta nu a atins-o deloc. Marina a ridicat bărbia cu un gest trufaş şi i-a susţinut privirea.

— Am îndurat umilinţe de neînchipuit. M-ai prezentat

familiei tale ca pe o stricată. M-ai luat din căminul meu doar cu ce aveam pe mine. Ai întreţinut o minciună cu singurul scop ca să mă ai. Nu ţi-e ruşine de tine?

— Te-am prezentat familiei mele ca pe o stricată, pentru că te-ai vândut ca o stricată. Ce convenabil! Palma de pe obrazul lui Brandon a răsunat în tăcerea nopţii ca o împuşcătură.

El a ridicat mâna la gâtul Marinei şi a strâns cu putere. Deşi îi era greu să respire, ea nu i-a cerut să-i dea drumul. Avea prea mult orgoliu. Brandon era plin de furie. De gelozie, de resentimente. Diego conspirase împotriva lui şi ea consimţise la acest joc de seducere a lui Sebastián. Văzuse cu ochii lui. Oare credea că cei din salon nu-şi dăduseră seama de infidelitatea pe care o comisese dansând cu Sebastián? Ţi s-a încheiat armistiţiul, doamnă McGregor. În noaptea asta va trebui să-ţi faci datoria de soţie. Nu am de gând să mai aştept nicio zi ca să te posed.

— Sau…? l-a întrebat tăios.

— Sau vei cunoaşte consecinţele furiei mele. De vreme ce trebuie să te suport, e logic că şi tu trebuie să răspunzi dorinţei pe care mi-o trezeşti.

Brandon a slăbit apăsarea de pe gâtul ei. Marina putea să-i simtă răsuflarea pe obraz, ura care emana din ochii verzi. Expresia „să te suport” i se înfipsese în ficat şi o simţea zvârcolindu-se cu neruşinare, provocându-i o durere cumplită. În acel moment, rănită cu dispreţul cel mai profund, i-a răspuns cu cruzimea meritată:

— Nefericit să fii, fiindcă dorinţa mi-o trezeşte altul şi sunt gata să îi vin în întâmpinare ca să mi-o satisfac.

Brandon a ridicat mâna ca s-o lovească dar a oprit-o la jumătatea drumului. Nu lovise niciodată o femeie şi nu va fi Marina prima, chiar dacă prin vorbele ei îl adusese într-un punct extrem, unde un bărbat îşi pierde cu desăvârşire controlul.

— Piei din ochii mei până când am să te chem la

noapte!

Marina a scăpat din strânsoarea dintre braţele lui şi perete ca să fugă înspre grajduri. Simţea că moare. Durerea din inimă era comparabilă cu dezamăgirea pe care o simte o femeie îndrăgostită şi batjocorită. Brandon se dovedise a fi o canalie fără scrupule, şi ea îl iubea! Putea să fie mai nefericită? A blestemat iubirea pe care i-o purta, îi ardea gâtul şi i se înfigea ca un pumnal în inimă. Gândul la Sebastián i-a provocat un spasm dureros. Fusese gata să moară spânzurat pentru o minciună tăinuită. Marina ştia că se lăsa purtată de furie dar nu putea să-şi scoată din minte acceptarea lui Brandon, tăcerea lui vinovată şi mai pretindea să-şi facă datoria de soţie? Cu neputinţă! Niciodată nu va accepta de bună voie, chiar de-ar arde în iad în vecii vecilor!

Trebuia să se întoarcă în salon! Ruşinea pe care o simţea era ca o sfoară legată strâns peste piept până a lăsat-o fără răsuflare dar ea nu era laşă aşa cum spusese el şi, pe Dumnezeu, că o va dovedi!

CAPITOLUL 24

Brandon se întorsese la oaspeţii săi cu o figură taciturnă. Aurora continua să danseze ca să-i binedispună, acompaniată de Diego. Roger, Andrew şi Bruce se distrau de minune. Abia dacă remarcaseră absenţa lairdului. Brandon şi-a ocupat locul din spatele mesei. Se simţea consumat de trădare şi era gata să se ia la bătaie cu toţi oaspeţii care se bucurau de spectacol. Voia ca ei să se simtă la fel de mizerabil ca el. Dacă vreunul dintre ei a observat golul lăsat de absenţa Marinei, nu a arătat, nici nu a făcut vreun comentariu.

Diego îl privea de sus până jos, dar el nu i-a dat

satisfacţia de a li se întâlni privirile. Cumnatul lui va avea ce merita când va fi în stare să-şi controleze furia, fiindcă în starea aceea de tulburare un bărbat putea să se dovedească foarte primejdios. Dansul încetase şi amândoi ghitariştii şi-au pus instrumentele să se odihnească şi şi-au clătit gâturile cu puţin vin. Lorenzo glumea cu Justin pe seama diferitelor stiluri ale muzicii spaniole.

Toată lumea din salon râdeau şi glumeau cu excepţia a două persoane care erau tot atât de îndepărtate în noaptea aceea ca luna de soare.

Intrarea Marinei în salon a făcut ca agitaţia să înceteze un moment. Îşi schimbase rochia şi îşi lăsase liber frumosul său păr castaniu. Rochia cea nouă a făcut ca bărbaţii să se uite la ea cu gura căscată şi cu ochii ieşiţi din orbite. Pieptarul strâns era croit pentru a fi acoperit cu o batistă, dar Marina alesese să se lipsească de ea şi se putea observa începutul sânilor şi conturul lor. Partea de jos avea culoarea sângelui cald, era îndrăzneţ strânsă până la jumătatea coapselor şi după aceea cădea cu multă libertate până la genunchi, unde mai multe volane cu danteluri de o culoare mult mai deschisă se mişcau necontrolat. Braţele Marinei erau goale, renunţase la şal; umerii îi erau acoperiţi de o jachetă cu mâneci tip felinar foarte voluminoase, asortată cu volanele din satin de la poale.

Brandon s-a gândit că vestimentaţia ei semăna mult cu cea a femeilor uşoare, care obişnuiau să danseze în cârciumile din portul Dover. I-a aruncat o privire asasină. Niciodată nu o văzuse îmbrăcată într-un fel atât de neruşinat, ca o stricată, dar Marina voia să-i plătească cu moneda dispreţului. O tratase ca pe o târfa!

Amândoi soţii s-au privit cu o provocare în ochi. Paşii care îi despărţeau păreau leghe. Brandon a mijit ochii. Ea avea spatele atât de încordat încât a crezut că avea să i se frângă în orice moment, dar dacă ar fi bănuit preţ de o secundă cât de groaznic de dezamăgită se simţea din

cauza purtării lui, poate şi-ar fi revizuit atitudinea. Marina a respirat cu putere înainte de a se adresa fratelui ei.

— Lorenzo, vreau să cânt *alegrias*[12]*!*

Moştenitorul Zambrei a ţintuit-o cu privirea, iar ea se uita ţintă la soţul său. Lorenzo bănuia că se întâmplase ceva grav între ei şi nu a vrut să înrăutăţească făcându-i jocul.

— Justin şi cu mine ne odihnim, cred că meritǎm.

Marina şi-a întors capul către fratele său şi l-a privit cu o strălucire primejdioasă în pupile.

— Vreau să cânt!

Lorenzo a clătinat din cap în semn de refuz.

— Voi cânta eu pentru tine. Va fi o onoare să pot să-ţi fac pe plac, verişoară.

Răspunsul lui Diego a lăsat-o perplexă şi a făcut ca Lorenzo să blesteme în şoaptă. El şi-a potrivit iarăşi scaunul şi a luat cu drag ghitara spaniolă în mâini. Marina a aşteptat primele acorduri. Sebastián a făcut un pas spre ea ca s-o oprească; de câte ori Marina avea privirea aceea însemna că nu-şi mai măsoară faptele. Nu ştia ce se petrecuse între ea şi laird dar privirea întristată se putea interpretă în multe feluri şi nu anunţa nimic bun. Lorenzo l-a ajuns din urmă la jumătatea drumului. Sebastián şi-a înfipt ochii în el, care i-a făcut cu capul un semn de negaţie.

— Cineva trebuie s-o oprească, i-a spus cu chip întunecat.

— Are nevoie să se descarce. Şi dacă vrea să facă asta cântând, aşa să fie.

Sebastián nu era de acord. Şi-a întors ochii înspre prietenul din copilărie. Lorenzo a ridicat din umeri, de obicei sora lui era o femeie înţeleaptă dar era limpede ca lumina zilei că în noaptea aceea voia capul lairdului de Ruthvencastle. Ceilalţi bărbaţi, în vanitatea lor masculină, au crezut că Marina se supărase pe Brandon pentru că

12 Cântec şi dans andaluz (n.tr.)

refuzase să danseze cu ea, de aceea aşteptau evoluţia ei convinşi că se vor bucura de spectacol mai mult.

— Nu-i da voie surorii tale să-şi ia o revanşă care poate să se întoarcă împotriva ei. Dar Lorenzo nu a dat atenţie cererii lui Sebastián. Hotărâse să nu se amestece în relaţia dintre sora lui şi soţul ei, chiar dacă după aceea va avea remuşcări pentru atitudinea pasivă. Era evident că soţii avuseseră o neînţelegere dar cuplurile trebuiau să-şi rezolve problemele în intimitate, restul trebuia să rămână deoparte. Sebastián a fost reţinut de braţul lui Lorenzo. Dacă îţi iubeşti sora, opreşte-o, i-a spus, cu dinţii strânşi, prietenului său.

— Cineva merită să fie pus la punct. Dar Sebastián nu era de aceeaşi părere. Şi ea este cea mai nimerită. Sebastián, nu te da în spectacol, i-a poruncit cu *glas* ferm.

Sebastián ştia că exista un singur motiv pentru care Marina s-ar hotărî să acţioneze fără să se gândească la urmări.

— I-ai spus?

Lorenzo a negat.

— A aflat prin Diego.

— Diego? a întrebat Sebastián. Şi acum ce facem?

— Ne uităm cum cade uriaşul cu picioare de lut.

— Dar nu-ţi dai seama că o va târî pe sora ta în căderea lui? Sunteţi amândoi nişte neghiobi!

Diego începuse deja acordurile proprii dansului, şi Aurora s-a hotărât să îl acompanieze cu bătăi din palme. Cu un zâmbet de plăcere, a poftit-o pe Cass să se alăture, invitaţie pe care scoţianca a acceptat-o fără nicio ezitare, străină de adevăratul motiv al purtării cumnatei sale. Deşi nu îndrăznea să danseze pe ritmuri spaniole, învăţase să facă acompaniament cu palmele şi acesta era un ritm uşor de urmat. Niciunul dintre cei din salon nu părea să-şi dea seama de dezastrul care era pe punctul să se dezlănţuie.

Marina şi-a îndreptat paşii, uşori dar hotărâţi, spre

locul unde stătea Brandon. Şi-a luat cu o mână volanul principal al rochiei şi l-a ridicat până pe şoldul stâng. Dantelurile juponului alb au rămas la vedere. Atitudinea Marinei era provocatoare, de parcă ar fi fost o fetişcană într-o cârciumă cu mineri beţi. Şi-a aşezat mâna dreaptă pe lemnul cald, doar lăţimea mesei o despărţea de laird. Brandon avea dinţii strânşi dar Marina ajunsese într-un punct de unde nu putea să dea înapoi, nici nu voia şi a început să fredoneze cu ochi ca nişte pumnale. Diego făcea o treabă splendidă cu corzile ghitarei. Ea nu mai auzise niciodată un început de *alegria* mai bine interpretat. A respirat fără să înceteze să-şi privească soţul cu ochi înflăcăraţi şi a început să cânte, ceva ce făcea doar când se simţea copleşită de sentimente.

Mult trebuie să taci
de aceea păstrează tăcerea.
Mult trebuie să taci
căci ca soţ eşti
un păcat mortal,
căci ca soţ eşti
un păcat mortal.

Exclamaţia la unison a celor prezenţi s-a făcut auzită clar, dar Marina şi-a continuat cântul fără să se gândească la urmări, fără să ia în seamă privirea de avertizare pe care i-o arunca Brandon. A aşteptat ca soloul de ghitară să înceteze ca să continue să cânte. Avea trupul voluptuos aplecat în faţă, într-o provocare clară; din nou a respirat adânc şi a reţinut aerul ca să dea drumul silabelor cu forţa necesară.

Un imperiu străin
condus de Napoleon,
un imperiu străin

nu a cucerit Spania
şi nu din lipsă de bani.
Dar pe această cordobeză
încă nu ai îmblânzit-o,
căci caracter şi înfăţişare
nu îţi prisosesc.
Şi niciun laird fanfaron
sau un franţuz fricos
nu vor face să-mi fie frică
de un scoţian...

— Olé şi olé! Diego nu ştia dacă aceste vorbe spuse lady Penword erau adresate lui sau Marinei, interpreta unor versuri atât de speciale. Cântă foarte bine, ce mai forţă.

Justin înţelesese versurile cântecului şi era stupefiat, ca şi Diego, Sebastián, Lorenzo şi Andrew. Singurul care nu înţelegea era Duncan, dar provocarea din gesturile şi privirea ei a înţeles-o. Lipsea cireaşa de pe tort. Marina le-a oferit-o tuturor cu plăcere, dar fără să înceteze să se uite la laird de Ruthvencastle, cu un zâmbet cinic.

Ţie, prostule, un avertisment
ţie, prostule, un avertisment
în dormitor te aşteaptă
o sentinţă.

Glasul a tăcut cu câteva momente înaintea ghitarei şi palmelor. Tensiunea din salon devenise aproape palpabilă. Pieptul Marinei urca şi cobora din cauza efortului pe care îl făcuse ca să cânte. Stătea tot cu privirea aţintită asupra lui Brandon, care se ţinea cu mâinile de marginea mesei şi o strângea cu putere, de parcă gâtul ei ar fi fost vizat de gestul lui de mânie şi nu lemnul. Marina a dat drumul volanului rochiei şi şi-a dus mâna la stomac ca şi cum ar fi devenit conştientă pentru prima oară de îndrăzneala sa.

Toţi aşteptau nerăbdători reacţia lairdului de Ruthvencastle la sfidarea ei, dar Brandon a făcut ceva cu totul neaşteptat; şi-a desprins mâinile de pe marginea mesei şi le-a ridicat foarte încet până la piept. Spre consternarea Marinei, a început să-i aplaude evoluţia. Şi nu o dată, ci de mai multe ori. Îşi lovea palmele una de alta cu sunete seci şi rare, în vreme ce pe buze începea să-i înflorească un zâmbet dintre cele pe care le adora ea, doar că în seara aceasta era *zâmbetul unui* adversar care promitea o răzbunare cruntă. Marina a închis ochii; el nu reacţionase cum se aştepta ea.

— În noaptea asta îţi vei primi premiul pentru o aşa superbă evoluţie.

Ceilalţi oaspeţi l-au urmat pe Brandon în aplauze, fără să înţeleagă sensul dublu al vorbelor lui de felicitare.

***

Paşii apăsaţi ai Marinei aveau să lase urme pe podeaua dormitorului. Se simţea grozav de agitată, speriată şi plină de nelinişte pentru atitudinea ei de mai înainte. După ce cântase, seara îşi urmase cursul normal, cu excepţia privirii pătrunzătoare a unuia dintre oaspeţi, Bruce Duncan, care nu-şi luase ochii de pe ea. Privirile lui permanente o incomodaseră cumplit. Marina nu ştia dacă era din pricina cântecului stupid sau a rochiei provocatoare de cârciumăreasă. Şi-o pusese într-un acces de furie şi impulsul acesta avea s-o coste foarte scump. Dar nu mai folosea la nimic să se căiască, voise să-i dea o lecţie lui Brandon. Acum era vremea regretelor. De ce se lăsase purtată de un impuls? Pentru că era rănită şi o femeie cu stima de sine şi orgoliul atât de batjocorite era mai primejdioasă decât o cutie cu pulbere într-o topitorie de metal. Voia să-l supere pe soţul ei şi reuşise. Dar cu ce preţ? Dacă Brandon voia ca ea să se poarte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic după ce îl descoperise, se înşela

amarnic. Fusese în joc viaţa lui Sebastián şi ea nu avea de gând să uite faptul acesta esenţial.

După ce terminase de cântat, Brandon îi poruncise cu vorbe amabile dar cu ochi ca de gheaţă să-şi schimbe hainele. Ea a profitat de ocazie ca să se scuze faţă de oaspeţi în timp ce primea felicitări pentru evoluţia ei, doar de la Sebastián nu; acesta rămăsese într-un colţ al salonului privind plecarea ei fără să-i ofere un gest de aprobare sau de reproş. Din fericire, micul Ian nu coborâse la cină în seara aceea, Brandon poruncise ca una dintre slujnice să îi ducă o tavă cu mâncare în dormitor. Marina şi-a strâns şi mai mult cordonul halatului; pieptarul şi fusta rămăseseră aruncate la picioarele patului. Acum i se păreau veştmintele diavolului. Bătăile uşoare în uşă i-au oprit paşii neliniştiţi. Brandon cerea voie? Nu-i venea să creadă, dar a mers spre uşă cu reticenţă. Mâna a atins clanţa, a mişcat-o uşor şi după ce a deschis uşa grea a rămas stupefiată. Sebastián era cel care aştepta în prag cu o scuză în ochii întunecaţi. Văzându-l, Marina a rămas pe gânduri.

— Vin să-ţi cer iertare. Nu ştiam, Da, chiar nu ştiam.

Marina a respirat atât de tare încât s-a înecat cu aerul. Sebastián s-a grăbit s-o ajute, a lovit-o uşor pe spate până când a încetat tuşea.

— Iartă-mă că am crezut o minciună.

Tăcerea dintre ei spunea mai mult decât vorbele. În depărtare se auzea gălăgia din salon. Oaspeţii continuau să petreacă. Energia Aurorei Penword când era vorba de dans se dovedea inepuizabilă.

— Toate dovezile duceau spre mine.

— Nu ai încălca niciodată o promisiune. Trebuia să-mi amintesc acest amănunt însemnat dar m-a învins teama când am aflat că puteai fi spânzurat.

— Totul s-ar fi lămurit la timp. Ea a negat dând din cap. La timp! a repetat foarte supărat. Ai luat o hotărâre

pripită, a exclamat îndurerat.

Marina ştia că se referea la nunta ei nechibzuită cu scoţianul.

— Soţul meu îţi va prezenta scuzele pe care le meriţi. Sprâncenele lui Sebastián s-au ridicat cu sarcasm. Tăcerea lui este e o batjocură pe care nu am de gând s-o tolerez.

— Nu mă aflu aici ca să caut răzbunare.

Marina şi-a muşcat buza de jos fiindcă se simţea profund ruşinată. Sebastián era nevinovat, Brandon nu. El a oftat pentru că o vedea îndepărtată şi zbuciumată.

— Mâine plec spre Londra la prima oră a dimineţii, cu lord Beresford şi cu Diego, de aceea vin să-mi iau rămas bun şi să-ţi mulţumesc pentru amabilitatea pe care mi-ai arătat-o în seara asta. Sebastián se referea la dansul lor împreună de după cină dar Marina se simţea incapabilă să facă sau să spună ceva. Când Sebastián a vrut să se întoarcă, l-a strigat şi s-a dat la o parte din dreptul uşii ca să-i dea voie să intre în dormitor. Nu era conştientă că era în haine de corp; părea că nici Sebastián nu-şi dădea seama de asta. În momentul acela crucial nu erau un bărbat şi o femeie interesaţi în mod trupesc unul de altul, erau doi prieteni care îşi spuneau, poate, un rămas bun definitiv. Marina mergea spre mijlocul dormitorului cu paşi energici. Sebastián o urma cu chipul foarte serios. De ce acest sacrificiu, Da? a întrebat-o deodată. Ea s-a întors iute spre el. Ochii săi erau ca două puţuri negre şi adânci. Trebuia doar să ai un pic de încredere în capacitatea mea de a rezolva aceste chestiuni.

Marina se gândea, ce putea să-i spună ca să-l aline?

— Am crezut minciuna şi am acţionat în consecinţă.

— Ai procedat într-un mod impulsiv, nebunesc! Ai să plăteşti un preţ foarte mare.

— Crezi că nu ştiu? Dar nu mai pot să dau înapoi.

— Întoarce-te în Spania cu mine. Tatăl tău va fi încântat de întoarcerea ta iar eu voi fi cel mai fericit bărbat

din Córdoba.

Dacă ar şti Sebastián că asta era ce dorea mai mult pe lume... dar era o femeie matură şi conştientă de obligaţiile ei.

— Locul meu este aici.

Surpriza lui Sebastián a fost foarte mare.

— Îl iubeşti? Chiar atât de mult?

Ea a întârziat o veşnicie până să răspundă dar a făcut-o într-un fel diferit de cum se aştepta el.

— Ceva a murit în mine. Nu cunosc gravitatea răului, dar nimic nu va mai fi ca înainte şi de aceea sunt conştientă că nu trebuie să mă întorc.

— Şi atunci? a întrebat-o cu glas şovăitor.

— Trebuie să-mi asum urmările faptelor mele.

— Tatăl tău îţi plânge lipsa, nu mai este acelaşi bărbat mândru, Da.

Cu fiecare vorbă Sebastián îi înfigea şi mai adânc cuţitul remuşcărilor. Marina s-a întrebat dacă era conştient de ceea ce făcea.

— Am pregătit banii de care ai nevoie, i-a spus ea deodată.

Auzind-o, Sebastián a mijit ochii.

— Nu-mi mai trebuie dota ta, Diego a ipotecat moşia Vílchez pentru ca eu să pot să-mi recuperez moştenirea.

Marina a dat drumul puţin câte puţin aerului pe care îl reţinea.

— Prea târziu, Sebastián. Am lăsat totul rezolvat în Córdoba înainte să plec. Banii sunt depuşi la bancă într-un cont pe numele tău. Sebastián a privit-o intens. Ea l-a încurajat. Construieşte presa, plantează mai mulţi măslini, transformă „Castanii” în căminul minunat care a fost când trăiau părinţii tăi.

— O voi face, dacă te întorci cu mine. Tatăl tău îţi va suporta divorţul mult mai bine decât căsătoria.

— Sunt catolică, Sebastián! Cum poţi să spui aşa

ceva?

Când Sebastián a observat durerea din ochii ei, s-a oprit.

Ultimul lucru pe care îl dorea era să-i provoace şi mai mult rău.

— Mereu îţi voi respecta hotărârea, oricare va fi, chiar dacă nu o voi împărtăşi. Marina era gata să se frângă. Cum putea să existe această prăpastie între Sebastián şi Brandon? Ea îl iubea pe cel mai intransigent, intolerant şi încăpăţânat dintre toţi bărbaţii şi în schimb pierdea un prieten de suflet.

— Nu, nu pot să accept banii tăi, Da, sper să înţelegi.

Ea l-a privit cu resentiment.

— Şi sacrificiul meu va fi în van? A oftat lung. Voi fi îngropată pe meleagurile astea ştiind că renunţarea mea nu a folosit la nimic. Nu poţi să-mi faci asta, Sebastián. Dar el nu i-a răspuns. Vei îngădui ca Diego să ipotecheze viitorul copiilor lui pentru tine? Sebastián i-a făcut un semn cu capul să nu mai continue pe drumul acela spinos. Şi dacă lucrurile nu ies cum sperăm? Vărul meu va trebui să-şi piardă căminul pentru stupidele tale scrupule masculine?

Sebastián s-a dat înapoi cu un pas, cu surpriza întipărită pe chip.

— Dacă ţi-aş accepta dota, ţi-aş pricinui un necaz mult mai mare, nu eşti în stare să vezi?

Marina a ridicat cu aroganţă bărbia.

— De scoţian mă voi ocupa eu. Tu ocupă-te să-mi administrezi dota până când vei putea să mi-o înapoiezi.

— Nu te recunosc, Da. Ce ţi-au făcut? întrebarea fusese pusă pe un ton mâhnit, care a îndârjit-o. Sebastián nu putea să simtă compasiune pentru ea, ar fi ultimul sentiment pe care l-ar aştepta de la el.

— Am făcut o înţelegere şi o respect.

Mâinile lui Sebastián au urcat până pe umerii ei şi s-au oprit acolo. Marina putea să simtă căldura pe care i-o

transmiteau. A privit-o fix fără să clipească dar cu seninătatea aceea care o emoţiona.

— În noaptea asta îţi voi da sărutul pe care mi l-ai cerut la Stejărişurile, apoi voi pleca.

— Nu! Sebastián, eu…

Dar gura lui a căzut peste a ei cu posesivitate. A pătruns în interiorul catifelat şi a băut nectarul dulce de pe buzele ei. Marina era uluită şi nu putea decât să se ţină de haina lui Sebastián ca să nu cadă pe spate. Când el a sfârşit sărutul, Marina nu voia să deschidă ochii şi să-i înfrunte privirea. Îi lipsea curajul. S-a hotărât în cele din urmă şi ceea ce a văzut a scufundat-o în cea mai adâncă nelinişte. Sebastián simţea pentru ea ceea ce simţea ea pentru laird de Ruthvencastle. Putea fi ceva mai infam? Marina se îndoia.

— Îmi pare rău, nu mi-am închipuit niciodată… Dumnezeule, Sebastián! Iartă-mă.

El i-a pus un deget pe buze ca să tacă.

— Eşti sora celui mai bun prieten al meu, te-am văzut crescând şi devenind cea mai frumoasă femeie din lume, cea mai inteligentă şi mai îndrăzneaţă. Înţelegi de ce mi-am ţinut buzele pecetluite în privinţa ta? Marina a confirmat dând din cap dar nu a putut să evite ca ochii să i se umple de lacrimi. Vedeai în mine doar un prieten căruia să-i spui neliniştile tale; nici nu-ţi închipui cât doream să fiu primul bărbat care îţi atrage atenţia. Dar nu am fost eu, ci un străin care nu te va aprecia niciodată cum meriţi. Marina a oftat. Lovitura bruscă în uşa dormitorului i-a făcut pe amândoi să întoarcă la unison capetele. Brandon stătea oprit în prag cu privirea împietrită. Marina a încercat instinctiv să se separe de Sebastián, dar el nu a lăsat-o. I-a strâns umerii în timp ce se apleca spre ea ca să-i dea un sărut pe obraz şi să-i şoptească la ureche cu îndrăzneală. De-aş avea ocazia să îi trag un glonţ între sprâncene. Marina s-a uitat la el perplexă. Glumea? Un dezastru era pe

punctul să se întâmple şi el îl lua în glumă, de necrezut! Noapte bună, Da. Tonul linguşitor a făcut-o să se încordeze. Să visezi frumos, cum voi face ou.

Brandon stătea tot în cadrul uşii, astupând singura cale de ieşire.

— Sebastián a venit să-şi ia rămas bun, pleacă dimineaţă la prima oră spre Londra.

Explicaţia părea absurdă, dar totuşi Marina i-a dat-o. Brandon intuia că se întâmplase ceva între ei doi câteva momente mai înainte şi ranchiuna i-a perforat măruntaiele. Sebastián ajunsese lângă el cu paşi înceţi. Deşi diferenţa de înălţime era destul de însemnată, spaniolul nu arăta în pupile niciun strop de teamă, dimpotrivă, îl privea cu o provocare alarmantă în străfunduri. Brandon putea să zărească ura care emana din pupilele negre şi a înţeles de ce simţea Sebastián respingere şi aversiune faţă de el, amândoi aveau aceleaşi sentimente incontrolabile de posesie pentru Marina.

— Fă-mi plăcerea, scoţianule, oferă-mi posibilitatea de a o lăsa văduvă.

Marina şi-a înghiţit un blestem auzind provocarea lui Sebastián. Continua să stea pironită în mijlocul camerei cu chipul schimonosit de îngrijorare.

— Asta cauţi?

Spaniolul nu a făcut nicio mişcare din cap. Marina a hotărât să intervină. Nu avea nici cea mai mică îndoială că Brandon putea să-i facă mult rău lui Sebastián, dacă-şi propunea.

— Te rog, Brandon… l-a implorat cu glas blând.

Niciunul dintre cei doi bărbaţi nu îşi îndepărta privirea.

Brandon intimida cu ochii duri precum granitul, Sebastián îl măsura cu ferocitate iar Marina simţea cum i se ridică fierea în gat.

— Să nu te mai întorci niciodată la Ruthvencastle, altfel voi accepta provocarea stupidă pe care tocmai mi-ai

aruncat-o.

După ce a auzit vorbele lui Brandon, Marina a răsuflat uşurată dar a fost o uşurare de moment. Sebastián a atacat cu singurul cuvânt pe care nu îl putea tolera un bărbat orgolios.

— Numai un laş ar dispreţui vorbele mele, laird, l-a înfruntat cu dispreţ.

Brandon şi-a ţinut respiraţia şi a strâns pumnii pe lângă trup. Spaniolul se juca eu moartea dar el ştia cum să-i facă un rău mult mai mare şi nu neapărat cu pumnii. A atacat cu ferocitate neaşteptată punctul slab al amândurora: Marina.

— N-am să ridic mănuşa, domnule de la Cruz; vrei să ştii de ce? Pentru că ea nu merită. Nu merită pământul pe care calcă.

Sebastián a făcut un pas înainte cu intenţia de a-l lovi, dar sosirea lui Diego şi Lorenzo nu i-a îngăduit să răspundă la insulta adresată Marinei. S-a simţit ţinut de braţele prietenilor săi şi neştiind ce să facă cu jignirea primită. De unde naiba apăruseră? El îi lăsase stând de vorbă liniştiţi cu tânărul Beresford şi cu lord Wilson.

— Nu-l lua în seamă, Brandon, i-a spus Diego. Prietenul şi asociatul meu a băut mai mult decât trebuia.

Sebastián şi-a înfipt pupilele negre pe Diego, care i-a făcut semn să se stăpânească. Nu erau nici locul nici momentul ca să înceapă o ceartă. Casa era plină de oaspeţi. Marina era la un pas de a ţipa. Nu o dureau vorbele usturătoare ale soţului ei ci privirea dezamăgită pe care i-a dedicat-o Diego înainte de a-l ţine pe Sebastián. Era ca şi cum i-ar fi spus într-o tăcere otrăvitoare că era o proastă cum nu s-a mai văzut, că ar trebui să-şi strângă lucrurile şi să se întoarcă în Spania. Deşi asta dorea din toate puterile, Marina nu a ţinut cont de porunca exprimată de ochii lui Diego. A stat liniştită privind plecarea forţată a lui Sebastián, care lupta să se desprindă din braţele lui şi ale

fratelui ei, în timp ce blestema. Brandon îi privea cu ochi întredeschişi, dar s-a dat la o parte de pe hol ca să îi lase să treacă. Înainte să dispară, Sebastián a întors chipul spre ea.

— Mă voi întoarce după tine, Da. Jur pe sângele meu!

Glasul i s-a pierdut pe holurile de la Ruthvencastle.

Brandon a închis uşa de la dormitor cu piciorul şi s-a întors înspre Marina cu ochi fioroşi. Dacă acoperişul de la Ruthvencastle s-ar fi dărâmat peste ea şi ar fi strivit-o, Marinei nu i-ar fi păsat deloc. Era mai bun un dezastru de o asemenea dimensiune decât să trebuiască să înfrunte furia lui Brandon.

CAPITOLUL 25

Brandon a scrutat figura Marinei, care îşi stăpânea cu greu tremurul umerilor. Avea halatul desfăcut parţial, dantela cămăşii era la vedere, ca şi începutul sânilor fildeşii. Chipul îi era îmbujorat şi buzele umflate. Pumnii lui Brandon s-au strâns şi mai tare. Soţia lui era imaginea vie a adulterului.

— Cum îndrăzneşti să-i oferi dota ta? Banii ăia îmi aparţin!

Marina a respirat lung şi adânc. Dacă auzise despre dotă, văzuse şi sărutul pe care i-l dăduse Sebastián. Totul se colora în negru pentru ea.

— El are nevoie de ei mai mult decât tine, l-a înfruntat răzbunătoare.

— Dezbracă-te! i-a spus fără nicio urmă de emoţie în glas. Spatele Marinei s-a încordat. Sau o voi face eu!

După clipa de furie şi surpriză, umerii ei mici au

încetat să mai tremure. Marina şi-a pus mâinile în şolduri şi pentru prima oară în noaptea aceea a râs pentru el, chiar dacă fără umor. I-a zâmbit cu dispreţ nesfârşit şi cu profund dezgust. Şi-a plimbat ochii pe chipul lui aspru, pe pieptul tare şi bombat, pe pântecul plat, pe coapsele puternice şi în cele din urmă şi-a întors iarăşi privirea înspre chipul masculin. Pântecele lui Brandon s-a cutremurat văzându-se privit de ea într-un fel atât de intim şi de repulsiv în acelaşi timp.

— Nu! l-a înfruntat ea cu îndrăzneală.

Brandon a făcut un pas spre ea. Ochii lui ardeau cu o avertizare pe care Marina a nesocotit-o.

— Nu…? Brandon nu a continuat întrebarea, pe măsură ce înainta către ea, îşi descheia nasturii de la cămaşă. Marina a fost pe punctul să dea un pas înapoi, dar şi-a stăpânit impulsul. Brandon a fost pe deplin conştient de uşoara ei şovăire. Ai face bine să te temi de mine!

Marina a făcut un gest trufaş cu mâna.

— „Niciun laird fanfaron, nicio armată franceză nu mă vor face să mă tem de-un scoţian!” Brandon s-a oprit locului auzind o parte din cântecul pe care îl interpretase ea şi pe care i-l dedicase cu onoruri. Nu-ţi mai aminteşti versurile?

— Ar trebui să te jupoi de vie pentru că m-ai făcut de ruşine în faţa oaspeţilor mei cu cântecul ăsta idiot! Marina ar fi preferat s-o jupoaie de vie decât să-l vadă venind spre ea şi în acelaşi timp dându-şi hainele jos. Dezbracă-te! i-a repetat pentru a doua oară.

Brandon scăpase de cămaşă şi pantaloni. Rămăsese complet gol în faţa ei.

— Ai de gând să mă sileşti? l-a întrebat cu glasul dispreţuitor şi cu o undă de nervozitate în străfunduri, ce spera să treacă neobservată.

Să vadă masa aceea de muşchi goi în faţa ei îi trezea amintiri dureroase.

— Dacă asta cauţi… i-a răspuns el.

Atunci Marina a dat înapoi un pas. Brandon era prea aproape de ea, membrul lui tare şi ameninţător aproape îi atingea stomacul. Ea nu voia să lase ochii în jos, dacă făcea asta, hotărârea ei se va duce de râpă, o va cuprinde teama şi nu avea de gând să arate vreo teamă, viaţa ei ar putea depinde de asta.

— Atunci va trebui s-o faci, fiindcă nu mă voi supune de bună voie. Brandon a prins-o de încheietura mâinii cu mâna lui mare şi puternică, a tras-o spre el şi Marina s-a împiedicat rămânând în clar dezavantaj. Era aşa de lipită de trupul lui încât a putut să-i simtă membrul între piept şi stomac. A închis ochii şi asta a fost o greşeală. Brandon a dus-o spre pat aproape fără efort. Blestemată să-i fie înălţimea şi forţa! Marina părea o păpuşă de cârpe în braţele lui şi deodată s-a trezit culcată pe spate pe salteaua moale din puf. Dacă nu-mi dai drumul, am să-ţi scot ochii, i-a zis ea zbătându-se.

— Alte ameninţări în van? a întrebat-o el cu superioritate.

Marina şi-a înghiţit o înjurătură. Dacă el era hotărât, şi ea era la fel.

— Scoţianule, o cordobeză nu ameninţă niciodată în van. Nu a mai putut să spună altceva. Gura lui Brandon a căzut cu furie peste a ei. Sărutul a fost dur, ca o pedeapsă. I-a învineţit buzele moi, i-a apăsat cu putere limba ca s-o silească s-o primească pe a lui. Marina suporta sărutul fără să-i îngăduie o înaintare de bună voie spre interior. Opunea rezistenţă luptându-se sub corpul lui. Ajunge! Dar el continua s-o strivească, până când exclamaţia a pătruns în creierul confuz. Un singur sărut şi nu se mai putea gândi la nimic. Nu pot să respir! l-a mustrat.

Brandon s-a întors şi a aşezat-o deasupra lui. Era de ajuns să-i ridice juponul şi ar putea s-o penetreze cum dorea; cu furie, cu pasiune, cu frenezie. Şi-a suit palma

fierbinte pe coapsa ei până ce degetele au atins jartiera şi preţ de o scurtă clipă confuzia a pus stăpânire pe creierul său: dacă nu avea pe ea ciorapii, de ce purta jartierele? Dar nu s-a mai gândit la asta când a tras cu degetul de jartieră. Aproape fără să-şi dea seama, el începuse un joc de seducere pe care Marina nu-l tolera. A oprit cu mâna ei mică mişcarea degetelor lui Brandon pe rufăria ei. Avea buzele strânse de furie. Când el a încercat din nou să tragă de jartieră, degetul a atins ceva ce nu era acolo înainte, a mângâiat mânerul tare şi s-a uitat la Marina cu interes. Totul s-a petrecut prea iute. Fără să ştie cum, Marina scosese arma pe care o ţinea ascunsă pe partea interioară a coapsei şi prinsă cu jartiera. Cu o mişcare rapidă a mâinii desfăcuse lama briceagului şi o pusese sub testiculele lui, într-un avertisment clar. Brandon a început să respire cu greutate. Putea să simtă tăişul lamei, se temea că-l va răni grav.

— Lasă arma, Marina!

Brandon a rostit vorbele cu multă blândeţe. Ea i-a râs în faţă apăsând şi mai mult lama. Niciunul dintre ei nu putea să vadă linia purpurie care se forma pe pielea delicată.

— Azi nu sunt Marina, nici Rosa, în noaptea asta pentru tine sunt Dalila, dar spre deosebire de ea, eu n-am să-ţi tai părul, am să-ţi tai ceva ce apreciezi mult mai mult decât gâtul: testiculele.

Brandon a închis ochii un moment. Ea era scoasă din fire iar el în clar dezavantaj. Când va reuşi să-i ia arma, îi va tăia limba cu ea.

— Lasă cuţitul şi hai să vorbim.

Marina şi-a rezemat trupul de pieptul lui Brandon fără să dea drumul lamei sau s-o îndepărteze din locul acela intim.

— Acum vrei să vorbeşti, nu să intri în mine? l-a întrebat ea duşmănoasă şi cu buzele arcuite într-un zâmbet

diabolic. Membrul tău e tot drept şi zvâcnind, o fi de teamă? De aşteptare? Hai să vedem.

Dar Brandon îndurase prea multe în noaptea aceea lungă. Trecuse cu chiu cu vai de dansul ei desfrânat cu Sebastián. Disimulase rana pe care i-o provocase avertizarea ei despre faptul că se culcase cu duşmanul lui. Acum virilitatea îi era ameninţată. Marina merita o bătaie bună şi pe Dumnezeu că i-o va da cu plăcere în momentul când îi va smulge blestematul de cuţit din mână. Marina jubila. Meritase să facă această nebunie. Să vadă chipul speriat al lui Brandon depăşea cu vârf şi îndesat pedeapsa pe care i-o va da când o va dezarma. Preţ de o clipă strălucirea de teamă din ochii lui verzi potolise setea de răzbunare pe care o simţea dar voia să-l mai pedepsească un pic, să-l facă să înghită nodurile dureroase pe care le simţea în piept pentru faptele lui. A apăsat lama până când i-a făcut o tăietură pe pielea inghinală, puţin adâncă dar de ajuns ca să sângereze un pic.

— Am să-ţi dau o bătaie de n-ai s-o uiţi toată viaţa! a ameninţat-o el.

Râsul Marinei a răsunat în tăcerea camerei.

— Uiţi cine are arma, dragul meu laird. Brandon simţea un chef nebun s-o aşeze pe genunchi şi s-o biciuiască, dar ea continua să ţină cuţitul pe organele lui. Vreau să ştii că am de gând să divorţez de tine, i-a spus ea cu ochii întredeschişi. Nu vreau să mai stau legată de un nelegiuit ca tine.

Brandon risca să rămână eunuc pentru totdeauna.

— Dacă dai drumul armei, i-a cerut el cu glas reţinut, vom vorbi.

Marina a hotărât să nu mai continue supliciul. A slăbit apăsarea şi asta a fost pierzania ei. Fără să-şi dea seama, s-a trezit cu faţa în sus pe pat, cu mâinile prinse deasupra capului. Ochii lui arătau o furie oarbă. I s-a strâns stomacul de teamă. Ajunsese prea departe dar nu putea să se

căiască. Brandon s-a uitat la cuţitul cu prăsele din fildeş pe care îl ţinea în mână. Blestemata! Era cuţitul lui Sebastián! Văzuse cum îl mânuia de nenumărate ori în timpul cinei de la „Stejerişurile”, în seara când îi surprinsese sărutându-se cu pasiune. Avusese îndrăzneala să-l ameninţe cu acelaşi cuţit? Marina tocmai adăugase încă o ofensă pe capul său. Cu o lovitură a mâinii a făcut ca arma să zboare peste ei spre podea. Zgomotul scos la impactul cu podeaua a făcut-o pe Marina să îndrepte capul spre locul unde căzuse.

— Este un cuţit bun, i-a spus ea scoţând flăcări pe ochi. Lui Brandon nu îi venea să creadă îndrăzneala ei. Şi un dar foarte drag.

Dacă mai vorbea, s-a gândit Brandon, o să-i smulgă limba.

— Ai mers prea departe, i-a reproşat acid.

— Ai testiculele la locul lor, ceea ce înseamnă că nu am mers deloc prea departe.

— Niciodată nu trebuie să ameninţi un bărbat într-un mod atât de grav, meriţi să te biciuiesc şi am de gând s-o fac de îndată.

Marina s-a trezit deodată complet goală. Brandon îi scosese dintr-o mişcare halatul şi cămaşa. I-a smuls şi slaba protecţie pe care i-o ofereau chiloţii fini din dantelă şi a pus-o cu faţa în jos pe genunchii lui. Marina ar fi putut să râdă isteric dacă ar fi văzut imaginea lor, goi şi foarte furioşi, dar era prea ocupată să dea din picioare şi să încerce să scape din braţele soţului şi, acum, călăului ei. Când a simţit prima palmă peste fund şi-a muşcat cu atâta putere buza de jos că aproape i-a dat sângele. Marina putea să fie multe lucruri dar nu laşă, nu îi va da satisfacţia de a-i auzi plânsetele în timpul bătăii.

Brandon s-a dovedit implacabil, tenace. Îl durea palma din cauza loviturilor pe care i le dăduse dar Marina nu scosese niciun sunet deşi îi făcuse un rău considerabil. Când a terminat, a încercat, cu delicateţe, s-o întoarcă dar

ea s-a zbătut ca o pisică sălbatică şi l-a pălmuit cu toate puterile, s-a eliberat din braţele lui, cu totul scoasă din fire. A rămas în picioare în faţa lui, cu chipul la fel de roşu ca fesele.

— Dacă mă mai atingi, jur că am să te omor!

Brandon simţea nevoia să o aplaude pentru curajul său.

Era magnifică în goliciunea ei. Sânii i se mişcau în ritmul respiraţiei întretăiate. A dorit-o cu o intensitate copleşitoare. Cu o pasiune dezlănţuită şi nebună. Murea s-o sărute dar ea era foarte departe de a se lăsa mângâiată de bună voie de buzele lui, nu, după pedeapsa pe care i-o aplicase. Ochii lui nu se dezlipeau de ai lui. Promiteau foc veşnic.

— Meritai, m-ai făcut să sângerez.

Un firişor de sânge păta interiorul coapsei lui Brandon rana era neînsemnată şi amândoi ştiau. Rana pe care o avea ea în inimă era mult mai gravă şi mai adâncă. Marina a scuipat în continuare câteva vorbe cu venin.

— Ochi pentru ochi, laird, dar să nu te îndoieşti că am să te fac să sângerezi şi mai mult.

Brandon a întins mâna, a prins-o de încheietură şi a tras-o dintr-o mişcare în pat. Marina a căzut pe moale, dar lovitura neaşteptată a făcut să dea drumul dintr-odată aerului din plămâni. A gâfâit complet năucită.

— Doamnă McGregor, e rândul tău să sângerezi, i-a răspuns el cu glas profund.

Gura lui a căzut cu brutalitate peste a ei. Marina nu putea să tragă aer în plămâni, era strivită sub greutatea trupului lui tare. Deodată el a uşurat apăsarea şi ea a putut să răsufle adânc. Era tot cu mâinile prinse deasupra capului, dar acest lucru nu a îngrijorat-o, avea picioarele libere ca să-i dea o lovitură în locul unde îl durea cel mai mult pe un bărbat. Marina a trecut la fapte. În momentul în care a simţit un pic de aer între cele două trupuri goale, a

ridicat genunchiul îndeajuns ca el să nu-şi dea seama, şi l-a lovit între picioare ameţindu-l un moment. Brandon a încercat să-şi recapete răsuflarea dar lovitura în testicule reuşise să-l lase fără aer. Mâinile lui puternice nu i-au dat drumul Marinei, deşi simţea dorinţa de a o duce spre organul lui ca să-şi aline arsura care îl chinuia.

— Dă-mi drumul! l-a înfruntat ea cu un croncănit.

— Am de gând să te supun chiar de-ar fi ultimul lucru pe care îl fac în viaţa asta.

Ea s-a îndârjit.

— Amin! Nu vei scăpa viu din noaptea asta. Brandon îşi recupera răsuflarea încetul cu încetul. A închis un moment ochii, ca să hotărască strategia de urmat şi a ştiut că trebuia să o ia pe calea de mijloc. Din fericire, durerea îi trecuse aproape de tot. Puţina distanţă dintre ei făcuse ca lovitura să nu fi fost primejdioasă şi acum avea destulă încredere ca să nu se lase păcălit din nou. Ea nici nu-şi închipuia ce pregătise el. A sărutat-o din nou cu putere, cu o nevoie pe care nu şi-o înţelegea. Ea continua să se zbată sub el dar puţin i-a păsat. I-a prins mâinile într-una a lui cu destulă putere ca să nu scape iarăşi; cu cealaltă a început o coborâre lentă pe gât până a ajuns în valea satinată unde începeau sânii. Ea nu a putut să protesteze, avea gura supusă de limba lui Brandon care îi explora interiorul de parcă ar fi căutat o comoară. Marina s-a gândit să-l muşte dar nu avea chef să-i înghită sângele. Cu genunchiul, Brandon a reuşit să îi depărteze puţin picioarele şi să i le ţină nemişcate. Marina nu ştia ce voia el şi în ciuda supărării alte senzaţii au început să-i apară în pântece simţind părul de pe picioarele lui pe interiorul coapselor ei. Limba lui Brandon i-a părăsit cavitatea umedă a gurii ca să caute lobul urechii, pe care i l-a mângâiat cu mişcări lungi oprindu-se cât mai mult timp posibil în anumite zone. Limba aspră şi caldă a lui Brandon ajunsese pe gâtul ei şi a alunecat până în locul unde se odihnea mâna diabolică.

Brandon a fost nevoit să-şi aplece mult capul ca să ajungă la rotunjimea sânilor ei, dar s-a descurcat foarte bine. Cu degete dibace, a cuprins globul matur ca să-şi înceapă jocul. A lins sânul peste tot, de la stânga la dreapta, de sus în jos, înainte să ajungă la sfârcul roz şi să-l bage cu totul în gura fierbinte. Marina a respirat brusc. Gâfâitul ei l-a luat prin surprindere şi l-a încântat. În ciuda supărării, o simţea relaxându-se sub trupul lui tare şi dornic, de aceea s-a pregătit s-o satisfacă pe deplin. A dat drumul uneia dintre mâinile ei delicate şi şi-a dus-o la gură, şi-a trecut limba pe fiecare dintre degetele subţiri, i-a muşcat interiorul încheieturii şi a coborât pe interiorul braţului până la umăr ca să ajungă la canalul ce despărţea sânii. Brandon a urmat cărarea şerpuitoare a a ajuns la abdomenul plat. Marina simţea sute de fluturi zbătându-i-se în piept. Cu o încetineală exasperantă, Brandon a ajuns la pântecul ei uşor curbat. Când Marina a simţit limba în buric, s-a contorsionat de plăcerea neaşteptată şi care a surprins-o cu totul. Niciodată nu şi-ar fi închipuit ce putea să o facă el să simtă, doar cu limba. A simţit picăturile permanente şi delicioase dintre picioare pe măsură ce părul blond al lui Brandon o mângâia. Era convinsă că mişca din cap cu un scop anume, s-o înnebunească! Şi când limba aceea a intrat în ea, a scos un strigăt de plăcere atât de adânc încât a simţit că moare. A încercat să-l tragă de păr ca să-l îndepărteze dar senzaţiile pe care i le trezea nu îi îngăduiau să gândească limpede. Simţea cum îi linge punctul cel mai sensibil al trupului, o sugea cu nişte zgomote lascive, păcătoase dar care au dus-o la un grad de excitare cum nu mai cunoscuse niciodată. Când Brandon a mângâiat-o lung pe sex şi s-a oprit la intrarea în vagin, Marina s-a contorsionat şi a explodat în mii de bucăţi. Convulsiile au fost ca nişte valuri care o cutremurau de frig, de cald, nişte puncte nervoase care se contractau şi apoi se dilatau. Orgasmul o lăsase docilă şi tremurătoare, dar el continua

să se desfete cu gustul ei sărat. O secundă mai târziu, Brandon a privit-o cu intensitate. Marina avea membrele moi, semn de netăgăduit că era cu desăvârşire relaxată. S-a aşezat peste ea şi a început s-o penetreze încetul cu încetul. O simţea udă, pregătită pentru el dar cavitatea ei interioară era prea strâmtă. Brandon a blestemat fiind conştient că avea să-i facă iarăşi rău dar ea continua să nu se mişte şi să se uite la el cu ochi strălucitori. Nu voi protesta.

Cuvintele ei au fost singurul stimulent de care avea nevoie. A împins cu putere şi a intrat în ea cu un geamăt gutural. A stat liniştit câteva secunde eterne, în vreme ce Marina încerca să evalueze dimensiunea răului pe care i-l făcuse cu penetrarea rapidă. Deşi nu o durea ca prima oară, era destul de deranjant.

— Dacă nu mă mişc, am să mor, i-a spus el şi a început un balans uşor. Îşi rezemase mâna de saltea ca să micşoreze presiunea greutăţii lui. Înconjoară-mă eu picioarele. Marina s-a supus fără o plângere dar făcând asta penetrarea a fost mai adâncă şi mai dureroasă. Şi-a lăsat din nou tălpile picioarelor pe pat. Dar Brandon nu se va da bătut aşa uşor. A băgat mâna între spatele Marinei şi saltea ca s-o susţină, s-au rostogolit împreună şi a aşezat-o peste el fără să iasă din ea. Marina a scos un oftat de surpriză. În poziţia aceea, penetrarea nu i se părea dureroasă. Sunt prizonierul tău, te voi urma oriunde mă vei duce.

Marina şi-a înfipt pupilele pe chipul soţului ei înainte să înceapă acelaşi balans pe care îl făcuse el după ce intrase în ea. Senzaţiile deveneau o tortură; începeau în pântec şi urcau prin stomac ca spuma. Îşi amintea perfect cum se mişcase el peste ea; a încercat să-l imite gândindu-se că îi va plăcea.

— Dumnezeule! a exclamat ea dându-şi capul pe spate.

Părul lung mângâia coapsele lui Brandon, care a

gemut de plăcere simţind atingerea. Cum ea hotăra viteza şi adâncimea, putea să caute modalitatea care îi făcea cea mai mare plăcere. Marina nu ştia că femeile puteau să se folosească de membrul bărbătesc în beneficiul propriu.

— Mă omori! i-a spus el. Ea a crescut ritmul observând răsuflarea lui întretăiată, mormăitul din gâtlej. Brandon închisese ochii încercând să se controleze dar Marina putea să-i vadă sudoarea de pe frunte, sudoarea strălucitoare care îi perla umerii şi pieptul. Nu, nu te mişca, a implorat-o el, dar ea i-a ignorat rugămintea. A început să-şi mişte şoldurile în cercuri care l-au făcut să geamă de parcă l-ar fi durut. Marina!

Ea l-a simţit încordându-se, arcuindu-şi spatele pe saltea şi inundând-o o secundă mai târziu cu fluidul lui cald. Tăcerea a umplut camera după orgasmul lui intens. Marina nu voia să se mişte. O încânta să-l simtă în ea. Membrul lui palpita în măruntaiele ei satisfăcute. Se simţea cea mai fericită femeie din lume pentru că-şi descoperise pentru prima oară sexualitatea. A ştiut, din instinct, că viaţa ei alături de Brandon putea fi foarte mulţumitoare dacă el nu ar fi fost un cretin gelos, fanfaron şi domn de Ruthvencastle. Brandon a simţit încercările pe care le făcea ea ca să se separe şi a ţinut-o şi mai strâns. Se simţea în chip tainic satisfăcut. Cordobeza lui dovedise o pasiune comparabilă cu a sa şi datorită acestui dar neaşteptat ar putea să se simtă cel mai norocos bărbat din lume, dacă ea nu ar fi fost o neghioabă neascultătoare, manipulatoare şi doamnă de Ruthvencastle. Stăpâna inimii lui.

CAPITOLUL 26

Când Brandon a deschis ochii câteva ore mai târziu. Marina nu era în pat. Şi-a trecut palma peste cearşafurile

reci ca şi cum ar fi căutat mirosul ei pe materialul moale. Draperiile groase erau trase peste ferestre şi împiedicau intrarea luminii zilei. A socotit că trebuia să fie foarte devreme şi s-a întrebat unde s-o fi dus ea. Imediat, buzele i-au zâmbit de prostia lui: trebuia să fie în camera lui Ian, ca în fiecare noapte de când sosise în viaţa lor. Băiatul suferise o transformare miraculoasă mulţumită grijii şi atenţiei ei. S-a hotărât să se ducă s-o caute şi s-o aducă iarăşi în patul lui. Cu pasiunea ei dezlănţuită, Marina îşi semnase condamnarea la moarte. Avea de gând să o satisfacă în fiecare noapte până când îi va smulge promisiunea că nu va părăsi niciodată zidurile Ruthvencastlelului, nici pe el.

Casa era tăcută, cu excepţia unor râsete la etajul de jos. Brandon a auzit perfect reproşurile pe care Justin i le făcea soţiei lui. Fără îndoială luau micul dejun într-o desăvârşită intimitate. Pentru că nu o găsise pe Marina nicăieri, s-a hotărât să coboare în sufragerie şi să-i întrebe de ea, poate mânca împreună cu ei. Un zâmbet neruşinat a înflorit pe gura lui Brandon: Marina trebuie să fie înfometată după întâlnirea pasională cu el. Se simţea mândru, stăpân pe destinul ei şi avea chef să se arate mărinimos cu oaspeţii săi.

Justin şi-a îndreptat privirea spre uşa sufrageriei. Brandon stătea încruntat în prag.

— Aţi văzut-o pe Marina? Justin şi Aurora au negat la unison. Am crezut că e aici cu voi.

— O fi cu Ian, a sugerat Aurora. Ştii că-l adoră pe micuţul Ian.

— Ian doarme adânc în patul lui, singur.

— Poate e la bucătărie sau la grajduri.

Cum de nu-i trecuse prin minte? Cabrón era bunul ei cel mai de preţ şi nu îl mai călărise de la escapada cu Ian, cu zile în urmă.

— Ceilalţi oaspeţi au coborât să ia micul dejun?

Justin a ridicat o sprânceană, cu o flegmă de necrezut.

— Sunt câteva ore de când au plecat, i-a răspuns Aurora cu e anume surpriză pe chip. S-au trezit devreme, Diego era foarte nerăbdător să ajungă la casa lui din Londra. Părea că îi este cu totul imposibil să mai îndure şederea la Ruthvencastle.

Brandon bănuia asta. De la apariţia Marinei în viaţa lui, Diego avusese de-a face cu dispreţul pe care îl simţea pentru el. Prezenţa Marinei îl reînviase.

— Roger, Andrew şi Bruce? a întrebat, deşi prea puţin îi păsa de ei.

— Andrew a plecat la Londra cu Diego, Lorenzo şi Sebastián. Bruce îmi închipui că s-a întors la clanul lui. Brandon nu a făcut niciun comentariu, deşi îl surprindea plecarea bruscă a lui Andrew. Roger încă doarme în camera lui, mă tem că a băut cam mult aseară, i-a răspuns Justin neîncetând să mestece în ouăle prăjite din farfurie.

Brandon şi-a trecut palma mâinii peste părul nepieptănat.

— Poţi să stai să mănânci cu noi, ai o faţă de parcă nu ai fi dormit toată noaptea.

Vorbele lady-ei Penword păreau spuse cu rea intenţie.

— Am dormit grozav, mulţumesc.

Aurora nu a fost deranjată de tonul pedant al vărului scoţian al lui Justin. De câte ori îşi amintea de versurile cântecului Marinei zâmbea cu încântare. În sfârşit obraznicul laird îşi găsise naşul. Îşi merita cearcănele de sub ochii verzi.

— Nu înţeleg de ce ai aerul ăsta de puşlama, de parcă ai fi smuls aripile tuturor muştelor de la Ruthvencastle.

Aurora s-a uitat drept la Justin după ultimul lui comentariu. Aripile muştelor?

— Mă gândeam la Marina şi la interpretarea ei de aseară.

Chiar dacă vorbele îi erau adresate lui Justin, Aurora îl privea fix pe Brandon, care în acel moment îşi servea o

ceaşcă de cafea fierbinte, ignorând-o cu desăvârşire.

— Dacă voiai să mă superi cu vorbele tale, îţi pierzi timpul.

Aurora a ridicat o sprânceană auzindu-i comentariul indiferent.

— Şi de ce aş fi vrut să te supăr cu observaţia mea? l-a întrebat ea.

— Dragă, uiţi că te cunoaşte îndeajuns ca să ştie că îţi place să-l tachinezi, i-a răspuns Justin pe un ton mieros.

Aurora a muşcat gânditoare din felia de pâine prăjită. A aşteptat ca Brandon să ia loc ca să-i spună cu ochii întredeschişi:

— Vreau să rup logodna dintre întâiul tău născut şi fiica mea. Auzind aceste vorbe, Justin a fost cel care a tuşit. Brandon a băut din ceaşcă de parcă nu ar fi auzit nimic. M-aţi auzit amândoi? a întrebat destul de deranjată.

— Probabil ai fost auzită până la Devon, i-a răspuns Brandon cu glas liniştit, dar acordul nu se poate rupe. Maria aparţine clanului McGregor de când s-a născut.

Lord Penword a început să se gândească în tăcere. Nu cunoştea motivul pentru care soţia lui voia să rupă acordul de logodnă dintre moştenitoarea lor şi moştenitorul lui Brandon. Ce îi scăpa?

— După cum ne-a povestit draga ta soră, dacă fiica mea s-ar mărita cu fiul tău, va muri din cauza blestemului care apasă peste aceste ziduri.

Brandon şi-a lăsat încruntat ceaşca pe farfurie.

— Astea-s poveşti pentru copii, i-a răspuns cu multă răbdare de parcă într-adevăr ar fi vorbit cu o fetiţă.

— Oare vorbele mele nu sunt confirmate de moartea bunicii tale, a mamei tale şi a primei tale soţii în acest mausoleu? Auzind întrebarea, Brandon a strâns buzele supărat. Justin era perplex.

— Blestem? a întrebat la rândul său neluându-şi ochii ceauşii de pe chipul vărului său.

— Toate casele au secrete, Ruthvencastle nu este altfel.

Aurora a respirat cu putere ca să-i răspundă, dar Justin i-a luat-o înainte.

— A mea nu are niciunul.

Brandon şi-a privit vărul preţ de o secundă, apoi şi-a dus din nou ceaşca la buze.

— Acordul nu se va rupe. Maria este logodnica lui Ian de când a fost zămislită. Nu voi accepta un refuz din partea voastră.

Justin şi-a privit soţia, care strânsese buzele şi trântise cu zgomot furculiţa pe farfurie.

— Vorbesc serios, Brandon, i-a spus ea în continuare.

— Şi eu, i-a răspuns el cu glas amar.

El nu credea în blesteme şi îl înfuria că ceilalţi se lăsau intimidaţi de o legendă prostească.

— Justin! a exclamat Aurora uitându-se la soţul ei englez.

— Logodna nu se va rupe, a spus şi el.

Brandon a făcut un gest din cap şi a hotărât să-şi caute mai departe soţia. Şi-a terminat cafeaua dintr-o înghiţitură şi a plecat din sufragerie fără să salute.

— Dacă nu-l omoară Marina, o voi face eu, a ameninţat Aurora.

Apoi nu s-a mai uitat la uşă, ci şi-a îndreptat privirea către Justin, care continua să înţepe ouăle prăjite din farfurie.

— Trece prin momente grele, a încercat el să-l apere.

— Mai sunt încă în Scoţia cu singurul scop să ajung la un acord cu acest golan scoţian. Şi tu îi dai dreptate? a întrebat îndrăzneaţă.

Justin continua să mănânce fără s-o privească.

— Sunt un om de cuvânt, logodna dintre Maria şi Ian îşi va urma cursul.

Aurora a protestat energic, dar Justin considera

discuţia încheiată.

*

Brandon începea să se îngrijoreze. Nu era normal ca Marina să lipsească atâta timp. A căutat-o la grajduri dar nici Cabrón nu era, unul dintre argaţi l-a informat că armăsarul fusese legat cu ceilalţi cai care plecau spre Anglia, la porunca doamnei. Brandon s-a întrebat de ce hotărâse ea să lase să-i fie luat bunul cel mai de preţ dar nu s-a mai gândit la asta. A căutat-o în bucătărie şi la etajul al treilea, cel gol, de la Ruthvencastle. Parcă ar fi înghiţit-o pământul. Deodată, o bănuială acidă a început să i se nască în măruntaie, sufocându-l. Cabrón nu era în grajd iar ea nu era în casă. A coborât scările spre vestibul cu o iuţeală alarmantă. Când a ajuns, a ezitat o clipă înainte să se îndrepte către curtea din continuarea grajdurilor; văzuse de la una dintre ferestrele de la ultimul etaj o slujnică dând de mâncare puilor. Trebuia s-o întrebe chiar dacă răspunsul îl va scufunda în prăpastia cea mai neagră şi în dezamăgirea cea mai mare. A străbătut curtea din spate care adăpostea animalele ce serveau drept hrană la Ruthvencastle, precum găini, capre, vaci şi oi. Rose arunca în continuare boabe de porumb, neobservându-i prezenţa. Când l-a văzut, a dat drumul şorţului şi toate boabele au căzut o dată. Slujnica avea ochii ieşiţi din orbite. Brandon ştia că era ceva neobişnuit ca laird de Ruthvencastle să umble pe domeniul servitorilor.

— O caut pe soţia mea. Rose a lăsat ochii în jos auzind glasul grăbit al domnului. Ai văzut-o pe doamna? Rose a confirmat dând din cap.

— S-a sculat foarte de dimineaţă, laird, şi a plecat cu fratele şi cu vărul ei la Londra.

Brandon făcuse fără să-şi dea seama un pas înapoi. Şi-a înfipt ochii verzi pe servitoare, care stătea tot cu ochii

în pământ. Nu putea fi adevărat! Marina nu îl părăsise.

— Ai văzut-o? Servitoarea a confirmat. La ce oră au plecat? a întreba cu inima în gât.

Fata şovăia să-i răspundă, mototolea nervoasă un colţ al şorţului.

— Pe la cinci dimineaţa, i-a răspuns cu glas stins.

Marina îşi dusese la îndeplinire ameninţarea. Pieptul lui Brandon s-a strâns de durere când a fost conştient de înşelăciune. I-a făcut semn servitoarei să-şi vadă mai departe de treabă. Rose s-a grăbit să plece din faţa lairdului, care în momentul acela părea un demon. Era cu adevărat speriată. Brandon a mers până la un colţ al zidului şi s-a rezemat de el. Avea nevoie să-şi revină din şocul emoţional pe care îl suferise. Marina îl părăsise pentru Sebastián! Profitase de tăcere şi de întuneric ca să pună la cale cea mai rea trădare posibilă. A respirat de câteva ori ca să-şi potolească inima, care bătea nebuneşte, fără control. Trebuia să vorbească numaidecât cu Ian. Cu paşi înceţi s-a întors la castel în vreme ce îşi închidea inima în faţa sentimentelor pe care i le trezea ea. Le-a îngropat foarte adânc şi a aruncat cheia simbolică la porci. Din acel moment, Marina era moartă pentru el.

*

Ian nu înceta din plâns şi el nu ştia ce să facă sau spună ca să-l consoleze. Cu o explicaţie grosolană şi fără ocolişuri, îi spusese că Marina îi părăsise pentru alt bărbat şi că nu se va mai întoarce niciodată. La început micuţul nu a înţeles vorbele bruşte ale tatălui său dar când mintea i-a descifrat formaţia, durerea a fost atât de mare şi de adâncă încât nu a putut să nu plângă. Brandon nu aşteptase ca micuţul să-şi termine masa, îi spusese vestea de parcă nu i-ar fi păsat că îi va pricinui multă durere. Ian lăsase lingura în castronul cu terci. Ochii lui mari şi verzi erau înecaţi în

lacrimi, care au început să-i alunece pe obrajii palizi.

— Mi-a promis că nu va pleca niciodată, i-a spus glas întretăiat, tatălui său.

— Dar a făcut-o, fiule, acum trebuie s-o uiţi.

Ian s-a uitat la tatăl lui ca şi cum asta ar fi fost cu neputinţă. Să uite cea mai minunată fiinţă de pe lume?

— De unde ştii că a plecat pentru totdeauna? Că nu se va întoarce diseară? Lui Brandon îi venea să lovească în ceva, privirea mustrătoare a Aurorei îl scotea din sărite. Ian stătea tot pe scaunul lui din sufragerie, goală, cu excepţia lui şi a Aurorei, care stătea într-un colţ discret lângă bufet. Era atât de frustrat încât nu voise să mai aştepte ca să-i dea fiului său vestea proastă a părăsirii. Acum se căia de impulsivitatea sa. Marina nu poate să fi plecat, mi-a promis, a gemut din nou micuţul. Se va întoarce, trebuie să se întoarcă! a exclamat convins.

Brandon a scos o înjurătură.

— Marina nu se va întoarce, chiar dacă ar vrea, nu aş îngădui eu. Acceptă asta.

Şi spunând aceste vorbe, Brandon a ieşit din sufragerie ducându-se spre bibliotecă. În spatele lui se auzeau plânsul lui Ian şi vorbele amabile ale Aurorei, care încerca să-l consoleze dar nu reuşea. Avea nevoie să se îmbete şi se gândea s-o facă de îndată. Şi ducă-se dracului restul lumii!

*

— Trebuie să vorbeşti cu el. Aurora înteţea focul din cămin în timp ce i se adresa lui Justin. Stă închis în bibliotecă de mai multe ore.

— Are nevoie să se descarce.

— Sau să se înece în alcool. Justin s-a uitat, ridicând o sprânceană la soţia lui. Şi de ce naiba nu se duce după ea?

Justin îşi punea aceeaşi întrebare. Dacă Marina se

hotărâse să-l părăsească, trebuie să fi fost dintr-o pricină foarte puternică iar el nu voia să se amestece în problemele dintre vărul său şi soţia acestuia. Brandon avea un caracter prea irascibil.

— Îmi închipui că o va face foarte curând, dar acum trebuie să-şi pună ordine în emoţii.

Aurora s-a uitat uimită la soţul ei; să-şi pună ordine în emoţii? Brandon era un sloi de gheaţă, era capabil de tot atâtea emoţii ca şi un ulcior.

— Cândva te-a sfătuit să vii după mine, datorită lui suntem încă împreună şi fericiţi, a venit momentul să îi întorci favoarea.

Dar Justin se temea că Brandon nu îl va asculta.

— Poate are nevoie de un pic de timp înainte de a se hotărî să acţioneze.

— Dar nu putem să stăm aici până atunci, avem copii care ne aşteaptă, suntem de prea mult timp despărţiţi de ei.

Justin a oftat lung. Aurora avea dreptate, era timpul să se întoarcă.

— Voi vorbi cu el diseară şi mâine pornim la drum spre Crimson Hill.

Aurora a făcut cu capul un semn de încuviinţare. După ce a răscolit jarul, s-a întors la fotoliul pe care stătea Justin bându-şi paharul de coniac. Fuseseră martorii păcii care domnea la Ruthvencastle odată cu venirea Marinei, acum totul putea deveni un haos din cauza plecării ei.

***

Nu conta cât bea, mintea îi rămânea lucidă şi mâinile crispate. Încerca să se ameţească pentru ca emoţiile să-i rămână îngropate în confuzie şi în iadul speranţei imposibile, dar Marina îi înfipsese pumnalul trădării în locul cel mai vulnerabil pentru un bărbat: orgoliul său. El putea

să-i ierte multe lucruri dar nu că îl lăsase pentru Sebastián, asta nu avea de gând să uite niciodată. Nişte ciocănituri în uşa bibliotecii l-au făcut să întoarcă ochii într-acolo, dar nu a răspuns. Voia să fie singur şi să se înece mai departe în alcool şi tristeţe dar ciocăniturile s-au auzit iarăşi, mai puternice.

— Pleacă! a exclamat cu glas păstos.

Auzindu-se, Brandon s-a gândit că poate îşi atingea ţelul să cadă leşinat la pământ.

— O voi face mâine dimineaţă, dar acum trebuie să vorbesc cu tine.

— Dacă ţii la viaţa ta, nu mai lovi în afurisita aia de uşă.

Ameninţarea lui Brandon l-a făcut pe Justin să scoată o înjurătură şi să deschidă uşa, în ciuda refuzului primit. S-a uitat la vărul lui, care stătea în spatele biroului imens: avea ochii sticloşi şi chipul schimonosit de o furie pe care nu s-a deranjat s-o ascundă. A zărit sticla de lichior aproape goală, semn de netăgăduit că avea de gând să bea până va cădea lat.

— Îmi aminteşti de mine cel de acum câţiva ani. Brandon i-a răspuns printr-o tăcere cruntă. Nu ai luat în calcul posibilitatea să te duci după ea? Poate aşteaptă acest gest din partea ta, ca o dovadă de împăcare.

Ochii verzi ai lui Brandon s-au înfipt cu amărăciune în cei cenuşii ai lui Justin.

— Dacă mai deschizi gura, jur că o să te fac să-ţi înghiţi dinţii!

Justin a pufnit cu nerăbdare. Vărul lui era cel mai obtuz şi mai încăpăţânat dintre toţi, şi se mai mira că Marina îl părăsise?

— Chiar crezi că situaţia este ireversibilă?

Brandon a confirmat dând din cap o dată. Justin s-a aşezat pe unul dintre cele două scaune aflate în faţa mesei.

— A spus că o va face, şi a făcut-o.

— Să te părăsească? l-a întrebat Justin.

Brandon a respirat cu putere.

— Îl iubeşte pe Sebastián, i-a spus pe un ton care se preta la interpretări.

— Şi tu o iubeşti pe ea, i-a răspuns cu glas ferm.

— Te înşeli, o urăsc din toate puterile, a răspuns cu dinţii strânşi şi cu ochii plini de otravă.

— Minţi foarte prost.

Brandon a plescăit din limbă.

— Acum te urăsc şi pe tine.

— O să-ţi treacă.

— Ştiu, dar doare că m-a folosit.

Justin ştia că Brandon trecea printr-un moment foarte delicat.

— Poate se întoarce peste câteva zile, când totul se va fi liniştit îndeajuns.

— Şi crezi că eu i-aş îngădui să se întoarcă? Trebuie să fii nebun.

— Când iubeşti, ierţi, l-a mustrat cu acreală vărul lui.

— Tu ai spus, când iubeşti, dar nu e cazul meu, a răspuns Brandon feroce.

— Nu te înţeleg.

— Marina mi s-a părut puternică, hotărâtă şi mămoasă, aveam nevoie de o femeie cu aceste însuşiri ca să se ocupe de Ian. Restul era lipsit de însemnătate.

Justin ştia că vărul lui minţea. Dacă vorbele lui ar fi fost adevărate, în acel moment nu s-ar fi înecat în alcool şi nici nu ar fi scos şerpi pe gură.

— Sunt convins că vorbeşte tristeţea şi nu raţiunea.

— Spune-mi ce vrei şi pleacă.

— Aurora şi cu mine plecăm mâine la Crimson Hill. Dacă doreşti, putem să încercăm să vorbim cu Marina înainte de a se întoarce în Spania.

Brandon a izbucnit într-un hohot cinic, lipsit de umor.

— Spune-i că dacă se întoarce la Ruthvencastle, va

regreta.

Justin nu se aştepta la acele vorbe pline de ranchiună.

— Te-ai gândit la fiul tău? La cât de mult o iubeşte?

— Nu eu am uitat acest amănunt.

— Poate că ea aşteaptă pur şi simplu o scuză şi de aceea s-a hotărât să pună puţină distanţă între voi.

Brandon a răcnit ca o fiară încât l-a făcut pe Justin să tresară.

— Nu s-a dus să plângă acasă la o prietenă, a plecat cu Sebastián, fir-ar să fie! O femeie care fuge cu un bărbat nu dă dovadă de onoare şi nici de curaj, ci doar de o imensă laşitate.

Justin s-a gândit că nu abordase problema bine.

— Marina nu pare o femeie laşă.

— Oare n-ai văzut-o cu ochii tăi dansând? Nu i-ai observat infidelitatea? Atât de prost eşti că nu eşti în stare să-i vezi uşurătatea trădătoare?

— Uiţi cum este firea spaniolă, vere, faptele lor nu au aceeaşi semnificaţie ca pentru noi. Pentru ei, dansul şi cântecul fac parte din rutina zilnică. Ai fi un prost dacă ai pretinde contrariul. Brandon a bombănit, ultimul lucru pe care îl dorea era să asculte pălăvrăgeala vărului său englez. Am văzut o femeie frumoasă şi îndrăgostită de soţul ei, făcându-i pe plac unuia dintre oaspeţi. Nu pot să găsesc motive acolo unde nu există.

Brandon l-a fulgerat cu ochii lui verzi.

— Mai doreşti ceva? Pentru că vreau să fiu singur.

— Ar trebui să-ţi consolezi fiul şi nu să-ţi plângi de milă.

— Trebuie să înveţe să fie bărbat.

Justin şi-a spus că, în ciuda încercărilor lui, nu va reuşi nimic. Vărul lui avea o atitudine de negare faţă de tot şi cel mai rău era că voia să continue aşa.

— Vreau să-l iau cu mine în Anglia pentru câteva zile; alături de verii lui nu se va mai simţi atât de singur şi

nefericit. Brandon a pufnit plictisit.

— Crezi că am să îngădui să fie aproape de ea?

Justin nu se gândise la asta.

— Noi mergem la Crimson Hill. E greu să ne întâlnim, ştii că Diego obişnuieşte să-şi întârzie vizitele la Redtower cât de mult se poate.

Ochii lui Brandon i-au arătat lui Justin că nu avea încredere în el, nici în intenţiile lui.

— Îţi dau cuvântul meu că nu va lua legătura cu Marina, dacă asta doreşti, dar lasă-l să vină acasă la noi. Îi va face foarte bine şi ştii că-şi adoră verii cei mici.

Justin îi oferea posibilitatea să fie cu desăvârşire singur, să-şi poată exprima frustrarea şi furia, nefiind nevoit să se stăpânească în faţa fiului său. Ispita era prea mare.

— Am cuvântul tău că nu va lua legătura cu ea?

— Îl ai.

— Spune-i lui Rose să-i pregătească bagajul. Şi iartă-mă că nu vin să-mi iau rămas bun.

Justin a înţeles că vărul lui îl dădea afară. S-a ridicat de pe scaun şi l-a privit întristat.

— Dacă aş fi fost în locul Marinei, aş fi făcut la fel.

Fără să mai spună altceva, Justin a ieşit din bibliotecă şi a închis uşa după el fără să se uite. A căutat-o pe slujnică pentru a-i comunica porunca lui Brandon. Micul Ian va avea posibilitatea de a depăşi abandonul în compania celor care îl iubeau. Brandon putea să se ducă în iad. Şi chiar acolo era.

CAPITOLUL 27

Marina era moartă de frică. Bruce Duncan o abordase în zori, când ea se pregătea să se ducă în camera lui Ian ca să verifice dacă totul era în regulă. De multe zile nu mai

udase patul şi ea voia să se asigure că stătea cald şi învelit cu pătura şi plapuma groasă. Să dea nas în nas cu scoţianul era ultimul lucru la care se aştepta şi când a simţit că îi acoperă gura şi o ia de braţe, panica a paralizat-o. Cu o iuţeală fulgerătoare, o legase de mâini şi îi pusese un căluş care o împiedica să ţipe ca o apucată. Marina s-a trezit cât ai clipi suită pe crupa lui Cabrón. Scoţianul îi spusese câteva cuvinte, pe care ea nu reuşise să le înţeleagă, uneia dintre servitoarele de la castel pe care nu o mai văzuse până în dimineaţa aceea. Ce urmărea Bruce răpind-o? Unde naiba era închisă? Ea nu era valoroasă ca ostatică, fiindcă scoţianul nu cunoştea averea deţinută de tatăl ei. Sau nu contelui de Zambra voiau să-i ceară răscumpărarea? Număra zilele care se scurgeau, monotone, plictisitoare. Deşi salteaua din paie şi păturile erau curate, ea nu era obişnuită să doarmă într-o cameră ce părea mai degrabă o celulă. Zăvorul a fost tras brusc. Marina s-a întors spre uşa care se deschidea chiar în acele momente. Bruce venea în spatele unui bărbat mai în vârstă: îi însoţeau doi scoţieni cu feţe nu tocmai prietenoase.

— Tu trebuie să fii doamna Marina del Valle. Marina a făcut ochii mari, stupefiată. Bărbatul în vârstă vorbea limba ei şi aproape la perfecţie. Nu te mira atâta, fetiţo, am luptat împotriva lui Napoleon în ţara ta şi am învăţat să vă vorbesc limba. Dar Marina continua să nu spună nimic, avea ochii aţintiţi pe trădătorul care o luase cu forţa din casa ei şi fără să-i explice motivele. Bruce îţi oferă scuzele sale.

Ea a plescăit din buze.

— Le voi accepta doar dacă sunt însoţite de inima lui pe o tavă.

— Numele meu este William Duncan şi sunt unchiul lui Bruce. Marina a făcut un pas înapoi când William i-a întins mâna ca s-o salute. Linişteşte-te, n-am să-ţi fac rău.

Marina a fost gata să izbucnească în râs dar s-a

stăpânit.

— Sunt prizonieră într-o cameră cu gratii, iertare dacă nu vă cred vorbele.

— Purtarea nepotului meu nu are scuză. A uitat că eşti oaspete şi nu prizonieră. Familia Duncan nu ia prizonieri, fetiţo. Marina a străbătut cu privirea cei patru pereţi deterioraţi ai încăperii şi a scos o înjurătură care a fost auzită de toţi cei patru bărbaţi. Dacă ei nu luau prizonieri, ea de ce era închisă? Însoţeşte-mă, vom bea un ceai cald şi reconfortant, cred că-ţi va prinde bine, tremuri ca o frunză.

Tremura? Era îngheţată de tot. Încă nu se obişnuise cu scăzutele temperaturi scoţiene şi nu avea haine, doar câteva rochii pe care i le lăsaseră în celulă cu câteva zile în urmă. Bruce o răpise din căminul ei în capot şi cămaşă de noapte.

— Nu va fi cum vreţi voi. Nu veţi căpăta niciun ban, nu, dacă pot să evit asta.

William s-a întors spre ea de la jumătatea scării, foarte surprins.

— Fetiţo, cine ţi-a spus că te afli aici pentru bani? Marina era copleşită de emoţii, dacă nu banii îi urmăreau, atunci ce? Toţi se opriseră la jumătatea scării care făcea legătura dintre camere şi magaziile de grâne; fără îndoială în trecut fuseseră folosite drept celule. Când au ieşit în curtea pietruită a castelului, briza rece a făcut ca fusta Marinei să se umfle în jurul picioarelor şi să i se facă pielea ca de găină. Era mai frig decât îşi închipuia. Au mers pe pietrele din curte până în salonul cald. Castelul era mai mic decât Ruthvencastle, dar mai nou. Avea doar două etaje şi era pătrat. Când au intrat înăuntru, Marina a scos o exclamaţie de surpriză; nu văzuse niciodată un salon mai primitor. Mobilele de culoare închisă străluceau cernite şi miroseau a ulei de migdale. Căminul aprins ocupa aproape un perete întreg şi scaunele din jurul focului aveau perne

din catifea şi pături groase din lână care invitau să te aşezi lângă foc şi să închizi ochii ca să simţi căldura pe chip. Bruce i-a luat-o înainte şi i-a arătat unul dintre scaune ca să ia loc. Ea l-a privit cu ochi provocatori, dar nu era atât de proastă încât să refuze o invitaţie; era îngheţată şi va avea nevoie de mai mult decât un foc ca să se încălzească. William s-a aşezat la dreapta ei, Bruce la stânga; ceilalţi doi bărbaţi au rămas în picioare lângă uşă. Un moment mai târziu un bărbat îmbrăcat în ceva asemănător unei fuste a adus o tavă cu ceai şi prăjituri. Marinei i-a lăsat gura apă. Era flămândă. Cu lapte? a întrebat-o William. Ea a făcut un gest afirmativ din cap, în timp ce devora nişte biscuiţi cu unt. A luat ceaşca pe care i-o oferea şi a băut-o dintr-o înghiţitură deşi era fierbinte. Căldura a început să-i pătrundă în oase. Amândoi bărbaţii au vorbit în acelaşi timp, dar un gest al unchiului său l-a făcut pe Bruce să tacă de îndată. Tinerii ăştia, mereu atât de grăbiţi.

— De ce sunt aici? a întrebat ea deodată.

William a privit-o surprins.

— Nu ştii? Marina a negat hotărâtă. Eşti o McGregor. Fir-ar să fie! Şi ce voia să însemne asta? Un McGregor a răpit o Duncan.

Ea l-a întrerupt.

— Dar asta s-a întâmplat acum patru sute de ani! a exclamat uimită.

— O ofensă rămâne o ofensă, indiferent cât timp a trecut. Marina şi-a încordat spatele şi l-a lipit de spătarul scaunului.

— Sunt momeala care să-l facă pe Brandon să vină aici? William a negat trist. Fata părea că nu-şi dădea seama de nimic.

— McGregor nu va veni după tine.

Marina a deschis gura dar a închis-o la loc stupefiată.

— Cum adică nu…?

Era incapabilă să continue întrebarea. Dacă nu voiau

o răscumpărare, de ce naiba o răpiseră? De ce spuneau că Brandon nu o va salva? Teama i-a muşcat din inimă.

— Vom aştepta până te vei convinge, i-a spus William. Apoi vom vorbi. Bruce te va însoţi în camera ta, vei rămâne acolo până atunci.

Chiar nu pricepea nimic.

— Am multe întrebări, i-a spus ea supărată.

— Iar eu am toate răspunsurile dar ţi le voi da la momentul potrivit.

— Dar mi-aţi spus că sunt un oaspete.

— Şi aşa vei fi tratată, doar dacă nu doreşti altfel.

Marina şi-a muşcat gânditoare buza. Brandon trebuia să vină s-o elibereze, nu putea să stea cu mâinile în sân. Nu, scoţienii ăia se înşelau amarnic. L-a urmat de bună voie pe Bruce pe coridorul îngust până la etaj. Scările abrupte au făcut-o să respire cu greutate. După ce au trecut de câteva uşi închise, Bruce a deschis-o pe ultima de pe coridor cu o cheie pe care o purta la gât agăţată de un cordon negru.

— De ce? l-a întrebat în gaelică.

Ian fusese de mare ajutor ca s-o înveţe vocabularul de bază, destul cât să se facă înţeleasă. El a întârziat o veşnicie până să-i răspundă, dar a făcut-o până la urmă, cu glas blând, fără tonul ameninţător la care se aştepta ea.

— Pentru că nu vă meritä.

După aceste cuvinte enigmatice, i-a arătat cu un gest al mâini să treacă pragul până în dormitor. Marina a făcut ce îi cerea.

— Ştie că sunt aici?

Bruce a şovăit un moment, dar la sfârşit i-a spus:

— Verişoara mea Rose l-a informat unde sunteţi reţinută, doamnă.

Marina gândea la repezeală. Rose? Servitoarea era o Duncan?

— Minţiţi! a exclamat ea cu furie.

— De ce aş face-o? Marina nu avea răspuns la această întrebare. Există un motiv pentru care sunteţi ţinută aici şi vă va fi dezvăluit la timpul potrivit.

— Laird McGregor va veni!

— Bine aţi venit la Blackcastle.

Bruce a închis uşa cu cheia, şi Marina a rămas iarăşi singură.

***

Timpul devenea nesfârşit, plictisitor până la un punct nebănuit. Marina credea că va înnebuni. Aşteptase sosirea lui Brandon primele şase săptămâni ale captivităţii ei; acum îndura dezamăgirea în cea mai absolută singurătate. Îl blestemase dar nu venise după ea. O lăsase în mâna unor necunoscuţi, cum preziseseră ei, şi timp de zile întregi se legănase între speranţa cea mai fermă, supărarea cea mai grozavă şi agonia cea mai sfâşietoare. Inima ei striga după Brandon, se ruga cu tot sufletul pentru el, să vină să o salveze dar mintea îi spunea că el nu o iubea şi că nu-i păsa ce se întâmpla cu ea. În cele din urmă, timpul îi dăduse şi nu dreptate. S-a gândit la familia ei şi zbuciumul i-a crescut până la un punct nebănuit de durere şi tristeţe. S-a uitat la sutele de broderii care acopereau patul frumos din piatră lucrat cu baldachin. Camera pe care i-o dăduseră după ce părăsise încăperea umedă şi rece, era mare şi luminoasă. Singura fereastră era acoperită de un grilaj dar şi dacă nu ar fi fost aşa, înălţimea la care se afla era prea mare ca să fugă. Şi unde naiba putea să se ducă? Ea nu cunoştea ţara. Nu avea bani, nici mijloace… S-a mustrat. Adevăratul motiv pentru care îndurase atâtea săptămâni închisă între pereţii ăia era că avusese speranţa secretă că Brandon va veni după ea. Că o va salva ca un făt-frumos care credea ea că era, dar visele ei se transformaseră în dezamăgiri de prea multe ori. Marina nu mai avea orgoliu, dimpotrivă, devenise

o persoană conştientă de eşecurile şi slăbiciunile ei. Făcuse o alegere cât se poate de proastă şi trebuia să îndure urmările. De mai multe luni le îndura.

Clanul Duncan o tratase ca pe un oaspete, şi nu ca pe o prizonieră dar fără să-i îngăduie să iasă din cameră. Îi aduseseră gherghefuri, pânze pentru brodat, ţesut şi cusut; nu exista cearşaf sau cuvertură în cameră care să nu aibă o broderie făcută de ea. Zgomotul cheii în broască a făcut-o să ridice ochii de pe gherghefu pe care îl ţinea în mână. Bruce tocmai trecuse pragul şi se îndrepta spre ea.

— Lady McGregor, azi e ziua hotărâtoare. Marina s-a uitat la el fără să înţeleagă. Unchiul meu a venit, în sfârşit, din călătorie şi a adus cu el un dar pentru domnia voastră. Un dar? Ea uitase ce era un dar, uitase prea multe lucruri în săptămânile acelea de singurătate. Însoţiţi-mă, vă aşteaptă în salon. Cine o aştepta în salon? Trebuia să fie Brandon! Venise până la urmă s-o salveze dar îi va smulge inima, fiindcă întârziase atâta timp. Inima i-a bătut primejdios de repede. A încercat să se stăpânească, dar i-a fost cu neputinţă. Trebuie să ajungem la o înţelegere, i-a spus Bruce prevenitor.

— Nu sunt în situaţia să ajung la nicio o înţelegere, i-a răspuns ea cu glas reţinut, şi nu ştiu la ce înţelegere vă referiţi.

— Unchiul meu doreşte să vă vorbească, apoi o să vă conducă în salon.

Marina era atât de disperată încât nu s-a opus de fel. L-a urmat cu paşi tremurători pe Bruce până la etajul inferior. Când au ajuns în încăperea de lângă bibliotecă, Marina a ridicat o sprânceană. Salonul era exact în faţa locului unde se afla ea. Impulsul de a alerga era atât de mare încât nu a ştiut ce a oprit-o dar l-a urmat ascultătoare pe Bruce şi a intrat pe uşă. William stătea în spatele unui birou din lemn de caoba. S-a ridicat când a văzut-o că intra. Ţinuta lui a surprins-o. Era îmbrăcat cu tipicul tartan scoţian

al clanului Duncan, broşa celtică ce ţinea materialul era impresionantă, safirul trebuie să fi costat o avere. Acum că se gândea, nu-l văzuse niciodată pe Brandon gătit într-un fel asemănător.

— Văd că arăţi bine, lady McGregor. Dar ea nu putea să spună acelaşi lucru despre el, părea mult mai bătrân decât prima oară când l-a văzut. Marina a luat loc fără un cuvânt. Dacă învăţase ceva în acele săptămâni de captivitate, era că nerăbdarea aduce după sine doar şi mai multă nerăbdare iar iluzia, deziluzie. Ai fost tratată cu respectul pe care îl meriţi? Ea a confirmat cu un gest al capului. Şederea ei la Blackcastle fusese plăcută; mâncarea gustoasă şi purtarea mai mult decât amabilă, nu o trataseră ca pe o prizonieră, ci ca pe un oaspete care este stimat. A sosit momentul să fii informată despre motivul pentru care te afli aici, la Blackcastle. Marina a răsuflat adânc şi s-a pregătit. Vrem şi formalizăm o logodnă.

— Log… logodnă? a bâlbâit confuză.

— Dă-mi voie să ţi-l prezint pe Ewan Alisdair Duncan, milady.

Privirea Marinei s-a îndreptat spre locul pe care i-l arăta William cu mâna şi când a făcut-o, ochii i s-au deschis cât farfuriile. Ewan era un băieţaş care trebuie să fi avut vreo şapte sau opt ani, nu putea să-i precizeze vârsta. Când l-a privit în ochi, a simţit un fior care a străbătut-o din cap până-n picioare. Erau cei mai reci şi mai albaştri ochi pe care îi văzuse vreodată. Era atât de serios de la înălţimea lui mică încât neliniştea.

— Nu înţeleg, a încercat să spună întorcându-şi privirea către William.

— Eşti în aşteptarea unui copil, lady McGregor? De câte ori auzea numele ei de femeie măritată, Marina simţea un scârţâit în urechi dar a dat din cap în chip de afirmaţie. Familia Duncan vrea să formalizeze o logodnă cu moştenitoarea ta. Marinei îi venea să râdă. O răpiseră

pentru că era însărcinată? Nu putea fi adevărat. Probabil mintea îi juca o festă. Fiică? Ewan este ultimul descendent al Dorotheei, ramura maternă a domniţei Duncan răpită de un McGregor. Marina încerca să facă ordine în haosul din capul ei.

— Acordurile matrimoniale nu se formalizează astfel.

— Nu doreşti să pui capăt blestemului care apasă asupra Duncanilor şi McGregorilor? Marina a clipit surprinsă, ea credea că blestemul apăsa doar asupra McGregorilor. Ewan este un băiat puternic, respectuos.

— Şi orfan, a încheiat ea.

Zâmbetul lui William i-a arătat că nu se înşelase.

— Aşa este.

— E adevărat că sunt însărcinată, dar nu ştiu dacă voi avea băiat sau fată, i-a spus cu glas obosit. În plus, laird McGregor este singurul autorizat să semneze un acord de logodnă.

— Laird McGregor a respins toate cererile care i s-au făcut aceste săptămâni. Marina refuza să creadă aşa ceva. Brandon îi cunoştea starea şi nu făcuse nimic în privinţa asta? Însoţeşte-mă, fetiţo, mi-ar plăcea să-ţi arăt surpriza mea.

Marina l-a urmat ca un automat pe William Duncan. A ieşit ultima din încăpere; au făcut cei cinci paşi care despărţeau ambele uşi. A auzit zgomotul clanţei care era apăsată. A intrat Bruce; William şi ea au rămas câteva momente în prag neîndrăznind să intre. Dacă era adevărat că Brandon o aştepta, ea va izbucni în plâns pentru absenţa prelungită, pentru pedeapsa impusă atâtea săptămâni dar persoana care stătea în faţa ei nu era Brandon, ci tatăl ei, contele de Zambra. Marina a simţit că picioarele nu o mai ţineau. Tatăl ei era în Scoţia! Şi ea rămăsese mută.

— Fata mea…!

Când a auzit glasul cald şi plin de emoţie, apăsarea dinlăuntrul ei s-a rupt în mii de bucăţi.

— Tată!

Marina a luat-o la fugă. Álvaro deschisese braţele ca s-o susţină. Când a ajuns la el, a început să plângă neconsolată, a sughiţat, a râs şi a continuat să plângă, pradă sentimentelor pe care le trăia. Putea să simtă mirosul tatălui ei şi pentru prima oară în viaţă şi-a blestemat iubirea pentru Brandon. O iubire care o îndepărtase de tot ce iubea şi credea. Un sentiment care o înjosise ca femeie şi ca om.

— Scumpa mea fiică, ce dor mi-a fost de tine!

— Iartă-mă, tată! îmi pare rău că te-am jignit!

Álvaro a îmbrăţişat-o cu putere şi Marina a simţit pentru Duncani o recunoştinţă fără margini, îi făcuseră cel mai frumos cadou pe care puteau să i-l facă: tatăl ei.

— Te vei întoarce cu mine, micuţo, nu voi îngădui să ţi se mai facă vreun rău. Marina a încuviinţat dând din cap. Dacă Brandon nu voia să ştie nimic de ea, aşa să fie. Álvaro a făcut un pas înapoi ca s-o privească mai bine. Şi-a plimbat ochii căprui peste silueta tremurătoare a fiicei lui şi furia a crescut şi a crescut în el până la un punct nebănuit, dar nu a spus nimic şi a îmbrăţişat-o iarăşi cu toată iubirea pe care o avea pentru ea. Câteva momente după aceea, Marina se simţea destul de în stare să poarte o discuţie fără să-i tremure glasul. L-a urmat pe contele de Zambra până la fotoliile din salon. Stofa era foarte deteriorată pe margini, dar în trecut trebuie să fi fost nişte fotolii foarte frumoase. Chiar şi în ciuda decolorării li se putea aprecia eleganţa. Marina era fericită că îl avea din nou pe tatăl ei alături de ea. Nu puteam să-mi cred ochilor când Duncan a venit la Zambra în numele tău.

Marina a mijit ochii.

— În numele meu?

— Ţi-a adus armăsarul, Marina, şi cunoscându-te, era cel mai limpede mesaj din câte puteai să-mi trimiţi.

Cabrón era în Spania? s-a întrebat Marina; comoara ei nepreţuită mergea dintr-un loc într-altul fără ca ea să poată

face nimic.

— Îl cunoşti pe William Duncan, tată? l-a întrebat într-o şoaptă.

— Am luptat împreună împotriva lui Bonaparte dar n-am crezut niciodată că am să-l mai văd. Marina nu ştia cum să-şi pună ordine în haosul gândurilor. Ea crezuse că Duncanii erau duşmani, dar se duseseră la tatăl ei ca s-o aducă înapoi acasă. Era cu putinţă? Putea Dumnezeu să fie mărinimos cu ea în ciuda greşelilor ei? Eşti superbă, mult mai frumoasă decât îmi închipuiam. Roşeaţa a acoperit obrajii Marinei, care a lăsat ochii în jos ruşinată. Sarcina îţi colorează chipul cu speranţă şi fericire. Iar eu abia aştept să-mi cunosc nepotul.

— Nu ţi-e ruşine cu mine? l-a întrebat ea cu un fir de glas.

Álvaro a îmbrăţişat-o mai strâns.

— M-a durut îngrozitor hotărârea ta de a te căsători cu un complet necunoscut, nesocotind porunca mea categorică în această privinţă.

— Dar timpul mi-a dovedit că greşeam, că fericirea ta mă interesa mult mai mult decât credeam şi când am vrut să vin să-ţi spun, nu mai erai. Scoţianul te îndepărtase de mine fiindcă ştia că nu ţi-aş fi dat voie niciodată să pleci cu el.

— Am crezut că nunta mea va salva viaţa lui Sebastián, i-a mărturisit ea tristă. M-am înşelat.

— A venit momentul să te întorci acasă.

Marina a încuviinţat dând din cap.

— O voi face, dar mai înainte trebuie să am o discuţie cu Brandon. Chipul lui Álvaro s-a încruntat când a auzit vorbele fiicei sale. Vreau să-mi spună că într-adevăr nu doreşte să mai aibă de-a face cu mine. Când voi auzi asta, mă voi întoarce fără să mă uit înapoi.

— Nu ai fost destul de umilită, fata mea? Ea a clipit auzind întrebarea dureroasă pe care i-a pus-o tatăl ei. Dar

vei avea ocazia să-l întrebi personal; i-am dat întâlnire peste două zile în casa de la Londra a lui Diego.

Ochii Marinei s-au uitat la tatăl ei şi apoi la William Duncan, care stătuse într-o tăcere discretă. Bruce o privea curios şi cu o strălucire de tristeţe în pupilele negre.

— Diego ştie că eşti în Scoţia? La Blackcastle?

— I-am trimis o telegramă la prima oră a dimineţii, chiar când am ajuns în Edinburgh. Marina a tăcut. Dar mai înainte trebuie să-i mulţumesc vechiului meu prieten Duncan că a venit până în Spania ca să mă caute şi să mă aducă acasă la el. Ospitalitatea lui faţă de tine mă emoţionează încă şi doresc să-i răsplătesc generozitatea. Vom semna contractul nupţial cu micul Ewan.

Marina s-a alarmat dintr-o dată. Era emoţionată să-şi vadă tatăl după atâtea luni dar, nu voia să-i fie neloială lui Brandon până când nu va vorbi cu el despre starea ei; avea nevoie să audă din gura lui că nu o mai voia, că se dezice de copilul lui pe care îl aştepta. Numai atunci va acţiona în consecinţă.

— Tată, nu vei semna nimic până când nu vorbesc cu el.

Álvaro s-a uitat cu intensitate la fiica lui, i-a citit pe chip cât era de hotărâtă să-i vorbească diavolului ăluia. A încuviinţat dând din cap fără să fie convins întru totul.

— Vom semna acordul pentru că nu doresc să-l supăr pe prietenul meu. Marina voia să protesteze, dar Álvaro nu a lăsat-o. Dacă Brandon răspunde aşa cum speri, jur pe contesa mea moartă că voi rupe acordul încheiat!

— Dar nu ştim dacă va fi băiat sau fată! a spus ea cu logică.

— Actele se vor pregăti pentru o fată, dacă naşti băiat, vor fi anulate prin lege.

Marina s-a gândit câteva momente.

— Tată, Ewan este scoţian, l-a mustrat, dar Álvaro i-a zâmbit şiret.

— Ewan Alisdair Duncan va fi crescut la Zambra. I-am promis lui William că mă voi ocupa de educaţia lui până va ajunge la vârsta la care va putea să îndeplinească acordul nupţial. Apoi va obţine un post important într-una dintre firmele mele navale; nu voi îngădui niciodată să-i lipsească ceva primei mele nepoate. Marina era perplexă dar putea să înţeleagă manevrele tatălui ei. Prin această logodnă şi ocupându-se de micul Ewan se asigura că nepoata lui va rămâne în Spania prin căsătorie. Era un vulpoi viclean. Putea să-i aprecieze lupta de a ţine familia unită. Acum nu pot să-ţi explic motivul principal al hotărârii mele.

Marina a mijit ochii profund tulburată, dar a acceptat hotărârea tatălui ei.

— Vom semna acordul matrimonial.

Álvaro i-a zâmbit fericit.

— Nepoata mea se va numi Serena Gracia Rosa del Valle y Linares.

— McGregor, i-a şoptit ea.

Álvaro a mijit ochii auzindu-i replica.

— Nepoata mea nu va purta un nume scoţian.

— Tată... a încercat ea să protesteze, dar Álvaro a întrerupt-o.

— Tu însăţi vei hotărî asta.

De ce era tatăl ei aşa de sigur de ceea ce gândea ea?

CAPITOLUL 28

Brandon a oprit trăsura pe Victoria Street. Ura să vină la casa din Londra a surorii lui, mai ales după ultima ceartă avută cu cumnatul său la Ruthvencastle din vina Marinei, dar aveau afaceri comune şi el neglijase prea mult timp partea care îi corespundea. Diego îi dăduse de înţeles că se gândise să-i cumpere partea de cincizeci şi unu la sută şi el

era hotărât să-şi vândă acţiunile dar înainte trebuia să stea de vorbă cu Cass, trebuia să-i asigure viitorul din punct de vedere financiar în cazul în care Diego s-ar hotărî s-o părăsească. De când Marina fugise cu Sebastián, se îndoia de onoarea spaniolilor şi îl credea pe cumnatul lui la fel de josnic şi de mizerabil ca pe soţia lui. Se temea pentru Cass şi pentru nepotul lui, sentiment pe care nu îl gestiona prea bine în prezenţa ei.

A ridicat ochii spre cerul acoperit de nori. Agitatul oraş părea cenuşiu şi apatic. Adjective care îl descriau perfect de când cunoscuse cerul spaniol, limpede şi senin, aerul curat şi răcoros al câmpiei iberice, parfumul florilor şi aroma cuptoarelor în care se coceau turte cu anason şi scorţişoară.

L-a surprins că-şi amintea cu precizie aceste amănunte.

Lacheul i-a luat pălăria şi mănuşile. Brandon a străbătut distanţa care îl despărţea de biblioteca pe care Diego o folosea drept birou când se afla în Londra. Căsuţa fusese moştenită de Cass; bunica lor maternă lăsase proprietatea singurei ei nepoate. Casa avea prea multe amintiri, unele frumoase, iar altele nu prea. Îşi amintea la perfecţie reuniunile lungi şi plictisitoare, obiceiurile stricte, normele permanente şi severe care au făcut din el un copil rebel. Când a atins clanţa, paltonul lung îi era descheiat şi râsetele pe care le auzea la etaj i-au făcut inima să tresară în piept. Se puteau pipăi pacea şi armonia care domneau în casă, însuşiri ale căminului pe care el le pierduse de multă vreme. Nu avea nici cea mai mică îndoială că râsetele erau ale lui Cass şi Miguel. Când uşa s-a mişcat la presiunea mâinii lui şi s-a deschis, ceea ce a văzut l-a lăsat pe moment paralizat. Aşezat în comodul fotoliu din piele stătea socrul său, don Álvaro del Valle iar în stânga acestuia stătea Diego. Fiecare avea în mână câte un pahar cu coniac spaniol. Brandon a observat ţinuta fermă a

contelui. Chiar şi aşezat, trăda un neam de viţă nobilă. Şi-a înghiţit cu greu saliva. Dacă socrul lui se afla în Londra, asta însemna necazuri.

— Bine ai venit, cumnate, intră şi ia loc, îţi servesc îndată un coniac.

Lui Brandon invitaţia i s-a părut preambulul intrării în infern şi era un infern guvernat de spanioli.

— Iartă-mi deranjul, nu ştiam că ai oaspeţi.

Ochii lui verzi nu se dezlipeau de pe contele de Zambra. Privirea pătrunzătoare a acestuia îl făcea grozav de nervos.

— Sunt din familie, i-a răspuns contele cu acreală, nu pot fi considerat oaspete, şi cu atât mai puţin în casa nepotului şi finului meu.

Brandon a hotărât să nu răspundă la vorbele care sunaseră ca o sfidare şi a luat paharul oferit de cumnatul lui, care în acel moment acţiona ca avocat al diavolului.

— Sunteţi de mult timp în Londra?

Álvaro şi-a privit ginerele cu dispreţ. I-a oferit aceeaşi privire duşmănoasă ca în noaptea aceea din grădinile palatului Zambra, când o ascundea pe Marina la spatele lui.

Părea că trecuseră sute de ani.

— Îndeajuns de mult, dar şederea mea va fi scurtă, pot să te asigur. În fiecare frază a spaniolului, Brandon auzea un avertisment. Fiica mea se simte bine, mulţumesc că ai întrebat.

Drept în inimă, s-a gândit Brandon. Loviturile contelui erau sigure şi impregnate cu venin dar rostise vorbele fără ca măcar să se uite la el.

— Nu am întrebat, i-a răspuns Brandon cu glas ca de granit.

Ochii lui Álvaro s-au înfipt pe chipul scoţianului, mai întâi cu surprindere, o secundă după aceea cu mânie.

— Vorbeam cu nepotul meu. A fost foarte amabil să întrebe de fiica mea. Brandon a blestemat în tăcere. Se

simţea atât de stânjenit în prezenţa contelui că făcuse un pas greşit şi se pripise cu răspunsul. Diego a închis ochii. Brandon se purta exact cum se aştepta unchiul lui: cu prepotenţă şi aroganţă. Baron de Bidasoa, ai putea să mă laşi singur cu… ginerele meu? Uşoara şovăire în a-l onora cu titlul familial i-a provocat o tresărire în stomac. Când spaniolii foloseau titlurile personale o făceau pentru că se gândeau să utilizeze toată muniţia pe care o aveau la dispoziţie. Iar el fusese declarat inamicul numărul unu al contelui. Diego a făcut cu capul un semn de încuviinţare şi i-a lăsat singuri. Când Brandon a auzit zgomotul uşii care se închidea, a clipit în mod inconştient. Tăcerea a devenit densă şi grea. Stând pe fotoliile lor şi ţinând în mână câte un pahar cu coniac, păreau doi colegi de club londonez; dar erau nişte rivali care se vor înfrunta dându-şi loviturile cele mai dureroase. Unul, apărându-şi sângele; celălalt, orgoliul rănit. Am adus actele de divorţ ale fiicei mele, Marina Rosa Dalila del Valle y Linares; vrem un acord amiabil.

A făcut-o iarăşi, a rostit din nou numele complet, s-a gândit Brandon în sinea lui. O şti oare contele cât ura el numele lungi şi pompoase?

— Voi examina actele de divorţ când voi socoti nimerit, a răspuns fără să dea garanţii.

Álvaro a ridicat sprâncenele argintii, asta însemna un da sau un poate?

— Bineînţeles, fiica mea nu va cere beneficii materiale pentru această scurtă căsătorie.

Lui Brandon i-au scârţâit dinţii.

— Bineînţeles, l-a imitat cu glas aparent dulce, dar plin de otravă în străfunduri.

— Te rog să-i trimiţi lucrurile înapoi la Zambra sau dacă socoteşti deranjul prea mare poţi să le trimiţi aici, la Londra. Diego se va ocupa să ajungă în Spania.

Brandon şi-a promis că nu îi va răspunde cum merita. Contele îl trata de parcă el ar fi fost cauzatorul abandonului

soţiei lui, când singura vinovată era ea şi nestatornicia ei trădătoare. Gândul la Marina şi Sebastián fericiţi la moşia „Castanii” i-a făcut măruntaiele să se zvârcolească dureros. Ajuns în punctul acesta de dispreţ şi indiferenţă, Brandon a lăsat să vorbească furia din el.

— Niciun lucru al Marinei nu va pleca de la Ruthvencastle. Álvaro nu a putut să-şi stăpânească o exclamaţie de surpriză. Ea le-a lăsat acolo şi acolo vor rămâne.

Contele de Zambra l-a privit cu trufie prost ascunsă.

— Laird, dai dovadă de lipsă de bun simţ. Brandon i-a arătat un zâmbet fals. Dar dacă socoteşti de cuviinţă, fiica mea ar putea veni la Ruthvencastle să-şi ia lucrurile, unele dintre ele sunt foarte valoroase, din punct de vedere sentimental, desigur. Sunt convins că nu doreşte să le piardă definitiv.

Brandon şi-a încordat cu aroganţă bărbia.

— Dacă fiica dumneavoastră apare la Ruthvencastle, va primi bătaia la fund pe care o merită.

— Brandon! Vocea Marinei răsunase la spatele lui dar Brandon nu putea să se întoarcă, s-o vadă era ultimul lucru pe care-l dorea pe lume şi blestematul de cumnatu-său făcuse în aşa fel să se întâmple asta. A rămas ţeapăn pe locul lui fără să întoarcă faţa, oferindu-i dispreţul pe care îl dorea şi pe care ea l-a înghiţit cu totul. Nepăsarea lui era mult mai rea decât furia. Marina a venit în faţa lui dar Brandon a întors privirea spre ferestrele care dădeau în grădină. Tufele îngheţate de trandafiri păreau că râd de el şi de ghinionul lui. Stăteau nemişcate, ca inima lui, incapabilă să simtă sau să exprime altceva decât indiferenţa care friza supărarea. Nu ai de gând să te uiţi la mine? l-a întreba ea cu glas ca de mătase dar Brandon refuza s-o facă, dacă o făcea, nu răspundea de faptele lui. Tată, te rog să ne laşi un moment singuri. Contele a protestat energic dar ea nu a renunţat la hotărârea de a

rămâne singură cu el. Brandon se temea de acest moment cum nu se temuse de niciun altul în viaţa lui. Dacă rămânea singur cu Marina era în stare să facă o grozăvie dar a stat liniştit, a auzit uşa închizându-se cu putere şi o uşoară undă din parfumul ei i-a ajuns în nări. Marina se mişcase; când a simţit că îi ia mâinile, i-a dat fără să vrea o palmă care a făcut-o să scoată o exclamaţie. Brandon nu a ştiut dacă fusese de surpriză ori pentru că o rănise. A privit-o, în sfârşit, cu ochi care tăiau ca nişte pumnale ascuţite dar a fost o greşeală îngrozitoare. Era atât de frumoasă, că îl durea. Atât de încrezătoare, atât de trădătoare... A simţit dorinţa s-o pedepsească, să o facă să treacă prin coşmarul prin care trecuse el cu săptămâni în urmă. Dar de ce dracu vorbea la trecut? Încă simţea furia fierbându-i în vene şi cerând răzbunare oarbă. Trebuia să vorbesc cu tine, i-a spus ea cu glas liniştit, în ciuda furtunii pe care o citea în ochii lui verzi. Am să-ţi spun ceva foarte important, care ne priveşte pe amândoi. Sunt atât de fericită...!

Fiecare cuvânt al ei Brandon îl lua ca pe o insultă. Şi în sfârşit a explodat. Şi-a coborât ochii spre picioare. Marina stătea pe vine în faţa lui, cu mâinile sprijinite de genunchii lui, pe care îi simţea ca de gelatină. Cu un gest furios, a împins umerii Marinei cu mâinile lui mari ca s-o separe de el, nu-i suporta atingerea. Pierzându-şi punctul de sprijin, ea a căzut pe spate şi a rămas culcată la pământ. Era într-o poziţie vulnerabilă dar el nu avea de gând să cadă în cursă.

— Crezi cumva că mă interesează? Nu vreau să ştiu nimic de tine. Am spus-o foarte limpede.

Brandon a putut să-i vadă nodul care încerca să-i coboare din gât.

— Am crezut că te interesa, aşa m-ai făcut să cred.

— Atât de proastă eşti! a înfruntat-o cu profund dispreţ. Răsuflarea ei grea a luat-o ca pe o victorie. Ochii ei înecaţi în lacrimi îi simţea ca uleiul încins pe coapsele dureroase şi s-a hotărât să-i dea o lovitură care o va răni, o

va face să sângereze. Căutam o femeie puternică şi mai cu seamă mânioasă, aveam nevoie de o femeie cu aceste însuşiri, care să se ocupe de fiul meu. Restul era fără însemnătate.

Strălucirea din ochii Marinei s-a stins cum se stinge o lumânare într-o noapte întunecată, dar Brandon nu putea să se considere mulţumit. Ea sângerase foarte puţin iar el voia să vadă mai mult sânge, dar ea i-a luat-o înainte.

— Te iubeam foarte mult, laird. Tonul ei l-a alertat, sunase resemnat, supus. Erai soarele care îmi lumina zilele în fiecare dimineaţă, adierea care îmi aducea în plămâni aerul necesar ca să trăiesc mai departe, zâmbetul care îmi creştea în suflet şi pe care aşteptam nerăbdătoare să ţi-l ofer în fiecare seară când braţele tale mă înconjurau protectoare şi drăgăstoase... Marina s-a oprit un moment ca să-şi recapete răsuflarea. Am crezut, naiva de mine, că te vei bucura să mă vezi, să ştii că sunt bine. Îţi cer iertare pentru presupunerea mea.

Aceste vorbe i s-au înfipt în inimă. Ea era culcată la pământ dar se purta ca şi cum nu i-ar fi păsat de acest lucru, se arăta în faţa lui în clar dezavantaj. Brandon simţea o nevoie neîntârziată să plece din bibliotecă dar ceva îl reţinea pironit locului, cuprins de îndoieli şi bănuieli. S-a uitat la chipul ei, aplecat spre poalele rochiei; părea înfrântă. Arăta cu adevărat bine, cu excepţia unor cearcăne adânci sub frumoşii ochi căprui, ba chiar luase puţin în greutate. Culoarea sănătoasă din obraji a luat-o ca pe un afront la persoana lui. În lunile în care trăiseră împreună ea nu avusese un aspect atât de înfloritor şi câteva săptămâni în compania lui Sebastián o făceau să înflorească aidoma celui mai delicat şi exuberant trandafir. Mâhnirea şi durerea l-au lovit din nou fără milă şi au vorbit în locul lui.

— Sentimentele tale nu m-au interesat niciodată.

Marina s-a ridicat de jos. Şi-a aranjat poala rochiei albastre netezind nişte cute inexistente dar fără să înalţe

ochii către Brandon. Pumnalul i se înfipsese drept în inimă. Până la urmă înţelesese sentimentele pe care le avea scoţianul pentru ea şi le-a acceptat fără rezerve, fără nicio şovăire.

— Ar trebui să te urăsc dar nu am s-o fac. Nu meriţi şi nu am de gând să-mi ard navele pentru un vapor putred.

— Şi crezi că-mi pasă? Nimic din ce faci sau ce spui nu poate să mă intereseze.

— Îmi închipui că nu, dar am să-ţi ofer scuza pe care o meriţi, pentru că sunt cauzatoarea nefericirii tale. Iartă-mă, laird McGregor, regret neplăcerea pe care ai îndurat-o în timpul petrecut lângă mine. Marina nu se simţea în stare să-i susţină privirea fără să se frângă dar a făcut-o chiar dacă a costat-o cel mai mare efort din viaţa ei. Ai cuvântul meu că niciodată n-am să-ţi mai ies în drum. Te eliberez de reparaţia pe care mi-ai oferit-o la Zambra. Brandon îşi ţinuse respiraţia. Ea nu ţipa, nu-l insulta, ca şi cum ar fi renunţat să-i plătească pentru durerea pe care i-o provoca el în mod voit. Aveam multe îndoieli, îmi puneam multe întrebări la care nu găseam răspuns fiindcă nu erai lângă mine, dar acum nu. Deodată, Marina a înălţat bărbia cu un gest arogant, hotărât, ca şi cum ar fi ajuns la un acord tacit între mintea şi inima ei, pe care nimeni în afară de ea nu-l cunoştea. Adio, laird McGregor. Marina i-a întins mâna în semn de despărţire dar Brandon a dispreţuit gestul ignorând-o. În cele din urmă ea şi-a lăsat mâna să-i cadă pe lângă trup şi a ţinut-o acolo nemişcată. Chipul îi căpătase o seninătate zdrobitoare. Chiar şi duşmanii, când nu se ucid, îşi arată respectul meritat. Dar el era orb la tot ce nu însemna nevoia copleşitoare pe care o simţea să se descarce. Fuseseră săptămâni de agonie, ceasuri nesfârşite închipuindu-şi-o în braţele lui Sebastián, râzând amândoi pe seama lui. Brandon nu-şi explica cum de îşi stăpânea impulsul de a-i face un rău fizic. Uşa e în spatele tău, i-a arătat ea cu un gest trufaş văzând imensa ură ce izvora din

ochii lui.

Brandon părea gata să se năpustească la ea.

— Ştiu unde e afurisita de uşă, nu sunt orb, i-a răspuns el cu dinţii strânşi. Şi voi pleca doar când voi dori eu, niciun minut mai înainte.

Ea nu a mai spus nimic. I-a susţinut privirea ca o sultană cordobeză. A încordat spatele ca o regină în faţa unui supus şi a făcut o plecăciune din cap înainte de a-i întoarce spatele şi a ieşi în curte pe uşile cu geam ale bibliotecii. Brandon a rămas complet singur.

CAPITOLUL 29

— Nerăbdătoare mai eşti! Zâmbetul lui Sebastián a emoţionat-o. Marina a luat batista în mâini, a dus-o la ochi, a pus-o peste ei şi a legat-o cu un nod la ceafa. Eşti sigură că nu vezi nimic? Nu trebuie să înşeli.

— Sunt gata, i-a zis ea strâmbându-se într-un zâmbet. Hai, surprinde-mă.

Sebastián a dus-o pe drumul pietruit până la uşa casei. A băgat cheia în broască, a sucit-o şi a împins uşa care mirosea a lemn proaspăt vopsit. Mâna lui se rezema de spatele ei, a condus-o cu paşi mici spre mijlocul salonului principal şi, odată ajunşi acolo, a lăsat-o singură ca să deschidă ferestrele.

— Să nu-ţi iei batista de la ochi până ce nu-ţi spun eu.

Marina a plescăit din limbă cu nerăbdare prost ascunsă.

— Ştii că obişnuiesc să-mi ţin cuvântul.

Mormăitul lui Sebastián a făcut-o să zâmbească ştrengăreşte, dar a putut să simtă razele soarelui care îi mângâiau chipul când ferestrele au fost deschise larg. Mirosul de primăvară impregna totul în jur. Putea să simtă

parfumul trandafirilor albi.

— Şi asta spune femeia care m-a lăsat baltă la altar. Marina şi-a înăbuşit un râset melodios. Bine, doamnă nerăbdătoare, acum poţi să-ţi iei batista de la ochi.

Marina a desfăcut nodul pe care îl făcuse chiar ea şi a lăsat batista să-i cadă pe gât. Când ochii i s-au obişnuit cu lumina, din gură i-a ieşit o exclamaţie de adevărată plăcere.

— Sebastián! E superb! Frumosul salon era refăcut în totalitate, lemnul ros al uşilor şi ferestrelor fusese înlocuit cu altul nou şi de esenţă mai tare. Pereţii erau tencuiţi şi vopsiţi în culori originale, totul era ca pe vremea când trăiau părinţii lui Sebastián, doar mobilele erau mai noi şi de mai bună calitate. Marina vedea pretutindeni eleganţă şi bun gust. A făcut o piruetă cu un zâmbet de încântare. Vreau să văd curtea. Amândoi au ieşit din frumosul salon şi au traversat vestibulul până la curtea interioară cu portic. Fântâna care se afla chiar în mijlocul dalelor de marmură scuipa apă cu un şuierat; sunetul i-a amintit de câte ori se jucase şi îl udase pe fratele ei în trecut. Marina a închis ochii. Aproape pot să simt mirosul pâinii pe care o cocea mama ta după-amiezile.

Ochii lui Sebastián de asemenea s-au închis.

— Eu pot să miros scorţişoara şi mierea plăcintelor.

Marina a deschis ochii şi s-a uitat drept la Sebastián.

— Sunt cea mai fericită femeie din lume!

— Şi puţin mai bogată, i-a răspuns el. Presa funcţionează la capacitate maximă, dragă asociată. Marina i-a făcut un semn din ochii căprui. N-am crezut niciodată cu putinţă ca aceste pământuri să rodească din nou.

— Eşti pregătit pentru petrecerea care se va da în cinstea ta?

Chipul îngrozit al lui Sebastián i-a arătat că era ultimul lucru pe care îl dorea.

— Din fericire, mai e vreme până atunci, i-a răspuns el

cu o adevărată uşurare.

— Eu în locul tău aş fi nerăbdătoare, l-a sfătuit ea, sau ai putea să răneşti inima unei femei.

Sebastián a început să râdă.

— Eşti incorigibilă, Da, dar să nu te schimbi.

— N-o voi face, i-a răspuns ea cu umor.

— Diego e la moşia Vílchez. Ea a îndepărtat privirea de la Sebastián şi şi-a fixat-o pe iasomia care creştea pe răzor. A venit pentru câteva zile.

— Soţia lui îl însoţeşte?

Sebastián a confirmat cu o mişcare a capului.

— Şi micul Ian, a informat-o cu glas reţinut. Când l-a auzit, Marina şi-a ţinut răsuflarea. Din noaptea aceea în care a fost răpită de la Ruthvencastle nu îşi mai văzuse fiul vitreg şi remuşcările au cuprins-o fără milă. Sebastián i-a citit neliniştea în ochi. Ce ai de gând să faci?

Marina s-a gândit intens la întrebare; ce putea să facă? Trecuse prea mult timp dar durerea nu dispăruse câtuşi de puţin. Avea drumul ei în viaţă dar uneori golul era atât de mare încât se temea că o va înghiţi de tot.

— Voi sta o vreme departe de „Stejărişurile”.

Sebastián a scos un fluierat când a auzit-o.

— Ahhh, draga mea Da, niciodată n-am crezut că eşti laşă. Ea i-a răspuns la insultă dându-i un cot.

— Şi nici nu sunt, dar nu vreau s-o văd pe soţia vărului meu.

— Încă este cumnata ta. Era adevărat, Brandon nu catadicsise să semneze actele de divorţ. Ignora cu bună ştiinţă şi cu neruşinare vizitele avocatului englez angajat de tatăl ei ca să anuleze căsătoria şi, prin atitudinea lui, dovedea că tot ce avea legătură cu ea nu îl interesa deloc. Mă deranjează că eşti încă legată prin lege de cretinul ăla nenorocit.

Marina a izbucnit în râs cu umor.

— Dar acum datorită gestiunilor tale strălucite sunt

din nou posesoarea dotei mele şi pot să i-o dau. Îmi închipui că din acest motiv nu a semnat actele de divorţ dar am încredere că în curând voi fi o femeie liberă, chiar dacă port un păcat de moarte pe capul meu. Voi arde pentru totdeauna în iad.

— O iei în râs? a întrebat-o Sebastián destul de deranjat.

Marina şi-a redus ochii frumoşi la o linie.

— Cum naiba vrei s-o iau?

Marina i-a luat-o înainte lui Sebastián ca să iasă din casă.

El a urmat-o îndeaproape. Când a ieşit în grădina principală, a văzut calul lui Lorenzo care tocmai sosea la moşie.

— Jos, unchiule, jos! Lorenzo purta pe crupa armăsarului său şi o înconjura cu braţele pe nepoata lui, Serena. Fetiţa, care avea cu puţin peste doi ani, se zbătea încercând să se elibereze din strânsoare. A pus ochişorii pe Sebastián şi şi-a întins braţele micuţe spre el. Sus, Bastián, sus!

Era felul ei aparte de a cere să fie săltată în sus. Sebastián a răspuns cererii cu un zâmbet pe buze.

— Cum să refuz rugămintea prinţesei mele?

Fetiţa a trecut cât ai bate din palme din braţele lui Lorenzo în cele ale lui Sebastián.

— Este ultima dată când o mai iau călare pe această mică tirană, s-a plâns Lorenzo. Numai printr-o minune nu m-a aruncat jos de pe cal.

— Ştii doar că-i place să privească şi să atingă tot şi îi e totuna dacă merge pe cal sau într-o trăsură, a răspuns Marina văzând că fiica ei nu-i acorda nici cea mai mică atenţie.

Era ocupată să-l asculte pe Sebastián, care îi spunea vreo poveste dintre acelea care îi plăceau ei, cu spiriduşi şi prinţese, dragoni şi castele.

— Moşia este de nerecunoscut! a spus Lorenzo deodată, descălecând, cu privirea înspre casă. Trebuie să fii foarte mândru.

Sebastián şi-a îndepărtat atenţia de la fetiţă ca s-o îndrepte către Lorenzo..

— A fost o muncă istovitoare, dar a meritat.

— Jos, Bastián, jos!

Serena încerca să scape din braţele lui Sebastián.

— Şi cum trebuie să spună o prinţesă? a întrebat-o cu glas ferm dar drăgăstos.

— Te rog! a exclamat ea cu ochi mari şi strălucitori.

— Când te uiţi aşa la mine, nu mai sunt în stare să-ţi refuz nimic.

Sebastián a lăsat-o jos foarte uşor. Odată ce Serena a atins pământul cu picioruşele, a alergat la mama ei.

— Eşti singurul care reuşeşte s-o facă să rostească aceste cuvinte magice, i-a spus Marina lui Sebastián înainte de a-şi lua fiica în braţe.

Fetiţa a luat-o de gât şi s-a cuibărit de parcă ar fi fost un căţeluş.

— Este vina bunicului Álvaro, o răsfaţă prea mult, a explicat Lorenzo fără să înceteze să admire reparaţia pe care o făcuse Sebastián la acoperişul şi zidurile casei. Apropo, vărul Diego va veni diseară să ia cina la Zambra.

Marina şi-a stăpânit un oftat. Ştia că acest moment va sosi mai devreme sau mai târziu, dar nu credea că era pregătită să-l înfrunte.

— Va veni cu familia? l-a întrebat pe fratele ei cu glas stins.

— Bineînţeles, i-a răspuns acesta, neluându-şi ochii de la lemnul lustruit al balustradei care ducea în încăperea în care în trecut se păstrau alimentele pe timpul iernilor reci. Tata mi-a cerut să vă spun să nu întârziaţi, eu trebuie să-i duc nişte acte unuia dintre asociaţii lui. Marina şi-a muşcat buza. Continua să se gândească la vizita lui Diego. Vei

putea să călăreşti la întoarcere cu mica vrăjitoare?

Marina a confirmat, dar Sebastián a fost cel care a răspuns la întrebarea rostită de Lorenzo.

— O voi lua eu pe calul meu. Ador acest trupşor de la munte.

Toţi patru au continuat să admire moşia în ora următoare.

***

Următoarele trei ore au fost haotice la Zambra. Marina alesese meniul pentru cină, vesela şi locul oaspeţilor, înainte de a se ocupa de baia fetiţei sale isterice care voia să cineze cu bunicul şi nu în camera ei cu Ewan. Ochii Marinei s-au îmblânzit gândindu-se la băieţelul scoţian care îi însoţise cu aproape trei ani în urmă la Córdoba fără nici o singură plângere. Micuţul era o comoară de cuminţenie şi seriozitate. Se adaptase la rutina spaniolă cu o uşurinţă care o uimea, era primul din clasa lui, cel mai bun la purtare şi la învăţătură. Marina era surprinsă cât de mult ajunsese să-l iubească, în ciuda distanţei pe care o arăta copilul faţă de ea. În schimb, Ewan îl adora pe tatăl ei, îl imita în gesturi şi în felul de a vorbi, devenise umbra contelui şi spre surprinderea ei, Álvaro îl creştea ca şi cum ar fi fost fiul lui şi nu un străin impus. Deodată bucata de săpun a zburat peste capul ei. Râsul Serenei a făcut-o pe Marina să se aşeze pe podeaua băii deşi era complet udă. Baia fiicei sale era o provocare din faţa căreia nu avea de gând să dea înapoi. Cu toate că avea servitoare care să se ocupe de asta, pe ea o încânta să urmărească bălăceala şi vorbăria ei copilărească.

— Nu mai stropi cu apă, a mustrat-o cu blândeţe.

— Vlei?

Serena avea mânuţele pline de spumă şi i le oferea ca pe o comoară.

— Mulţumesc, dar azi n-am chef să mă umplu de spumă Marina a vărsat cu grijă apa caldă din ulcior peste părul fetiţei. A luat un prosop şi a înfăşurat-o în el înainte de a ieşi din baie. Când a trecut de uşă a văzut îngrozită că Diego o aştepta stând pe pat. Salteaua era acoperită de lucrurile Serenei, hainele de dormit şi peria de păr cu mâner de argint. Diego ţinea în mâinile brune ursuleţul de pluş. Expresia de pe chipul lui era indescifrabilă. Serena se mişca în prosopul uriaş şi încerca să scoată capul. Diego s-a ridicat de pe pat ca să o lase să aşeze copila care se agita întruna în braţele ei. Marina avea hainele ude şi părul răvăşit; ochii strălucitori şi obrajii la fel de roşii ca focul. Diego! Ce surpriză!

Încărcătura din braţele ei a rămas dintr-o dată nemişcată. Marina a aşezat-o cu grijă pe saltea. Diego a văzut nişte mânuţe care luptau să desfacă pânza groasă şi când au reuşit un căpşor ud şi ciufulit s-a ivit în sfârşit. Ochii fetiţei s-au aţintit pe figura lui Diego, care o privea stupefiat dar Serena nu a dat nicio dovadă de teamă faţă de necunoscut, dimpotrivă, pe chip i se citea o imensă curiozitate faţă de neaşteptatul musafir din dormitorul ei. După o clipă lungă şi încordată, Diego şi-a regăsit glasul ca să întrebe.

— Cine eşti?

Fetiţa stătea în continuare liniştită în mijlocul patului din puf. Bărbat şi copilă s-au privit unul pe celălalt fără ocolişuri.

— Eu? a întrebat ca şi cum ar fi fost cu neputinţă ca un necunoscut să nu ştie cine era ea. Selena! i-a răspuns cu limba ei de cârpă.

— Iar eu sunt vărul tău Diego. Serena i-a arătat începutul unui zâmbet, acceptându-l de îndată. Marina a fost surprinsă de uşurinţa cu care copiii se adaptau la tot, acceptau tot. Diego s-a întors către ea. Eram atât de nerăbdător să te văd că n-am mai rezistat şi am venit după

tine să te grăbesc şi grozavă surpriză mi-ai făcut.

Marina i-a susţinut privirea.

— Voi coborî în câteva minute, i-a răspuns foarte nervoasă.

— Am încredere că o vei face însoţită de această scumpete.

Marina şi-a muşcat buza de jos, cu îngrijorarea desenată pe chip.

— Nu cred că este o idee bună, a încercat să se scuze.

Diego a fulgerat-o cu ochi reci.

— Soţia mea merită să-şi cunoască nepoata şi Ian sora.

Marina a încercat să-şi stăpânească exclamaţia care se lupta să-i iasă din gură.

— L-ai adus pe Ian?

Diego a tăcut din cap un semn de afirmaţie.

— Te iubeşte, ar fi fost de neînţeles să n-o fac.

— Mă surprinde că Brandon a îngăduit să vă însoţească în călătoria voastră în Spania.

— Despre Brandon vom vorbi mai târziu, acum ocupă-te de fiica ta… Serena?

Fetiţa şi-a mutat atenţia de la peria pe care în acel moment şi-o trecea prin păr spre bărbatul care îi dăruia un zâmbet şi se pregătea să plece. Ea i-a făcut semn cu mâna. Când Diego a ieşit pe uşă, Marina a înjurat în şoaptă. Serena a privit-o cu ochii cât farfuriile.

— Dacă repeţi asta, am să-ţi dau o bătaie pe care n-ai s-o uiţi toată viaţa.

*

Marina îşi schimbase hainele şi îşi aranjase părul pe care Serena i-l udase când a făcut baie. Micuţa era radioasă fiindcă îi pusese rochia cea mai frumoasă, cea care îi plăcea cel mai mult şi ea o purta ca o adevărată prinţesă din

poveşti.

— Ai să te porţi frumos? a întrebat-o cu mai multă teamă decât putea să admită. Fiica ei i-a arătat un zâmbet care nu a păcălit-o deloc. Avem oaspeţi deosebiţi, i-a spus.

— Vălul?

Marina a privit-o cu duioşie.

— Vărul Diego şi familia lui.

Dar Serena nu mai era atentă la ea, pentru că ajunseseră în capul scării. Pe fetiţă o încânta să alunece pe balustradă cu ajutorul mamei sale dar în seara aceea Marina era prea îngrijorată ca să se mai gândească la joacă. Resemnată, Serena a început să sară treptele una câte una. Marina a ţinut-o de braţe, neliniştită, dar când l-a văzut la picioarele scării pe fratele ei, un zâmbet timid i-a înflorit pe buze.

— Aruncă-mi bomboana aia!

Serena a ţipat entuziasmată auzind vorbele unchiului ei. Dar Marina a ţinut-o şi mai strâns.

— Această bomboană va coborî ca o domnişoară.

Marina a aşezat-o cu blândeţe pe treapta a cincea.

— Unchiu'e! Unchiu'e!

Şi înainte s-o poată ţine, Serena se aruncase în gol spre unchiul ei. Braţele lui Lorenzo au susţinut-o cu putere. Ţipetele de plăcere ale fetiţei au făcut-o să ofteze.

— Nu trebuie s-o încurajezi! l-a mustrat pe fratele ei. Într-o zi îşi va sparge capul, cu jocurile astea ale voastre.

Dar Lorenzo pornise cu nepoata sa în braţe. Văzând că Marina nu îl urma, s-a întors spre ea.

— Hai, Marina, eşti aşteptată. Picioarele ei păreau înfipte în vestibulul palatului Zambra. Eu mă voi ocupa de această bomboană câteva minute, îndeajuns ca să spargi gheaţa şi să iei controlul asupra situaţiei.

Marina s-a uitat la fratele ei cu recunoştinţă profundă. L-a privit cum pleacă spre curtea cu portocali printre râsete şi jocuri. Când a ajuns la uşa salonului principal de la

Zambra, umerii i-au tremurat şi picioarele i-au îngheţat dar mulţumită fratelui ei avea ocazia să-şi uşureze drumul. În depărtare putea să audă vorbăria fiicei sale. Şi-a făcut curaj şi a deschis uşa care o despărţea de cele mai dureroase amintiri din viaţa ei. Cass şi Diego s-au întors spre ea. Cu un nod în stomac, a făcut singurul pas care o mai ţinea în vestibul.

— Marina! Ce frumoasă eşti! Cass i-a venit în întâmpinare şi când a ajuns la ea a îmbrăţişat-o cu afecţiune sinceră. Remuşcările au început să muşte din ea văzând purtarea amabilă a cumnatei ei şi răceala pe care i-o arăta ea. Uite cine a venit să te vadă!

Cass s-a dat la o parte din faţa Marinei. Ian stătea pe fotoliu, cu chipul serios. Lângă el era Ewan, care încerca să-l atragă într-o discuţie copilărească, fără să reuşească. Fiul ei vitreg s-a ridicat cu politeţe şi a făcut câţiva paşi şovăitori înspre ea. Marina i-a arătat un zâmbet precaut, se temea că-l pune într-o situaţie stânjenitoare dar când i-a văzut ochii verzi, hotărârea ei s-a dus de râpă.

— Ian! A deschis braţele foarte fericită. Băiatul s-a ridicat de unde stătea şi a mers drept la ea şi când a ajuns i-a acceptat îmbrăţişarea cu naturaleţe. Dumnezeule din ceruri! Ce dor mi-a fost de tine. O secundă mai târziu, Cass, Ian şi Marina împărtăşeau îmbrăţişări şi râsete. Tusea contelui i-a făcut să se separe. Uitau de restul oaspeţilor dar pe chipul lui Ian înflorise un zâmbet adevărat. Marina s-a dat puţin înapoi ca să-l privească mai bine, crescuse mult, era la fel de înalt ca fratele ei Lorenzo. Mi se pare cu neputinţă să te văd aici la Zambra, i-a spus cu glasul emoţionat. Este un vis devenit realitate.

— Eram foarte curios să-mi cunosc familia spaniolă.

Vorbele lui i-au provocat Marinei un nod în gât. Vorbea cu corectitudinea aceea care îi uimea pe adulţi, dar nu a putut să-i răspundă pentru că tocmai în acel moment Lorenzo şi-a făcut apariţia împreună cu Serena. Micuţa

alerga în faţa lui dar văzând atâtea persoane adunate, s-a oprit brusc şi nu a putut evita ca spatele să i se lovească de picioarele unchiului ei. Toate feţele s-au îndreptat spre ea după intrarea spectaculoasă în salon. Marina a putut să audă exclamaţia lui Cass când a văzut-o. Ian nu putea să-şi ia privirea de la fetiţă, amândoi aveau aceeaşi culoare a ochilor.

— Bu'icule! Bu'icule!

Serena hotărâse să rupă ea însăşi gheaţa tăcerii şi a alergat până unde se afla Álvaro, care a ridicat-o vesel de câteva ori deasupra capului.

— Este sora mea?

Întrebarea lui Ian i s-a înfipt Marinei drept în inimă, ştia ca venise momentul să îi spună adevărul.

— Vă rog... A adresat aceste cuvinte tuturor celor adunaţi în salon pentru cină. Ne scuzaţi pe Ian şi pe mine? Trebuie să vorbim un moment între patru ochi. Ne întoarcem îndată.

Marina l-a luat de mână pe Ian şi l-a tras spre vestibul în direcţia bibliotecii. Trebuia să-i explice dar refuza s-o facă în faţa lui Diego şi a lui Cass. Cincisprezece minute mai târziu, Marina era profund tulburată. Ian nu-şi lua privirea de pe chipul ei şi ochii lui exprimau un reproş care i s-a părut amar ca fierea. Înfrumuseţase cât de mult putuse explicaţia pe care i-o dăduse dar privind-o nedumerit şi trist, băiatul a făcut-o să dorească să dispară din bibliotecă.

— Este foarte frumoasă, a spus în cele din urmă.

Fără îndoială se referea la nou descoperita lui soră.

— Asta pentru că seamănă cu tine.

Ian nu ştia de ce, dar să afle de existenţa fetiţei a făcut ca stomacul să i se strângă de îngrijorare. Deşi acum era sigur că Marina va reveni la Ruthvencastle, se va întoarce cu el, avea un motiv puternic ca s-o facă. Gândul la această posibilitate a făcut ca buzele să-i zâmbească pentru prima oară după mult timp.

— Eu o voi apăra! Voi fi cel mai bun frate pentru ea.

Inima Marinei a tresărit auzindu-l. Ian dăduse de înţeles că se vor întoarce împreună în Scoţia, dar era foarte departe de adevăr.

— Sunt convinsă că aşa va fi.

Ce putea să-i spună ca să nu-l dezamăgească şi mai mult?

— Mă bucur mult să te văd! i-a spus Ian cu o căldură care a emoţionat-o profund.

— Vei putea să mă ierţi vreodată?

Băiatul a făcut din cap un gest afirmativ.

— Mereu am ştiut că nu mă părăsiseşi, că te-a îndepărtat de mine un motiv puternic.

Marina a răsuflat adânc când l-a auzit. O minuna fiul lui Brandon, era un copil fascinant din toate punctele de vedere.

— Nu ştiu cum poţi să vorbeşti cu atâta maturitate la vârsta ta.

— Sunt, practic, un bărbat.

— Şi vei fi un bărbat minunat, pot să te asigur, i-a spus cu nesfârşită duioşie.

Dar Ian se gândea în tăcere, ca şi cum ar fi cântărit diferitele posibilităţi fără să se hotărască pentru niciuna. Marina îl privea neîndrăznind să-i întrerupă momentul de gândire.

— De ce nu o iubeşte tata? Pentru că e spanioloaică?

Marina a tresărit din nou. Ce i-o fi spus Brandon lui Ian despre asta? Spre surprinderea lui Cass, Diego şi Ian, Marina a ajuns la concluzia sfâşietoare că Brandon nu spusese nimic despre sarcina ei şi acest lucru a înfuriat-o rău de tot dar nu a arătat. Şi-a ascuns emoţiile sub masca indiferenţei.

— De ce spui asta? l-a întrebat cu un fir de glas.

Se temea că Ian va ghici sentimentele negative pe care le avea faţă de tatăl lui.

— Pentru că mereu blesteamă tot ce are legătură cu spaniolii. Verişoara Aurora se supără des pe el şi atunci tata îi blesteamă originea spaniolă. Câteodată, când vizităm Crimson Hill, nu coboară la cină, zice că urăşte compania spaniolească şi atunci verişoara Aurora îi spune ceva urât, ceea ce unchiul Devlin dezaprobă dar ea îi răspunde că tata o merită, iar vărul Justin intervine între ei ca să facă pace.

Pe Marina nu o surprindea atitudinea aceasta din partea lui Brandon, dar că era aşa de neglijent în fapte în faţa fiului lui, da.

— S-a supărat foarte rău pe mine. Şi, când cineva e supărat, zice şi face lucruri pe care nu le vrea, dar nu poate altfel, i-a spus ea într-o şoaptă.

— Eu am să-i explic. O va accepta.

Marina era gata să izbucnească în plâns. Diferenţa dintre tată şi fiu era cât o prăpastie. Nu păreau să aibă acelaşi sânge dar ea trebuia să dea uitării asta.

— Bun, vom vorbi mai târziu despre acest lucru, acum ne vom întoarce în salon. Tata este nerăbdător să te cunoască.

Ochii lui Ian au sclipit cu entuziasm. Bărbatul acela în vârstă care nu-şi luase ochii de la el i se părea foarte important şi puternic.

— Îmi place Lorenzo, a fost foarte amabil cu mine. Şi Ewan îmi e simpatic, deşi nu pricepe nicio vorbă în gaelică, ceva neobişnuit pentru un scoţian.

Marina a zâmbit de concluzia la care ajunsese Ian, dar s-a lăsat călăuzită de mâna lui înapoi în salon.

CAPITOLUL 30

Cina fusese lungă şi agitată. Cei trei copii erau în grija lui Lorenzo în sala de muzică, le promisese că va cânta

pentru ei. Álvaro a hotărât, în ultimă instanţă, să li se alăture la joacă. La masa lungă din sufragerie au mai rămas Cass, Diego şi ea. Cumnata ei continua să învârtă linguriţa în ceaşca de cafea. Marina refuzase să bea, noaptea se anunţa oricum una de insomnie, ca s-o mai agraveze cu un stimulent precum cafeaua. Diego îi examina chipul de parcă ea ar fi fost o fiinţă ciudată de pe altă planetă şi Cass, deşi nu arăta nedumerirea pe care o încerca, devenea aproape nervoasă când se uita la soţul ei.

— Brandon se află la Ronda, a spus deodată Diego. Marina şi-a ţinut răsuflarea câteva secunde. De aceea am putut să-l convingem să-l aducem pe Ian la moşia Vílchez cât timp stăm aici.

— Ştia că aveaţi de gând să-l aduceţi la Zambra?

Cass a răspuns la întrebarea formulată de ea.

— Da, dar băiatul şi-a câştigat dreptul să te viziteze.

Pupilele Marinei s-au întunecat din pricina surprizei. Cass a lămurit-o. A fost darul pe care l-a cerut la Crăciunul următor plecării tale. Nu a cerut jucării, nimic, doar să aibă posibilitatea să te mai vadă o dată. Marina a simţit că o ia ameţeala de emoţie. Nu ştia cât de mult o iubea Ian. Inima i s-a umplut de iubire şi recunoştinţă faţă de el. La început fratele meu s-a opus cu o încăpăţânare de titan dar Ian a insistat atâta timp şi de atâtea ori încât Brandon a trebuit să renunţe la atitudinea lui rigidă. Ian a aflat că va putea veni să te vadă doar în urmă cu câteva săptămâni. Nici nu-ţi închipui ce fericit a fost de atunci.

— Nu merit dragostea pe care mi-o poartă, a spus Marina umilă.

— De ce, Marina? a întrebat-o Diego brusc. De ce ţi-ai părăsit soţul, însărcinată fiind?

Marina a strâns buzele ofensată.

— Asta v-a spus? a întrebat la rândul ei.

— Răspunsul este evident, i-a spus Cass pe un ton reţinut ca să n-o supere.

Marina a lăsat ochii înspre masă, cu obrajii îmbujoraţi. Simţea că îi smulgeau inima din nou. Brandon aruncase vina pe ea, cum putea să se dovedească atât de mizerabil? Dar ea au va sta cu gura închisă.

— Trebuie să ştiţi că Brandon s-a debarasat de fiica noastră chiar înainte ca ea să se nască.

Exclamaţia lui Cass a făcut-o pe Marina să o privească. Avea chipul cu desăvârşire schimbat din pricina surprizei.

— Fratele meu ar fi incapabil să se dezică de propria fiică, l-a apărat ea.

Marina a fulgerat-o cu ochi reci.

— Tocmai tu să spui asta! Ai uitat indiferenţa de care dădea dovadă faţă de fiul lui şi valorosul moştenitor de la Ruthvencastle? Săptămânile de singurătate şi abandon pe care le-a îndurat? Cass voia s-o întrerupă, dar Marina nu a lăsat-o. Nu, nu spune ceva de care ai putea să te căieşti mai târziu.

Dar Cass i-a nesocotit avertismentul.

— Serena merită să-şi cunoască tatăl.

Marina ar fi strigat isterică de îndurerată ce era, dar s-a stăpânit.

— O prefer pe fiica mea fără tată decât să aibă unul ca laird McGregor! a spus cu cel mai mare dispreţ cu putinţă.

Diego a hotărât să intervină, Marina lua o atitudine prea războinică şi nefericită.

— Dar adevărul este că, îţi place sau nu, îl are.

Marina a luat cuvintele vărului ei ca pe un afront personal. Brandon o dispreţuise ca femeie, ca soţie şi ca mamă, ea nu avea de gând să uite sau să ierte niciuna dintre aceste ofense. A respirat adânc înainte de a-i răspunde lui Diego.

— La Londra a avut posibilitatea de a-şi îndrepta atitudinea dar a arătat limpede care era poziţia lui faţă de

noi. Mi-a dat piciorul în fund pe care îl meritam, după cum a spus el.

— Era rănit şi supărat, l-a scuzat Cass.

Marina şi-a muşcat buza ca să-şi stăpânească replica otrăvitoare care îi stătea pe limbă; cumnata ei nu era vinovată de relaţia conflictuală dintre imposibilul ei frate şi ea.

— Şi care a fost îngrozitorul păcat pe care l-a comis Marina del Valle y Linares? Pentru că până azi nu cunosc puternicele urmări pe care le-au pricinuit faptele mele, ca să mi se aplice o asemenea pedeapsă.

— Fratele meu crede cu tărie că ai fugit cu Sebastián.

Marina a fost gata să izbucnească într-un râs isteric auzind vorbele lui Cass dar s-a stăpânit.

— Şi amândoi, ştiind că nu era adevărat, aţi tăcut; de ce?

— Pentru că merita să guste un pic din propriul medicament, i-a răspuns.

Marina a închis ochii o clipă înainte de a-i răspunde.

— M-aţi folosit în războiul vostru cu laird de Ruthvencastle, nu-i aşa? Ochii i s-au înfipt pe Diego. Erai atât de rănit de manipulările lui încât m-ai văzut ca pe o unealtă divină cu care să-i plăteşti atacul la persoana ta.

— Marina! a exclamat Cass îngrozită de direcţia pe care o lua discuţia dar ea trecuse de prea mult timp de limita prudenţei.

— Bruce Duncan m-a răpit din propria casă şi nimeni nu şi-a dat seama. Cass a deschis gura dar a închis-o la loc o secundă mai târziu. Privirea Marinei ardea. Am petrecut săptămâni întregi rugându-mă ca fratele tău să vină după mine, dar nu a venit, Cass, era prea orbit de bănuielile lui, cu desăvârşire otrăvit, până în punctul păcatului de moarte.

— Dar el nu avea cum să ştie! Nu ştia că te aflai la Blackcastle cu clanul Duncan, a exclamat convinsă.

— Şi crezi că acum mai contează asta? Dar Marina nu

a mai spus nimic. A ştiut că pierdea timpul încercând să-şi justifice atitudinea şi tăcerea. Dacă aş fi fugit cu Sebastián, crezi că aş fi lăsat la Ruthvencastle bijuteriile mamei mele şi pe Ian cu un sălbatic, măcar că este tatăl lui?

— Ai luat cu tine singurul lucru care, după spusele fratelui meu, te interesa: armăsarul. Pentru el a fost o dovadă de netăgăduit. Marina a bombănit o înjurătură. De la sosirea vărului ei şi a soţiei lui, înjurase mai mult ca niciodată înainte în viaţa ei. Ea îşi iubea mult calul dar nu chiar într-atât încât să fugă cu el, în cămaşă de noapte şi lăsând în urmă ce avea mai de preţ, amintirile de la mama ei. Cum îndrăzneau să insinueze aşa ceva? Fratele meu are dreptul să ştie, i-a replicat Cass convinsă şi aceste vorbe i-au şuierat strident în auz, provocându-i o surzenie otrăvitoare.

— Fratele tău ştie, fir-ar să fie! i-a răspuns supărată. William Duncan l-a informat despre starea mea în fiecare dintre săptămânile în care am fost reţinută la Blackcastle.

— William Duncan? Bătrânul Duncan? a întrebat Cass din ce în ce uimită.

— Interesul lui de a formaliza o logodnă între o McGregor şi un Duncan l-a făcut să ia legătura cu fratele tău şi ştii ce, draga mea cumnată? A primit de fiecare dată un refuz hotărât din partea lairdului de Ruthvencastle.

Şi Diego, şi Cass au privit-o cu surprindere şi precauţie. Cuvântul Duncan era egal cu necazuri.

— Fratele meu nu ar îngădui niciodată o logodnă între Duncani şi McGregori, ştii de ce.

Marinei avea să-i explodeze capul.

— Nu te-ai pripit, nu-i aşa, Marina?

Întrebarea lui Diego a scos-o complet din minţi. La ce naiba se referea când vorbea despre pripit?

— Şi dacă am făcut-o? a răspuns cu altă întrebare.

— Fratele meu te va ucide, i-a spus Cass şoptit dar Marina nu mai putea să îndure mustrările niciunuia dintre

ei.

Făcuseră să-i pice greu cina. S-a ridicat cu chipul schimonosit de furie şi a aruncat şerveţelul pe masă cu o supărare pe care nu s-a deranjat s-o ascundă.

— Serena nu este subiect de discuţie la această masă şi nici la alta, sper să nu uitaţi, pentru binele vostru!

— Ne ameninţi?

Întrebarea lui Diego a făcut-o să se aplece peste masa din lemn şi să închidă ochii până i-a redus la o linie primejdioasă.

— Şi niciodată nu ameninţ în van! Să nu uiţi!

Marina a ieşit din sufragerie cu spatele atât de încordat încât Diego s-a gândit că o va durea peste noapte. Când ea a închis uşa în urma sa, s-a rezemat de lemnul moale ca să-şi recapete răsuflarea şi stăpânirea de sine. Cass şi Diego o aduseseră pe marginea prăpastiei, de unde era cu putinţă doar să sară în gol, să dea înapoi era cu totul imposibil. Şi-a recăpătat calmul şi şi-a aranjat buclele care scăpaseră din pieptănătură în timpul discuţiei încinse. Avea nişte copii de dus la culcare şi pentru nimic în lume nu va arăta cât îndurerată se simţea. Blestematul de Brandon! La dracu cu el!

*

Cass se uita la Diego neîndrăznind să spună nimic. Dezvăluirea surprinzătoare o lăsase cu gura căscată. Era convinsă că fratele ei nu ştia de existenţa Serenei şi, când o va descoperi, va tremura Córdoba de furia lui.

— Ce vom face? a întrebat cu chipul întristat.

— Nimic, i-a răspuns Diego fără să se uite la ea.

— Dar fratele meu…

Cu privirea lui întunecată şi pătrunzătoare, Diego a făcut-o să tacă.

— Fratele tău este un ticălos fără scrupule! Cass a

ridicat bărbia auzind insulta la adresa sângelui ei. El singur şi-a săpat groapa, dacă va ieşi sau nu din ea va depinde de multe lucruri, dar nu ai să mişti niciun deget ca să-l ajuţi altfel vei avea de-a face cu mine!

Cass a deschis ochii stupefiată dar nu a făcut niciun comentariu. Îşi cunoştea prea bine soţul ca să ignore un avertisment rostit limpede. După câteva momente de tăcere, i-a spus cu glas sec.

— Nu vei putea să păstrezi tăcerea lui Ian.

— Nici nu este asta intenţia mea.

Cass era tot mai uimită.

— Şi atunci? a întrebat plină de curiozitate.

— Ceea ce trebuie să fie, va fi dar noi vom sta la locul nostru fără să ne mişcăm, în ciuda furtunii care se dezlănţuie în jur. Ea înţelegea tot mai puţin. Dacă soarta verişoarei mele şi a fratelui tău este să-şi sfârşească zilele împreună, aşa va fi, dar fără amestecuri din partea noastră.

Acum înţelese, dar tot nu putea fi de acord.

*

Zilele se scurgeau într-un ritm trepidant. Marina se bucura de compania lui Ian ca niciodată înainte la Ruthvencastle şi băiatul îşi scosese la lumină caracterul vesel în compania ei şi a Serenei. Fetiţa era încântată de atenţia pe care i-o acordau Ewan şi Ian, o făceau des să râdă. Marina regreta să ambianţa aceea de pace şi armonie se va sfârşi în curând. Vorbise cu tatăl ei cu privire la Ian şi la dorinţa pe care o avea de a rămâne cu ea la Zambra, dar aşa ceva era aproape cu neputinţă; chiar dacă ea ar putea să-i dea toată dragostea pe care o avea în inimă, Brandon nu va îngădui. O ura prea mult. Gândul la el i-a umbrit chipul şi i-a amărât restul după-amiezei. Încă o ardeau cuvintele lui Diego din urmă cu câteva seri dar fiecare îşi alegea drumul pe care voia să-l urmeze. Ea era doar o

muritoare care, cu îndoieli şi şovăiri, alesese şi ceilalţi aveau obligaţia să-i respecte hotărârea în ce privea viaţa ei, oricare ar fi fost aceasta. În adâncul inimii se temea că Diego sau Cass îi va vorbi lui Brandon despre micuţa Serena şi îi vor trezi interesul s-o cunoască. Marina îl dorea cu desăvârşire străin de existenţa ei dar destinul se încăpăţâna să-i tortureze mintea, să-i frângă inima până la epuizarea ultimei speranţe. Ea, care credea că depăşise viaţa petrecută la Ruthvencastle, vedea cât de banale îi fuseseră iluziile şi toată ranchiuna vomitată pe gură şi supărarea hrănită în minte se întorceau la ea ca s-o împiedice să doarmă nopţile, ca să-i provoace o stare de rău nesfârşită şi întortocheată. Aproape îşi câştigase dreptul de a trăi restul zilelor în pace, dar se părea că o răzbunare din trecut se întorcea ca să-i înfăşoare în jurul inimii o coardă a nefericirii. Cum va putea să atingă armonia dintre sentimente şi raţiune? Să ajungă la un punct de echilibru? Nu ştia, dar cât va dura vizita lui Ian, ea îi va arăta doar iubire, bucurie şi fericire. I-o datora. Cadourile dorite de Crăciun nu provocau tristeţe sau durere şi, pentru el, va îngropa sentimentele rele pe care le avea pentru tatăl lui şi hotărârea de a-l ţine pentru totdeauna departe de viaţa ei.

***

Brandon aştepta întoarcerea lui Ian cu mai multă nerăbdare decât lăsa să se vadă din gesturi. Izolarea în Ronda, doar în compania lui Justin şi a Aurorei, nu era tocmai cea mai bună alegere pentru echilibrul lui mental. Atitudinea distantă şi rece opriseră încercările Aurorei de a interveni în hotărârile lui trecute, hotărâri care rămăseseră îngropate pentru totdeauna, sau cel puţin aşa credea el. Încă îl durea mult trădarea Marinei, amândoi aleseseră drumuri foarte diferite dar inima lui plângea frântă din

pricina sentimentelor pe care nu putea să le uite, chiar dacă trebuia. Se temea şi dorea sosirea lui Ian. Gândul la fiul lui a făcut ca buzele să i se strângă cu putere. Se purtase cu el atât de nedrept în trecut încât, amintindu-şi, remuşcările îl chinuiau mult. El încercase să-l silească să uite sentimentele frumoase pe care le avea pentru o persoană care îi făcuse doar bine dar, cufundat complet în supărarea lui neagră, nu văzuse mai departe de loviturile sângeroase pe care le îndura inima lui. Trebuia s-o uite! Dar îi era cu neputinţă. O avea lipită de piele, îi curgea prin vene ca o otravă puternică ce îl tortura. Ian se va întoarce în curând şi el va trebui să asculte nenumăratele calităţi ale Marinei şi ale lumii ei, o lume căreia el nu îi aparţinea… A încetat să se mai uite pe geam şi să se agaţe de nişte gânduri care nu duceau nicăieri. Frumoasa proprietate a contelui de Velasco era încă în perfectă stare în ciuda absenţei prelungite a stăpânului, care locuia cea mai mare parte a timpului la Redtower.

— Au venit! Aurora tocmai intrase în bibliotecă, unde el se închidea de mai multe zile. Repede, Brandon! Hai să-i întâmpinăm! Brandon a urmat-o pe Aurora dar fără entuziasmul pe care îl arăta ea. Sunt nerăbdătoare! Şi acum mă căiesc că nu i-am însoţit la moşia Vílchez.

— Dragă, mă văd nevoit să-ţi amintesc că nu suporţi sufocanta căldură cordobeză.

Aurora şi-a înfipt ochii pe soţul ei, care zâmbea către drum şi nu către ea. Ultima discuţie dintre ei fusese monumentală; ea voia să-i smulgă capul lui Brandon şi Justin, evident, nu îi îngăduise, dar scoţianul se chinuia în loc să pună capăt nefericirii lui. Justin parcă nu-şi dădea seama cât de nefericit era vărul lui. Aurora a pufnit cu dispreţ. Bărbaţii!

Trăsura făcuse curba care tăia drumul spre moşie. Praful stârnit de roţi era la fel de gros pe cât era de vesel sunetul clopoţeilor cailor, ce rupea tăcerea după-amiezii.

— Unde sunt copiii?

Aurora nu s-a uitat la soţul ei, îi întorcea jignirea pe care i-o adresase el cu câteva minute mai înainte. A continuat să privească drumul pe unde suia trăsura trasă de patru cai.

— Cred că-şi fac de cap în obor, a răspuns scurt, ştii cât le place să chinuie găinile dar vor veni îndată să-l întâmpine pe Ian.

Justin a privit-o cu reproş. Când copiii se aflau în vizită în Spania, deveneau nişte sălbatici. Umblau desculţi şi pe jumătate dezbrăcaţi prin toată casa, nepăsându-le dacă erau în Ronda sau în frumoasa Granada. Aurora le dădea voie, fiind de părere că trebuia să crească liberi. El nu ştia la ce libertate se referea ea dar bineînţeles, ca un bun diplomat, se abţinea să spună.

Trăsura se oprise la intrarea principală, chiar lângă grădină. Diego a fost primul care a coborât, l-a urmat îndeaproape Ian, care era îmbrăcat ca un adevărat cordobez. Cass a coborât şi ea, cu micul Miguel în braţe. Diego a ajutat-o să coboare dar toate privirile erau îndreptate spre Ian şi vestimentaţia lui spaniolească. Purta un pantalon cu ceaprazuri, cu patru butoniere pe coapsă, dintre care două erau încheiate cu nasturi. Jacheta neagră era descheiată şi cămaşa albă avea ca podoabă un jabou care se revărsa din vesta gri. Avea o batistă din mătase roşie înfăşurată în jurul taliei şi nişte cizme din piele de viţel, dar ceea ce atrăgea cel mai mult atenţia în ţinuta lui era pălăria cu boruri largi. Panglica pălăriei era roşie, ca şi brâul. Ian purta pălăria perfect aşezată de la sprânceană la urechea stângă şi un pic într-o parte, fără ca borul să atingă umărul, ca un adevărat cordobez.

— Ian! a strigat Aurora entuziasmată. Băiatul a privit-o cu un zâmbet pe chip, un zâmbet ce nu se oferă oricui. Dumnezeule, ce frumos eşti!

Aurora nu a aşteptat ca băiatul să ajungă la uşa casei,

a luat-o la fugă şi l-a îmbrăţişat cu căldură şi afecţiune.

Brandon s-a uitat la hainele ciudate pe care le purta fiul lui şi s-a întrebat care să fie motivul pentru care se îmbrăcase într-un fel aşa de neobişnuit dar a păstrat tăcerea observându-l cum primea salutul tuturor. Când Ian a ajuns lângă el, l-a privit în faţă fără să clipească.

— Tată…

Brandon i-a pus mâna pe umărul drept.

— Bine ai venit, fiule!

O secundă mai târziu, l-a îmbrăţişat la fel de entuziasmat ca şi ceilalţi. Îi fusese dor de el şi se bucura că îl are din nou alături.

— Dumnezeule, trebuie să-l îmbrac pe Roderick la fel ca rine, veţi fi invidia tuturor băieţilor din Anglia! a exclamat Aurora neîncetând să-l privească pe Ian.

Justin i-a dăruit, în compensaţie la comentariul ei, o sprânceană ridicată cu sarcasm. Seara promitea să fie un adevărat eveniment.

— Sper că te-ai bucurat din plin de şederea ta la moşia Vílchez.

Ian a băut paharul cu limonadă rece dintr-o înghiţitură, înainte de a-i răspunde politicos tatălui său.

— Au fost nişte zile de neuitat; mulţumesc, tată, că ai îngăduit să fie cu putinţă.

Brandon călca pe nisipuri mişcătoare, dar trebuia să pună întrebarea care îi ardea gâtul de când intrase în casă cu Ian alături. Diego şi Cass se schimbau înainte de a coborî la cină. Drumul dintre moşia Vílchez şi Ronda era lung şi greu iar ei erau asudaţi şi plini de praf. Aurora încerca să-i facă baie micului Miguel, împreună cu cei doi gemeni mai mici ai ei, cu ajutorul de nepreţuit al fiicei sale mai mari, Maria. Justin stătea în spatele biroului uriaş din lemn de culoare închisă, cu un picior peste celălalt. Se uita la nişte scrisori ca şi cum toată atenţia i-ar fi fost acaparată de această treabă neînsemnată dar Brandon ştia că era atent

la comentariile lui Ian despre vizita la Marina.

— Ţi-a plăcut Córdoba?

Nici tatăl nici fiul nu se aşteptau la întrebarea lui Justin, o rostise fără să ridice ochii de pe scrisoarea pe care o citea cu aparent interes.

— Este foarte frumoasă, m-au impresionat palatele şi fântânile ei, i-a răspuns cu glas calm.

— Sper că lumea a fost amabilă cu un scoţian.

Brandon nu cunoştea semnificaţia frazei spuse de vărul lui englez sau ce urmărea cu ea.

— A, dar nu eram singurul scoţian de la Zambra. Brandon s-a uitat la fiul lui cu interes dar Diego şi-a făcut apariţia chiar în acel moment şi a întrerupt posibila întrebare a cumnatului său.

— Nu pot să cred că nu le-ai arătat încă darurile pe care li le-ai adus. Pupilele lui Ian au strălucit când l-a auzit pe Diego. Adusese daruri pentru toţi. A cerut voie să se ridice şi când a primit-o a ieşit glonţ spre camera lui. Darurile erau în valiza cu haine. Spera că le pusese camerista în dulap. Diego şi-a propus să umple golul lăsat de plecarea lui Ian ocupându-i locul în fotoliu. Şi-a servit un pahar cu limonadă din ulciorul plin şi a luat un biscuite cu scorţişoară din care a muşcat cu mare poftă. Brandon stătea tăcut privind spre uşa prin care dispăruse fiul lui câteva momente mai înainte. Justin a continuat să citească scrisoarea ca şi cum intrarea lui Diego nu i-ar fi întrerupt activitatea. Cass a suportat destul de rău căldura. Brandon şi-a întors ochii verzi spre cumnatul lui, care îl privea cu deosebit interes, aşteptându-i reacţia. Dar ne-am simţit bine, mulţumesc că ai întrebat.

Şi Brandon şi Justin s-au uitat la chipul zeflemitor al lui Diego, care continua să devoreze biscuiţi cu scorţişoară.

— Credeam că veţi mai întârzia câteva zile până să vă întoarceţi, a comentat Justin ca în treacăt.

— Mi-am terminat treburile mai repede decât îmi

închipuiam, i-a răspuns Diego lui Justin dar fără să-şi ia ochii de la cumnatul lui. Şi Cass a considerat că nu era necesar să ne mai amânăm plecarea.

Brandon a pus un picior peste celălalt.

— Ai putut să-l vezi pe unchiul tău, contele de Zambra? l-a întrebat Justin curios.

Dar Diego nu a putut să răspundă la întrebarea lui.

— Dă-i drumul! l-a înfruntat Brandon deodată. Ştiu că mori de nerăbdare să tragi toată muniţia pe care o ai, pot să văd asta de când ai pus piciorul în casă.

Diego a ridicat una dintre sprâncenele lui negre văzând izbucnirea cumnatului său.

— Nu te folosi de fiul tău ca să-ţi satisfaci curiozitatea despre verişoara mea, l-a sfătuit Diego pe Brandon cu glas pragmatic.

Brandon l-a fulgerat cu ochii lui verzi şi i-a răspuns cu toată răceala:

— Supraevaluezi interesul meu, cumnate.

Diego a rămas tăcut câteva secunde, fără să-şi ia ochii de la el.

— Atunci mă bucur că m-am înşelat.

Tăcerea a domnit în încăpere până la venirea lui Ian, care a împărţit darurile cu chipul ruşinat. Era pentru prima oară când cumpăra daruri şi nu ştia dacă le va face plăcere să le primească. Primul care a desfăcut pachetul a fost Justin, care a găsit un cuţit pentru deschis scrisori, din bronz, frumos lucrat. Brandon a luat pachetul mic pe care i-l dăduse fiul lui, a rupt hârtia care îl acoperea şi a descoperit un briceag foarte frumos cu prăsele din fildeş. Când l-a desfăcut, a văzut că era foarte ascuţit şi foarte mare, i-a amintit de cel pe care îl avea Sebastián şi, fără să vrea, a strâns din dinţi cu dezgust.

— Nu-ţi place? Deziluzia a strălucit în ochii lui Ian, care a încercat să ia frumosul briceag din mâinile tatălui său. Brandon a regretat gestul de respingere faţă de fiul lui.

Un dar nu se dispreţuieşte. Marina s-a gândit că nu-ţi va plăcea. Brandon şi-a înfipt ochii verzi în cei ai fiului său. A spus că-ţi va aminti de un moment neplăcut. Brandon a respirat brusc şi făcând asta s-a înecat violent cu propriul aer. Marina nu putea să se refere la noaptea în care îl ameninţase cu un briceag asemănător. Dar a spus şi că pentru ea această amintire a devenit o dată importantă. Una pe care nu o va putea uita niciodată.

Brandon a văzut în darul de la fiul lui o glumă crudă a destinului şi s-a încruntat fără să-şi dea seama.

— Ea a ales briceagul? l-a întrebat pe fiul lui cu glas sec, dar nici Ian nici Justin nu au observat tonul, cu excepţia lui Diego, care s-a încruntat gânditor.

— O, nu! a exclamat Ian uşurat. Am văzut briceagul şi mi-a plăcut aşa de mult că nu m-am lăsat până nu l-am luat pentru dumneata. Marina a încercat să mă convingă să cumpăr un joc de şah foarte frumos, dar eu voiam cuţitul. Aşadar, îţi place? l-a întrebat dorindu-i aprobarea.

Brandon i-a evaluat greutatea; lama trebuie să fi fost toledană, fiindcă avea o strălucire neobişnuită pentru o armă de dimensiunea aceea.

— Foarte mult, fiule, de fiecare dată când îl voi folosi îmi voi aminti de tine şi de buna intenţie cu care mi l-ai dăruit.

Ian a zâmbit cu gura până la urechi. Justin urmărea cu interes schimbul de cuvinte dintre tată şi fiu. Cass şi Aurora tocmai îşi făceau apariţia. Cina era gata, şi copiii cei mici dormeau în camerele lor. Toţi patru s-au ridicat la unison şi au mers împreună în sufragerie.

Între două înghiţituri, Ian povestea tot ce făcuse la moşia Vílchez şi la palatul Zambra. Cass îmbogăţea povestirea cu câte un amănunt pe care el uita să-l amintească. Toţii adulţii erau atenţi la descrierea pe care o făcea Ian armăsarilor lui Diego de la moşia Vílchez. A mărturisit oarecum tulburat că se luptase cu o viţică mică şi

că mătuşa Cass a tras o sperietură de toată frumuseţea când l-a văzut. A amintit cu o anume mândrie că a condus trăsura contelui de Zambra odată când s-au plimbat în apropiere de râul Guadalquivir. Şi a povestit despre disputa verbală cu Lorenzo în privinţa celor mai bune cuţite din lume, ca şi despre ajutorul dat lui Sebastián la presă.

La fiecare cuvânt al fiului său, Brandon strângea tot mai tare din dinţi. Descria totul cu o energie de invidiat, nu-l auzise niciodată vorbind cu atâta entuziasm.

— Dar închipuiţi-vă ce greu a fost să fac totul cu Serena ţinându-se după mine.

Ian a făcut ochii mari: comisese o greşeală de neiertat. Marina îi smulsese promisiunea că nu va vorbi despre Serena. Brandon a observat tăcerea bruscă a fiului său şi roşeaţa vinovată care i-a acoperit obrajii.

— Serena? a întrebat cu deosebit interes.

Ochii lui Ian s-au îndreptat către Diego şi Cass dar ei nu se uitau la el ci la tatăl lui. Lui Justin îi scăpase ultimul comentariu. A ridicat privirea din farfurie şi a văzut că Brandon nu-şi lua ochii de la fiul lui, la fel cum Diego şi Cass nu şi-i luau de la Brandon. Ian a încercat să-şi repare greşeala.

— Serena este prinţesa lui Sebastián şi bomboana lui Lorenzo. Cuvintele lui au făcut şi mai încordată atmosfera creată în sufragerie. Lui Brandon i se părea suspectă atitudinea fiului lui şi mai cu seamă alarma citită în ochii lui Cass. Este sora lui Ewan, a minţit brusc Ian, dar s-a căit că o făcuse.

Era primul lucru care îi trecuse prin minte ca să iasă din încurcătură. A văzut că Diego îl privea mustrător, pentru că minţise, dar nu mai putea să dea înapoi.

— Ewan? a întrebat Brandon fără să-i scadă câtuşi de puţin interesul pe care îl simţea.

— Este un copil orfan pe care l-a adoptat unchiul Álvaro, a comentat Diego în timp ce-şi mai punea salată.

Uşurarea din ochii lui Ian era evidentă.

— Are nume scoţian, a adăugat Brandon nedorind să încheie subiectul.

— Părinţii lui au murit în chip tragic, dar important este că băiatul poate să se bucure de viaţă într-o familie bună care îl adoră. Vorbele lui Cass au închis subiectul. Când vă întoarceţi la Ruthvencastle? l-a întrebat ca să abată atenţia de la Ewan şi Serena.

— În două, trei zile cel mult. Am putut să închei afacerea cu armăsari şi iepe. Preţul a fost enorm, dar a meritat. Mânjii care se vor naşte vor avea o valoare incalculabilă la târgul de la Londra.

Justin nu s-a mai uitat la soţia lui ca să-şi aţintească ochii pe vărul său scoţian.

— Ai ajuns la un acord în privinţa măslinilor? l-a întrebat, dar Brandon a făcut un gest de negare.

— Ai de gând să cumperi plantaţii de măslini?

De data asta Diego rostise întrebarea, cu surprindere.

— Nu, dar eram interesat de construirea unei prese, deşi până la urmă nu s-a mai putut. Dacă aş construi-o, ar trebui să fac prea multe călătorii în Spania şi n-am niciun chef.

Apoi a optat să păstreze tăcerea tot restul serii.

*

Brandon stătea relaxat pe un fotoliu în curtea interioară. Ian se dusese să se culce istovit de tot şi, pentru prima oară de când sosiseră musafirii în casă, putea să asculte tăcerea nopţii, să se îmbete de parfumul muşcatelor; putea să urmărească cu vederea căderea apei pe piatra şlefuită a fântânii dar el nu era conştient de niciunul dintre aceste frumoase amănunte. Era absent, pierdut în gânduri care îi răscoleau emoţiile ascunse până în punctul în care îi provocau fiori fizici. Îi trezea amintiri pe

care le credea îngropate pentru totdeauna în străfundul memoriei. Ian vorbise ore în şir despre Marina, cu candoare, cu afecţiune adevărată şi reuşise, cu această tenacitate inocentă, să-l facă să se simtă vinovat pentru că încercase să-i manipuleze sentimentele de afecţiune faţă de singura persoană care îi arătase o dragoste sinceră: Marina. El îşi pusese supărarea înaintea şi în detrimentul sentimentelor fiului lui. Se purtase ca un ticălos. Cu gelozia şi dorinţa lui de posesiune îi netezise drumul singurei persoane cu destulă putere ca să-i ia de ce se temea mai mult, încrederea ei. Îi netezise drumul lui Sebastián.

— Trebuie să-i spui ce simţi. Brandon s-a întors spre vărul lui. Cândva, acum mulţi ani, mi-ai dat acelaşi sfat, îţi mai aminteşti?

Justin se aşezase pe singurul loc liber din grădina umbroasă, în faţa lui. Nopţile erau răcoroase în Ronda, şi plantele din grădină întăreau această senzaţie plăcută.

— Aş pierde timpul, i-a răspuns calm.

— Este încă soţia ta. Brandon l-a privit drept, cu chipul de o seriozitate mortală. Nu eşti în stare să faci pasul hotărâtor care s-o îndepărteze din viaţa ta pentru totdeauna, corectează-mă dacă greşesc. Câtă vreme este legată de tine prin căsătorie, va face parte din viaţa ta, chiar dacă se află la mii de mile distanţă.

— Ne-am căsătorit după ritualul catolic, Justin. Un divorţ este nevalabil.

— Acest amănunt nu te-ar opri dacă nu ai mai vrea să fii legat de ea.

— Am făcut multe greşeli pe care nu pot să le mai îndrept, e târziu să încerc să fac contrariul.

— Aurora şi cu mine am pierdut multă vreme din pricini la fel de neînsemnate ca acestea pe care le invoci şi în spatele cărora te ascunzi ca după un scut.

— Nu doresc să vorbesc despre sentimentele mele, nu este cel mai nimerit moment, vere.

— Ştii de ce sora şi cumnatul tău şi-au grăbit întoarcerea? Brandon a continuat să tacă. Sebastián se însoară duminica viitoare. Mărturisirea lui Justin l-a năucit un moment. Şi cum Marina este încă măritată cu tine, este limpede că nu cu ea se însoară.

Sebastián se însura? Cu neputinţă!

— De unde ştii? l-a întrebat cu glas ţipător.

— Soţia mea se amuză cu bârfele pe care le-a adus sora ta de la Córdoba. Brandon nu ştia ce să spună sau să creadă, era tulburat. Când au început, am plecat de nebun să caut scăpare. Brandon nu a putut să-şi ascundă o urmă de zâmbet auzind vorbele lui Justin. Ar trebui să îngădui ca Ian să vină la Ronda cu noi măcar o dată pe an, ar fi bine pentru el.

— Te joci cu focul, l-a avertizat.

— Ronda nu e Córdoba, Brandon. Ştii că fiul tău se bucură de clima spaniolă şi de ambianţa puţin formală care se respiră aici. E bine pentru copii, îi educă fără rigiditatea pe care amândoi o urâm.

— Îmi sugerezi să îngădui ca fiul meu să zburde ca un sălbatic două sau trei luni pe an?

Văzut aşa, s-a gândit Justin, părea cam exagerat.

— Îmi faci copiii sălbatici? l-a întrebat pe un ton supărat, dar Brandon ştia că nu era.

Justin era primul care îi cataloga astfel.

— Pot să-ţi spun pe litere dacă doreşti.

Dar nu a fost nevoie, Justin era pe deplin conştient de libertatea de care se bucurau copiii lui şi nu avea de gând s-o schimbe cu nimic.

— Acceptă-mi sfatul, vere. Mai încearcă o dată înainte să te dai bătut.

Dar Brandon nu lua la socoteală această posibilitate. Ceea ce era îngropat, îngropat trebuia să rămână. Amândoi verii au continuat să se bucure de răcoarea nopţii şi de parfumul florilor din curte, fără să mai spună nimic altceva.

CAPITOLUL 31

Catedrala Sfânta Maria din Córdoba era împodobită cu trandafiri roşii şi crini albi. Sutele de flori îi învăluiau cu un parfum intens şi pătrunzător pe oaspeţii care aşteptau sosirea miresei. Stând drept la altar, Sebastián se uita cu oarecare nervozitate la uşa bisericii, văzând întârzierea miresei. Era cu spatele la altar şi, cu degetul arătător, încerca să-şi slăbească legătura de la gât ce părea să-l strângă prea tare, dar ea ştia că era din cauza nerăbdării. Marina simţea că i se umplu ochii de lacrimi privind fericirea de pe chipul lui Sebastián în timp ce aştepta. Se întâmplaseră multe de la sosirea ei la Zambra. Când s-a întors din Anglia cu timp în urmă, o făcuse frântă de durere, răvăşită de emoţii şi însărcinată cu un bărbat care dovedise într-un mod categoric că nu o iubea. Sebastián fusese sprijinul ei de nepreţuit în acele zile de frustrare şi pline de o agonie supremă, se purtase cu ea ca şi în trecut, când era o fetiţă timidă şi plângea neconsolată absenţa unei mame. Vreme de luni întregi fusese umărul pe care îşi plânsese nenorocul, nefericirea. Sebastián îi înghiţise furia arzătoare care o stăpânea în momentul în care nu s-a mai compătimit pentru iubirea ei imposibilă. A consolat-o cu răbdare, aşteptând să ocupe locul în inima ei goală, dar când a înţeles că ea nu putea să-i răspundă cum voia, îşi acceptase destinul şi lăsase lucrurile să-şi urmeze cursul… până în acel moment când aştepta sosirea miresei lui.

Marina era în dimineaţa aceea naşa mirelui; tatăl ei, contele de Zambra era naşul miresei, nepoata lui prin alianţă. Teresa. Pe Marina o uimeau întorsăturile destinului. Sebastián îi declarase iubire veşnică, Teresa ofta şi plângea după iubirea lui Alejandro, dar viaţa avea metode anume ca

să şteargă sau să micşoreze dezamăgirile ce cuprindeau inima din cauza hotărârilor nepotrivite. Teresa şi Sebastián împărtăşiseră o mărturisire când ea a primit lovitura pe care nu ar trebui s-o primească niciodată o femeie îndrăgostită, şi cu atât mai puţin din partea persoanei faţă de care îşi revărsase iubirea şi acest lucru a dezlănţuit, câteva luni mai târziu, o iubire care depăşea toate limitele şi prejudecăţile.

Clopotele bisericii au început să bată vesele anunţând sosirea miresei. Sebastián s-a uitat la Marina cu nervii întinşi la maximum. Ea i-a zâmbit ca să-i dea curaj. Contele de Zambra, îmbrăcat impecabil, ducea de braţ o mireasă radioasă care mergea alături de el, dreaptă şi zâmbitoare. Teresa era îmbrăcată elegant, gesturile ei arătau că se simţea foarte sigură pe ea şi fericită că făcea pasul care o va uni pentru totdeauna de Sebastián. Marina s-a bucurat în sinea ei de acest moment special.

— Ce frumoasă e! a murmurat Sebastián.

— Cea mai frumoasă mireasă dintre toate! Femeia pe care o meriţi.

Sebastián i-a făcut cu ochiul, în semn de acceptare a vorbelor ei. Marina nu s-a mai uitat la tatăl ei ca să-şi îndrepte privirea spre fratele ei care încerca s-o stăpânească pe o Serena nerăbdătoare să vină la ea. I-a făcut un semn de refuz din cap dar fetiţa nu înţelegea de ce nu putea să stea lângă ea în altarul mare. Când micuţa a făcut un gest ca să scape din mâna lui Lorenzo, Ewan a ţinut-o de braţ şi i-a şoptit ceva la ureche. Marina nu ştia ce, dar cuvintele acelea au făcut-o pe Serena să stea liniştită şi să nu se mai mişte, chiar dacă se bosumflase în chip de protest.

Când Marina s-a convins că Lorenzo ţinea situaţia sub control, şi-a întors atenţia către mire. Sebastián i-a întins mâna ca să vină mai aproape de el. Marina a acceptat gestul şi s-a; apropiat. Sebastián i-a şoptit la ureche ceva

ce i-a smuls un hohot de râs, pe care ea l-a oprit să se audă acoperindu-i gura cu mâna înmănuşată şi apoi i-a făcut semn să se stăpânească, se aflau într-un loc sfânt. Dar el era prea fericit şi nu putea s-o ascundă, de aceea o făcea să participe la bucuria lui.

Pentru bărbatul care privea scena dintr-un colţ întunecat al bisericii, complicitatea dintre mire şi naşă putea fi interpretată în multe feluri. Marina era superbă, mult mai mult decât îşi închipuise. Părul castaniu îi strălucea de la lumina lumânărilor aprinse, în ciuda mantiei din dantelă care îl acoperea. Îl prinsese într-un pieptene din fildeş care îi dădea o înfăţişare maiestuoasă. Ochii lui Brandon s-au fixat pe mireasă, care îşi făcea intrarea chiar în acel moment alături de contele de Zambra şi a avut cea mai mare surpriză când a văzut că era Teresa, verişoara Marinei.

*

Brandon se luptase aprig cu dorinţa care pusese stăpânire pe el de a vedea cu ochii lui nunta rivalului. Trebuia să se asigure şi de aceea se afla în biserică, în zona cea mai întunecoasă şi mai îndepărtată de scena nunţii. Statura lui uriaşă fusese o problemă dar amvonul, tribuna înălţată de unde se rosteau predicile, în apropiere de prezbiteriu, fusese de mare ajutor ca să-l ascundă. A urmărit drumul miresei şi al naşului până au ajuns la altarul unde aşteptau Sebastián şi Marina. Când Brandon a văzut cu ochii lui privirea iubitoare pe care Sebastián i-a adresat-o Teresei, nu a mai avut nici cea mai mică îndoială în privinţa sentimentelor intense pe care le împărtăşeau. Şi atunci remuşcările l-au biciuit nemiloase. Prin faptele lui o îndepărtase pe singura femeie la care ţinuse cu adevărat. Îngăduise ca gelozia să-i conducă mintea până în punctul în care acţionase ca un descreierat şi îl făcuse să comită cele

mai mari nebunii din viaţa lui. O pierduse pe Marina şi era singurul vinovat. Slujba începuse şi Brandon s-a gândit să părăsească biserica dar a judecat mai prudent să aştepte până o vor face oaspeţii. Va putea să se ascundă printre lumea care va ieşi din lăcaşul sfânt la sfârşitul ceremoniei. De aceea a închis ochii şi a aşteptat.

Lorenzo a oftat cu un pic de nerăbdare. Să-şi împiedice nepoata să nu fugă la Marina era mult mai greu decât să se lupte cu un taur. Serena voia să se ducă la mama ei ca s-o îmbrăţişeze şi ca să vadă mai bine lumea care luase loc în bănci. El îşi epuizase argumentele cu care s-o ţină în frâu. Marina urmărea îngrijorată agitaţia permanentă a fiicei ei. I-a făcut semn lui Lorenzo să îi dea drumul, a făcut doi paşi înapoi şi i-a întins mâna ca pe o invitaţie, pe care fetiţa a acceptat-o de îndată. Serena a luat-o la fugă şi în liniştea şi tăcerea ceremoniei cuvântul „mami” a fost limpede auzit de toţi cei care ascultau cuvântul omului lui Dumnezeu. Marina i-a făcut semn cu degetul pe buze ca să tacă, dar fetiţa era prea emoţionată ca să-şi stăpânească energia.

— Sus, mami, sus!

Ca să nu abată atenţia oaspeţilor la ceremonie de la perechea care se căsătorea, Marina a ridicat-o în braţe pe fiica sa şi a strâns-o cu drag ca s-o facă să tacă.

— Mi-ai promis că o să fii cuminte, a mustrat-o în şoaptă, trebuie să te întorci la unchiul Lorenzo până se termină slujba.

Fetiţa s-a uitat la ea ca şi cum asta ar fi fost ceva cu neputinţă, şi Marina a ştiut că doar un lucru o va putea face să tacă. I-a făcut un semn lui Ewan să se apropie de ea. Băiatul a ascultat-o cuminte. Ea a făcut încă un pas înapoi, ca să se aplece spre el şi să-i şoptească s-o ducă pe Serena de mână până în fundul bisericii şi să-i aprindă o lumânare, astfel va putea să-i distragă atenţia până se va termina nunta. El a încuviinţat dând din cap, şi Marina a dat-o jos

din braţe pe fetiţă asigurând-o că Ewan va aprinde o lumânare în numele ei, dar trebuia să spună în schimb o rugăciune, ca acelea pe care le spunea serile înainte să se culce. Serena a zâmbit entuziasmată şi a luat mâna pe care i-o întindea Ewan. Marina s-a uitat la cei doi copii care se îndepărtau şuşotind. Lorenzo a ridicat ochii spre cer în semn de recunoştinţă, acum putea să se bucure de ceremonie. Dacă Marina ar fi bănuit pentru un moment că sugestia făcută lui Ewan de a o lua pe fetiţă va dezlănţui un dezastru în viaţa sa, ar fi lăsat-o să facă tot tărăboiul din lume. Copiii trebuiau să treacă prin amvon şi pe lângă Brandon ca să ajungă la lumânări. Marina şi-a îndreptat atenţia spre miri, care începeau să rostească în acel moment, jurămintele de credinţă.

*

Cuvântul „mami”, în tăcerea din biserică, l-a făcut pe Brandon să deschidă ochii curios, dar, când a văzut fetiţa pe care o ridica Marina în braţe, a făcut un pas înapoi, năucit cu desăvârşire. A privit cu inima ieşindu-i din piept zâmbetul frumos pe care i-l oferea micuţei, gestul drăgăstos cu care a îmbrăţişat-o şi i-a dat drumul. Micuţa a dispărut din faţa ochilor lui, dar Brandon nu ştia de ce se simţea pătruns de emoţii contradictorii. De ce fetiţa îi spusese Marinei „mami”? Nu! Nu putea fi adevărat! Cum putea să fie atât de prost? A înjurat printre dinţi şi câteva persoane care ascultau jurămintele s-au întors spre el mustrătoare. Brandon nu a putut să se scuze, pentru că atenţia i s-a întors spre cei doi copii care treceau pe lângă el râzând şi şuşotind. Şi-a rezemat spatele de parcă picioarele nu l-ar mai fi ţinut şi i-a urmărit cu privirea tulburată. Băiatul trebuie să fi avut în jur de zece sau doisprezece ani şi răspundea cu o răbdare fără margini la întrebările puse de micuţă. A hotărât să-i urmărească,

împins de o nevoie pe care nu o înţelegea şi pe care nu era dispus s-o analizeze. S-a uitat la părul castaniu al fetiţei, la buclele care scăpaseră din fileul care le ţinea şi se mişcau în ritmul paşilor ei mici. Când i-a văzut oprindu-se în dreptul lumânărilor aprinse, s-a aşezat în spatele lor cu multă grijă ca să nu-i sperie şi s-a lăsat să cadă pe banca din lemn unde credincioşii se rugau şi îşi exprimau mulţumirile. Trupul îi era cuprins de o teamă iraţională. Fără să poată nici măcar clipi, a văzut cum băiatul încerca să aprindă o lumânare, dar nu reuşea, feştila pusă într-o parte a lumânărilor pentru ca enoriaşii să o folosească se opunea şi a înţeles că i se oferea o posibilitate valoroasă să se apropie de ei. S-a ridicat cât era de înalt şi a făcut cei trei paşi care îl despărţeau de micuţi. Tăcerea din biserică fusese întreruptă de începutul cântecelor, ceremonia se încheiase. Fetiţa se ridica pe vârfuri ca să ajungă la lumânările aprinse, dar băiatul îi dădea cu delicateţe mâna la o parte.

— Nu e voie să le atingi, sunt rugăciunile oamenilor adresate lui Dumnezeu. Dar Serena nu înţelegea ce îi explica Ewan. Şi, în plus, poţi să te arzi.

— Aveţi nevoie de ajutor?

Amândoi copiii s-au întors spre glas cu oarecare surprindere. Serena s-a împiedicat, dar mâna lui Brandon a oprit-o să cadă în fund. Fetiţa şi-a dat la o parte o şuviţă de păr care îi scăpase din pieptănătură, îi juca pe chip şi nu îi îngăduia să se uite la necunoscut cum voia, cu un interes neobişnuit.

— Mulţumesc, i-a spus cu un glas care l-a lovit pe Brandon în inimă provocându-i acelaşi efect ca un pumnal.

El, privind la ochii verzi ai fetiţei, care străluceau în lumina lumânărilor, a crezut că o să cadă la pământ fulgerat. Dumnezeule din ceruri! O s-o omoare pe Marina! Ewan s-a uitat la necunoscut cu multă neîncredere. Uriaşul nu-şi lua ochii de la Serena şi asta l-a neliniştit.

— Voiam să aprind o lumânare, i-a explicat cu glas precaut în timp ce se uita înspre locul unde stătea Lorenzo.

Dar se aflau prea departe de el şi nu putea să strige în casa lui Dumnezeu ca să-l cheme. Fetiţa a dat capul pe spate ca să se poată uita la Brandon cu toată înălţimea lui. Dându-şi seama de asta, el s-a lăsat pe vine în faţa ei.

— Bună, cum te cheamă?

În inocenţa ei de copil, Serena i-a zâmbit. Ochii îi străluceau cu interes, nu mai văzuse niciodată un uriaş din poveşti dar trebuie să fi fost un uriaş bun fiindcă îi zâmbea la fel ca prietenul Ian.

— Pe mine? l-a întrebat cu ochii cât farfuriile. Selena! Inima lui Brandon a tresărit la auzul glasului de copil. Era superbă! Cea mai frumoasă fetiţă din lume. „Ce-ai făcut, Marina? Cum ai putut?”, s-a întrebat cu răsuflarea tăiată de emoţiile care îl copleşeau.

— Nu trebuie să vorbeşti cu necunoscuţi, a mustrat-o Ewan pe Serena cu glas speriat.

Brandon a simţit o arsură în măruntaie. Era un străin în viaţa acestei fiinţe minunate, din vina Marinei. Cum putuse să-i facă aşa ceva? Era sângele lui! Dar nu va pierde ocazia care i se oferise. Acum vedea limpede motivul pentru care simţise nevoia neîntârziată să fie în biserică în dimineaţa aceea de duminică.

— Eu nu sunt un necunoscut, sunt tatăl lui Ian.

Auzind numele prietenului său, Ewan şi-a relaxat umerii micuţi. Serena a aplaudat entuziasmată la auzul numelui băiatului care se jucase cu ea şi care o tratase cu afecţiune.

— Han! a încercat să spună cu limba ei de cârpă.

— Da, micuţo, Ian Douglas McGregor, le-a amintit. Serena s-a uitat pe după umerii lui Brandon ca şi cum s-ar fi aşteptat să fie ascuns în spatele lui lat.

— Eu mă numesc Ewan.

Brandon a clipit când a auzit numele băiatului ce îi

întinsese mâna ca să-l salute politicos. A luat-o, nefiind conştient de ceea ce făcea, dar nişte paşi l-au împiedicat să îi răspundă verbal la salut. Lorenzo plecase de la locul lui din altar ca să caute copiii, întârziau prea mult. Când Brandon s-a răsucit spre cumnatul lui a putut să audă exclamaţia de surpriză pe care a scos-o Lorenzo văzându-l pe vine în faţa Serenei.

— Ce cauţi aici?

Brandon ar putea să râdă de gluma crudă a destinului. Venise până la biserică pentru că voia să vadă cu ochii lui că Sebastián se căsătorea într-adevăr. În schimb afla cea mai mare trădare din viaţa lui. Înşelăciunea cea mai josnică dintre toate.

— Descopăr o trădare, a spus Brandon cu glas şoptit. Lorenzo nu avea cum să ştie că era un adevărat chin să se stăpânească şi să nu strige înjurături şi blesteme ca un apucat.

— Te rog să te gândeşti la ce faci mai departe. Sfatul meu este să nu işti scandal, ne aflăm în casa lui Dumnezeu.

Brandon s-a ridicat în toată înălţimea lui şi a rămas în faţa lui Lorenzo, cu ochii ca nişte pumnale.

— Spune-i surorii tale că vreau să vorbesc cu ea numaidecât! Voi avea grijă de copii până atunci.

Lorenzo a refuzat vehement dând din cap în timp ce întindea mâna ca să o ia pe nepoata lui dar Serena era prea ocupată să urmărească schimbul de cuvinte dintre cei doi adulţi ca să accepte mâna unchiului ei.

— Ar trebui să mă omori înainte să ţi-i încredinţez! Brandon a strâns din dinţi atât de tare, încât Lorenzo a crezut că şi-i va rupe.

— Vei îngădui ca Serena să mă însoţească dacă nu vrei să fac un scandal aşa de mare că se vor cutremura pereţii acestui lăcaş, l-a ameninţat, dar Lorenzo i-a susţinut privirea fără să-i pese de avertismentul lui.

— E dreptul tău să faci cât scandal doreşti, dar

nepoata mea vine cu mine.

— Sunt tatăl ei, fir-ar să fie! N-am să-i fac niciun rău, a exclamat profund îndurerat.

Amândoi bărbaţii s-au privit cu o provocare în ochi. Copiii îşi îndreptaseră din nou atenţia către lumânări, tot încercând să aprindă una.

— Vei înţelege că azi nu este momentul potrivit ca Marina să aibă o discuţie cu tine, nu-i aşa? Ai cuvântul meu că o va face mâine dimineaţă la moşia noastră, Stejărişurile. Brandon voia să protesteze dar Lorenzo nu l-a lăsat. Crede-mă, nu îţi voi mai face nicio altă concesie. Când a terminat de rostit vorbele, a lăsat ochii în jos spre nepoata lui şi i-a zâmbit. Hai, bombonico, mama ta ne aşteaptă.

Brandon a rămas locului privind plecarea lui Lorenzo cu copiii. A închis ochii şi şi-a înghiţit amarul care ameninţa să-i perforeze stomacul. Dumnezeu să aibă milă de Marina! Pentru că el nu va avea.

Întoarcerea la altar a lui Lorenzo, cu chipul umbrit de îngrijorare a făcut-o pe Marina să se alarmeze, dar părea că totul era bine, ducea amândoi copiii de mână şi, lucru curios, Serena nu protesta. Ceremonia se încheiase şi totul ieşise perfect. Teresa era radioasă la braţul lui Sebastián iar el o privea de parcă ar fi fost singura femeie din lume. Serena s-a eliberat din mâna lui Lorenzo şi a alergat la ea, care a ridicat-o neîncetând să-i zâmbească.

— Ai fost cuminte? a întrebat-o cu emoţie în glas.

Serena i-a făcut un gest afirmativ din căpşorul plin de bucle.

— Marina, trebuie să-ţi spun... Dar ea nu îl asculta pe fratele ei. O mişcare îi atrăsese cu desăvârşire atenţia. S-a uitat fix la bărbatul oprit în mijlocul bisericii, printre băncile goale. Era îmbrăcat cu multă eleganţă; chiar dacă avea părul prea lung pentru regulile pe care le dicta moda. I-a privit redingota neagră, pantalonii gri şi batista albă care îi

împodobea gâtul puternic; nodul batistei era prins cu un ac cu safire. Pălăria şi mănuşile le ţinea în mână; în semn de respect pentru locul în care se afla, dar Marina nu a mai putut să se uite, s-a întors foarte iute şi palidă de moarte. Altarul se învârtea în jurul ei, inima începuse să-i bată nebuneşte. Doreşte să-ţi vorbească.

A auzit vorbele fratelui ei ca şi cum ar fi fost foarte departe, deşi Lorenzo se afla la un pas de ea; şi atunci de ce ea nu putea să-l audă? Era tulburată, ameţită, gata să vomite. Din fericire stătea cu spatele la oaspeţii care se apropiau ca să-i felicite pe miri. I-a dat drumul Serenei, care a alergat în braţele lui Sebastián. Fetiţa voia să-l sărute pe mire, cum făceau toate celelalte femei care se aflau în biserică. Marina a fost recunoscătoare că rămăsese singură, fiindcă trebuia să se ţină de ceva sau va cădea la pământ.

— Lorenzo! Fratele ei a sosit la timp şi a reuşit s-o ia de mijloc. Marina închisese ochii, dar i-a deschis o secundă mai târziu. Dumnezeule, Serena! a exclamat cu groază. Lorenzo reuşea să ascundă cu trupul lui nervozitatea care o stăpânea pe sora sa, pentru ca oaspeţii să nu bănuiască nimic; toate privirile erau îndreptate spre miri. Surpriza de a-l vedea pe Brandon o umpluse de teamă. A blestemat dezastrul ce putea să înceapă dintr-un moment într-altul la nunta verişoarei sale şi a celui mai bun prieten dar, slavă Domnului, oaspeţii credeau că se împiedicase de treaptă şi chiar dacă tatăl ei o privea cu suspiciune, ea a putut să-i ofere un zâmbet şovăitor care l-a liniştit. Nu pot să respir! a exclamat cu răsuflarea întretăiată şi deodată a cuprins-o o panică îngrozitoare.

A căutat-o din ochi pe fiica ei şi a văzut că alerga spre locul unde stătea Brandon cu ochii aţintiţi pe ea; Ewan o urma foarte îndeaproape. Marina a simţit o spaimă cum nu mai simţise niciodată. I s-a strâns inima; ce făcea el în biserică? Nu putea să găsească răspuns la această întrebare care o umplea de nesiguranţă.

— Ce se-ntâmplă, Marina?

Ea nu a putut să răspundă la întrebarea rostită de tatăl ei, era tot cu ochii pironiţi pe Brandon şi pe Serena, care trecuse foarte aproape de el, atât de aproape încât poala rochiei ei atinsese pantalonii lui. Marina a observat gestul lui Brandon care a mângâiat cu vârful degetelor buclele Serenei, ce îi unduiau pe umerii mici din cauza alergării. Se deschiseseră amândouă părţile uşii din lemn de la intrarea principală în catedrală. Ochii Marinei s-au întors spre cei ai lui Lorenzo, cu o întrebare mută.

— Vrea să-ţi vorbească, i-a răspuns el.

Cu neputinţă! s-a gândit ea. Ochii lui Brandon arătau că avea ceva mult mai rău în minte pentru ea decât o discuţie într-o biserică plină de lume.

— Caută copiii! a murmurat cu glas îngrozit. Teresa continua să primească felicitările oaspeţilor, care rămâneau străini de furtuna care o zguduia pe naşa mirelui. Trebuie să-i duci de aici.

— Nu e nevoie.

Marina voia să-i răspundă energică, dar Brandon începuse să înainteze spre ea. Ewan o ducea de mână pe Serena spre piaţă, ca să aştepte ieşirea mirilor alături de ceilalţi. În biserică mai rămăseseră câţiva, care se pregăteau să iasă ca să-i aştepte pe miri.

— Cum îndrăzneşti?! a exclamat Álvaro del Valle. Descoperise, în sfârşit, prezenţa lui Brandon în biserică. Nemernicule!

Prin mintea lui Álvaro au trecut momentele neplăcute pe care le trăise fiica lui din cauza acelei canalii. O smulsese de lângă el ca s-o ducă departe fără să ţină seama de cât de mult avea el nevoie de fiica lui. Şi vreme de luni îi provocase o durere sfâşietoare. Ochii lui au căutat-o pe nepoată şi a văzut-o de mâna lui Ewan în primul rând al oaspeţilor care aşteptau. Serena era un dar al cerului dar nu putea să ignore că avea sânge străin, o

pată în familia del Valle, un afront pe care el nu avea de gând să-l uite. Inima i s-a umplut de supărare amară. Deodată a îndreptat un pistol, pe care îl scosese din redingota neagră, spre bărbatul care continua să meargă înspre fiica lui, cu furia ieşindu-i prin toţi porii. Nu avea de gând să îngăduie ca Marina să sufere pe pielea ei jignirea uitării lui. Fiica lui fusese repudiată ca soţie o dată şi nemernicul nu va avea o a doua ocazie ca s-o dispreţuiască, chiar dacă ar depinde viaţa lui de asta.

— Tată! Lasă arma!

Ochii Marinei străluceau cu groază. Lorenzo a mers iute spre tatăl lor încercând să-l dezarmeze. Sebastián avea ochii aţintiţi pe Brandon. Catedrala era practic goală, de aceea prezenţa lui Brandon s-a făcut vizibilă celor ce aşteptau în altar.

— Ce face el aici? a reuşit să întrebe Sebastián cu dinţii strânşi de furie, privind chipul schimonosit al Marinei.

Celelalte persoane care se mai aflau în biserică au început să strige, surprinse să-l vadă pe naş ameninţând cu arma un necunoscut. Totul s-a petrecut foarte repede dar Marina a simţit totul foarte încet. Brandon şi-a continuat înaintarea cu ochii verzi plini de mânie. Avea buzele strânse într-o linie amară pe care nu s-a deranjat s-o ascundă şi pumnii strânşi pe lângă trup. Lăsase pălăria şi mănuşile pe banca pe care stătuse. Să-l vadă în starea aceea de furie a paralizat-o şi când a auzit detunătura a simţit că fierea îi suia până pe cerul gurii şi aerul îi rămânea reţinut în plămâni. Şi-a întors chipul către tatăl ei şi a văzut cu groază fumul gros care ieşea din arma pe care o ţinea în mână. O secundă mai târziu a întors capul spre Brandon şi şi-a înfipt privirea pe pata roşie care începea să-i mânjească vesta dar acest lucru nu i-a oprit mersul care continua spre locul unde se afla ea. Ochii lui verzi treceau prin ea şi Marina a dat în mod inconştient un pas înapoi. Pata de sânge creştea într-un ritm alarmant, rana părea foarte gravă, dar Brandon

nu şi-a oprit paşii.

— Fir-ar să fie! Voiam doar să vorbesc cu tine! a exclamat el înainte să cadă la pământ cu zgomot.

A rămas inconştient pe jos, rănit de moarte la picioarele Marinei.

CAPITOLUL 32

Nenorocirea se ţinea de capul familiei del Valle. Brandon se zbătea între viaţă şi moarte iar contele de Zambra fusese arestat pentru încercarea de asasinat împotriva ginerelui său. Diego şi Justin ajunseseră dimineaţa foarte devreme în Córdoba. Telegrama trimisă de Lorenzo fusese scurtă, dar clară. Cass şi Aurora rămăseseră în Ronda ca să aibă grijă de copii şi să aştepte veşti despre viaţa lui Brandon. Doliul îmbrăcase în negru pereţii palatului Zambra. Sebastián şi Teresa anulaseră banchetul şi voiajul de nuntă. Nu puteau să plece fără să ştie ce se va întâmpla cu contele şi încotro va duce această nenorocire. Lorenzo ştergea cu paşii lui dalele de marmură de pe jos. Existau prea mulţi martori la tentativa de asasinat pentru ca tatăl lui să fie eliberat de acuzaţii. Chestiunea părea foarte serioasă şi el era cu adevărat îngrijorat. Totul depindea de un fir subţire care se putea rupe în orice moment. Dacă Brandon nu reuşea să supravieţuiască împuşcăturii, viaţa contelui nu va mai face doi bani, va avea puţine şanse să scape de spânzurătoare. Medicul abia dacă le dăduse speranţe. Glonţul fusese scos dar nu putuse să împiedice infectarea gravă a rănii. Lorenzo a îndurat în tăcere fiorul care l-a străbătut din cap până-n picioare.

Marina se chinuia până la extrema de a simţi o durere fizică. Îl urâse pe Brandon din tot sufletul dar nu într-atât încât să-i dorească moartea. Sfântă Fecioară! La ce se

gândea tatăl ei când a acţionat aşa de pripit? Şi cel mai îngrijorător, de unde scosese arma ca să-l împuşte pe Brandon? Marina a oftat amar şi nu a mai privit înspre grădina palatului. Şi-a întors trupul încordat către patul unde era culcat Brandon. Medicul făcuse tot ce putuse pentru el, şi acum viaţa lui era în mâinile lui Dumnezeu.

A făcut paşii care o despărţeau de trupul inconştient, dar foarte încet, de parcă s-ar fi îndreptat spre eşafod. Când a ajuns unde era culcat şi acoperit doar cu un cearşaf, a întins mâna ca să-i atingă fruntea. A văzut că încă arde din cauza febrei. Marina şi-a muşcat buza ca să-şi stăpânească un geamăt ce părea de spaimă. Dacă Brandon va muri, tatăl ei va fi spânzurat pentru crimă. Se simţea chinuită într-un fel pentru care nu putea găsi alinare, când inima bate împinsă de un sistem de apărare dar cu bătăi încete, premonitorii ale unei furtuni care încă nu a trecut. Se temea pentru tatăl ei, se ruga pentru viaţa lui Brandon şi în mijlocul acelui haos emoţional iscat de dorinţa ei păgână de răzbunare şi de sentimentul creştinesc de iertare ştirbit, a început să înalţe o rugă fierbinte pentru libertatea tatălui şi viaţa soţului ei. Ea fusese cauza tragediei ce atârna deasupra capetelor lor.

A îngenuncheat lângă pat şi a închis ochii. Zbuciumul ei trebuia să şi-l asume şi să plătească datoria spirituală meritată şi implora din tot sufletul să nu fie cu viaţa unuia sau altuia. Marina s-a rugat cum se roagă sufletele martirizate, fără speranţă dar cu credinţă, fără să ceară favoarea, ci iertarea. Şi-a spălat păcatele pe patul de suferinţă al lui Brandon până a rămas fără puteri, până când istovirea a pus stăpânire pe ea. A continuat să stea în genunchi, cu mâinile împreunate într-un gest de umilinţă şi de implorare. Dacă Brandon va trăi, ea va plăti preţul promis.

*

În salonul mare de la Zambra mai mulţi bărbaţi păstrau tăcerea, dar se priveau cu dispreţ adânc şi ranchiună prost ascunsă. Lorenzo îl scruta pe vărul Diego cu ochi întrebători. Din atitudinea lui se vedea limpede că acesta se situase de partea lui Brandon, chiar dacă el nu era prezent în salon. Sebastián, în schimb, îl privea pe Justin cu o provocare în ochii căprui. Toţi patru aşteptau în tăcere un deznodământ sau altul dar Marina tot nu cobora din camera în care îl instalaseră pe Brandon. Să-l scoată din spital după ce primise tratamentul necesar pentru rana sa fusese o greşeală îngrozitoare, dar sora lui poruncise categoric să fie mutat la palat. Lorenzo protestase împotriva hotărârii ei dar ea îi spusese că, dacă Brandon va fi să moară, nu o va face într-un loc străin şi fără rude alături. Medicul se spălase pe mâini în privinţa asta chiar dacă acceptase hotărârea soţiei, căci credea cu adevărat că scoţianul va muri şi dacă se întâmpla asta, era mai bine să fie înconjurat de cei apropiaţi.

Teresa poruncise să se aducă o gustare pentru bărbaţi, probabil erau flămânzi, căci din ziua de dinainte nu mai mâncaseră nimic, şi stomacul gol nu ajuta la ceva. Dorea foarte mult să se ducă la verişoara ei s-o consoleze dar Marina ceruse să fie singură în camera lui Brandon şi ea nu putea să facă nimic, altceva decât să-i respecte această hotărâre. Ewan şi Serena erau în grija doicii, care avea poruncă expresă să nu îi scoată din camerele lor. Zambra închidea între zidurile sale o tăcere ce putea deveni primejdioasă.

*

Durerea din coaste era de nesuportat. Brandon a încercat să ridice mâna stângă ca să-şi atingă rana, dar i-a fost cu neputinţă, avea braţul prins într-o eşarfa. Când a

încercat cu dreapta, degetele au atins părul moale al unei femei şi Brandon a ştiut că era al Marinei. Ce făcea trântită pe jos? Mai mult, ce făcea el în palatul Zambra? Dar deodată şi-a amintit: contele îl împuşcase când încerca să se aproprie de Marina. Brandon nu se simţise în stare să plece din biserică fără să vorbească mai întâi cu ea, să ajungă la o înţelegere ca să aibă apoi o discuţie paşnică, în ciuda furiei care îl stăpânea, dar totul scăpase de sub control. A ridicat puţin capul ca s-o privească. Ţinea capul sprijinit de pat şi după poziţia corpului şi-a dat seama că probabil petrecuse multe ore stând pe jos. De ce dormea aplecată pe pat? Instinctiv, a înfăşurat pe degete o şuviţă din mătăsosul ei păr castaniu. A mângâiat-o cu o profundă duioşie. Trecuse atâta timp de când o mângâiase, încât abia îşi mai amintea atingerea pielii ei de porţelan. A făcut o mişcare ca să se scoale dar a simţit o durere puternică în piept care i-a smuls un geamăt ce a făcut ca Marina să deschidă ochii brusc. Pentru o clipă eternă s-au privit fără ranchiună, fără veninul otrăvitor care îi devorase timp de luni. Brandon a putut să observe în ochii ei imensa uşurare care a cuprins-o văzându-l treaz; speranţa care renăştea în ea văzându-l conştient şi teama care dispărea în faţa minunii vindecării.

*

Marina şi-a înfipt ochii pe chipul palid al lui Brandon. O privea fără furie, ca în acea primă oară în grădini când i-a căzut în braţe de pe grilaj. Ruga ei fusese ascultată! A ieşit glonţ din cameră ca să-l caute pe medic, care nu plecase din palatul Zambra, se hotărâse să rămână ca să verifice dacă pacientul ieşea din starea critică. Minunea devenise realitate. Trecuse de linia care despărţea viaţa de moarte şi se întorcea mai puternic ca niciodată. Doctorul i-a dat Marinei toate indicaţiile ca să-l îngrijească până când se va

recupera, fără să creadă întru totul în norocul străinului. A promis că se va întoarce peste câteva zile. După plecarea doctorului, Marina a rămas singură cu Brandon.

— Cum te simţi?

Abia şi-a recunoscut glasul care îi ieşise din gâtlej.

— Tremur de moarte văzându-te.

Marina a închis ochii auzind răspunsul lui lipsit de reproş. Nu îl merita.

— Ne-am temut pentru viaţa ta.

Brandon a făcut un gest de durere când ea i-a atins fruntea ca să vadă dacă febra dăduse înapoi.

— Sunt un scoţian tare. Marina nu a putut să evite un zâmbet auzindu-l, se rugase mult pentru viaţa lui. Cred că-mi datorezi o scuză, i-a spus el cu chipul serios fără să-şi ia ochii verzi de pe chipul ei.

— Îţi datorez mai mult decât o scuză, o explicaţie, i-a spus cu glas încărcat de remuşcări. Şi ţi-o voi da în momentul în care te vei fi refăcut de tot, i-a promis.

— Ce face tatăl tău?

Marinei nu-i venea să creadă întrebarea lui plină de empatie. Fusese în pragul morţii din cauza lui dar chiar şi aşa îşi făcea griji pentru contele de Zambra.

— Tata este arestat. Marina nu a putut să-şi ascundă un geamăt. Şi-a pierdut capul, Brandon, nu era conştient de ce făcea. Ea încerca să justifice faptele tatălui ei. Jur! a exclamat plină de nelinişte.

Brandon a oftat cu greu, ca şi cum ceva l-ar fi împiedicat.

— Pot să-mi închipui motivele care l-au împins să facă ce a făcut dar nu pot să le înţeleg sau să le apreciez pe ale tale. Până la urmă auzise reproşul de pe buzele lui. Şi dintre toate, ale tale sunt cele mai primejdioase.

Marina şi-a muşcat buza de jos până şi-a făcut o rană mică.

— Tata are nevoie de ajutorul tău, sau va fi spânzurat

pentru încercare de asasinat, i-a spus cu glas tremurător.

Pupilele lui Brandon au strălucit într-un fel care i-a produs un fior în corp.

— A fost gata să reuşească, i-a reproşat cu duritate.

Ochii Marinei s-au înecat în lacrimi.

— E tatăl meu şi îl iubesc, i-a răspuns mâhnită. Voi face orice ca să-l ajut.

Brandon a strâns pumnii când a auzit-o. Aceste vorbe i-au amintit de altele pe care le-a rostit cu timp în urmă pentru Sebastián. Destinul era un ticălos tară scrupule.

— Voi vorbi cu autorităţile, le voi spune că rana mea a fost provocată de un accident nefericit; dacă mă vor crede sau nu, stă în mâinile lui Dumnezeu. Marina a izbucnit în plâns când l-a auzit. Nelinişte a fusese atât de mare încât abia putea să respire uşurată când a înţeles că el nu va cere socoteală pentru fapta contelui. Umerii i-au tremurat de emoţie. S-a uitat la Brandon cu imensă recunoştinţă. Însă am o condiţie.

Marina a clipit ca să-şi înlăture lacrimile ce îi împiedicau vederea.

— Orice vrei, i-a răspuns ea nesfârşit de recunoscătoare.

Brandon a privit-o intens. Marina a simţit un fior neaşteptat.

— O vreau pe Serena. Inima ei se oprise într-o pauză dureroasă. Brandon nu putea vorbi serios. Fiica mea, pentru viaţa tatălui tău.

***

Totul revenea la normal la Zambra. Brandon se recupera cu o repeziciune care îi uimea pe toţi şi îşi ţinuse cuvântul de a declara în faţa autorităţilor în favoarea tatălui ei, contele de Zambra. Mărturia lui şi cea a diferiţilor martori dezinteresaţi care susţineau că ceea ce s-a

întâmplat în biserică fusese un accident regretabil, făcuse să fie retrase acuzaţiile de tentativă de asasinat. Álvaro va putea se întoarcă acasă în câteva zile. Chiar dacă pata cauzată de fapta lui nu se putea şterge peste noapte, scăpase de spânzurătoare.

Iar Marina trebuia să-şi îndeplinească o promisiune. Îşi amintea perfect ce ceruse în rugile ei şi ce oferise în schimb, deşi în momentul acela nu ştiuse ce va trebui să dea drept compensaţie. Fiica ei pentru viaţa lui Brandon şi libertatea tatălui ei. Preţul era prea mare, dar ea îl va plăti ca o privilegiată creştină căreia i se acordase milă. Din momentul dureros în care Brandon îi spusese ce vrea în schimbul ajutorării tatălui ei, nu-l mai văzuse. Nu era în stare să îl privească în ochi ştiind că îi va lua ce iubea mai mult în viaţă. Raţiunea existenţei ei.

Lorenzo încercase să vorbească cu ea de mai multe ori, dar Marina era absentă pentru toţi, nu se simţea în stare să se prefacă în faţa lui şi nu voia să-i dea nicio explicaţie despre motivul pentru care era atât de zbuciumată şi mâhnită. Diego şi Justin se întorseseră la Ronda după ce se convinseseră că Brandon era în afară de primejdie şi că se recupera normal.

Brandon dorea ca Ian să fie informat personal despre recuperarea lui. Sebastián şi Teresa se instalaseră la moşia „Castanii” după ce fusese declarată nevinovăţia lui Álvaro del Valle. Marina evitase să le vorbească verişoarei ei şi lui Sebastián, stătea închisă în cameră rumegându-şi în tăcere neliniştea, profitând până la ultimul minut de compania Serenei. Toate celelalte încetaseră să mai aibă însemnătate pentru ea.

Lorenzo a bătut în uşa camerei în care se afla Brandon. Era profund recunoscător, fiindcă, datorită explicaţiei lui convingătoare, tatăl lor era liber de acuzaţii. Justiţia luase incidentul ca pe un accident nefericit într-o zi fericită, dar uşurarea pe care o simţea pentru acest

deznodământ nu îi înlătura îngrijorarea pentru sora lui. Pe măsură ce recuperarea cumnatului avansa, spiritul viu al surorii lui scădea. Abia o mai recunoştea şi Lorenzo bănuia că fusese mai mult decât îi povestise Marina iar el era gata să ajungă la rădăcina problemei.

Nu a aşteptat îngăduinţa să deschidă uşa, a apăsat pe clanţă şi a împins. Brandon stătea în picioare privind pe geamul dormitorului, care dădea în grădina de portocali. Nu mai avea braţul bandajat. Chiar dacă deocamdată nu putea să se îmbrace singur, făcea progrese. Încă îl surprindea forţa de care dădea dovadă scoţianul.

— Iartă-mă, nu am auzit răspunsul tău, i-a spus Lorenzo în chip de scuză, dar Brandon nu s-a întors, stătea tot cu ochii pe fereastră.

— Nu ţi l-am dat. Lorenzo a rămas nemişcat în mijlocul camerei neştiind ce să mai facă. Vii să-mi vorbeşti despre Marina?

Brandon s-a întors deodată spre Lorenzo şi amândoi bărbaţii s-au scrutat reciproc.

— Voiam să-ţi mulţumesc pentru gestul tău altruist de a declara în favoarea tatălui meu. Nu vom uita niciodată.

— Don Álvaro a acţionat ca un bărbat de onoare.

— Vorbele astea te onorează.

— Dar n-ai venit să vorbeşti despre conte, nu-i aşa?

— Vreau să ştiu de ce are sora mea atitudinea asta înfrântă. De ce ochii ei sunt resemnaţi. N-am văzut niciodată o femeie atât de învinsă fizic, atât de distrusă emoţional încât să nu vrea să facă nimic, doar să stea în dormitor. Şi-a pierdut apetitul, bucuria…

— Şi crezi că eu sunt de vină? l-a întrebat cu glas rece.

— Doar tu poţi să fii cauza acestei resemnări distructive, l-a înfruntat cu obişnuita lui sinceritate.

— Remuşcările sunt un venin puternic, i-a răspuns Brandon sec.

— Sora mea a fost mereu o femeie hotărâtă, cu o forţă şi o bucurie molipsitoare. Până să vii tu la Zambra, Marina a fost o femeie fericită.

Buzele lui Brandon s-au strâns de supărare.

— Are motive să fie îngrijorată.

— Mă văd obligat să te informez că, deşi îţi mulţumesc nespus pentru ce ai făcut pentru părintele nostru, nu am de gând să-ţi îngădui să-i faci rău Marinei.

Brandon a clipit uimit. Lorenzo credea că voia s-o rănească?

— Nu am nicio intenţie să-i fac vreun rău.

— Atunci…? l-a întrebat Lorenzo surprins.

— Marina trebuie să-mi dea o explicaţie deloc uşoară.

— Sunt convins că se gândeşte la cea mai bună formă de a mi-o oferi şi de aceea se ascunde în camera ei.

Lorenzo a răsuflat. Va să zică Brandon era supărat pentru logodna Serenei. Tatăl lui acţionase pripit şi acum era rândul Marinei să plătească oalele sparte.

— Contele de Zambra a acceptat înţelegerea, nu sora mea. Ea s-a opus de la început la logodna dintre nepoata mea şi Ewan Alisdair Duncan.

Lorenzo s-a uitat acru la chipul stupefiat al lui Brandon.

— Micul Ewan e un Duncan? a întrebat cu glas reţinut.

— Credeam că ştii.

— Serena este logodnica lui Ewan? Fir-ar să fie! Unde e Marina?

Lorenzo a privit uimit plecarea intempestivă a lui Brandon în căutarea surorii lui. A încercat să-l urmărească pe coridorul amplu dar, deşi era convalescent încă, Brandon mergea prea repede. Lorenzo era intrigat. De ce era aşa de furios? Ce îi scăpase? Când a ajuns la uşa surorii lui, Brandon nu a ciocănit, a pus direct mâna pe clanţă şi a împins uşa groasă din lemn. Marina stătea pe covor şi se juca împreună cu Serena. Văzându-l pe Brandon intrând

brusc în dormitor, cu fratele ei după el, a lăsat ochii în jos. Chipul soţului ei era schimonosit de furie dar la vederea Serenei, care ridicase căpşorul şi îl privea curioasă, s-a stăpânit şi i-a arătat începutul unui zâmbet.

— Lorenzo, ia-o pe Serena, te rog, Brandon şi cu mine trebuie să vorbim.

Lorenzo nu voia s-o lase singură, dar, când a simţit încordarea dintre cumnatul şi sora lui nu a mai discutat rugămintea, nici nu a contrazis-o.

— Hai, bombonico, dacă vii cu mine îţi dau cutia cu biscuiţi care ne plac atât de mult şi vom putea să ne îndopăm.

Serena nu a stat pe gânduri. Cu un strigăt de entuziasm s-a ridicat de jos şi a început să alerge spre unchiul ei care întinsese mâna ca s-o ia dar Brandon a prins-o înainte să ajungă la Lorenzo, a ridicat-o în sus şi a ţinut-o lipită de pieptul lui într-o îmbrăţişare duioasă. A legănat-o de parcă ar fi fost ultima oară când o vedea. Serena nu a protestat, nici nu a fost surprinsă, era obişnuită cu îmbrăţişările, cu mângâierile şi l-a acceptat cu bucurie pe Brandon. Marina avea un nod în gât. Nu văzuse niciodată un gest de dragoste al lui Brandon faţă de un copil şi momentul a prins-o cu garda jos.

— Ai grijă, voi fi atent.

Nici Brandon nici Marina nu au ştiut cui adresase Lorenzo avertismentul.

Când uşa s-a închis după el şi fetiţă, Marina a răsuflat adânc încercând să găsească curajul de care avea nevoie ca să-şi înfrunte soţul scoţian.

— Este totul gata, a spus abia într-o şoaptă.

Brandon a mijit ochii neînţelegând-o.

— Gata? a întrebat prevăzător.

— Bagajul Serenei este gata pregătit.

— Mă bucur să văd atâta eficienţă, dar n-am venit să întreb de bagajul Serenei.

— Atunci?

— Ai logodit o McGregor cu un Duncan, fără îngăduinţa mea? a întrebat-o cu glas tăios.

După o clipă de şovăire, ea i-a dat răspunsul la care el nu se aştepta.

— Nu, a mărturisit mult mai senină decât se simţea, Serena Gracia Rosa del Valle y Linares este logodită cu Ewan Alisdair Duncan.

Brandon a făcut un pas spre ea. Marina a fost gata să dea înapoi dar nu a făcut-o. Ochii lui verzi păreau o mare agitată de o furtună furioasă iar ai ei erau scufundaţi într-o prăpastie neagră.

— Serena este o McGregor, i-a spus el pe un ton primejdios.

Marina nu voia să se certe, dar îi va da ceea ce căuta: o luptă cu condiţii.

— Nu a fost niciodată o McGregor, i-a spus fără emoţie în voce. Aşa ai hotărât tu.

Brandon se pierdea în explicaţia ei.

— Când se presupune că am hotărât aşa ceva?

Îşi bătea joc de ea? Marina şi-a strâns pumnii în poală. Era nevoie să-şi păstreze calmul.

— Când William Duncan a făcut să ajungă la tine propunerea de logodnă şi ai respins-o nu o dată ci de o sută de ori.

Marina fusese sarcastică, dar el nu a apreciat asta.

— De unde ştii…?

— Pentru că mă aflam la Blackcastle aşteptând confirmarea ta.

Nedumerirea a trecut pe chipul lui Brandon. Ceva nu se potrivea. Marina stătuse cu clanul Duncan? Când? De ce?

— Duncanii încearcă de mai multe zeci de ani să obţină o logodnă cu familia mea.

— Atunci nu ai de ce să te îngrijorezi, l-a înfruntat

îndurerată, fiindcă logodna este cu familia mea.

Vorbele ei l-au făcut să înjure.

— Mă provoci?

— Chiar dacă ţi-e greu să înţelegi, prioritatea mea în viaţă nu este să te provoc.

— Serena este o McGregor, a reafirmat el.

Marina şi-a muşcat buza ca să-şi stăpânească un geamăt. Cât ar fi dat în trecut ca să audă această afirmaţie, acum venea prea târziu ca să mai micşoreze dezamăgirea pe care o simţea în mândria ei de mamă. A făcut doi paşi ca să se situeze aproape de Brandon. I se părea cu neputinţă că în urmă cu câteva zile se zbătuse între viaţă şi moarte iar acum stătea în faţa ei reproşându-i ceva ce el hotărâse de bună voie.

— Serena e un om, nu poţi să hotărăşti că acum o vrei şi altă dată nu.

Pupilele lui Brandon au strălucit cu nedumerire. Nu era în stare să înţeleagă vorbele ei.

— De ce nu mi-ai spus?

Brandon se referea la existenţa Serenei, şi Marina a crezut că vorbea despre logodna dintre copii.

— Ce ar fi schimbat?

Marina nu s-a aşteptat la reacţia pe care a avut-o Brandon ca urmare a întrebării ei. A prins-o cu bruscheţe de braţ şi a tras-o până a lipit-o de trupul lui. Ea putea să simtă bătăile repezi ale inimii lui Brandon, pielea lui caldă. Furia care îi fierbea în ochi şi pe care şi-o stăpânea cu chiu cu vai.

— Totul! a exclamat cu buzele foarte aproape de gura ei. Nu poţi să-ţi faci idee de ce a însemnat pentru mine s-o descopăr pe Serena în biserică. Dacă ai fi fost mai aproape de mine şi nu în altarul mare, ţi-aş fi smuls şi ultimul oftat din gât pentru trădarea ta.

— Şi crezi că nu o vei face dacă o iei? Mă vei omorî.

Brandon a dat drumul braţului Marinei şi a făcut un

pas înapoi cu uimirea întipărită pe chip.

— Crezi că încerc să ţi-o iau pe Serena? a întrebat-o cu totul scandalizat.

— Oare nu aşa era înţelegerea? Tatăl în schimbul fiicei! Umerii Marinei au tremurat, încerca să-şi stăpânească hohotele. Chipul lui Brandon s-a umbrit. Ai fost foarte limpede, laird, l-a acuzat ea cu privirea îndurerată.

— Dar tu erai inclusă în înţelegere! a înfruntat-o furios. Marina a clipit ca să şteargă lacrimile ce îi umpleau ochii căprui. Îmi vine să te iau la bătaie.

Ochii verzi ai lui Brandon ardeau. Privirea lui trecea prin ea de parcă ar fi fost ace înroşite.

— Am crezut că voiai să mă răneşti, să te răzbuni ducând-o pe Serena departe de mine.

Brandon a închis ochii ca să micşoreze durerea pe care i-o provocau vorbele ei. Părerea proastă pe care o avea despre el îl chinuia până la extrem.

— Niciodată nu m-aş folosi de fiica mea ca să-ţi fac rău. Atât de puţin mă cunoşti? Marina a rămas tăcută. Când i-am descoperit existenţa, m-am simţit atât de rănit cum nu vei putea să înţelegi vreodată…

Marina l-a întrerupt.

— Nu mai spune că nu ştiai de existenţa ei! Mă jigneşti.

— Dar nu ştiam, fir-ar să fie! Crezi că te-aş fi lăsat să pleci cu Sebastián fiind însărcinată cu fiica mea? Mai degrabă v-aş fi omorât pe amândoi!

Marina şi-a dus mâna la gât năucită de tot. Exista posibilitatea ca Brandon să nu ştie că ea nu plecase cu Sebastián. Dacă ar fi cu putinţă, amândoi apărau un adevăr de netăgăduit; erau doi proşti fără pereche. Ar îndrăzni să-i spună încă o dată adevărul? Ar folosi la ceva?

— N-am plecat cu Sebastián. Jur!

Brandon a prins-o de păr şi i-a dat capul pe spate ca s-o privească în faţă. Marina îl ducea într-un punct foarte

primejdios, îl încercuia într-un loc în care o femeie nu ar trebui să ducă niciodată un bărbat, pe marginea prăpastiei emoţionale unde, ori sărea ori se zdrobea. Dar Brandon şi-a jurat că dacă sărea, Marina o va face împreună cu el. Chiar dacă o ţinea de păr nu îi făcea rău.

— Minţi! a înfruntat-o el.

Ochii Marinei s-au întunecat. Şi a hotărât să scoată steagul simbolic al capitulării.

— Bruce Duncan m-a scos din casă sub nasul tău şi m-a dus la Blackcastle. De ce te-aş minţi?

— Bruce nu avea motive să facă aşa ceva.

Aproape fără să-şi dea seama, Brandon înfăşurase degetele ca nişte gheare în părul ei şi cu cealaltă mână o ţinea de bărbie ca s-o imobilizeze. Să simtă atingerea pielii Marinei îl înnebunea.

— A văzut cu ochii lui nefericirea care ne consuma.

Brandon a respirat adânc. Mărturisirea Marinei căpăta proporţii neobişnuite. Puţin după plecarea ei, primise din partea lui William Duncan propunerea de logodnă între cele două familii.

— Ce încerci să-mi spui? a întrebat-o cu desăvârşire scos din minţi, nedumerit în sinea lui.

Haosul emoţional pe care îl citea Marina pe chipul lui Brandon i-a dat puterea de care avea nevoie ca să-i spună adevărul în chip definitiv.

— Nu am plecat cu Sebastián. Văzând că nu aveai de gând a vii după mine, William Duncan a luat legătura cu tatăl meu ca să mă aducă înapoi la Zambra. Am fost reţinută de clanul Duncan până la sosirea tatei. Se cunoşteau de mai mulţi ani, au luptat împreună împotriva lui Bonaparte. Timpul cât am stat la Blackcastle a fost cel de care a avut nevoie tata ca să ajungă în Scoţia.

Brandon a dat drumul părului ei. A privit-o cu îndoială adâncă în ochii verzi. Dar văzându-i chipul senin, a înţeles că Marina îi spunea adevărul. S-a îndepărtat de ea de parcă

s-o atingă ar fi fost un păcat de moarte. A mers câţiva paşi până la fereastră şi a rămas nemişcat şi tăcut în faţa geamului. Încăpăţânarea i se sfărâma cu fiecare vorbă a ei.

— De ce nu m-a informat nimeni despre asta?

— Pentru că sunt o femeie foarte orgolioasă chiar dacă te iubesc din tot sufletul. Brandon s-a întors brusc spre ea. Durerea din ochii săi era adevărată, de o magnitudine care provoca fiori. Mă rănea permanenta ta neîncredere, l-a înfruntat supărată. M-a dezamăgit profund că nu ai venit după mine, cum mă lăudasem că vei face în faţa tatălui meu şi a lairdului Duncan. Am aşteptat să vii până când speranţa a început să mi se ofilească în inimă în vreme ce fiica ta înflorea în pântecul meu. Brandon şi-a netezit părul, obosit. Mărturisirile se succedau una după alta şi îl chinuiau până la un punct de nebănuit. Tata a crezut că nu mă iubeai şi de aceea a acţionat cu disperare în biserică. Încerca să răzbune jignirea fiicei, să plătească pentru dispreţuirea nepoatei. Două acţiuni valide din punct de vedere moral. Marina şi-a înghiţit cu greu saliva. A fost atât de greu să accept că nu îmi răspunseseşi niciodată la sentimente…

Brandon a închis ochii o clipă, i-a deschis o secundă mai târziu şi i-a răspuns cu inima în palmă.

— N-aş putea să te iubesc mai mult! i-a mărturisit cu glas trist. Să te iubesc a devenit un chin tăcut în viaţa mea, o agonie care mă consuma noapte după noapte. Mă îngrozea să te pierd. Simţeam că mă înec în propria gelozie într-un mod umilitor, istovitor. Marina voia să protesteze dar el a împiedicat-o. Chiar dacă aş încerca, nu te-aş putea iubi mai mult decât te iubesc.

— Brandon!

O clipă mai târziu Marina, se pierdea în braţele lui Brandon, care îi capturase gura cu o poftă nebună şi o nevoie adâncă. Şi nu i-a mai dat drumul. S-a îmbătat de gustul Marinei. A atacat interiorul gurii ei cu ferocitate, ca

un însetat căruia i se refuză nevoile cele mai elementare ca să supravieţuiască. A mângâiat cu limba aspră interiorul de catifea al obrajilor ei, dinţii perfecţi, a muşcat cu plăcere neobişnuită buzele zemoase. Le-a înghiţit fără să fie conştient de gemetele care scăpau din gâtul ei şi de nevoia neîntârziată de a o mângâia, de a se contopi cu ea într-un act de iubire. A strâns-o cu putere, a cuprins-o în braţele lui ca şi cum ar fi vrut s-o facă părtaşă la imensa uşurare pe care o simţea. Fusese la un pas de prăbuşirea emoţională, urându-se pentru faptele sale dar fără să merite. I se oferea o nouă şansă de a-şi îndrepta greşelile, de a-şi schimba atitudinea. Se simţea un bărbat fericit. Ea îi răspundea aşa cum dorea el s-o facă. A sfârşit sărutul necerut dar avea nevoie să audă din gura ei că îl iubea. Fuseseră cele mai dulci cuvinte pe care le auzise vreodată de pe buzele unei femei. Ale femeii lui!

— Dumnezeule! Prin ce spaimă m-ai făcut să trec, cordobezo. Eram pe marginea prăpastiei şi mă împingeai în gol fără să mă pot ţine de ceva.

Marina a acceptat iubirea pe care i-o oferea. Era ca şi cum Brandon voia să se asigure că nu va scăpa din strânsoarea braţelor lui.

— Tu m-ai făcut pe mine să sar mai întâi, i-a amintit.

— Sunt încă grozav de supărat pe tine. Pentru Serena, pentru Ian, pentru mine. Cred că ai să-ţi petreci toată viaţa plătind.

Marina a zâmbit dar Brandon nu a putut să vadă pentru că ea avea obrazul rezemat de pieptul lui, în locul unde era bandajat. În ciuda bandajului, Marina putea să-i audă ritmul accelerat al inimii.

— Îţi amintesc că şi tu îmi eşti dator mie.

Brandon a gemut pentru amintirea dureroasă. Se purtase ca o adevărată canalie, ca prostul proştilor.

— Sunt un bărbat gelos, a admis umil. Eram nesigur de afecţiunea ta şi lucrul ăsta îmi provoca o permanentă

stare de rău. Mă împingea să fac greşeli pe care apoi le regretam, dar era prea târziu ca să le repar.

— Niciodată nu e târziu să-ţi repari greşelile.

— Din fericire, vei fi alături de mine ca să mă îndrumi, ca să-mi arăţi care îmi este locul ca soţ şi ca tată.

Marina şi-a muşcat buza şi s-a separat de Brandon cu o privire îngrijorată.

— Ai fost un tată groaznic.

Pe Brandon nu l-a deranjat reproşul, pentru că vorbele Marinei erau adevărate.

— Purtarea mea a fost de neiertat şi, spre surprinderea mea, Ian nu ţine cont de asta.

— Am ajuns să-ţi urăsc purtarea, i-a spus ea cu duritate. L-ai lăsat în grija unei vrăjitoare.

— Era în grija bunicii lui, a corectat-o.

Marina l-a privit uimită.

— Morgana e bunica lui? l-a întrebat emoţionată.

— De aceea greşeala mea este mai gravă. Când Morgana şi-a pierdut fiica, pe Sophie, s-a prăbuşit, şi-a întors toată energia şi furia înspre Ian, iar eu nu am fost în stare să văd răul imens pe care i-l făceam propriului fiu prin pasivitatea mea.

— De ce ai îngăduit? l-a întrebat încă neîncrezătoare.

— Pentru că mă simţeam îngrozitor de vinovat. Ea voia să spună ceva dar Brandon nu i-a dat voie. N-am iubit-o niciodată pe Sophie, a fost o căsătorie din obligaţie şi această povară o voi purta mereu pe conştiinţă.

— Ian nu este de vină.

— Ştiu şi tocmai de aceea mă simt şi mai demn de dispreţuit. Marina l-a lăsat iarăşi pe Brandon s-o îmbrăţişeze. Mărturisirile erau un leac pentru sufletul chinuit şi amândoi se spălau de mizerii în acel moment intim. Serena nu se va mărita cu un Duncan, a spus el deodată.

Marina nu şi-a putut reţine un râset, care a fost

molipsitor. Într-adevăr Brandon era un scoţian foarte încăpăţânat.

— Ce zici dacă lăsăm să traversăm podul ăsta peste douăzeci de ani? Mai e multă vreme până atunci. Brandon a făcut cu capul un gest afirmativ. Dar aşa s-ar sfârşi blestemul care apasă asupra McGregorilor. Prin unirea celor două familii.

— Îţi cer o favoare. Marina a înălţat chipul ca să se uite la el cu atenţie. Dă-mi voie să mă bucur de frumoasa mea Serena, după aceea vom vorbi despre viitorul copiilor noştri. Marinei i s-a părut o idee minunată. Spune-mi-o, cordobezo, am nevoie s-o aud de mii de ori din gura asta care mă înnebuneşte.

— Te iubesc, scoţian gelos, şi mă încântă să văd că, în sfârşit, ai capitulat.

Brandon a gemut ca şi cum ar fi fost cuprins de o durere de nesuportat, dar fără să-i dea drumul din strânsoarea braţelor.

— Sunt un *highlander*[13] înfrânt de o cordobeză. Spune-mi încă o dată!

— „Niciun laird fanfaron, nicio armată franceză nu mă vor face să mă tem de un scoţian”. Brandon voia să protesteze energic dar Marina l-a făcut să tacă punându-i un deget pe buze. Te iubesc, te ador, te vreau!

Brandon i-a dăruit zâmbetul acela care începea în colţul drept al gurii. Frumosul zâmbet care o făcuse pe ea să se îndrăgostească.

— Mult mai puţin decât mine, cordobezo, infinit mai puţin decât mine.

Amândouă gurile s-au contopit într-un sărut etern şi dulce.

---

13 Locuitor din Highlands (n.tr.)

Epilog

Câmpiile Angliei

Cristopher Beresford era furibund, niciodată în viaţa lui nu fusese atât de supărat şi furios pe o femeie; s-a corectat, nu femeie, şarpe cu clopoţei. Şi-a întors ochii reci înspre persoana care îl scotea din sărite cu fiecare cuvânt care îi ieşea din gură. La ce s-o fi gândit când a acceptat s-o ia de la Dover şi s-o ducă la Whitam Hall? Pentru că era singurul disponibil şi în plus avea nişte treburi grabnice la Londra. În momentul în care femeia a aflat că nu mergeau direct la Marina ci în tumultuosul oraş Londra, îşi arătase un caracter dintre cele mai insuportabile. Firea aceasta spaniolească indisciplinată îl deranja foarte mult şi superioritatea cu care îl privea îl înfuria. Drumul până la Whitam Hall i se părea prea lung. Ágata Martin s-a uitat la englezul înţepat care o luase din port. În scrisoarea pe care i-o trimisese prietena Marina, căsătorită cu un scoţian, nu îi spusese cine va veni s-o ia ca s-o ducă alături de ea. Odiseea ei de la Paris până în Anglia fusese îngrozitor de istovitoare. Îndată ce şi-a terminat studiile, hotărâse că nu putea să mai stea fără ea, era singura ei prietenă, confidenta tuturor temerilor şi îndoielilor ei. Şi-a plimbat din nou privirea pe chipul bărbatului, pe ochii azurii care arătau o strălucire primejdioasă. Buzele fine erau strânse într-o linie care dovedea neplăcerea care îl stăpânea. Avea un rictus de plictiseală pe chip, ca şi cum nu ar fi putut să-i îndure prezenţa în trăsura îngustă.

— Ai putea măcar să te arăţi amabil pe parcursul drumului ăstuia în infern.

Cristopher s-a stăpânit din nou. Să o ducă prin Londra

pe unde avusese treabă fusese o greşeală amarnică dar nu avusese de ales. Să-i asculte văicărelile permanente despre timpul pierdut fusese un calvar iar el nu se putea lăuda că îi prisosea răbdarea faţă de femei şi cu atât mai mult dacă erau ca domnişoara Martin. Între ei luase naştere o duşmănie şi o clară antipatie. Tensiunea din trăsură devenise sufocantă.

— În infern m-aş duce chiar acum numai să nu mai aud încă o văicăreală.

Ágata s-a uitat la el de parcă ar fi fost o cârpă murdară aruncată pe jos. Când a coborât plină de iluzii de pe pasarela vaporului, sperase s-o găsească pe prietena de suflet, în schimb dăduse peste sloiul de gheaţă cel mai dur şi mai rece dintre toate. O purtase prin Londra de parcă ar fi fost o povară supărătoare. Şi pierduse pe drum, din vina lui, valiza în care se afla darul pe care i-l ducea prietenei Marina, ca şi lucruri personale de o valoare incalculabilă. Cristopher nu dăduse importanţă pierderii dar ea da.

— Acesta a fost un comentariu dintre cele mai grosolane, neaşteptat, venind din partea unui cavaler englez.

Cristopher a bombănit iarăşi în sinea lui. Uitase numărul insultelor pe care le primise de-a lungul timpului cât călători seră împreună şi s-a temut că nu va putea să se stăpânească dacă va continua cu atitudinea aceea ofensivă.

— Predispoziţia dumitale de a te pune în evidenţă continuă să mă surprindă, mai cu seamă când mă deranjează până şi mirosul pe care îl emani.

Ágata a scos o exclamaţie de surpriză. Comentariul fusese culmea grosolăniei.

— N-ar trebui să spui niciodată aşa ceva unei doamne.

Cristopher s-a uitat în stânga şi-n dreapta ca şi cum ar fi căutat ceva; îngustimea spaţiului din trăsură făcea gestul

să pară exagerat.

— O doamnă! Unde… unde este?

Ágata şi-a înăbuşit o exclamaţie, auzind insulta neruşinată. Cristopher Beresford era un bărbat de nesuportat.

— N-am de gând să-ţi mai adresez cuvântul.

Cristopher a oftat uşurat.

— Dumnezeu există!

Vorbele rostite spre tavanul trăsurii au făcut ca tăcerea care a urmat să devină apăsătoare dar niciunul dintre ei nu a dat înapoi în atitudinea sa. Cristopher s-a mustrat în sinea lui. Mereu ştiuse să-şi stăpânească vorba chiar dacă insulta primită ar fi fost nejustificată, dar această femeie cicălitoare îl scosese din sărite. Spera din toată inima ca această mică vrăjitoare să nu rămână la ei o perioadă nedefinită sau îi va suci gâtul. Dacă Brandon şi Marina vor întârzia s-o ia, el avea de gând s-o arunce în mare la întoarcerea în Franţa sau în Spania. A privit-o pe furiş, ca în ultimele patru ore. În ciuda mirosului neobişnuit, trebuia să admită că era destul de interesantă şi în acelaşi timp imposibilă. Avea cei mai negri ochi pe care îi văzuse vreodată şi făceau un contrast ciudat cu părul, de o culoare atât de blondă încât părea fir de aur topit. Fata era destul de înaltă, moştenire fără îndoială de la tatăl ei francez dar caracterul războinic trebuie să-l fi moştenit de la mama spanioloaică. Iar el îi ura pe spanioli! A privit din nou peisajul, dar s-a gândit mai bine, o să se prefacă adormit ca să nu trebuiască să mai asculte nicio vorbă a şarpelui cu clopoţei… S-a mustrat, el nu prea obişnuia să întoarcă insultele. Deşi credea că reuşise să-i închidă gura pentru restul drumului; curând vor ajunge la Whitam Hall. A oftat şi şi-a aplecat corpul până l-a rezemat de laterala trăsurii, şi-a pus pălăria pe faţă şi a închis ochii.

O împuşcătură l-a făcut să tresară. A deschis ochii dezorientat şi a văzut îngrozit că adormise cu adevărat.

Trăsura era oprită iar şarpele cu clopoţei îşi lăsase locul ca să facă... Dumnezeu ştia ce! Şi-a căutat pistolul în haină, mereu îl lua cu el când călătorea, drumurile erau pline de tâlhari, dar a observat stupefiat că nu îl avea. A auzit altă împuşcătură şi cai care plecau în galop. A scos o înjurătură exact când punea piciorul pe prima treaptă şi deodată geamul trăsurii s-a spart şi el a simţit o durere ascuţită în umăr. Forţa impactului i-a făcut capul să i se lovească puternic de muchia uşii. S-a uitat în jos şi a văzut pe haina albastră o pată roşie; a simţit ca şi cum un cărbune încins i-ar fi intrat în carne şi o ardea. A avut o uşoară ameţeală şi a căzut la pământ cu un zgomot sec.

*

Cristopher a deschis ochii şi a văzut cerul albastru. Pentru o clipă a fost nedumerit. Arsura de la umăr îl făcea să înjure şi atunci a devenit conştient de mâinile care se mişcau pe el. Şarpele cu clopoţei voia să-l omoare. Cu o mişcare bruscă i-a oprit mâna în momentul când îl înjunghia dar fără să poată evita un geamăt.

— De ajuns! Dacă voiai să mă omori trebuia s-o fi făcut când eram încă inconştient. Lasă cuţitul ăla jos sau am să-ţi rup mâna.

Ágata a rămas nemişcată un moment auzindu-i vorbele dure şi deodată şi-a strâns mâinile pe cuţit, neînţelegând. O secundă mai târziu a zâmbit şi Cristopher a închis ochii simţind o durere care îi perfora măruntaiele. Chipul ei se transformase complet. Părea un înger şi nu un demon bătăuş.

— Încerc să-ţi scot glonţul din umăr cu un cuţit. S-a uitat la el atotştiutoare. Ne-au atacat doi bandiţi dar nu trebuie să-ţi faci griji, noi le-am dat ce meritau.

Cristopher a oftat din nou.

— Noi...?

Ea a zâmbit iarăşi şi Cristopher a putut să vadă şirul de dinţi albi şi perfecţi. Soarele smulgea scânteieri aurii din părul ei blond dezordonat.

— Pentru că dormeai, mi-am îngăduit să-ţi iau arma şi să-i înfrunt. Vizitiul a fost de mare ajutor, bineînţeles. Amândoi atacatorii au fugit înspăimântaţi, păcat că unul dintre ei a tras din răzbunare în trăsura noastră şi te-a atins pe dumneata. Ea continua să se ocupe de rana lui. Vizitiul s-a dus să caute ajutor, cred că nu va mai întârzia mult până să se întoarcă; s-a cam speriat când te-a văzut întins la pământ ca un preş.

— Ar fi trebuit să aştepţi să mă vadă un medic, poţi să-mi faci şi alte răni pe lângă cele pe care le am şi e posibil să-mi provoci un rău irecuperabil.

Ea a râs cu glas melodios.

— Păi chiar medicul se ocupă de dumneata. Cristopher s-a uitat într-o parte şi alta dar nu a văzut niciun bărbat. Ea a înţeles imediat. Surpriză, eu sunt medicul! Cristopher a gemut simţindu-se iarăşi înjunghiat. Fac o treabă bună, m-am pregătit în cea mai bună facultate de medicină din Paris.

— Femeile n-ar trebui să studieze, le înmoaie creierul.

Vorbele lui Cristopher i-au oprit mâinile şi Ágata a înălţat umerii cu trufie chiar dacă nu i-a răspuns cum se aştepta el.

— Glonţul nu a atins niciun organ vital dar trebuie să scot aşchiile şi o parte din ţesutul atins de glonţ. Aici îţi dau doar primul ajutor, când vom ajunge la… cum îi zice?

— Whitam Hall, a răspuns şovăitor.

— Când vom ajunge, vom coase rana şi o vom bandaja.

Cristopher a dat din cap căci se simţea puţin ameţit.

— Ce mi-ai dat? a întrebat-o deodată.

Agata l-a privit surprinsă.

— Cum ai ştiut?

Cristopher a clătinat din cap. Gustul rânced şi cleios din gât era un semn clar că îi dăduse un anestezic.

— Sper să nu fie cianură.

Ea a plescăit din limbă nevenindu-i să creadă vorbele lui. Englezul era chiar insuportabil. Ea îi salva viaţa şi el îi mulţumea cu insulte.

— Îmi jigneşti profesionalismul, l-a mustrat acră.

El a gemut din nou din cauza durerii provocate de degetul ei apăsat pe rana de la umăr.

— După două zile de insulte amare nu aş fi crezut nici pentru o clipă că n-ai să profiţi de moment ca să mă faci să plătesc lipsa de politeţe.

Ágata a oftat jignită până în măduva oaselor. Ea era iritată şi obosită iar englezul îi răspunsese cu bruscheţe şi exces de egocentrism.

— O recompensă meritată pentru o purtare grosolană, i-a spus ea mândră.

Unele vorbe încă ardeau.

— A vorbit blândeţea întruchipată, i-a replicat el fără intenţia s-o supere.

— Aveam motivele mele să fiu iritată, i-a mărturisit. Am fost dezamăgită că Marina nu a venit să mă ia din port. Nu dorm de mai bine de trei zile şi, culmea culmilor, dumneata m-ai purtat ca pe un geamantan incomod dintr-o parte într-alta a Londrei.

Un moment de tăcere s-a instalat între ei. Cristopher a fost primul care l-a rupt.

— Nu ştiu ce mă deranjează mai mult, rana de glonţ sau mirosul dumitale.

Ea a făcut o mişcare bruscă şi Cristopher a gemut din nou.

— Ceea ce miroase este un amestec de ardei iute şi grozamă; pus pe piele sub formă de alifie alungă cele mai multe lighioane şi, crede-mă, pe vapor erau cu zecile.

Cristopher trebuia să fi bănuit.

— Atunci îţi datorez o scuză.

Ágata a apăsat bandajul foarte tare ca să oprească hemoragia până vor ajunge la destinaţie. Deşi avea la ea trusa medicală nu dispunea de suficiente instrumente ca să coasă rana cum trebuie. Spera că bandajul strâns aplicat pe rană va fi de ajuns până vor ajunge la Whitam Hall. Cristopher a închis ochii o clipă în vreme ce ea continua să lucreze dar durerea nu îl împiedica să simtă apăsarea cotului ei într-o anume parte a anatomiei lui.

— N-am să te iert că mi-ai folosit arma fără să-mi ceri voie.

Ágatei îi venea să râdă de îngrijorarea lui. Pe lângă faptul că era englez, mai părea şi prost.

— Arma dumitale a fost bine folosită în mâinile mele. Pe lângă medic, sunt şi o excelentă trăgătoare.

Cristopher a dat din cap de parcă ea ar fi spus o nerozie.

— Mă refeream la cealaltă armă a mea.

Agata a văzut îngrozită că ţinea cotul sprijinit de şliţul lui şi atunci pielea ei a căpătat culoarea trandafirilor roşii dar pe parcursul minutelor următoare a stat cât de departe a putut de el. Până la urmă a terminat să-i bandajeze umărul cu ajutorul lui neîndemânatic.

— Gata, acum să ne întoarcem la trăsură şi să îl aşteptăm pe vizitiu. Vreau să ajungem la…

Agata a lăsat fraza neterminată, îi era cu neputinţă să îşi aducă aminte numele.

— Whitam Hall, i-a răspuns Cristopher în vreme ce se ridica.

Ea îl lăsase fără haină şi fără cămaşă şi nu va putea să se îmbrace cum se cuvine fără ajutor. Când Cristopher s-a ridicat în toată înălţimea lui, Ágata şi-a înghiţit cu greu saliva. A privit fără să clipească torsul gol al englezului. Când îl dezbrăcase nu-şi dăduse seama de cât de puternic şi viril era dar acum, cu fiecare mişcare pe care o făcea ca

să-şi pună cămaşa din nou, muşchii i se vedeau şi îl arătau ca pe un bărbat foarte primejdios. Agata a ştiut că drumul până acasă va fi foarte lung. Imaginea bărbatului i se întipărise pe retină şi se ruga în sinea ei ca englezul să nu-şi fi dat seama de interesul trupesc pe care îl trezise în ea. Nu era singurul bărbat pe care îl văzuse pe jumătate dezbrăcat, dar cel mai spectaculos, da.

***

Whitam Hall era în fierbere. Sosirea lui Brandon şi a Marinei ca s-o ia pe domnişoara Ágata Martin şi s-o ducă în Scoţia presupusese o mică petrecere de bun venit, dar el putuse să stea departe de ea şi de limba ei ascuţită. În momentul în care a lăsat-o teafără şi nevătămată pe scările casei se descotorosise cu desăvârşire de ea, dar nu putuse să scape de petrecerea în onoarea ei. Avertismentul tatălui lui şi al surorii Aurora fusese hotărâtor şi înainte de orice era un bărbat integru, educat să fie o gazdă bună, şi un fiu supus. Un foşnet de rochii l-a abătut un moment de la gândurile lui dar cunoştea foarte bine paşii aceia fermi şi murmurele care îi însoţeau, le ascultase multe ore. Trebuia să fie şarpele cu clopoţei, care îi invada spaţiul privat şi intim. Gândul la domnişoara Ágata l-a făcut să înjure. De câte ori îşi punea ochii în cei negrii ai ei sângele îi lua foc. Era cea mai insuportabilă femeie din câte cunoscuse, chiar dacă făcuse o treabă excelentă cu rana lui; putea să-şi mişte liber braţul deşi mai simţea o anume durere. Îi mulţumise politicos pentru treaba bună făcută şi ea ridicase nasul cârn în chip de acceptare.

Cristopher continua să stea ascuns sub balustrada din marmură. Alesese locul acela ca să nu fie văzut de cei care ieşeau pe terasă să se răcorească puţin. Umbrele îl făceau practic nevăzut în ochii celorlalţi. A auzit din nou foşnetul unei rochii şi a ajuns la el un alt fel de parfum decât cel de

trandafiri şi pentru un moment a simţit dorinţa subită să fugă. Se temea de o înfruntare cu ea dacă îl descoperea, nu avea niciun chef de o nouă altercaţie. Continua să-i asculte paşii atenţi, nehotărâţi. De unde stătea, putea să îi vadă părul blond şi tenul alb. Ea s-a uitat câteva secunde spre înainte dar era limpede că nu-l văzuse. Cristopher a oftat uşurat. Dacă ea ar fi lăsat privirea în jos, ar fi văzut cine se află sub balustradă. Cristopher a văzut cum întorcea capul spre uşile de acces către saloane ca să se asigure că nu o vede nimeni şi îndată după aceea golea paharul pe care îl ţinea în mână chiar în capul lui.

Lichidul călduţ i se scurgea pe faţă. Părea că picăturile de alcool îşi bat joc de el. Cristopher era stupefiat, nu ştia dacă ea făcuse asta intenţionat sau nu, dar nu i-a păsat. S-a terminat cu dorinţa lui de anonimat, o să-i dea bătaia pe care o merita pentru lipsa ei de educaţie. Chiar când ea se pregătea să se întoarcă în saloane, s-a răstit cât a putut de sec.

— Mereu ataci pe la spate, viperă! Ágata s-a întors iute şi a lăsat ochii în jos spre tufişul de trandafiri, de unde o privea un Cristopher furibund. Avea părul ud şi pe bărbie i se scurgea un lichid închis la culoare care ajunsese la gulerul cămăşii albe. Ce făcea ascuns ca un hoţ? Ochii îi aruncau flăcări. Ea a făcut un pas înapoi, cu precauţie dar stăpânindu-şi râsul. Este de cel mai prost gust să verşi vinul în capul unui bărbat. Vocea lui Cristopher ardea. Poţi să fii recunoscătoare că eşti femeie, pentru că altfel nu l-ai mai avea pe al tău pe umeri.

Ágata continua să tacă îngrozită, înţelegând că lichidul din paharul ei nu căzuse printre tufele de trandafiri, ci în capul lui Cristopher. Părea grozav de supărat şi lichidul îi păta cu roşu cămaşa albă. Era gata să izbucnească în râs, dar ştia că dacă râdea de acest accident, putea să-şi piardă dinţii. Dar ceva mai puternic decât ea a făcut-o să râdă de el şi de situaţia comică în care se pusese.

— Dacă nu te-ai fi ascuns ca un hoţ, vinul nu ţi-ar fi căzut în cap.

Cristopher a pufnit supărat şi a urcat cele trei trepte care îl despărţeau de ea, cu atâta furie încât i-au scrâşnit dinţii. Ea a mai dat un pas înapoi, din precauţie, dar fără teama la care se aştepta el.

— Din partea unei doamne ar fi de aşteptat măcar o scuză şi o batistă dar aici nu este nicio doamnă ci o mahalagioaică.

Ágata ştia că îi datora o scuză dar tonul flegmatic cu care a cerut-o a supărat-o. O făcuse mahalagioaică?

— Scuzele le-aş oferi unui cavaler, nu unui rac englez prost dispus.

Cristopher a mai făcut un pas spre ea.

— Nu ştiu ce ai împotriva englezilor, nici nu mă interesează să aflu dar îţi jur că dacă nu stai departe de mine am să te răstorn pe genunchii mei şi am să-ţi dau atâtea palme de n-ai să mai poţi să te aşezi o săptămână!

Ea a ridicat nasul mic în semn de provocare. Tocmai gestul pe care nu-l suporta el la o femeie.

— Tipic pentru un cavaler englez!

Vorbele sunaseră ca o insultă deliberată şi aşa le-a luat el. A respirat din nou ca să se stăpânească.

— Dacă n-ar fi fost cavalerii englezi… a folosit acelaşi ton ca al ei, spaniolii ar vorbi acum franţuzeşte şi ar cânta marseilleza.

Ágata a deschis gura, uluită; asta era o lovitură sub centură.

— Cum îndrăzneşti să vorbeşti aşa despre compatrioţii mei?

Cristopher şi-a pus mâinile în şold ca să nu le pună în gâtul ei.

— Dacă nu-ţi place să primeşti insulte, evită să le spui! Ágata s-a uitat la el, jignită. Este un fapt dovedit că spaniolii nu ştiu să se lupte dar, Dumnezeule, aici suntem

noi, racii englezi ca să scoatem castanele din foc.

Cristopher ştia că ataca intenţionat sentimentul patriotic al Ágatei, care se simţea mai mult spanioloaică decât franţuzoaică, dar trebuia să-i scoată de îndată fumurile din cap. Ea nu suporta să se vorbească dispreţuitor despre rădăcinile ei materne. Adora Spania chiar dacă numele îi era franţuzesc. A mijit ochii negri şi i-a aruncat lui Cristopher o privire arzătoare.

— Lovi-te-ar diareea!

Cristopher s-a uitat la ea surprins de insultă şi i-a întors-o.

— Spanioloaică alunecoasă!

Ágata a clipit cu gura căscată, dar şi-a revenit iute.

— Găgăuţă! Nătăfleţule!

Cristopher a mai făcut un pas, şi ea a rămas prinsă între balustradă şi el dar a continuat să-i susţină privirea cu hotărâre.

— Cere-ţi scuze! a tunat Cristopher furios.

— Nu! i-a răspuns ea cu mândria unei regine.

— Ştiu cum să te fac să-ţi înghiţi insultele. Ea l-a privit de parcă ar fi fost un homar slinos şi s-ar teme să nu se murdărească. Îţi dau o ultimă şansă să te scuzi. Ea a refuzat dând energic din cap. Ágata era o femeie foarte orgolioasă iar englezul depăşise limitele toleranţei ei. Ea voise să-şi ceară scuze pentru că îi vărsase vinul în cap dar atitudinea lui flegmatică a pus-o în defensivă. Încordarea dintre ei stârnea scântei neîncetate de energie. Dumneata ţi-ai căutat-o! Cristopher a fost aşa de iute că ea nu a putut să se opună. A luat-o pe sus şi a coborât cele trei trepte spre grădină. Ştia cum să îi smulgă scuza pe care i-o datora din momentul în care a cunoscut-o. Cu o lovitură de picior a deschis uşa serei frumoase, pline de flori exotice, a ajuns la o bancă din lemn şi a aşezat-o pe genunchii lui cu faţa în jos, de parcă ar fi fost o fetiţă. A început să-i dea palme la fund. Agata era atât de stupefiată că nu putea să scoată un

cuvânt, dar prima palmă a durut-o cu adevărat. Asta e pentru văicărelile dumitale! De data asta ea nu s-a plâns. Asta, pentru că mi-ai luat arma fără să ceri voie! Ea continua să tacă, dar prostovanul uita că datorită faptului că îi luase arma îi speriase pe hoţi. Asta, pentru că mi-ai vărsat vinul în cap! Ágata şi-a muşcat buzele, ea nu era vinovată că el stătea ascuns. Şi asta pentru că m-ai insultat. O dureau fesele din cauza bătăii dar nu a scos niciun sunet. Cristopher a ridicat-o iarăşi în picioare şi a privit-o în ochii care promiteau răzbunare absolută. Era cu adevărat frumoasă! Pe buzele lui s-a ivit un zâmbet pe care a reuşit să-l ascundă la timp. Dacă femeia împlinea ameninţarea pe care o promiteau ochii ei, gâtul lui era în primejdie. Şi deodată, fiind conştient de vulnerabilitatea ei, dorinţa de a o săruta i-a străpuns măruntaiele. Ce se întâmpla cu el?! O vedea atât de frumoasă că dorea să-i bea supărarea de pe buze. Cristopher şi-a pierdut uzul raţiunii, i-a strecurat degetele pe sub braţe, bucurându-se de moliciunea pielii ei. Ea nu s-a depărtat. Atacul brutal asupra fundului ei o lăsase paralizată şi neînstare să reacţioneze. Ruşina o copleşea, furia o consuma iar englezul avea zilele numărate. Şi asta pentru ceea ce mă faci să simt de câte ori te privesc.

Gura lui Cristopher a coborât peste a ei ca un lup flămând, gemetele pe care le scotea ea fără să vrea îl înnebuneau. Sărutul a fost la fel de brutal ca sentimentele descoperite ale amândurora, dar Ágata nu a protestat. După surpriza de început, şi-a relaxat membrele în braţele lui. Îl ura pe englezul ăla dar îi plăcea sărutul pe care i-l dădea chiar dacă era motivat de răzbunare şi hrănit de dorinţă. Cristopher i-a muşcat buza de jos şi ea a început să-i întoarcă sărutul cu aceeaşi pasiune şi deodată o durere de nesuportat în părţile intime l-a lăsat fără suflare. Şarpele cu clopoţei îl lovise cu genunchiul. Numai printr-o minune nu s-a îndoit de mijloc şi a putut s-o ţină înainte de a se

întoarce. Ca să scape, Ágata l-a lovit peste faţă cu mâna stângă şi l-a zgâriat pe obraz cu inelul de pe deget.

— Mai atinge-mă o dată şi eşti un om mort!

Cristopher i-a dat drumul ca să-şi ducă mâna la obrazul rănit; o picătură de sânge îi păta vârful degetelor. Ágata s-a întors şi a ieşit din seră cu spatele atât de încordat că părea o coardă de ghitară gata să se rupă. Îl tutuise pentru prima oară. Când durerea s-a micşorat îndeajuns ca să poată să meargă, Cristopher a făcut o promisiune înainte de a se întoarce în salonul de bal.

— O să vedem dacă îţi vei ţine promisiunile, Pisico!

SFÂRŞIT